

Masum güzelliğini taçlandıran uzun sarı saçlarını omuzlarından savurup, yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle Nil'e baktı.

'Ne? Ne oldu?' diye sordu Nil arkadaşını çok iyi tanımanın verdiği kendinden emin bir ifadeyle.

Eda başını havalı bir biçimde geriye attı 'Yok bir şey. Nerden çıkarıyorsun bir şey olduğunu hem?'

'Çıkar baklayı ağzından. Bu bakışı tanırım. Yine masum güzelliğinle çevirmişsin bir işler belli ki.'

Eda dudaklarını büzüp tek kaşını kaldırarak bir an öylece durdu. Belli ki söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. Sonunda dayanamayıp bir sır verirmişçesine öne doğru eğilerek alçak sesle konuştu. 'Ya artık düşündüğün kadar masum değilim dersem?'

Nil bu sorunun gelebileceği anlamları kafasında evirip çevirdi ve nihayet en kötü ihtimali ilk sormaya karar verdi.

'Yapmadın değil mi? Yoksa yaptın mı?' Eda'nın yüzüne yayılan sırıtışından anlamıştı yaptığını. 'Sana inanmıyorum. Neden bu kadar acele ettin ki? Daha üniversitede ilk senenden…'

Eda omuz silkti 'Neden bekleyecekmişim ki? Hep merak ediyordum ve bana kalırsa doğru kişiyle yaparsan çok hoş bir deneyim' derken bakışları uzaklara kendi de hayallere dalıp gitmişti. 'Aşık oldum'

'Ama seni tanıdığımdan beri hep aşık olursun zaten ve hatırlatırım ki, sen 10 yaşındayken ailenle Antalya'ya taşınıp aynı sınıfa düştüğümüzden beri tanıyorum seni'

Eda ciddileşti 'Bu tavrından anladığım kadarıyla sen hala bakiresin'

Nil arkadaşının kendini küçümsermiş gibi sorduğu soruya başını dikleştirerek cevap verdi. 'Evet öyleyim ve öyle de kalmaya devam edeceğim. Ta ki…' aniden sustu.

Eda kocaman açık kahverengi gözlerini arkadaşının gözlerine dikti 'Ta ki Murat'la beraber olana kadar öyle mi? Desene bir kız kurusu olarak yaşlanacaksın'

‘Hiç de bile! Murat da beni seviyor, beni istiyor. Tek ihtiyacı olan biraz cesaret. Ne de olsa patronunun kızıyım. Şimdiye kadar beni küçük göreceği için adım atmadım. Ama yakında 18’imi dolduruyorum ve zamanı geldi’ derken küçük bir kız gibi hırçınlaşmıştı.

Eda gidip arkadaşının yanına yatağın üzerine oturdu. ‘Peki ya sandığın gibi karşılık vermezse?’

‘Verecek’ dedi Nil ona bakmadan.

‘Yine de bence her ihtimale karşı hazırlıklı olmalısın. Üzüldüğünü görmek fikrinden nefret ediyorum’ dedi arkadaşına yumuşak bir şekilde.

Nil kararlı bakışlarını ona çevirdi ‘Korkma üzülmeyeceğim. Bugün bana nasıl baktığını görseydin anlardın’

‘Tamam o zaman bu kadar eminsen.. Senin de bir an önce bu tecrübeyi yaşamanı diliyorum. Çünkü inan bana çok güzel. Yani başlarda şöyle böyleydi ama sonradan çooook güzel oldu. Anladın değil mi?’ dedi Eda ortamı tekrar neşelendirmek için.

Nil gözlerini boşluğa dikmiş mırıldanırken kendi kendine yemin ediyordu sanki ‘Ben ona aşığım. Kendimi bildim bileli. Murat dışında bir erkekle asla, asla beraber olmayacağım.’

Eda arkadaşına 'asla asla deme' dememek için dilini ısırdı. Onun yerine sadece ‘Umarım her şey dilediğin gibi olur canım’ demekle yetinmişti.

Sürgülü kapıyı ittikten sonra, bir adım atarak odasının küçük, yarım daire şeklindeki balkonuna çıktı. Kollarını iki yana açarak iyice gerindi. Başını eğince aşağıda annesinin her zamanki gibi havuzda 20 tur yüzmek olan sabah egzersizini yaptığını gördü. Evini ve Antalya’yı ne kadar özlediğini düşünmeden edemedi. Üniversite için gittiği İstanbul’da geçirdiği bir sene sonunda dahi, şehrin keşmekeşine ve özellikle de kirli havasına hala alışamamıştı.

Oysa burada, deniz kenarında yan yana villaların olduğu, şehrin en prestijli semtlerinden birinde olan evlerinde, kendini son bir yıldır olmadığı kadar sağlıklı ve enerjik hissediyordu. Derin bir nefes alıp, iliklerine kadar temiz deniz havasını çekti. Gözlerini kapatıp, kuş cıvıltılarına odaklandığında bir şey daha fark etti. İstanbul’da hiç kuş sesi duymadığını. Yüzünde tatminkar bir ifadeyle tekrar gözlerini açtı.

Annesi turlarını bitirip havuzun kenarına yanaşmış, saçındaki boneyi çıkarıyordu. Başını kaldırıp kızına gülümsedi.

‘Günaydın canım. Erkencisin bugün. Aşağı gelsene su çok güzel’ dedi.

Sabahın erken saati olmasına rağmen, bulutsuz gökyüzünde pırıl pırıl parlayan güneş, sıcak bir Haziran günü olacağının habercisiydi. Havuzun

baştan çıkarıcı cazibesine bakınca, bütün gün şezlongda uzanıp tembellik yapmak için inanılmaz bir istek duydu içinde. Aceleyle saatine göz attıktan sonra, yüzünü buruşturarak annesine baktı.

'Yapamam işe geç kalmak istemiyorum. Daha ilk günden patronun eleştiri oklarına hedef olamam.'

Annesinin tatlı kahkahası yankılandı. Havuzdan çıkarken annesine hep olduğu gibi bir kez daha gurur karışık bir hayranlıkla baktı. İki çocuk doğurmuş 43 yaşında bir kadın olmasına rağmen ancak otuzlarının başında gösteriyordu. Sadece formda olduğu için değil aynı zamanda hayat dolu ve umursamaz tavırları ile Nil'in daha küçücük yaştan kendine örnek aldığı kişi olmuştu hep.

'Tamam o zaman giyin de kahvaltıya gel. Bari beraber bir kahvaltı yapalım' dedikten sonra havlusuna sarınıp içeri giderken tatlı sert uyarıda bulundu 'O patronuna da söyle kızımı fazla zorlamasın. Sadece staj yaptığını unutmasın yoksa ben hatırlatmasını bilirim.'

Nil bu sözlere elinde olmadan güldü. 'Eminim anne eminim. Senin meydan okuyamayacağın biri var mıdır acaba?'

Annesi vereceği cevabın daha büyük etki yaratması için bir an durdu ve kaşlarını çatarak hatırlamaya çalışıyor gibi yaptı. Sonra sırıttı 'Sanmıyorum'

Şebnem Hanım, yani Nil'in annesi babası ile üniversitedeyken tanışmış, o zamanların hızlı çapkını olan yakışıklı kocasını uzunca bir süre peşinden koşturmuştu. Sonradan ilk görüşte aşık olduğunu itiraf etmişti ama başlarda onun gibi kadınları aynı anda idare eden bir adama kalbini açmayı hiç de akıllıca bulmamıştı.

Onun kararlı biçimde her reddedişi Haluk Bey üzerinde, azmini kamçılayan bir etki yaratmış ve bir süre sonra bu güzeller güzeli kızı ele geçirmek saplantı haline gelmişti. Haluk Bey, Şebnem Hanım'dan dört yaş büyük olmasına rağmen, hovardalıktan çalışmaya fırsat bulamadığından dolayı mezuniyeti iki sene uzamıştı. O mezun olurken, Şebnem Hanım henüz ikinci sınıftaydı ve okulun en gözde kızlarındandı. Haluk Bey ayrı geçirecekleri sürede onu kaybedebileceği endişesi ile oldu bittiye getirip parmağına yüzüğü takmıştı. Nişanlısı mezun olana kadar da ayın neredeyse yarısını Ankara'da onunla geçirmişti. Sonunda Şebnem Hanım 22 yaşında mezun olduğunda, daha fazla bekleyemeyeceklerine karar vererek evlenmişler ve kısa süre sonra mutluluk verici hamilelik haberini de almışlardı.

Şebnem Hanım ilk çocukları Eren'i kucağına aldığında 23 yaşındaydı. İki sene sonra da Nil dünyaya gelmişti. Tıpkı anne ve babaları gibi her ikisi de

çok güzel çocuklardı. Nil babasının yanık tenini ve gür açık kahverengi saçlarını almıştı. Uzun koyu kirpikleri arasından bakan nil yeşili gözleri, kendi farkında olmasa da sahip olduğu en büyük silahıydı.

Vücudu küçük yaştan itibaren yüzdüğü için sportif bir yapıya sahipti. İnce beli, dar kalçası ve uzun bacaklarıyla zıtlık yaratan geniş omuzları ve hafif kaslı bir sırtı vardı. Üzerine giydiği her şey hiç çaba sarf etmeksizin göz alıcı dururdu. Dik göğüsleri ne fazla dolgun ne de fazla küçüktü. Ama onunla ilgili en harika özellik sahip olduğu tüm güzelliğin bilinciyle yetiştirilmemiş olmasıydı. Ailesi abisiyle Nil'i büyütürken, sevgilerini sıklıkla ve zorlama olmaksızın gösterir ama fiziksel güzelliklere abartılı vurgu yapmaktan kaçınırlardı. Çocuklarının kendileriyle barışık, özgüveni tam olan, iyi huylu ama kibirsiz bireylere dönüşmeleri için çok çaba sarf etmişlerdi. Bu konuda başarılı da olmuşlardı.

Abisi Eren annesi gibi açık buğday tenli ve mavi gözlüydü ama saçları, onun aksine sarı değil oldukça koyu kumraldı. Uzun boyu ve atletik yapısı babasının genleriyle ona geçen bir özellikti. Tıpkı çapkınlık ve hovardalık gibi. Her ne kadar fazlasıyla sık sevgili değiştiriyor gibi görünse de, annesinin her zaman öğütlediği gibi asla çıktığı kişiye ihanet etmezdi. İlişkilerinde açık sözlü ve dürüsttü. Biten bir ilişkiyi yürütmek için uğraşmasa da en azından karşısındakini de oyalamazdı. Bir anlık hayal kırıklığının aylarca sürecek bir yalanı yaşamaktan daha adil olduğuna inanırdı.

Nil duygularıyla, Eren ise mantığıyla hareket ediyordu. Eren anlayışlı bir babaya sahip olmanın verdiği şansı her fırsatta kullanmaktaydı. Antalya'nın en büyük inşaat firmalarından birine sahip olan babası, yaptığı en güzel binalardan birinde oğlunun ricasını kırmayarak bir daire sahibi olmasına izin vermişti. Sonuçta artık biraz mahremiyete sahip olacak yaştaydı ve günümüzde ilişkilerin özgürce yaşandığının da farkındaydı.

Yine haftanın çoğunda ailesinin evinde olsa da en azından hafta sonları kız arkadaşıyla gönlünce zaman geçirebiliyordu.

Fakat söz konusu Nil olduğu zaman babası aynı rahat tavırları sergileyemiyordu. Her ne kadar karısı daha çağdaş olması için sürekli kafasını didikleyip duruyorsa da, küçük prensesinin büyüdüğünü bir türlü kabullenemiyordu. Nil de babasının kendine olan zaafının farkında, onun yüzünde endişe ya da hayal kırıklığı görmemek için elinden geleni yapıyordu. Ama mesele babasının sadece kendiyle gururlanması değil aynı zamanda Nil'in de büyümek için acele etmemesiydi. Babasının gösterdiği ihtimamın mümkün olduğunca tadını çıkarmak istiyordu. Nasılsa bir gün o da hayallerinin erkeği ile evlenecekti.

Aynanın önünde saçlarına şekil verirken, bu düşünceler aklına Murat'ı getirmişti. Murat babasının en güvendiği mühendislerden biri, sağ kolu gibiydi. 30 yaşındaydı ve Nil 13 yaşından yani o babasının şirketinde ilk işe girdiğinden beri ona aşıktı. Tek sorun Murat'ın onu kardeş gibi görmesi ve nişanlı olmasıydı. Ama Murat'ın gözleri önünde Nil büyüyüp serpildikçe, ona bakışlarında farklı pırıltılar yakalamaya başlamıştı.

Nil hayal görmediğinden emindi. Murat artık ona ağabeyin kardeşe baktığından farklı bir gözle bakıyordu. Sonuçta nişanlı olması bir fark yaratmıyordu. Evli olmadığı sürece Nil denemekten vazgeçmeyecekti. Murat'ın da ona aşık olduğunu anlaması ve nişanlısını terk etmesi an meselesiydi. Nil bütün bu düşüncelerle hazırlanmış, aşağıya kahvaltıya inmişti. Annesi gazete okuyordu. Üzerinde yanık tenini vurgulayan türkuaz rengi bir tunik vardı ve ıslak sarı saçları arkadan sıkı sıkı tutturulmuştu. Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

'Harika görünüyorsun. Kim derdi benim zeytin gözlü sincabım büyüyüp işkadını olacak. Eğer sulu göz bir kadın olsaydım şu anda ağlıyor olurdum' dedikten sonra başına taktığı güneş gözlüğünü gözlerine indirdi.

Annesinin duygusallığını uluorta sergilemekten hoşlanmadığını bilirdi. Ama her nasılsa görmemiş duymamış olsa da, annesinin babasının güçlü bedenine yaslanıp, o saçlarını okşarken ağlamış olduğu zamanlar olduğundan emindi, o aşk dolu anı hayalinde canlandırabiliyordu. Aralarında öyle özel bir bağ vardı ki, kimi zaman Nil bu tarz bir aşkı asla sahip olamayacağı korkusu yaşıyordu. İster istemez gördüğü her çifti onlarla kıyaslıyor ve sonunda her zaman kaybeden diğer ilişkiler oluyordu.

'Ağlamıyorsun değil mi anne? Sadece staja başlıyorum. Henüz mezun olmuş ya da para falan kazanıyor değilim' diyerek işi şakaya vurmaya çalıştı kızı.

'Saçmalama Nil tabii ki ağlamıyorum. Bilirsin öyle zırt pırt ağlamayı sevmem ve hakkımı düğün gününe saklıyorum' diye karşılık verdi annesi ve sonra meyve suyundan bir yudum aldı.

Annesine sevgiyle baktı. 'Onun için çok beklemen gerekecek. Babamın benden kolay kolay vazgeçeceğini sanmıyorum' dedi Nil için için keyif alarak.

'Ah evet o mesele. Babana senin büyüdüğün haberini sen mi vereceksin ben mi vereyim? Utanmasa sana oyuncak ayı falan getirecek diye düşünüyorum' derken bir yandan gülüyor bir yandan başını iki yana sallıyordu. Sona ciddileşip, bir sır verecekmiş gibi masanın üzerinden Nil'e doğru hafifçe eğildi. 'Seni ne kadar büyük bir baskı altına soktuğunun farkındayım. Ama buna karşı çıkması gereken sensin'

Nil itiraz etti 'Aman anne abartıyorsun. Baskı falan yok…'

Şebnem Hanım elini havaya kaldırıp kızını susturdu. 'Nil'ciğim her ne kadar böyle itaatkar ve terbiyeli bir kızım olduğu için gurur duysam da, kabul etmelisin ki babanı hayal kırıklığına uğratmamak için o kadar uğraşıyorsun ki, yaşının gerektirdiği gibi yaşamıyorsun'

Nil ile bu konuda konuşmak çok zordu. Babasına toz kondurmuyor, yanında onun hakkında olumsuz konuşmalara izin verirse, babasına ihanet ediyormuş gibi hissediyordu.

İsteksizliğini yüzünden okuyan annesi konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdi. 'Tamam sen bilirsin ama unutma ki bundan 25 sene önce benim bile senden fazla flörtüm oldu.'

'Anneciğim ben sadece ince eleyip sık dokuyorum hata yapmak istemiyorum.'

Annesi anlayışla başını salladı. 'Biliyorum ama hata yapmak büyümenin ve olgunlaşmanın bir parçasıdır. Sonsuza kadar bizim küçük prensesimiz olarak kalamazsın. Her ne kadar bunu ben de, baban da istiyor olsak da.' Ayağa kalkan Nil gelip annesinin yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. 'Harikasın ve bunu biliyorsun!'

Annesi havalı bir şekilde yanıt verdi 'Yine de tekrar tekrar duymaktan zevk alıyorum'

Nil çantasını alıp hızlı adımlarla garaja yöneldi. Babasının kendi için aldığı yeni arabanın kaportasını okşayıp gülümsedi. Babası kadar harika bir erkek daha var mıydı acaba? Ah tabii ki vardı. Murat vardı. Babası kadar zengin olmasa da, onun kadar harika bir erkekti yoksa babası ona bu kadar hayran olmaz, bu kadar güvenmezdi öyle değil mi? Arabayı garajdan geri geri çıkarırken, artık aklı sadece işteki ilk günü ile meşguldü. Şimdiden geç kalmıştı. Hiç de iyi bir başlangıç sayılmazdı ama ilk gün olurdu böyle şeyler değil mi?

Arabasını park edip indikten sonra eteğini çekiştirerek kırışıklıklarını düzeltti. Saçlarını elleriyle yoklayıp, derin bir nefes alarak binaya doğru yöneldi. Basamakları enerjik bir şekilde çıkıp kapıdan içeri girdi ve dosdoğru asansörlerin olduğu tarafa gitti. En son katın, yani yönetim katının düğmesine bastıktan sonra heyecanla beklemeye başladı. Asansörün kapıları açıldıktan sonra kendinden emin bir ifade ve yüzünde sıcacık bir tebessümle karşısına çıkan insanlara selam verdi. Koridorun sonundaki çift kanatlı geniş ahşap kapıların önüne varmadan önce başını çevirip, soran gözlerle sekretere çekimser bir şekilde baktı.

'Girebilirsiniz' onayını aldıktan sonra kapıyı hafifçe vurup içeriden cevap gelmesini bekledi.

Gür bir ses 'Gel' dediğinde kapının kolunu çevirip açınca geniş odanın bir ucunda oturan adamın yüzü aydınlandı.

'İlk günden geç kaldınız Nil Hanım. Bir an gelmekten vazgeçtiğinizi düşündüm'

'Asla öyle bir şey yapmazdım. Verdiğim sözlere çok sadığımdır' derken odanın ortasına kadar gelmişti. Yakışıklı adam da yarı yola kadar gelerek, Nil'in elinden tutup ona alıcı gözüyle bakmak için hafifçe geri itti.

'Harika görünüyorsun Prenses!' dedi hayranlık dolu gözlerle bakarak.

'Of baba ya hani iş yerinde böyle demeyecektin. Kimse beni ciddiye almaz sonra. Bak uyarıyorum sonra gidip Seheroğulları'nda staja başlarım' dedi tatlı sert bir şekilde.

Babası kırılmış bir ifade takındı 'Herkesten beklerim ama senden? Bu beni ne kadar kırar bilmiyor musun? Gidip en büyük rakibimle çalıştığını görmektense, şirketi yakarım daha iyi.'

'Babacığım seni kırmaktansa kolumu kırmayı tercih ederim. Ama sen de söz ver uluorta prenses demek yok' diyerek babasının yanağına hafif bir öpücük kondurdu ve ancak ondan sonra odada yalnız olmadıklarını fark etti.

Genç adam sanki kendi evinde oturuyormuşçasına rahatça kurulduğu deri koltukta bacak bacak üstüne atmış, ayaklarından birini hafifçe sallıyor ve yüzünde Nil'in anlam veremediği bir ifadeyle onu baştan aşağıya süzüyordu. Az önce Nil'in kimsenin tanık olmasını istemediği sahneyi görmenin zevkini yaşıyordu sanki. Nil bu adamdan rahatsız olmuştu.

Soran gözlerini babasına çevirdi. Babası da misafirinin varlığını unutmuşa benziyordu. Birden hatırlayarak kızını misafirine tanıştırma girişiminde bulunduğu an genç adam da ayağa kalktı. Oldukça uzun ve yapılı görünüyordu. Yüzüne bakan herkes, en tecrübesiz kızlar bile, bu esmer erkeğin tehlikeli bir çapkın olduğunu anlardı. Sadece yakışıklılığı değil, fazlasıyla kendinden emin ve ukala tavırları da buna sebepti.

Fazlasıyla arzulanmış, sevilmiş ve şımartılmıştı belli ki… Birileri kendini dünyanın merkezinde hissettirecek yalanlar söylemiş o da yıllarca bunları dinlemişti belli ki…

Ve tüm bunları Nil sadece iki kelime ve tek bir hareketle mi anlamıştı? Önyargılı yaklaşımından dolayı bir parça utanmış olsa da, adamın tedirgin eden bir yanı olduğunu göz ardı edemiyordu. Nedense az konuşan ve daha çok izleyen bir tipe benziyordu. Memnun oldum derken beyaz dişlerini ortaya seren sıcak gülümsemenin de ayna karşısında çalışılmış bir havası vardı. Vücudunun egzersizle geliştirilmiş olduğu açıktı ve giysileri üzerinde çok net duruyordu. Nil tüm bunları görebilmek için kaçamak bakışlar atarken, isminin

Yiğit olduğunu öğrendiği genç adam açıkça ve utanmadan kendini uzun uzun süzüyordu. Eli ayağına dolaşmadan, odadan çıkma isteğiyle dolmuştu içi.

'Babacığım sizin toplantınızı da böldüm farkında olmadan. Ben gidip masama yerleşeyim sonra konuşuruz olur mu?'

Babasının onaylayan gülümseyişi ile Nil misafire dönüp başıyla nazikçe selam verdi. Odadan çıkıp, kapıyı arkasından kapattıktan ve derin bir nefes aldıktan sonra az ileride gördüğü bir şey içinin heyecanla ve sıcacık duygularla kıpır kıpır olmasına neden oldu. Murat da Nil'i fark ederek ona doğru yürümeye başladı.

'Nasılsın Nil? Gerçi gayet iyi görünüyorsun ya'

'İyiyim Murat ya sen?'

'Bildiğin gibi koşturup duruyoruz. Baban büyük bir iş bağladı yakınlarda. Büyük bir oteller zincirinin sahibi Alanya'da yeni bir otel yaptırmak üzere bizim şirketle anlaştı. Öncesinde teklif vermek için deli gibi çalıştık. Ama neyse ki tüm emeklere değdi'

Nil Murat'ı yüzünde büyük bir ilgiyle dinliyor gibi görünse de aslında ilgilendiği tek şey muhteşem gözleriydi. Murat ile ilgili çok şey söylenebilirdi. Ama bütün harika özellikleri arasından bir bakışta kolayca sıyrılabilen gözleriydi. Rengi falan değil. Tamam griye çalan yeşil gözlerinin rengine de bayılıyordu. Ama onları bu denli sıra dışı yapan bakışlarındaki yoğunluktu. Tıpkı kafese kapatılmış vahşi bir hayvan misali sabırsız, her an öfkelenmeye hazır, karşısındakini etkisi altına alan ama içten içe kendine bulaşılmaması gerektiği uyarısını yapan bakışlardı bunlar.

Murat gülünce gözleri gülmez ya da üzgün olduğunda bakışları kederlenmezdi. Öyle içinde kopan fırtınaları anlatan, ne düşündüğünü anlayabileceğiniz türden gözler değildi bunlar.

Bu gözler sadece avını avlamaya hazırlanan, onun dışında hiçbir şeyi görmeyen, tutkuları ile karşısındakini yakıp kül edecek türden gözlerdi…Bu tutkuları başkasına yönelten gözler diye hatırlattı kendine Nil. Nişanlısından ayrılana kadar da böyle kalacaktı.

Düşüncelere dalıp gitmişken Murat'ın adını söylediğini fark ederek toparlanmaya çalıştı.

'Az önce tanıştın Yiğit Bey ile değil mi?'

'Ha evet doğru. Babamın odasındaki adam. Demek yeni büyük müşteri o. Bana pek de büyük bir adammış gibi gelmedi. Ama büyük bir burnu olduğu kesin. Her şeye sokmaya meraklı olduğu koca bir burun' İyi kıvırdığını düşünüyordu. Çünkü Murat'ın iş ile ilgili anlattığı hiçbir şeyi dinlememişti.

Murat keyifli bir kahkaha attı 'Senin de koca bir kibrin var küçük hanım. Seni ilk tanıdığımdan beri hep aynısın. Çok şey değişti ama bu özelliğin değişecek gibi görünmüyor'

'Ben kibirli değilim sadece açık sözlüyüm. Neden insanlar bunu yanlış algılama konusunda bu kadar ısrarcı anlamıyorum'

Murat Nil'in içini kaynatan bir bakışla ona bakıp göz kırptı 'Bu sözü daha önce de duymuştum. Bundan yaklaşık 5 sene önce sen 13 yaşındayken'

Şu yaş meselesinin dönüp dolaşıp gündeme gelmesine fena halde kıl oluyordu Nil. 'O halde 6 sene diyecektin sanırım. Ne de olsa yakında 19 oluyorum'

'Pardon küçük hanım yaş hesabında yanlışlık yapmışım. Yalnız bundan 16 sene sonra sen 35'te takılıp kalınca hatırlatırım bu büyüme hevesini'

'Bana küçük hanım deyip durma. Ben koskoca bir hanım oldum. Ne öyle küçük kızla konuşur gibi?' diye sitem etti Nil.

Murat onun bu konudaki hassasiyetini küçük kızların bir an önce büyüme takıntısına yorup hiçbir zaman üzerinde durmamıştı. Ama şimdi ona alıcı gözle bakınca hakikaten de küçük hanımlık hali kalmamış diye düşündü.

'Af edersiniz Nil Hanım bundan sonra daha dikkatli olurum' dedi yapmacık bir saygı gösterisiyle.

Nil basitçe 'İyi edersin' diyerek konuyu uzatmadı.

'Eee bu saatte ne işin var şirkette?' diye sordu Murat onunla beraber asansöre doğru yürürken.

'Aaa bilmiyorum deme. Yazın burada staj yapacağım'

'Süpermiş. Desene Nil Hanım demeye iyice alışacağız'

'Aman Murat sen de. Nerdeyse babama bile ismiyle hitap edecek kadar ailedensin bana hanım diyecek değilsin herhalde.'

Adını onun dudaklarından dökülürken duymak Nil'i müthiş heyecanlandırıyordu. Çocukça olduğunu bile bile ilerideki yaşantılarından kesitler çağrıştırmasına engel olamıyordu.

Nil sevgilim mavi çizgili gömleğim yıkandı mı? diyordu hayallerinden birinde yatak odasından başını uzatmış mutfaktaki karısına seslenirken.

Bir diğerinde ise ***Nil seni özledim bebeğim. Bu akşam her zamanki yerde rezervasyon yaptırdım. Romantik bir akşam yemeğine ne dersin?***

Nil öyle güzelsin ki… diye boğuk bir sesle fısıldıyordu kulağına malum sahnelerden birinde.

'Nil sen de geliyor musun?' diye soran Murat'ın sesi kendine gelmesini sağladı.

Asansörün kapılarının kapanmaması için düğmesine basıp duruyordu.

Nil içinden kendini azarladı. ***Saçmalıyorsun kendine gel! Tam bir şapşal gibi davranma. Adamı ilk kez görmüyorsun. Artık alışmış olman gerek.*** Ama ona alışmak mümkün müydü?

Asansöre adımını atıp da onun yanında dururken her nefeste içine çektiği Murat'ın baştan çıkaran kokusu şu deodorant reklamını anımsatmıştı. Kadının dur düğmesine basarak asansörü durdurduğu, sonra da adamın üzerine atladığı... Bir sonraki sahnede asansörün kapıları açıldığında ikisi de dağılmış vaziyette çıkıyorlardı. ***Şimdi ben de şu düğmeye basıp Murat'ın hayır demesine fırsat bırakmadan kollarımı boynuna dolasam diye düşünürken genç adamın uyarısı ile kendine geldi.***

'Sen de bu katta inmeyecek misin diye sordum. Nil iyi misin? Çok dalgınsın bugün'

'İyiyim sadece finallerin yorgunluğunu tam olarak üzerimden atamadım'

'Keşke başlamakta acele etmeseydin. Kendine bir iki hafta tanısaydın'

İyi de zaten benim boşa harcadığım her an senin nişanlına yarıyor. Kaybedecek zamanım yok. 'Kaybedecek zamanım yok!' diye karşılık verdi gizleyemediği bir heyecanla.

Murat kaşlarını çatmış anlamaya çalışıyordu. 'İyi de bu daha ilk senen. Hem zaten şirketin de bir yere gittiği yok. Eninde sonunda baban sana ve abine bırakacak'

Nil biraz sakinleşmesi, daha tutarlı cevaplar vermesi gerektiğinin farkındaydı. 'Demek istediğim tatil sandığın kadar uzun değil. O nedenle mümkün olduğunca fazla tecrübe edinmeliyim. Derslerde bana çok yardımcı olacağına inanıyorum'

İç mimarlık okumaya daha ortaokula yeni başladığı zaman karar vermişti. Babasını mutlu edecek ama aynı zamanda kendisinin de ilgisini çekecek bir mesleği olmalıydı. Murat işe alındıktan sonra nedenler listesinin en başına Murat'a yakın olmak yerleşmişti.

Onun nişan haberini aldığı geceyi hiç unutmayacaktı. O aralar üniversite sınavı için harıl harıl çalışırken bir yandan da her zaman olduğu gibi Murat ile evlendikleri zaman yaşayacakları hayatın hayalini kuruyordu. Akşam yemeğinde babası annesine haberi verirken Nil'in lokma boğazında takılı kalmış, uzunca bir süre öksürdükten sonra sonunda normale dönebilmişti.

O günü hiç unutmayacaktı. Hayatının en kötü, en lanetli günü 26 Mart olmalıydı. Mümkün olsa bu tarihi takvimden kaldırırdı.

Her neyse şimdi bunlar için endişelenmek yersiz diye geçirdi içinden. Olan olmuştu önemli olan bundan sonra çizeceği yola konsantre olmaktı. Mutluluğa giden yola… Murat'ın kollarında kadınlığa en önemli adımını

atacağı ana odaklanacaktı. Düşüncesiyle bile dizleri titriyor, bacaklarının gücü kesiliyordu. İşte öyle zamanlarda yer altından çekiliyor da sanki kendi rüzgarın uçurduğu bir yaprak gibi havada asılı kalıyordu. Ya da tam olarak ifade etmek gerekirse su yatağına uzanmış, tüm vücudu yatakla birlikte dalga dalga sallanıyordu sanki.

İş çıkışı Eda ile buluşup, akşam yemeğini beraber yemek üzere arabada eve doğru gidiyorlardı.

'Nil bana kalırsa sen bu adamı takıntı haline getirdin. Yani düşünsene bir önünde ne çok engel var. Sırf engeller yüzünden cazip görünüyor gözüne. Nişanlı, sana abi gibi yaklaşıyor, babanın yanında çalışıyor…Ne olacağını sanıyorsun ki? İlk iki neden ortadan kalksaydı bile sırf üçüncü nedenden dolayı sana yaklaşamazdı'

Nil gözlerini yoldan ayırmadan sakin bir şekilde cevap verdi 'Eda sanırım sen beni yeterince iyi tanıyamamışsın. İsteyip de başaramadığım bir şey oldu mu şimdiye kadar?'

Eda başını çevirip arkadaşını süzdü 'Hayır çünkü şimdiye kadar hep makul isteklerin oldu. Ama şimdi başkasının nişanlısına kafayı takmak da neyin nesi Allah aşkına? Erkek mi kalmadı koca dünyada'

Kırmızı ışıkta durup beklerlerken, Nil kendinden emin bir şekilde arkadaşına bakıp ciddi bir sesle karşılık verdi. 'Başka Murat yok. Onu benim kadar isteyen de yok. Nişanlısı benim yerimde olsaydı çoktan pes etmişti. Ama baksana bana kaç yıldır sabırla bekliyorum. Hissediyorum bu yaz çok büyük olaylar yaşanacak ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.'

'Umarım haklısındır. İyi anlamda yani…' diye mırıldandı Eda. Nedense söz konusu Murat olduğunda Nil ile mantıklı bir sohbet yürütmek imkansızdı. Anında mesafeli ve soğuk bir tavır takınıp, eleştirilere sert yanıt veriyordu. Bu işin sonu ne olacak bilmese de Eda'nın içinden bir ses hayır olmayacağını söylüyordu. Çünkü bildiği kadarıyla Murat'ın nişanlısı oldukça hoş, kendinden emin ve inatçı bir kadındı. Nil'in en büyük hatası da zaten düşmanını küçük görerek tanımaya tenezzül etmemesiydi.

Oysa Eda tesadüfen onunla tanışmış ve hakkında çok şey öğrenmişti. Hiç de arkadaşının sandığı gibi kolay lokma ya da zayıf bir rakip değildi. Ama bu gece bunu konuşmanın anlamı yoktu. Uzun süredir ayrı kaldıktan sonra arkadaşı ile tartışmak istemiyordu. Nasılsa tatlılıkla anlatabileceği bir zaman olacaktı. Olmazsa da Eda yaratacaktı.

Nil ile Eda gülüşerek ve şakalaşarak salona girdiklerinde beklenmedik bir misafirle karşılaşmanın şaşkınlığını yaşadılar.

‘İyi akşamlar Haluk Amca, Şebnem Teyze’ dedi Eda sıcak bir şekilde. Sonra başını Eren’in olduğu tarafa çevirip onu da selamladı.

Nil’in gözleri salonun başköşesine kurulmuş misafirlere takılmıştı. Babasının hoş geldiniz demesiyle kendine gelip o da kısaca herkesi selamladı. Annesi mutfağa giderken Nil ve Eda da peşi sıra onu takip etti.

‘Ne işi var bunların evimizde?’ diye fısıldadı annesine memnun olmadığını belirten bir şekilde.

Annesi şaşırmıştı ‘Neyin var senin Nil’ciğim? Seni daha önceden misafirlerimize böyle parçalayacakmış gibi bakarken görmemiştim.’

‘Bir şeyim yok. Sadece misafir beklemiyordum. Evde samimi bir yemek yiyeceğimizi sanıyordum. Nerden çıktı bu adam?’

Annesi kızının tavrını tasvip etmediğini gösteren bir ifade takınarak yanıtladı. ‘Babanın yeni müşterisi ama aynı zamanda çok da iyi anlaşıyorlar. Çok büyük bir proje yürütecek olmaları dışında baban onunla zaman geçirmekten keyif alıyor. Şimdi şu kabalık giysisini üzerinden çıkarıp, nezaket giysini giyersen sevinirim’

Nil neden bu denli büyük bir tepki verdiğini bilmiyordu doğrusu ama bu adamda kendini rahatsız eden bir şey vardı. Küstahça süzüyordu insanları. Her hareketi, her duruşu ne kadar zengin olduğunu vurgularcasınaydı sanki.

Sonradan görme ne olacak diye düşündü.

‘Bence çok hoş adam’ dedi Eda sırıtarak.

Nil tiksintiyle yüzünü buruşturdu. ‘Nerdeyse baban yaşında Eda. Çok yaşlı bir adam’

‘Yaşlı değil sadece olgun ve tecrübeli’ diye üsteledi Eda.

Şebnem Hanım karıştırmakta olduğu yemekten başını kaldırıp dik dik Eda’ya baktı. ‘Sen tecrübe konusunda ne tür bir tecrübe edindin Eda’cım’

Eda kulaklarına kadar kızarmıştı ki içeriye Yiğit’in sevgilisi Tuğba girdi. ‘Yardım edebileceğim bir şey var mı?’ diye sordu mesafeli bir nezaketle.

‘Hayır teşekkürler. Lütfen siz rahatınıza bakın’ dedi annesi gülümseyerek. Tuğba salona döndükten sonra Nil cevabını tahmin ettiği soruyu sordu.

‘O kadın kim?’

‘Aman Nil kim olabilir sence?’

Nil omuz silkti, küçümseyerek cevap verdi. ‘Mesela kızı olabilir’

‘Çok güzel bir kadın ama’ dedi Eda gözlerinde hayranlık dolu bir ifadeyle.

‘Evet çok güzel, çok genç ve adamın sevgilisi. Yeterince dedikodu yaptıysanız hazır olan yiyecekleri sofraya götürebilirsiniz’

Aslında Şebnem Hanım’a mutfakta yardımcı olan emektar bir çalışanları vardı fakat o gece izinliydi. Böyle küçük bir yemek daveti için kadıncağızı alıkoymak istemediğinden Şebnem Hanım onu göndermişti.

Yemek babası, annesi, Yiğit ve sevgilisi için samimi bir havada geçtiyse de Nil sıkıntıdan patlıyordu. Bir an önce Eda ile yalnız kalıp Murat'tan bahsetmek için can atıyordu.

Yemeğin sonunda Eren izin isteyerek kalktığında Nil heyecanla atıldı 'Eren nereye gidiyorsun?'

'Arkadaşlarla dışarı çıkacağız'

'Süper! Eda ile biz de çıkacaktık beraber gidelim mi?' derken gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. Eren kardeşinin kendine borçlandığını ima edercesine sırıttı.

'Tamam olur. Zaten Okan'la Dilek seni sorup duruyordu. En azından ne soracaklarsa sana sorarlar da rahat ederim'

Nil babasına bakarak izin istedi 'Çıkabilir miyiz babacığım?'

Şebnem Hanım güldü 'Sanki çıkma desek bir şey fark edecekmiş gibi'

'Öyle deme Şebnem benim kızım babasının sözünden çıkmaz. Gitme desem beni kırmaz kalır. Değil mi prenses?'

Yiğit eğlenen bir ifade ile onu süzerken ne cevap vereceğini bekliyordu. Şu prenses meselesini acilen çözümlemek gerektiğini düşündü Nil. Babası herkesin önünde zırt pırt 10 yaşındaymış gibi davranamazdı ona. Yoksa bir türlü büyüyemeyecekti. Biraz rahatsızlık biraz da mahcubiyetle yanaklarının pembeleştiğini hissetti.

'Elbette babacığım sen istemezsen seni kırmam. Ama bu yeni açılan yeri çok merak ediyorum. İstanbul'dan methini duydum. Bu yazın en popüler mekanı olacakmış'

Şebnem Hanım burun kıvırdı 'Her yaz yeni bir yer popüler oluyor üç ay sonra hükmü doluyor'

Tuğba ilk kez söze karışma ihtiyacı hissetti. 'Neresiymiş burası?'

'Valley'

'A ben de duydum oranın methini. Yiğit biz de gidelim mi bu gece oraya?' dedi sevgilisine dönerek hiç utanma gereği duymadığı bir cilveyle.

Yiğit elini onun ensesine koyup hafifçe okşadı 'Nasıl istersen prenses' derken yüzündeki imalı tebessüm Nil'in gözlerinden kaçmamıştı. Sinirden vücudu ısınmaya, kan basıncı yükselmeye başlamıştı.

Açık ve net kendi ile dalga geçiliyordu. Ne can sıkıcı adam olduğunu düşünürken babasının önerisi ile keyfi büsbütün kaçmıştı.

'Neden hep birlikte gitmiyorsunuz? Biraz beklerseniz yemeğin üstüne bir kahve içeriz sonra siz gençleri uğurlarken biz televizyonun karşısında uyuklamaya geçeriz.

Şebnem Hanım ayağa kalkmış sofrayı toplarken 'Kendi adına konuş. Ben televizyon karşısında hiç uyumam' diye takıldı kocasına.

Haluk Bey karısına çapkınca göz kırptı 'Eh dizilere gösterdiğin ilginin yarısını bana göstersen ben de uyumam' Babasının esprisine herkes gülerken Nil'in keyfi espri çekemeyecek kadar kaçmış durumdaydı.

Babasının 'Hadi bakalım prenses kahveleri de senin elinden içelim' demesi bardağı taşıran son damla olmuştu. Nil tek kelime etmeden hışımla mutfağa giderken, durumun farkına varan Eda arkadaşını peşi sıra takip etmişti.

Belli ki bu gece sinirler daha çok gerilecekti ve birinin Nil'i kontrol altında tutması şarttı. Yoksa kızgın bir nehir gibi coşar yoluna da ne çıkarsa yıkar geçerdi bu deli Nil. Ve Haluk Amca'nın tavırlarına bakılırsa bu yıkıp geçilemeyecek kadar önemli bir müşteri olmalı. Acaba Nil bunun farkında mı? diye düşünmeden edememişti.

Yiğit Nil'den görür görmez etkilenmişti. Onun kadar aşk defteri kabarık bir erkek için hissettiklerinin sıradan bir cinsel çekimin ötesinde olduğunu anlamak zor değildi. Nil dalındaki taptaze bir meyve gibi öyle canlı, öyle iştah kabartıcı ve öyle koparılası duruyordu ki… Ama tam anlamıyla olgunlaşmak için biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyordu Yiğit. O zaman enfes bir kadın çıkacaktı ortaya. Şu dik başlılığını, çabuk sinirlenmesini ve duygularını herkesin okumasına fırsat verecek kadar ortaya koymasını dizginleyebilirse erkekleri parmağında oynatacak bir cazibeye bürüneceği şüphesizdi.

Bir kadın gibi görünmesine rağmen, henüz bir kadın gibi hareket etmiyordu. Hala babasının küçük prensesiydi ama görünüşe göre bu rolden sıkılmaya başlamıştı. İyi kız olmak artık çok da hoşuna gitmiyor gibiydi. Yine de nasıl kötü olunacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona öğretmeyi ne kadar da çok istediğini düşünüyordu Yiğit kahve tepsisiyle ona doğru hafifçe eğildiğinde ortaya çıkan nefis göğüs dekoltesine gözleri takıldığında.

Nil Yiğit'in gözlerini takip ederek bakışlarını göğüslerine çevirdiğinde bluzunun sıyrılıp sutyeninin dantelini sergilediğini fark etti. Tekrar Yiğit'e baktığında gözlerinden ateş fışkırıyor demek bile yetersiz kalırdı bakışlarını tarif etmek için. Bunun kısmen öfkeden kısmen de utançtan kaynaklandığını düşünerek 'bakire olmalı' diye düşündü içinde alevlenmeye başlayan ateşe tezat soğukkanlı bir tebessümle.

Bu adam kendini ne sanıyor ya? Babamın evinde, babamın koltuğunda oturmuş, babamın kahvesini içerken kızının göğüslerini kesiyor! Ne kadar ucuz, ne kadar aşağılık bir adammış. Tam bir pislik! Şu kahveyi üzerine

dökmek vardı ya neyse…Şimdi haklıyken suçlu olurum. Ama ben babamla konuşmaz mıyım bu konuyu? Ahlaksızlığına mazeret olacak hiçbir yatırım, hiçbir iş ortaklığı olamaz.

'Eline sağlık Nil' dedi Yiğit genç kızın içinde gittikçe kabaran öfkenin bilincinde olarak.

Nil hafifçe doğrulup tek kaşını havaya kaldırdı son derece nazik bir biçimde karşılık verdi 'Afiyet olsun Yiğit Bey' dedi aralarındaki resmiyeti kaldırmaya niyeti olmadığını vurgulamak istercesine.

Yiğit onu kızdırıyor olmanın verdiği keyifle imalı bir biçimde gülümsedi. 'Bey demene gerek yok'

'O zaman Yiğit abi mi Yiğit amca mı deme mi tercih edersiniz?' Babası arkası kendine dönük olduğundan kızının yüzünde beliren buz gibi ifadeden habersiz, bunun masum bir soru olduğunu düşünerek neşeli bir kahkaha attı.

'Yiğit 36 yaşında 63 değil.'

'Öyle mi babacığım? Bak ben 30 falan sanmıştım. Bu durumda pekala babam da olabilirmiş. 18 yaşında evlenip çocuk sahibi olan pek çok erkek var.'

Şebnem Hanım kızının evde sık sık sergilemediği inatçı ve ters yanından haberdar olarak şu anda Nil'in çizgiyi aşmaya çok yaklaştığını hissediyordu.

Oysa Yiğit'in umurunda bile değildi. İstediği kadar yaşıyla dalga geçebilirdi. Ama biliyordu ki kollarına alıp onu bitmek bilmeyen bir tutkuyla öperken ismini fısıldıyor olacaktı. Her zaman olduğu gibi sakinliğini koruyarak Nil'i bir süre süzdükten sonra gülümseme eşliğinde karşılık verdi.

'O halde iyi ki evlenip senin gibi güzel bir kızım olmamış. Yoksa başım dertten kurtulmazdı. Etrafta pek çok çapkın erkek var ve ben oldukça kıskanç bir baba olurdum eminim.'

Kasılan çenesi ağrımaya başladığında dişlerini ne kadar çok sıktığını fark etti Nil. Bu adamda utanma yoktu. Bu adam şeytanın ta kendisiydi. İşlediği ve işlemeyi planladığı günahları çekinmeden, sıkılmadan pervasızca söyleyiveriyordu.

Annesi ve babası da buna seyirci kalıyordu. Neler oluyordu burada? Yoksa bir kabusun orta yerine düşmüş, uyanmayı bekliyor da haberi yok muydu? Bu gün sadece bir rüyadan ibaretse Murat ile sabah geçen konuşmaları da gerçek olamazdı. Ah hayır Murat'ın kendi için hayal olmasındansa, bütün bunların gerçekten olduğunu kabullenip, şu münasebetsiz adama bir iki saat tahammül etmeyi tercih ederim diye düşündü.

Tüm bunlar olurken durumdan hiç keyif almayan başka biri daha vardı. O da Tuğba idi. Tuğba yirmili yaşların ortalarında olağanüstü cazibeli bir kadındı. Sıra dışı yüz hatlarının yanında sıra dışı bir kişiliği vardı. Hayatında önemli olan insanların bir listesi var ise, bu liste dışında kalan herkes onun

görüş alanı dışında da kalırdı. Kimin ne dediğini önemsemeden dilediği gibi yaşar, istemediği hiçbir şeye katlanmazdı.

Dışarıdan bencilce görünen yaşam tarzının, aslında içine girildiğinde ne denli özel, rafine ve korunmuş olduğunu fark ederdi ona yakın olma şansına erişenler. Yiğit Türkoğlu'nu bu denli uzun zaman elinde tutabilmesinin sırrı da buydu. Yiğit sıkıntılı bir erkekti. Fazla uzun ilişkilere gelemiyordu. Yenilik, değişiklik, farklı tatları keşfetmek onun hayatının temel zevkleriydi. Bu her konuda böyleydi. Mesela arabalarını altı ayda bir değiştirirdi. Kendine ait üç evi vardı ve üçü de tüm ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde organize edilmişti. Canı hangisinde kalmak isterse orası evi olurdu. Herhangi bir şeye karşı alışkanlık geliştirmek fikrinden nefret ederdi. Hayat değişim, devinim demekti. Buna uyum sağlamayan harcanır giderdi. Hayatta hiçbir şeye tam anlamıyla sahip olamazdınız. Hayat bir yolculuksa, bu süreçte mümkün olduğunca çok şey yaşamak, mümkün olduğunca çok tecrübe edinmek esas olandı.

Bu bağlamda sizi mutsuz eden insanlardan ve ortamlardan uzak durmak da sürecin keyifli geçmesi için başka bir şarttı. İşte bu yüzden Tuğba'nın hayat görüşü ile çok güzel örtüşmüştü Yiğit'in felsefesi. Birbirlerinden hesap sormazlardı. Yiğit Tuğba ile olduğu süre zarfında pek çok başka kadınla gecelik maceralar yaşamıştı. Tuğba bunun farkındaydı ya da değildi ama hiçbir zaman sorma gereği duymamıştı.

Sonunda gece eve gelip, onunla aynı yatakta yattığı ve hayatını onunla paylaştığına göre arada sırada yaptığı kaçamakların önemi yoktu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu aslında. Türkiye'de pek çok evli kadın hayatını bu şekilde yaşıyordu. O kadar çok zengin erkek vardı ki, her şeye sahip olmanın verdiği tatminsizlikle açgözlü bir şekilde arayışlarını sürdüren. Hatta bazıları farklı tercihlere bile yönelebiliyordu. Bu anlamda Yiğit'in ilgisinin sadece kadınlara karşı olduğunu bilmek bile rahatlatıcıydı bir bakıma…

Tuğba Yiğit'in Nil'i arzuladığını bilecek kadar iyi tanımıştı onu. Henüz sahip olmadığı ama çok istediği neyi görse, bir ev, bir araba, bir kadın hiç fark etmezdi, Yiğit'in yüzünde aynı ifade belirirdi.

Onu hayata bağlayan şeylerdi bunlar. Peşinden koşacak bir amaç, ertesi günü heyecanla beklemesini sağlayacak bir neden…

Tuğba gördüklerinden hoşlanmasa da tepki vermeye gerek görmüyordu. Sadece ilişkileri sonsuz anlayış üzerine kurlu olduğu için değil, aynı zamanda Nil çok çocuksu ve babası da Yiğit'in iş ortağı olduğu için böyle düşünüyordu.

Evet Nil uzun süre babası tarafından şımartılmış, fiziksel gelişimi tamamlanmış olsa da, duygusal gelişimi yarım kalmış, çocuk ruhlu bir kızdı.

Muhtemelen bakireydi ve hayatının prensini bekliyordu. Ne de olsa kendi de prensesti değil mi?

Yiğit fiziksel özelliklerini çekici bulsa da asla Nil gibi bir kızla birlikte olmazdı. Bunun öncelikli nedeni Yiğit'in ne yaptığını bilen, zevk aldığı kadar zevk verebilen, bunu da gizleme gereği duymayacak kadar küstah ve kendine güvenen kadınlarla birlikte olmaktan hoşlanmasıydı.

Oysa bu kız sutyeninin ucu gözüktü diye kızaran can sıkıcı derecede utangaç bir tipti. Ayrıca Yiğit kadınların kaprislerini çekmeyi sevmezdi. Hoş kapris yapmalarına fırsat da vermezdi ya…Onları neyin mutlu edeceğini gayet iyi bilir ve onlar istemeden verirdi istediklerini. Araba, ev, mücevher, sosyal yaşam… Yiğit'in hayatına giren kadınlar, bir kadının aklını başından alabilecek ne varsa hepsinden fazlasıyla nasibini alırdı.

Hayır bu bağlamda Nil şımarık bir çocuktan başka bir şey değildi ve Tuğba'nın kaygılanması için bir neden yoktu.

Az sonra Nil ve Eda hazırlanmış bir şekilde merdivenlerden indiklerinde, Tuğba içinde filizlenen kıskançlığı bu kadar kolay görmezden gelebileceğinden emin değildi.

İş kıyafetlerini çıkarıp gece giysisi giyince Nil bambaşka bir varlığa dönüşmüştü. Dekolteyi bu kadar iyi taşıyabilen kadın çok azdı. Basit görünmeden bu kadar açık saçık giyebilmek alkışlanmaya değer bir başarıydı doğrusu.

Bunda Nil'in atletik yapısının da etkisi vardı kuşkusuz. Nil fazlasıyla yuvarlak hatları olan, ateş parçası kadınlardan değildi. Tam tersine profesyonel bir sporcu görünümü vardı. Bu da onun için büyük avantajdı çünkü elbisesinin örtmekte başarısız kaldığı vücudunun her santiminde biçimli kemiklerini örten hafif kaslar görünüyordu. Tam anlamıyla taze, sağlıklı ve diriydi…

Elbette tüm bu ayrıntılar Yiğit'in de gözünden kaçmamıştı. Fazla uzun bakarak aklından geçen erotizm ile alakalı düşünceleri açık etmek istemiyordu. Bir an önce bu evden çıkıp, gecenin gölgelerine sığınmakta fayda vardı. Evet gecenin gölgeleri diye geçirdi içinden. Daha önce de defalarca onun yanında olup, işini kolaylaştırmamışlar mıydı?

'Beyler kızlarıma dikkat edin' dedi babası şaka yollu, annesi ile birlikte diğerlerini kapıya kadar geçirirken.

Yiğit dönüp gülümsedi 'Merak etme Haluk. Aldığımız gibi geri getireceğiz. Gözümüz üstlerinde olacak'

Hiç şüphesiz! diye düşündü üç bayan da birbirlerine hissettirmeden aynı anda.

Eda odada hazırlanırken Nil'e sorduğunda aldığı cevaptan bu gecenin basit bir gece gezmesinden ibaret olmayacağını anlamıştı.

'Madem adam gözlerini dikip bakıyor ne diye böyle açık saçık giyiyorsun?'

'Of Eda sanki onun için giyiyorum. Bu akşam Murat da nişanlısı ile Valley'de olacakmış. O yüzden hazırlanıyorum. Bana ne Yiğit'ten. Bu gece istediği kadar baksın öküzün trene baktığı gibi yarın ilk iş babamla konuşacağım.'

'Bence hata edersin. Aceleci davranma. Elinde somut bir delil var mı? Adamın sana baktığını söylüyorsun sadece. Ya yanılıyorsan?'

'Bana baksana Eda? Aptal gibi mi görünüyorum'

Eda arkadaşını kırmadan açıklamanın bir yolunu arıyordu. 'Hayır öyle değilsin ama sadece…nasıl desem…'

'Bence direk söyle lafı uzatmadan' dedi Nil kirpiklerine rimel sürerken.

'Tecrübesizsin. Yani küçücük yaştan taktın kafaya Murat'ı herkesi kendinden uzak tuttun. Erkekler konusunda ne biliyorsun Nil?'

Nil'in rimeli tutan eli havada öylece asılı kaldı. Bir an düşündükten sonra aniden arkasını dönüp Eda'ya baktı.

'Çok haklısın! İşte cevap bu! Murat'ı tavlamak için biraz pratik yapmam gerek. Bir erkek nasıl baştan çıkarılır bana her şeyi öğretmeni istiyorum'

Eda sıkıntıyla iç geçirdi. 'Nilcim yine konudan saptın. Burada Yiğit'ten bahsediyorduk. Adamı babana neden şikayet etmemen gerektiğinden. Adamın sana o şekilde bakıp bakmadığını anlayamazsın. Demek istediğim ben de onun yerinde olsam gözüm sutyenine kayardı. Gayri ihtiyari yani…Gidip hemen babana şikayet edip bir çuval inciri berbat etme'

Nil kaşlarını çatmış arkadaşına şüpheyle bakıyordu. 'Şu Yiğit'ten hoşlanıyor falan değilsin umarım. Bu konuda ona bu denli destek çıktığına göre'

Eda bir türlü dili varıp da ailesi konuşurken duyduklarını, yani Nil'in babasının şirketinde işlerin biraz sarpa sardığını, bu anlaşmanın onları düzlüğe çıkaracağını söyleyemiyordu. Bir şekilde bunu ilk ailesinden duyması gerekiyormuş gibi geliyordu. Hem arkadaşının, evlerinde Nil ve ailesi hakkında dedikodu yapıldığını düşünmesini istemiyordu.

'Elbette hoşlanmıyorum. Çok karizmatik bir erkek olduğu ortada ama yanındaki kadına hiç alıcı gözüyle baktın mı sen? Onun yanında sen de ben de çocuktan farksızız canım. O kadın tanrıça gibi'

Nil durup bir an düşündü. Tamam hoş kadın falandı ama tanrıça olduğunu düşünmek abartı değil miydi? 'Tanrıça mı? diye tekrarladı pek de ikna olmamış bir şekilde.

‘Haklısın tanrıça çok doğru bir seçim değil. Alev topu desek daha uygun olur. Yürürken çevresinde harelenen ateşi görebiliyor insan’

Nil bakışlarını tavana dikip, sıkılmış bir biçimde nefes alıp verdi ‘Eda lezbiyen olduğunu düşünmeye başlamadan önce sus lütfen. Madem bu kadın bu denli baştan çıkarıcı ve biz çocuktan farksızız nasıl oluyor da sevgilisi bana yiyecekmiş gibi bakıyor.’

Aslında Nil’in hissettiği çocukça bir kıskançlık, kadınca bir rekabet duygusuydu. Yiğit ya da başkasının önemi yoktu. Murat dışında elbette! Önemli olan ortamın en beğenilen, en iltifat alan kadını olmaktı. Eda bunun farkında olarak elinde olmadan tebessüm etti. Daha ne kadar da çocuktu arkadaşı…Olgunlaşıp, bir kadın gibi hareket etmeyi öğrenmesi ne kadar zaman ve ne kadar tecrübe alacaktı kuşkusuz.

‘Yiğit’i o kadından kıskandığını söyleme’ dedi damarına basıp ne kadar ileri gideceğini görmek istercesine.

‘Komik olma! O benim babam yaşında!’

‘Ama çok yakışıklı’

‘Fark etmez yaşlı işte yaşlı…’

‘Zaten sana bakmaz’ diye karşılık verdi sakin bir şekilde Eda tırnaklarını inceleyerek.

Onun soğukkanlılığına karşın Nil çoktan parlamaya başlamıştı bile. Tek kaşını kaldırıp, dalga geçercesine cevapladı. ‘Baktı bile’

‘Bana kalırsa sen öyle sanıyorsun…’Eda bunu neden yaptığını bilmiyordu. Nil’i çok sevmesine karşın çocukça inadı bazen onun bile canını sıkıyordu. İstediği büyümesi miydi yoksa babasının iş yaptığı adama kötü davranmasını engellemek mi hiç bilmiyordu. Belki biraz da aklını Murat’tan uzaklaştırmayı hedefliyordu için için. Ama başlangıçtaki niyeti kesinlikle az sonra ortaya atılacak iddianın taraflarından bir olmak değildi. Bu noktaya nasıl geldiklerini bilmiyordu ama Nil’in katır inadı tutmuş bir türlü geri adıma atmıyordu.

‘Ya bunu sana ispatlarsam?’ dedi Nil kendinden emin bir şekilde.

Eda sormaya bile çekiniyordu ‘O da ne demek oluyor?’

‘O adamın benden hoşlandığını…’

Eda işler tehlikeli noktaya gelmeden birinin durması gerektiğini fark ederek yan çizdi. ‘Senden hoşlanmıyor ve ben ispat istemiyorum. Lütfen şu adamı unutup bu gecenin tadını çıkarabilir miyiz? Zaten yarın işe gittiğinde sen yine Murat ile kafayı bozmuş olacaksın’

Ama Nil’in geri adım atmaya niyeti yoktu ‘O halde ben de önce onu tavlar sonra da onu tavlayabileceğimi ispatlarım. Hani onun tanrıçası var ya…Hani ben çocuğum ya…Hani tecrübesizim diye Murat’ı elde edemiyorum ya…Bir taşla her şey açıklığa kavuşmuş olur’

‘İlgilenmiyorum. Bana bir şey ispatlama’

Nil rujunu sürdükten sonra aynaya bakıp sırıttı ‘Sana bir şey ispatlamıyorum ki…Pratik yapacağım birazcık’

Gecenin geç saati Yiğit’in arabasında eve dönerlerken, Nil ön koltukta ulu orta flörtleşen Yiğit ve Tuğba’ya tiksinerek bakıp başını camdan tarafa çevirdi. Eren kız arkadaşı ile kendi evinde kalacağı için Nil ile Eda’yı Yiğit bırakmayı teklif etmişti.

Nil mesafeli bir şekilde ‘Yiğit Bey hiç gerek yok gerçekten’ dediyse de genç adam sinir bozucu bir samimiyetle karşılık vermişti.

‘Olur mu hiç bu saatte taksiyle eve dönmek? Hem babana söz verdim kızlarına iyi bakacağıma, güvenli bir şekilde eve bırakacağıma’

Nil ters ters söylenerek gidip az önce kalktığı koltuğa tekrar oturdu ‘Ne demezsiniz ama alkollü araba kullanarak güvenli biçimde eve bırakacaksınız’

Yiğit de ona çok yakın bir şekilde otururken gülümsüyordu ‘Beni daha iyi tanıdığın zaman 3-4 kadeh içkinin benim üzerindeki etkisinin meyve suyundan farksız olduğunu anlayacaksın’

Tuğba'nın Eda ile konuşmaya dalmış olmasından faydalanarak Nil bütün gece içinde bastırdığı öfkenin ortaya çıkmasına izin verdi. Sadece Yiğit’in duyacağı kadar kısık bir sesle, dişlerinin arasından konuşuyordu. ‘Bu sözlerden alkolik olduğunuz sonucuna mı varmalıyım? Ayrıca sizi daha iyi tanıyacak falan değilim. Bu gece tanıyacağım kadar tanıdım’

Yiğit’in yüzünde yamuk bir gülüş belirdi ‘Öyle mi? Hakkımda ne düşündüğünü merak ettim doğrusu’

Nil çenesini hafifçe yukarı kaldırıp tükürürcesine yanıtladı. ‘Yiğit Bey sizin ar damarınız çatlamış derdim ama olmayan bir şeyin çatlaması da imkansız öyle değil mi? Sizin her şeyin en iyisini alacak kadar paranızın olması ve babamın şirketinin de en iyisi olması acı bir tesadüf. Ama ben mümkün olduğunca bu ortaklık yokmuş gibi davranmaya çalışıp, sizi yok saymaya özen göstereceğim’

Nil’in sağ tarafında oturan Yiğit tek kelime etmedi. Sadece önlerindeki sehpada Nil’in sol tarafında duran çerezlere uzanırken kasıtlı bir biçimde genç kıza sürtündü ve ona iyice yakınlaştıktan sonra, viski kokan nefesi genç kızın yanağını yalayıp geçerken ‘Yanılıyorsun’ dedi.

Adamın yakınlığından mı yoksa buram buram ciğerlerine dolan viski kokusundan mı rahatsız olduğunu kestiremeyen Nil, hangi konuda, neden ve nasıl yanıldığını anlamaya çalışarak kaşlarını çattı. Neden bahsediyordu bu adam? Fazla parası olanların biraz kaçık olduğunu duymuştu ama cidden bir adamın bu denli küstah olacak kadar kafayı sıyırması mümkün müydü?

Hangi erkek yanında bir kadın varken başka bir kadına karşı bu denli cüretkar olabilirdi? Ya da acaba bunlar Nil'in yanılgısı mıydı? Doğru ya bütün gece sevgilisiyle uluorta adeta sevişirken benim varlığımın farkında bile değildi diye aklından geçirirken yaklaşık iki saat önce olanları düşünüyordu.

Kadın içeriye adımını attığı andan itibaren mekandaki tüm erkeklerin ilgi odağı olmuştu. Hatta Murat bile bir ara arkadaş grubundan ayrılıp merhaba demek için yanlarına geldiğinde kendisine dostça bir selam verdikten sonra, Tuğba'ya hayran gözlerle bakmış, tanıştırılmayı hevesle beklediğini açıkça göstermişti.

Ne can sıkıcı bir durumdu. Kimle konuşsa konu aşağı yukarı aynıydı. Tuğba ve cüretkar dekoltesi…Tuğba ve göz alıcı güzelliği…Tuğba'nın dergilerde göründüğünden çok daha seksi ya da çekici olduğu…

Yiğit de ne şanslı erkekti…Tuğba gibi bir sevgilileri olsa başka ne isterlerdi…Tabii adamda bok gibi para olunca hatunun da en esaslısı ona düşerdi… Yorumların dozu da üslubu da alınan alkol ile birlikte çizgisini aşmaya başlayınca Nil Eren'in arkadaş grubundan uzaklaşıp, kendini rahat koltuklardan birine atmıştı.

Uzaktan Murat ve Gamze'yi izlemeye başladı. Gamze güzel bir kadındı. Tuğba gibi afetlerden olmasa da, bakanda hayranlık uyandıracak özellikleri vardı. Saçları çok koyu nerdeyse siyahtı. Teni her zaman çikolata rengindeydi. Bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama sanki yaz kış güneşleniyormuş kadar doğaldı rengi. Solaryuma giriyormuş gibi görünmese de bir sırrı olduğuna emindi.

Bunun Gamze'nin teninin doğal güzelliği olduğuna inanmak istemiyordu. Çocukça bir kıskançlıktı onunki farkındaydı ama elinde değildi işte. Murat'ın sırf yaş farkından ya da babasının yanında çalışmasından dolayı ondan uzak durduğuna inandırmıştı kendini. Aksi takdirde yeterince güzel olmadığı için onu elde edemiyor olacaktı ki eğer durum böyleyse bu konuda ne yapabilirdi? Hiçbir şey!

Nil hoş göründüğünü biliyordu ama sıra dışı bir güzelliği olmadığına inanıyordu. Ne Tuğba gibi ateş parçası ne de Gamze gibi egzotik güzelliği olan bir kadındı.

Kadın mı? diye içinden geçirirken alaycı bir tebessüm belirdi yüzünde. Ben kadın değilim ki…Acaba kadın olmak nasıl bir şey? Yani o işi yapınca insanlar artık kadın olduğunu sezinliyor mu? Bir arkadaşım erkeklerin bakire olmayan kızları içgüdüsel olarak algıladıklarını söylemişti. Bekaretin artık önemini yitirmeye başladığını biliyorum ama bakire olduğun için erkeklerin senden uzaklaştığını bilmiyordum. Ya da belki de her şey bir kandırmaca. Aslında bir

kadının bakire olup olmadığını dışarıdan bakınca anlamak mümkün değil. Olay sadece şuh kahkahalardan - diye düşünürken dönüp bembeyaz dişlerini seksi bir gülüş ile sergileyen Tuğba'ya baktı- ya da göz süzmelerden- bu sefer de Gamze'yi izliyordu- ibaret olabilir.

Daha sonra bakışlarını elinde içki kadehi, arkadaşları ile sohbet ederken müziğin ritmiyle hafifçe sallanan Eda'ya çevirdi. Eda'da bir değişiklik bulmaya çalıştı. Onun kadın olduğunu gösteren, erkek türüne gizli sinyaller gönderen türden değişiklikler…

Ama hayır! Ne yaparsa yapsın bir fark bulamıyordu. Ya göremeyecek kadar kördü ya da bunlar onda doğuştan olmayan şeylerdi. Kadın olup olmamakla alakasız, sadece sahip olmadığı özelliklerle alakalı. Mesela daha cilveli olmak, daha yuvarlak hatlar veya çabuk öfkelenmeyen bir kişilik…Erkeklerin anlayışlı ve yumuşak başlı kadınları kaprislilere tercih ettiklerini okumuştu bir yerlerde.

İçtiği içkilerin etkisi ile muhakeme yeteneği iyice körelmişti. Etrafına bakınıp hangi kadınların bakire olduğunu hangilerinin olmadığını anlamaya çalışırken fark etti ki içkide durması gereken noktaya gelmişti. Elindeki kadehi kaşlarını çatıp bir süre süzdükten sonra önündeki sehpaya bıraktı.

Başını kaldırıp tekrar önündeki gruba bakarken şaşkınlıkla gözlerini açtı. Ya gerçekten sarhoştu ya da Yiğit'in eli gerçekten Tuğba'nın kalçasını okşuyordu. Gerçi arkaları Nil'e dönüktü ve Nil'in olduğu tarafta da koltuk dışında bir şey yoktu, herkes ayakta dans ediyordu ama yine de orada Nil vardı değil mi? Bu ne cüretti yani…

Yiğit'in eli Tuğba'nın ışıltılı mini elbisesini sıyırıp kalça yuvarlağını belli belirsiz ortaya serdiğinde Tuğba ona sokulup kulağına bir şey fısıldadı. Genç adam duyduğu sözler karşısında keyiflenmiş olmalıydı ki, gürültülü bir kahkaha kopardıktan sonra kadının kulağına eğilip karşılık verdi ve sonra…sonra diliyle evet ufak dil darbeleri ile kadının kulağını yalamaya başladı.

Allah'ım ne iğrenç bir adam! Şimdi de kadının boynuna gömüldü. İzlemek bile işkence gibi.

Nil tiksinerek bakışlarını Murat'ın olduğu tarafa çevirdiğinde yüzünde özlem dolu bir ifade belirmişti. Ne kadar da istiyordu onun olmayı. Ve o bundan ne kadar da habersizdi. Tarihte bir kadın bir erkeği bu denli arzulamış mıydı? Hem de hiç karşılık görmeden… Gözleri önünde başkasıyla beraber oluşunu izleyerek...

Derin bir iç geçirdi. O gözlerin kendinden başkasına bakması fikrine bile tahammül edemezken, Gamze'yi kollarına alıp sevişini kafasında canlandırmak kalbinin ezilmesine neden oluyordu.

Murat da nişanlısının kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Ama öyle seviyeli ve hoş bir biçimde flörtleşiyorlardı ki, Nil bir an yanındaki kadını kıskanmayı bıraktı ve onun yerinde kendi olduğunu hayal ederek gülümsedi. Şimdi Murat ve Nil beraberlerdi... Birbirlerine kur yapıyor ama daha özel paylaşımları kapalı kapılar ardında yaşamaya bırakıyorlardı. Yine de çevrelerindeki herkes aralarındaki aşkın ve çekimin farkındaydı. Nil hayallere dalmış hülyalı hülyalı bakıyordu.

'Nereye bakıyorsun prenses?' diye sordu Yiğit kendini koltuğa bırakırken.

Nil küçümseyen bakışlarını ona çevirdi 'Çirkin olmayan bir şeylere olduğu kesin.'

Yiğit genç kızın sözlerine anlam veremese de, bir şekilde tepkisinin ona karşı olduğunu biliyordu. Belki de yanına oturmasından rahatsız olmuştu.

'Sevgilin nerde?'

'Neden merak ediyorsun?' diyerek sırıttı Yiğit.

'Merak değil neden onun yanında değilsin sorusunun başka bir versiyonu…'

'Tuvalete gitti.'

Nasıl olduğunu bilmeden Nil öyle bir pot kırmıştı ki... 'Senin yiyerek bitirdiğin rujunu tazelemeye mi?' Ancak cümlesini bitirdikten sonra pişmanlıkla alt dudağının kenarını ısırdı.

Yiğit anında anlamış, yüzünde yamuk bir gülüş belirmişti.

'Bizi mi gözetliyordun?'

'Ben ve bir kulüp dolusu insan. Beni ilgilendirmez ama hiç de saygıdeğer bir çift görüntüsü vermiyorsunuz'

Yiğit soğuk bir şekilde onu süzdü 'Haklısın seni ilgilendirmez. Ama tabii bu tip şeyleri merak edecek yaşta olmanı anlıyorum. Belli ki senin rujunu tazelemeni gerektirecek durum olmamış'

Nil böyle bir cevap ile karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Çok öfkelendiği zamanlarda hep olduğu gibi soğukkanlılığını kaybetmiş, saldırıya geçmişti.

'Yiğit Bey sizin kadar terbiyesiz bir adamla hiç karşılaşmadım! Babamı tanıyan biri olarak benimle böyle konuşmaya utanmıyor musunuz?!'

Yiğit bakışlarını kendilerine yaklaşmakta olan Tuğba'ya çevirip, gözlerinden açıkça okunan bir açlıkla cevap verdi.

'Kendin kaşındın. Ayrıca bana bunca hakaret ettikten sonra bir de Yiğit Bey demiyor musun…'

Tuğba gelip Yiğit'in koltuğunun kenarına ilişince, genç adam onu çekip kucağına oturttu. Sonra da sevgilisini büyük bir şehvetle öpmeye başladığında Nil hışımla yerinden kalkıp Eda'nın yanına gitti.

Onun kalktığını fark ettiğinde Yiğit'in yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

'Nedir seni bu kadar eğlendiren?' Tuğba sorduğu sorunun cevabını bal gibi de biliyordu.

'Prensesi rahatsız ettik galiba'

'Umarım prensi gelir, bir an önce onu öpüp uyandırır da yaşadığı rüya aleminden gerçek hayata geçiş yapar' diye karşılık verdi Tuğba küçümseyen bir ifade ile.

Bu durum Yiğit'in dikkatinden kaçmamıştı 'Yoksa Tuğba Erol'un da kıskandığı biri mi çıktı karşısına?'

Güzel kadın umursamaz bir tavırla burun kıvırdı 'Kıskançlık kendine güveni olmayan, zayıf karakterli insanlara göre. Sence ben bu ikisinden biri miyim?'

Yiğit bir şeyi çok iyi biliyorsa o da sevgilisindeki özgüveninin başka hiçbir kadında olmadığıydı. Zaten kendine güvenmeyip de ne yapacaktı? Şimdiye kadar girdiği ortamlarda onu gölgede bırakana daha rastlamamıştı. Öyle seksi ve baştan çıkarıcıydı ki bütün erkekler onun karşı konulmaz olduğunu bilirdi. Bilmedikleri ise Tuğba'nın yatakta yapabileceklerinin, dışarıdan göründüğünden misli misli daha iyi olduğuydu.
Sırf bunu düşünmek bile Yiğit'in içinin arzu ile dolmasına neden olmuştu. Nitekim az sonra Tuğba da kaldıkları otele dönmek istediğini söylediğinde Yiğit Eren'in yanına gitti.

'Ben sıkıldım eve dönmek istiyorum' diyordu Nil Eren'e.

'Eda ile taksiye binip dönün o zaman. Biz biraz daha kalacağız. Hem zaten ben eve gelmeyeceğim bu akşam'

Yiğit lafa karıştı. 'Biz de gidiyoruz yol üstünde kızları bırakırız'

Eren için hava hoştu da Nil hemen itiraz etmişti. 'Gerek yok Yiğit Bey sizi işinizden alıkoymayalım.'

Yiğit keyif almış bir biçimde sırıttı. Aklından geçeni bu denli yüzüne yansıtan bir kadın tanımamıştım daha önceden diye düşündü. Elbette bunun Nil'in toyluğu ile de alakalı olduğunu biliyordu ama yine de içinden bir ses genç kızın bu huyunu kolay bırakamayacağını söylüyordu.

'Bey demene gerek yok Nil'

'Pardon hep unutuyorum. Yiğit Abi biz eve taksiyle döneriz. Doğma büyüme Antalya'lıyım tek başıma eve dönebileceğime inanıyorum'

'Ondan şüphe etmiyorum ama yine de ben teklifimde ısrarlıyım'

Nil 'Cidden hiç gerek yok' diye üstelediyse de işte şimdi onun arabasında, Yiğit'in sağ eli Tuğba'nın bacağının açıkta kalan kısımlarını harıl harıl okşarken, gayet yavaş bir şekilde eve doğru ilerliyorlardı.

Bu durum Tuğba'nın da dikkatini çekmiş olacaktı ki dönüp genç adama sordu 'Neden bu kadar yavaş gidiyoruz Yiğit?'

Yiğit dikiz aynasından arka koltukta oturan Nil'e bakarak cevap verdi 'Bayanlar içkili araba kullanmamdan tedirgin zaten bir de hız yaparak iyice ürkütmek istemiyorum'

Tuğba kahkaha attı 'İyi de çok az içtin sen'

'Evet, ama görünüşe göre bu azlık kavramı oldukça göreceliymiş'

Tuğba başını hafifçe arkaya doğru çevirip ortaya konuştu 'Kızlar içiniz rahat olsun. Yiğit'in öyle bir bünyesi var ki,bir şişe viski içse bile farkı anlamazsınız.'

Nil masum bir hava takınarak sordu 'Her gece mi içer?'

'Hemen hemen her gece bir iki kadeh içer. Neden sordun?'

Nil başını camdan taraf çevirip ilgisizce mırıldandı 'Alkoliklik tanımına fazlasıyla uyuyor.'

Tuğba Yiğit'e hayretle bakıp sonra imalı bir biçimde güldü.

Cevap yine dikiz aynası aracılığı ile bakan Yiğit'ten geldi 'Söylesene prenses bu tanım tam olarak nasıl?'

Nil öfkeyle başını çevirip dikiz aynasından ona nefretle baktı. 'Ba-na prenses deme!' dedi son derece soğuk bir tonla.

Bakışlarla bir şeyleri kırıp, un ufak etmek mümkün olsaydı şu anda dikiz aynası adına bir şey kalmamış olurdu. Bu kız gözlerindeki gücün, içindeki yırtıcılığın farkında mıydı acaba?

Hiç sanmam diye geçirdi içinden Yiğit. İçindekileri ortaya çıkarmak için bir kez daha dayanılmaz bir arzu duyarak, beklenmedik bir biçimde gaza bastı ve araba ok gibi fırlayarak asfaltta izler bıraktı.

Nil oturduğu yerden kalkıp, etrafında dönerek aynada kendine baktı.

'Nasıl oldum sence? Ateş kadar yakıcı falan oldum mu?' diye sordu yatağının üzerinde uzanmış dergi sayfalarını çeviren Eda'ya. Başını kaldırıp arkadaşını kısaca
süzdükten sonra tekrar dergiye bakmaya devam etti.

'Her zamanki gibi çok hoş görünüyorsun. Zaten güzel olduğunu biliyorsun'

Arkadaşının olağan yorumu bütün hevesini kaçırmış bir şekilde makyaj masasının pufuna tekrar kendini bıraktı.

'Seni bile etkileyemezken Murat'ı nasıl baştan çıkarabilirim ki bu gece?' derken somurtuyordu.

Eda bıkkın bir şekilde iç geçirdi 'Nil hayatımda gördüğüm en güzel kızlardan birisin ve Murat'a bu halinle kendini beğendiremiyorsan belki de boş vermelisin. Belki de sadece tipi değilsin'

Nil kaşlarını çatıp dudaklarını büzüştürdü. Bir süre arkadaşını süzdükten sonra yerinden kalkıp gardırobun önüne giderek kapağını açtı.

'Dediğin kadar güzelsem her erkeğin tipi olmalıyım. Belki de güzelliğimi daha fazla sergilemeliyim'

Eda dergiyi kapatıp dirseği üzerinde doğruldu. 'Nil üzerindekinden daha dekolte bir şey arıyorsan çıplak gitmen gerekir'

Nil arkasını bile dönmeden cevap verdi 'Hiç yardımcı olmuyorsun farkında mısın?'

Eda arkadaşının yanına gelip onunla birlikte gardırobu incelemeye başladı. 'Bu elbiseni önceden görmemiştim'

'Aa evet bunu giymeye fırsatım olmamıştı. Milano'ya gittiğimizde almıştık. Daha doğrusu aldırabilmek için kaç takla atmam gerekmişti. Birkaç sene önce göğüslerim içini doldurmadığı için annem üstümde emanet gibi durduğunda ısrar ediyordu. Ben de içini doldurmak için elimden geleni yapacağımı söylediğimde çok gülmüştü. Sözüm ona mezuniyette giyecektim'

Elbiseyi askıdan alıp üzerine tuttu. Nil yeşili elbise gözlerini iyice ortaya çıkarmıştı. Memnun bir ifade ile gülümsedi. 'Bu gece bu elbiseyi giyeceğim. 19 yaşımı kutlamak için çok uygun hem belki bunca zaman askıda öylece dururken bugünü bekliyordu. Hissediyorum bu gece büyük bir şeyler olacak'

Eda da aynı fikirdeydi. Büyük bir şey olup olmayacağını bilmese de bu elbise içerisinde arkadaşının nefes kesici, baştan çıkarıcı ve iç gıdıklayıcı olduğunu düşünerek gülümsedi.

Yüzünde muzip bir ifade ile belirdi 'Söyle bakalım olur da Murat'ı baştan çıkarabilirsen ne kadar ileri gitmeyi düşünüyorsun?'

Nil hiç tereddütsüz cevap verdi 'Sonuna kadar. Sen beni bekaret takıntılı falan mı sanıyorsun Eda? Sırf bu tecrübeyi benden önce yaşadın diye bilmişlik taslama. Beklememin tek nedeni Murat ile yaşamak istemem. Ben de senin gibi önceden aşık olmamış olsaydım, belki de aşık olmak için daha kolay birini seçerdim'

Eda'nın yüzü asıldı 'Benimki neden kolay aşk oluyormuş ki? Sen de amma kibirlisin yani'

Nil sırıttı 'Basit! Eğer gerçekten çok ama çok aşık olsaydın hep ondan bahseder olurdun. Baksana tatil için geleli bir ay oldu ama kaç kere senin sevgilinden bahsettik ki?'

Eda gözlerini devirdi 'Murat'tan bahsetmekten fırsat bulamadığımız için olabilir mi acaba?'

Nil alt dudağını ısırdı 'O kadar çok mu konuşuyorum?' diye sordu kaşlarını kaldırarak.

'O kadar ve o kadardan daha fazla, çok daha fazla'

'Tamam anlıyorum. Daha dikkatli olacağım. Hadi gel biraz da şeyden bahsedelim…Neydi adı?' derken arkadaşının elinden tutmuş yatağa doğru çekiyordu onu.

Eda başını iki yana salladı 'Burak…Kaç kez söyleyeceğim Nil?'

'Ha evet Burak değil mi? Anlatsana hadi'

Eda kaşlarını çattı 'Böyle görev niyetine konuşmak istemem ben. Daha doğal daha doğaçlama olmalı'

'İyi de bak sormadı diyorsun sorunca da anlatmıyorsun. Nasıl tanıştığınızı anlatsana hadi'

'Biliyor musun Nil hayatındaki her şey zorlama senin'

'O da ne demek şimdi?'

'Şu demek her şey senin istediğin zaman istediğin şekilde olmalı. Olmayınca da ihtiyar huysuzlar gibi söyleniyorsun. Şu anda konuşmak istemiyorum. Hem bu gece senin doğum günün. Bir gece daha senin Murat takıntını dinleyebilirim sanırım'

Nil sırıttı 'Emin misin?'

Başını olumlu anlamda sallayarak Eda da sırıttı.

'Oh çok rahatladım. Bu gece gerçekten Barış'tan bahsedemeyecektim'

'Burak' diye düzeltti onu Eda.

'Burak işte…Dinlemek istemediğimden değil sadece çok heyecanlıyım. Biliyorsun Gamze gelmiyor bu gece. Annemler de pasta kesildikten sonra bizleri rahat bırakmak için, daha doğrusu kendileri rahat etsin diye dışarı çıkacak. Of ya bu gece onu etkiledim etkiledim yoksa bir daha nerden yakalayacağım bu fırsatı?'

Eda arkadaşının heyecanını sevimli bulsa da, kendini fazla kaptırmaması için Nil'in eksikliğini yaşadığı sağduyu olmaya çalışıyordu.

'Bütün umutlarını bir geceye bağlamasan…'

'Çok sıkıcısın. Hayal kurarken bile ölçülüsün. Barış'a acıyorum doğrusu'

'Burak!'

‘Tamam işte Burak’a. Hiç çılgınlık yapmıyorsundur.’ Bir an durduktan sonra aklına gelen heyecan verici fikirle gözleri parladı. ‘Olamaz! Nasıl da düşünemedim’

‘Neyi?’

‘Senin bana anlatacakların olduğunu’

Eda’nın kafası karışmıştı.

‘Şey konusunda işte canım. Nasıl oluyor o iş’ dedikten sonra gözlerini devirdi ‘Yani tabii biliyorum nasıl olduğunu da verebileceğin bir ipucu, püf noktası falan var mı? Çılgınca , heyecan verici türden’

Eda’nın yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi ‘Eminim o noktaya ulaştığında karşındaki erkek gerekli ipuçlarını verir.’

‘O erkek Murat olacak biliyorsun. İsim kullanmaktan kaçınman anlamsız’

‘O olmazsa bakire öleceksin yani’

Nil gözlerini kapatarak, derin bir nefes alıp verdi ‘Olumsuzluklara odaklanmak istemiyorum. Lütfen bir gece için sen de benimle umut kapısını aralayamaz mısın? Bir gece için Murat’la olacakları hayal edip gülümseyemez miyiz? Doğum günüm hatırına?’

Eda anlayışla gülümseyip, arkadaşına sarıldı ‘Elbette yapabiliriz’

Ne yapabilirdi ki Nil Nil’di ve hep öyle kalacaktı. Yine de bu onu gerçekten sevmesine engel değildi. Dostlar iyi ve kötü yönleri ile kabul edilmeliydi değil mi? Dostluk bu demekti. Hem kendi de kusursuz değildi. Geçmişte pek çok zamanlar Nil de ona yardım etmişti.

Hep birlikte Valley gece kulübüne gittikleri gecenin üzerinden nerdeyse bir ay geçmişti. Bu süre zarfında iş yerinde Murat ile samimiyeti kurma konusunda bir arpa boyu yol kat edememişti.

Murat’ın bakışları onun üzerinde gezindiği zaman çok heyecanlanıp, farklı anlamlar yüklüyordu. Ama eve dönüp de hayalinde o anı tekrar tekrar canlandırdığında abarttığını fark ederek tüm hevesi kaçıyordu. Murat’ın ona bakışları ağabeyce bir ilgiden başka değildi. Gözleri önünde büyüyen kardeşine gururla bakan ağabey ilgisiydi işte...

Ortak zaman geçirebileceği projeler bulmaya çalışıyor, işi öğrenmek adına ona gidip sık sık sorular soruyordu. Gerçi inşaat mühendisi olan Murat’ın iç mimari adına çok da öğreteceği bir şey yoktu ama o sorunu da Nil işin inşaat kısmını öğrenmek istediğini söyleyerek çözümlemişti. Konunun temeline inmesi gerekiyordu. Böylece abisiyle birlikte babasından şirketi devraldıklarından iş konusunda geniş bir bakış açısına sahip olacaktı.

Tabii Murat'ın anlattıklarından tek kelime anlamadığını belli etmemeye çalışıyordu. Nil inşaat mühendisliğinden derece ile mezun olmuş olaydı da, aşık olduğu adamın anlattıklarından tek kelime anlamayacağını biliyordu.
Çünkü o konuşurken çevredeki her şey soluklaşıyor sadece sert bakışları ortaya çıkıyordu. Neydi bu bakışları bu denli sert yapan hiç anlam veremiyordu? Sanki bir öfke vardı içinde sürekli. Kafasından geçenleri anlayabilmeyi ne kadar da çok isterdi…

O gece Valley'de nişanlısına bakarken yumuşar gibi olmuştu bakışları. O anı hatırlamak keyfini kaçırmıştı.

Ah elbette o gece ile ilgili keyfini kaçıran tek anı o değildi. Bir de babasının iş yaptığı şu ahlaksız adam vardı. Ama neyse ki nerdeyse bir aydır onu da görmüyordu.

Annesi ile babası konuşurken duyduğu kadarıyla sevgilisi ile uzun bir yurtdışı gezisine çıkmışlardı. Adamın geldiği gibi aniden ortadan kaybolması nedeniyle, Nil de konuyu uzatmamaya, babasıyla konuşmamaya karar vermişti.

Zaten düşününce konuşulacak ne vardı ki? Sevgilisi ile uluorta sevişmeleri dışında…Bu da adamın özel hayatına girerdi babası böyle bir konuyu gündeme getirmesini hoş karşılamayabilirdi. Ayrıca zamanın hızlı çapkınlarından olan babası erkeklerin bu tip kaçamaklarını ancak gülerek dinlerdi. Annesinin babasını adam etmiş olması, henüz adam edilmemiş olanlara katı yaklaşacağı anlamına gelmiyordu elbette.
Her neyse zaten Yiğit düşünülmeye bile değmezdi. Muhtemelen ona karşı olan hislerini anlamış ve kendinden uzak durmaya karar vermişti. Çok da yerinde bir hareket olurdu doğrusu.

Şimdi fenerlerle aydınlatılmış bahçede etrafına bakınırken mutlulukla gülümsüyordu. Bazı duyguları yaşamak için ne kadar uygun bir geceydi. Denizden esen ılık esinti saçlarını dalgalandırdı. Bunaltıcı yaz gecesinde saçlarını toplamak için o kadar uğraştıktan sonra nil yeşili derin yırtmaçlı elbisesini giydiğinde, kesinlikle saçlarının açık olması gerektiğine karar verdi.

Elbisesi o kadar seksi, o kadar dekolteydi ki bir de saçlarını topuz yaparsa çok ağır bir havası olacaktı. Oysa omuzlarından aşağıya dağınık dalgalar halinde dökülen saçları elbisesinin ağırlığı ile öyle çelişiyordu ki…İçindeki yaramaz çocuğu, kontrol edilemeyen yanı vurgularcasına...

Müzik hafif çalıyordu henüz hızlanmamıştı. Annesiyle babasının gitmesini bekliyorlardı. Kendinin ve Eren'in arkadaşları yeterince gürültülüydü zaten. Aslında bu doğum günü partisinin büyük olması gerekmiyordu. Ne de olsa geçen sene 18'ine basarken fazlasıyla abartmıştı babası. Bu seneki partinin tek

amacı vardı o da 18'ini doldurup 19'undan gün aldığını, yaşın engel olmaktan çıktığını Murat'ın gözüne sokmaktı.

'Büyüleyici olmuşsun prenses' dedi babası öpmek için eğilirken.

Nil gülümseyerek yanağını uzattı. 'Teşekkürler babacığım.'

'Yalnız elbisen yırtılmış sanki annene git de dikmene yardımcı olsun'

Nil hafif bir kahkaha attı 'İyi de alırken öyle düşünmemiştin'

'Ben mi aldım?' diye sordu babası kaşlarını çatarak.

O sırada annesi yanlarına gelmişti 'Evet hiç giymeyeceğini varsayarak üç sene önce Milano'dan almıştın' dedikten sonra ekleme ihtiyacı duydu 'Tüm itirazlarıma rağmen'

Babası o anı hatırlayınca güldü 'Evet o kadar çok yalvarmıştı ki hayır diyemedim. Ama sen içini doldurmadığı için giyemeyeceğini söylemiştin hatırlatırım'

Nil babasının koluna girdi 'Babacığım demek ki artık küçük prenses büyüdü. Belki de bana prenses demeyi de bırakmalısın'

'İyi de büyük prenses olamaz diye bir kural mı var? Bildiğim kadarıyla Sinderella falan hep büyüktü'

Nil gözlerinde sevgiyle gülümsedi. Tam cevap verecekti ki, Murat'ın geldiğini fark etti. Etrafı kolaçan eden sert bakışları onları fark edince daha da sertleşmişti. Bakışlarına tezat oluşturan bir gülümseme belirdi yüzünde. Nil, kalbi bir yavru kuşunki kadar heyecanla atarken, onun karşısında ne denli savunmasız olduğunu bir kez daha fark etti. Başına gelecekler, olacaklar tamamıyla kontrolü dışındaydı. Murat kontrol edilemez, yönlendirilemezdi...Tek yapabileceği iyi bir şeyler olmasını umut etmekti.

'İyi geceler' dedi yanlarına vardığında.

'İyi geceler Murat' diye karşılık verdi üçü de aynı anda.

Murat Nil'in annesine ve babasına kısaca hal hatır sorduktan sonra bakışlarını genç kıza çevirdi.

'Sen nasılsın güzellik? Bu gece her zamankinden de güzel olmuşsun'

Doğru mu duyuyordu? Her zaman güzel olduğunu mu düşünüyordu da bu gece daha da güzel olduğuna karar vermişti.

Nil gözlerinde engel olamadığı muzip bir pırıltı ile baktı ona.

Haluk Bey araya girdi 'Bana kalırsa biraz fazla açık giyinmiş ama doğum gününde sorun çıkaracak değilim. Yine de bu elbise ile bir daha senin üzerindeyken karşılaşmamayı umuyorum'

Şebnem Hanım kocasının koluna girip onu tatlı sert azarladı 'Haluk yaşın ilerledikçe klasik Türk babası olmaya başladığının farkındasın değil mi? Bunun sevimli falan olduğunu sanma sakın.'

Nil'in babası Murat'a dönüp konuştu 'Aklın varsa evlendiğinde kız çocuk yapmazsın. Sonra böyle anne kız seni çapraz ateşe alıyorlar eziliyorsun'

'Sanki elindeymiş gibi' dedi Şebnem Hanım gülerek. 'Sen ona bakma Murat, Eren ve ben bir tarafa Nil bir tarafa. Nil olmadan bir hayat düşünemezdi inan. Bazen kıskanmıyorum değil hani'

Haluk Bey karısının omzuna kolunu dolayıp kendine çekti 'Sana karşı duyduğum sevgi ile boy ölçüşebilecek bir sevgi olmadığını bildiğinden bu kadar rahatsın tabii'

Nil bozulmuş numarası yaptı 'Bari benim yanımda açıklamasaydın bunu baba ya…'

'Üzgünüm Nil'cim ama geceleri annenin yanında yatan benim. Uykumda olacaklardan korkarım ben'

Şebnem Hanım kocasının koluna hafifçe vurdu. Hepsi birden gülerlerken Haluk Bey başını hafifçe yukarı kaldırıp ilerdeki bir noktaya odaklandı. Eliyle işaret ettikten sonra memnuniyetle güldü.

'Bugün gelebilirim demişti ama ben pek ihtimal vermemiştim' dedi bakışlarını kendilerine yaklaşan kişiden ayırmadan.

Yanlarına gelip, hepsine selam verene kadar, gelenin kim olduğunu fark edemeyecek kadar Murat'a dalmıştı Nil.

'İyi geceler' diyen ses ile kendine gelen Nil'in yüzündeki memnuniyet yerini memnuniyetsizliğe bıraktı.

Ne işi vardı bu adamın kendi doğum günü partisinde. Doğum günü partisinde insanın severek ve isteyerek davet ettiği kişiler olurdu.

'İyi geceler Yiğit. Tuğba nerde yok mu?' diye sordu Nil'in babası.

Yiğit Nil'e kısa bir bakış attıktan sonra babasına cevap verdi. 'Antalya'da çok kısa kalacağım için gelmeye gerek görmedi ama gelmişken prensesin doğum gününü kutlamadan olmaz diye düşündüm'

Nil soğuk bir ifade ile teşekkür edip başını hafifçe yana eğdi 'Doğum günümü nerden biliyordunuz?'

'Geçen hafta babanla konuşurken bahsetmişti. Bu durumda eli boş gelmek olmazdı. Küçücük bir hediye ama kabul edersen sevinirim' dedikten sonra Avrupa gezisinden aldığı hediyenin kutusunu cebinden çıkarıp, Nil'e uzattı.

Sen o hediyeyi al da münasip bir yerine…dememek için zor tutuyordu kendini Nil. Ne cüretle kendine prenses demişti. Üstelik açık ve net uyardığı halde. Resmen dalga geçiyordu. Küçük bir hediye almışmış. Bırak hediyeyi ben seni doğum günümde bile istemiyorum diye geçirdi içinden. Ama herhalde az sonra annesi ve babası ile çıkıp giderdi ve ondan sonra bütün geceyi Murat'a ayırabilirdi.

Uzattığı hediyeyi mesafeli bir tavırla genç adamın elinden alırken, yan gözle Murat'a baktı. Ona mı öyle gelmişti yoksa Murat'ın yüzünde hoşnutsuzluk mu belirmişti? Acaba kıskanmış olabilir miydi?

Gecenin başıydı ve daha şimdiden Murat onu iki kez şaşırtmıştı. Hem de iyi anlamda…Kutuyu Yiğit'in elinden ne kadar mesafeli bir tavırla aldıysa, Murat'ın tepkisini gördükten sonra, açınca o kadar sıcak biçimde teşekkür etti. Yiğit'e sıcak davranmak midesini bulandırsa da, Murat üzerinde işe yaramaya başlamış gibiydi.

Kutuyu açınca yüzünü aydınlatan bir gülümseme ile hayranlığını belirtti. Üstü minik yakutlarla bezenmiş kalp şeklindeki kolyenin çevresini sarıp, çerçeve içe alan pırlantalar vardı.

İtiraf etmek gerekirse çok şık bir kolye diye düşündü Nil. Elbette insanın bu kadar çok sevgilisi, metresi olursa mücevher seçme konusunda da ustalaşırdı. Boynuna tutup nasıl göründüğünü gösterirken Yiğit takmak için yardım etmeyi teklif etti.

Nil midesinden boğazına doğru yükselen yumruyu güçlüce yutkunarak geri ittikten sonra 'Elbette' diye karşılık verdi nazik bir gülümsemeyle.

Haluk Bey bu jestten etkilenmiş görünüyor, Şebnem Hanım ise olan biteni dikkatlice izlemesi dışında herhangi bir duygu yansıtmıyordu. Murat'a gelince…Onun ne düşündüğünü kestirmek o kadar zordu ki…Her zaman öfkeli ve sabırsız bakan gözleri belki bir nebze daha da sertleşmişti…Ya da belki de sertleşmemişti ve hepsi Nil'in kuruntusuydu. Her ne olursa olsun bu gece bazı şeyler kesinlikle biraz daha netlik kazanacaktı.

'İnşaat çok hızlı ilerliyor. Gelmişken görmek istersen yarın Murat seni Alanya'ya götürebilir' dedi Haluk Bey Yiğit'in son gelişmelerden haberdar olmak isteyeceğini düşünerek.

'Olabilir' diyerek mırıldandı Yiğit gözlerini dans etmekte olan Murat ve Nil'den ayırmadan.

Şebnem Hanım, Haluk Bey ve Yiğit bambu bahçe takımında oturmuş içkilerini yudumluyordu. Nil'in annesi Yiğit'in ilgili ile baktı noktaya başını çevirince yüzü hafifçe gerilmişti.

'Haluk ve ben pasta kesildikten sonra gençleri yalnız bırakacağız. Bize katılmak ister misiniz? Canlı müzik olan bir mekana gideceğiz' dedi Şebnem Hanım Yiğit'e fazla itiraz hakkı bırakmayarak.

Hayır gelmek istemiyorum burada kalmayı tercih ederim demek isterdi ama bu durum fazla dikkat çekebilirdi.

'Ben sizin planınızı bozmayayım buradan otele dönerim. Yorgunum zaten' derken en son ne zaman yorgun olduğu için gece erkenden yatmaya gittiğini

düşündü. Yiğit sabah erken kalkan gece geç yatan uykuya fazla ihtiyaç duymayan tiplerdendi.

Haluk Bey atıldı 'Rahatsız etmezsin. Memnun oluruz. Bir iki kadeh iç gidersin yine'

Yiğit sakin bir gülümseme ile karşılık verdi. 'Tatilden yeni döndük, zaten yorgunum. Tatil dediğime bakma Tuğba ile çıkılan tatil alışveriş ve gezme maratonuna dönüşüyor. Bu teklifi başka zaman değerlendirmek üzere pas geçiyorum.'

Kendileri ile gelecek olmaması, otele dönmeyecek olsaydı, Şebnem Hanım'ı rahatsız ederdi. Ama madem burada kalmayacaktı sorun yoktu.

Ama Şebnem Hanım'ı daha da rahatlatan az sonra gelen telefondu. Arayan Tuğba idi.

Yarın inşaata baktıktan sonra geri döneceğim diyordu Yiğit ve tabii onu özlediğini de…Konuşması bitince telefonu önündeki sehpaya bıraktı. O sırada Nil Murat ile beraber onlara doğru yaklaşıyordu.

'Pasta kesilecek geliyor musunuz?' diyordu Nil annesiyle babasına Yiğit'i görmezden gelerek. Çünkü ona göstermelik iyi davranmak içinden gelmiyordu özellikle de az önce Murat ile yaptıkları harika danstan sonra. Aralarında geçen konuşma ile Nil'in ayakları yerden kesildi demek yerinde olurdu doğrusu.

'Çok güzel olmuşsun' diye başlamıştı Murat konuşmaya.

Nil'in onun karşısında cesaretini toplayıp açıkça konuştuğu nadir anlardan biriydi. 'Demek genelde o kadar vasatım ki, şu elbise sayesinde sonunda bu gece güzel olabildim'

'Onu da nerden çıkardın?' diye sordu Murat hayretle.

'Eee sen normalde bana hiç iltifat etmezsin bu gece senden güzel olduğumu bir değil hem de iki kez duyduysam bütün keramet elbisede demektir.'

Murat'tan gelen beklenmedik itiraf adeta iliklerine işlemişti 'Ben seni hep çok güzel bulmuşumdur'

Nil onun gözlerinin derinliklerine bakacak gücü nerden bulduğunu hiç bilmiyordu ama bakışlarını çekmek için çok daha fazla güce gereksinim duyduğunu hissediyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı aksi halde gözlerinden okunacak itiraf gerektiğinden erken, çok daha erken gelecekti. ***Henüz değil*** diye düşündü kendi kendine. Onun aklını iyice çelmeden açık veremezdi aksi takdirde budala bir aşıktan öte gitmeyecekti.

'Demek sonunda büyüyebildim senin gözünde' dedi hafifçe gülümseyip genç erkeğin omzunun üstünden ileride bir şeylere odaklanmaya çalışarak.

Murat'tı bu sefer onun bakışlarını yakalayan 'Senin büyüdüğünü inkar edecek erkeğin aklından şüphe ederim. Seni kaç yıldır tanıyorum Nil? Her geçen gün büyüyüp serpildiğini izlerken…'

Demek beni izliyordun ha? Doğru mu duyuyorum? Vay be bu itiraf bu gece duymayı beklediklerimin de ötesinde!

'Sonunda göz kamaştırıcı bir güzelliğe dönüşeceğini biliyordum' diye devam etti Murat.

Nil cesaretini bir adım daha ileri götürüp, şakanın arkasına saklanarak onu sıkıştırmaya karar verdi.

'Nişanlı olduğunu bilmesem bana kur yapıyorsun derdim Murat' dedi hafif bir kahkaha atarak.

İşte o an en umulmadık soru geldi. 'Peki nişanlı olmasaydım ve sana kur yapıyor olsaydım ne hissederdin?'

Bir an başı dönüyormuş gibi geldi. Sarhoş olacak kadar içmemişti ama sarhoş olacak kadar aşık ve mutluydu. Murat'ın cüretkar bakışları hiç tereddütsüz onu izliyordu.

Nil yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme, sesinde tatlı bir tını ile karşılık verdi. 'Sanırım bunu asla öğrenemeyeceğiz değil mi? Ne de olsa sen nişanlısın ve muhtemelen bana kur yapmıyorsun'

Böyle bir cevap aklına nerden geldi hiç bilmiyordu. Belki de bir romanda falan okumuştu ama kesinlikle işe yaramıştı. Murat sert bakışlarla onu bir süre süzdükten sonra belini daha sıkı kavrayıp kendine çekti. Sonra da kulağına fısıldadı 'Yanılmamışım. Sen çoktan büyümüş tam bir kadın olmuşsun'

Nil hafifçe geri çekilip ona baktığında genç adamın yüzünde beliren parlak gülümseme ile karşılaşmıştı. Murat'ı daha önceden gülümserken görmemişti, görmüş olsaydı mutlaka hatırlardı. Bu kadar baştan çıkarıcı bir gülümsemeyi unutmak mümkün müydü?

Dansın ritmine kaptırmış hafifçe döndüklerinde Yiğit'in kendilerine baktığını fark ederek bakışlarını hemen kaçırdı. Yiğit, Murat'ın görüş alanına girdiğinde o da genç adamın bakışlarını fark ederek, huzursuzlaşmıştı.

'Şu Yiğit denen adam çok ukala değil mi?' diye sordu Nil'e bakmadan.

'Hmm evet babam neden onu bu kadar seviyor hiç anlamıyorum. Onun kadar karakter sahibi, harika bir adam nasıl Yiğit kadar karaktersiz, ahlaksız biri ile arkadaş olabilir ki?'

Murat emin olmak istercesine sordu 'Ondan hoşlanmıyorsun yani.'

'Tabii ki hoşlanmıyorum. Sen ne sandın?'

'Bilmem ki hediyeyi alırken çok mutlu görünüyordun. Gerçi seni suçlayamam bir erkek Yiğit Türkoğlu kadar zengin olunca bütün kadınlar ondan hoşlanır'

Nil bu yoruma içerlemişti 'Murat beni daha iyi tanıdığını sanırdım. Sence para için bir erkekten hoşlanacak türde kızlardan mıyım? Hem zaten az daha yaşlı olsa babamla aynı yaşta olacak'

'O kadar da değil. Hem yaşlı da göstermiyor…'

'Allah aşkına aramızda 17 yaş var. Yaşlı olmayabilir ama benim için öyle…Hem zaten onun Tuğba'sı var. Senin de ona bakışların gözümden kaçmadı hani'

Bu sefer şaşırma sırası Murat'taydı. 'Ne zaman ve nasıl bakmışım?'

'Yaklaşık bir ay önce Valley'de…Kedi ciğere bakar gibi bakıyordun. Gamze'nin fark etmemiş olması büyük şans doğrusu. Sahi Gamze nasıl?'

Murat'ın yüzünde yamuk bir gülüş, bakışlarında imalı bir ifade belirmişti 'Beni mi izliyordun sen? Gamze gayet iyi sorduğun için sağ ol.'

'İzlemeye gerek yoktu, her şey çok açıktı. Ağzından sular akıyordu kadına bakarken. Eee düğün tarihini belirlediniz mi?'

'Acele etmiyoruz'

'Bir buçuk yıl geçti sanırım acele etmeme kavramına farklı bir boyut katacaksınız bu gidişle'

Murat tek kaşını kaldırdı 'Seni tanımasam beni evlendirmek için acele ettiğini düşünürdüm'

Nil yanaklarının kızardığını hissediyordu. Bu da ne demek oluyordu? Yoksa ondan hoşlandığını biliyor muydu? Başından beri farkında mıydı? Neyse ki müzik bitmiş ve yanlarına gelen hizmetli pasta kesileceğini haber vermişti.

İkisi beraberce Haluk Bey'lerin bulunduğu yere doğru ilerlerken, Nil son bölüm hariç, genel olarak aralarındaki konuşmanın çok iyi geçtiğini düşünerek heyecanlanmıştı. Murat açıkça ona olan ilgisini göstermişti. Araya zaman girmeden, tekrar baş başa kalabilecekleri bir ortam yaratmalıydı.

'Gel Murat biz de senden bahsediyorduk' dedi Haluk Bey pasta kesileceği için yerinden kalkarken. 'Yarın Yiğit Bey'i Alanya'ya götürür müsün? Gitmeden inşaata bakmak istiyor'

Murat tamam anlamında başını sallarken Yiğit onu baştan aşağıya süzüyordu. Aslında ölçüp biçiyor, tartıyor demek daha yerinde olurdu.

Az sonra pasta kesildikten sonra müziğin hızlanmaya başlaması ile Haluk Bey Şebnem Hanım'ın koluna girip gitme vakti geldiğini hatırlattı. Her şey iyi güzeldi de müzik konusunu Eren'e bırakmakla hata etmişlerdi. Şu yeni tarzı hiç anlamadığı gibi gereksiz gürültü gibi geliyordu Haluk Bey'e.

'Hadi Yiğit hala vaktimiz varken kaçalım yoksa müzik zevkimizle beraber kulaklarımız da ciddi tahribata uğrayabilir' diye takıldı.

Yiğit ona hak verdiğini söyledikten sonra Nil'e veda etmek istediğini belirterek onun yanına gitti.

'Yiğit Bey gidiyorsunuz demek' dedi Nil genç adamın omzunun üzerinden, beklemekte olan anne ve babasına bakarak.

'Bey deme konusunda kararlısın sanırım'

Nil ukala bir tavırla cevap verdi 'Sizin bana prenses deme konusunda kararlı olduğunuz kadar'

Yiğit'in yüzünde, Nil'in gördüğü ilk andan beri ayna karşısında çalışılmış olduğunu düşündüğü çarpıcı gülümseme belirdi.

'O halde anlaşabiliriz. Sen bana bey deme ben de sana prenses demeyim'

'Ben size adınızla hitap edemem ama…'

'Nedenmiş o?'

'Saygısızlık olur. Büyüğümsünüz'

Yiğit keyifle sırıttı. Bu küçük fırlamanın tüm tecrübesizliğine rağmen bir erkeği parmağında oynatacak güce doğuştan sahip olduğunu düşünüyordu. Uzun zamandır böylesi ile karşılaşmamıştı. Hatta tekrar düşününce böylesi ile hiç karşılaşmamıştı.

Tokalaşmak için elini uzattığında Nil isteksizce karşılık verdi.

Genç kızın ince, zarif elini kendi elinde normalden daha uzunca bir süre tutup, göz kırparak 'Bir zaman gelecek yaş farkının önemi kalmayacak' dediğinde Nil elini aniden çekti. Bu adamın küstahlığı ve terbiyesizliği insanı afallatan türdendi ama ağzının payını vermeden yürüyüp gitmesine izin vermeyecekti.

Yiğit tam arkasını dönmüş gidecekken Nil'in cevabı geldi 'Evet haklısınız bir zaman gelecek yaşın önemi kalmayacak. Ben ruhunuza Fatiha okurken…'

Yiğit arkasını bile dönmeden sesli bir kahkaha attı. ***İyisin gerçekten çok iyisin. Ama daha da iyi olacaksın*** diye geçirdi içinden.

'Ne dedi benim bilmiş kızım seni bu kadar güldürecek?' diye sordu Haluk Bey, Yiğit yanına geldiğinde.

'Haluk bir gün kızın senin şirketinde çalışmaya başladığında müşterilerinle direk temas kurmasına izin verme olur mu? Yoksa bir tane müşterin kalmaz'

Haluk Bey şaşırmış bir şekilde kaşlarını çattı 'Ters bir laf mı etti?'

Yiğit hala gülüyordu 'Bu partide kalamayacak kadar yaşlı olduğumu ima etti daha ne olsun?'

Haluk Bey'in rahatladığı yüzünden okunuyordu. O da gülmeye başladı 'Benim küçük cadı her zaman böyle patavatsız olmuştur. Gerçi o açık sözlü olduğunu iddia ediyor ya…'

Bu muhabbete gülmeyen tek kişi Şebnem Hanım'dı. Yarın sabah önce kızı daha sonra da eşi ile bir konuşma yapacaktı.

Annesi ve babası gittikten sonra Nil Murat'a neşeyle sordu 'Yarın beni de Alanya'ya götürür müsün? İnşaatı ben de görmek istiyorum'

'Emin misin? Cumartesi yapacak daha iyi bir işin yok mu?'

Nil başını hayır anlamında salladı.

'İyi o zaman saat 11 gibi alırım seni. Çok erken kalkmamış olursun. Zaten fazla da bir işimiz yok. Bir bakıp döneceğiz'

Hiç fark etmez diye düşündü Nil sonuçta yaklaşık 2 saat arabada beraberce seyahat edeceklerdi. Bu gecenin devamı yarın gelebilirdi. Bunun şimdiye kadarki en iyi doğum günü olduğunu düşünüyordu. Yani yaklaşık 15 dakika sonra Yiğit tekrar ortaya çıkana kadar.

'Gittiğinizi sanıyordum' dedi yüzünden açıkça okunan bir hoşnutsuzlukla.

Yiğit gayet sakin bir şekilde karşılık verdi. 'Telefonumu unutmuşum'

'Unuttunuz mu bıraktınız mı?'

Yiğit'in yüzünde imalı bir gülüş belirdi 'Ne demek istiyorsun?'

'Ne demek istediğimi gayet anladığınızı düşünüyorum.'

'Unuttum diyorsam unutmuşumdur'

'Ah anlıyorum yaş ilerleyince oluyor ara ara böyle. Gerçi babamda olmuyor ama o da sizin gibi içmiyor' diyerek karşısındaki erkeği kızdırmayı planlarken ondan gelen karşılık beklenmedik olmuştu.

'Dans et benimle' dedi Yiğit kararlı bir şekilde.

'Asla! Hem babam da yok etrafta size nazik olmak zorunda değilim. Bence şansınızı zorlamayın'

Yiğit tüm yüzünü kaplayan şeytani bir ifade ile elleri arkasında kavuşmuş halde Nil'e doğru hafifçe eğildi 'Bana kalırsa benimle dans etmen işine yarayabilir'

Nil geri adım atıp araya mesafe koydu ' Nasıl olacakmış o? Sinirlerimin yıpranması dışında bir etki yaratacağını sanmıyorum'

'Fark ettim. Çok çabuk kızıyorsun'

'Hayır yanlış fark etmişsiniz. Siz etraftayken çabuk kızıyorum'

'Hadi dans et benimle. Sandığın kadar yaşlı olmadığımı göreceksin'

'İstemiyorum'

'Pişman olmazsın. Hem rekabet iyidir ortamı kızıştırır'

Nil kaşlarını çattı 'Neden bahsediyorsunuz siz?'

Yiğit başı ile ilerde duran ve kendilerini izleyen Murat'ı işaret etti ' Şu kazanovadan bahsediyorum. Benimle konuşman onu kızdırıyor. Bir de dans ettiğimizi düşünsene seni ne kadar kıskanır'

Nil bu adamın bu denli dikkatli olmasından rahatsızlık duymuştu. 'Neden bahsettiğinizi bilmiyorum'

‘Ah bence gayet iyi biliyorsun. Bilmeyen baban ve annen. Gerçi onların öğrenmesi de çok zaman almaz’

Nil iyice çileden çıkmıştı ‘Beni tehdit mi ediyorsunuz?’

Yiğit sırıttı ‘Bilmem işe yarıyor mu ona göre cevap vereyim’

‘Ah evet işe yarıyor. Sizden daha fazla nefret etmem konusunda’

‘Nefret çok tehlikeli bir duygudur Nil. Fazla uç sınırlarında dolanırsan bir bakmışsın dengeni kaybedip aşkın içine düşmüşsün’

Bir erkek bundan daha mide bulandırıcı olabilir miydi? Hiç sanmıyordu.

‘Lütfen derhal evimi ve partimi terk edin. Bu konuşmadan babamın haberdar olmaması için de dua etseniz iyi olur’

Yiğit bu gece daha fazla şansını zorlamaması gerektiğini hissederek gitmeye karar verdi. Zaten tecrübelerine dayanarak şunu söyleyebilirdi ki fazlasıyla yol kat etmişti. Bunu kendi dışında Murat da görmüş olacaktı ki, vücut dilinin anlattığı kadarıyla Yiğit’e her an bir yumruk atabilirmiş gibi yanlarına geldi.

‘Sorun mu var?’ diye sordu doğrudan Nil’e bakarak.

Nil Murat’a baktığı an kafasındaki tüm tatsızlıklar, yüzündeki sert ifade kaybolmuştu. ‘Hayır Yiğit Bey telefonunu unutmuş. Aldığına göre artık gidebilir sanıyorum’

Yiğit gitmeden önce hiç acele etmeden uzunca Murat’a baktıktan sonra Nil’e iyi geceler diledi.

Murat da ters bir şekilde karşılık verdi. ‘İyi geceler Yiğit Bey. Yarın saat 11’e doğru Alanya’ya gitmek üzere yola çıkabiliriz.’

Yiğit başını hafifçe yana eğdi ‘Neden 11 Murat? Daha erken yola çıkabiliriz. Yoksa bu gece çok geç yatmayı mı planlıyorsun’

Murat farkında olmadan yumruklarını sıkmıştı. Nil onun koluna hafifçe dokunarak araya girdi.

‘Benim için o saati tercih etti. Yarın çok erken kalkmayayım diye. Ben de geliyorum sizinle’

Yiğit’in yüzünde alaycı bir ifade belirdi ‘Öyle mi? Ne hoş. Bilseydim o dans için daha ısrarcı olurdum’ dedikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Murat kaşları çatık bir halde dönüp Nil’e sordu ‘Bu da ne demek oluyor?’

‘Önemli değil. Sadece dans etmek istedi ve ben de geri çevirdim’ dedi gözlerini kısmış Yiğit’in arkasından bakarken.

Nil başını pencereden taraf çevirmiş, sessizce yolu izlerken yanında oturan Yiğit her zamankinden daha konuşkandı. Zaten ortamın havasını o ve önde Murat'ın yanında oturan Gamze yumuşatıyordu. Gerçi Gamze gerginliğin farkında olmasa da, durumun bilincinde olan Yiğit'e farkında olmadan uyum sağlamıştı.

Zaten Yiğit'in uyum sağlayamadığı kadın var mıydı? ***Ben hariç*** diye düşündü Nil hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturarak.

O sabah Murat kendini almaya gelmeden yaklaşık 2 saat önce uyanıp ne giyeceğini en ince detayına kadar düşünmüş ve sonunda kendince harika kombinasyonu oluşturduktan sonra aynanın karşısına geçip saçlarını iyice parlayana kadar defalarca fırçalamıştı. Ardından inşaat teftişe gideceklerini hatırlayarak saçlarını toplamasının daha uygun olacağına karar vermişti.

Kahvaltıya indiğinde annesinin ondan önce uyandığını görmüştü. Dün gece eve geç geldikleri düşünerek geç kalkarlar sanmıştı ama annesi de babası da güne erken başlamayı sevenlerdendi.

'Erkencisin bu sabah' dedi annesi. 'Cumartesi işe gitmeyeceksin herhalde'

Nil kendine çay doldururken gülümsedi 'Hayır Alanya'ya gideceğim. İnşaata bakmaya'

Annesi merakla kaşlarını kaldırdı 'Neden gideceksin ki?'

'Çünkü ilk kez bir inşaatı görme şansım olacak. Bu işlerin nasıl olduğunu öğrenmem gerektiğini düşünüyorum. İlerde faydası dokunabilir'

'Ya da dokunmayabilir. Ne de olsa senin işin asıl yapılar bittikten sonra başlıyor.'

'Neden öyle olsun ki? İnce işe girildiğinde iç tasarıma uygun olacak şekilde yönlendirilebilirler. Böylece iki iş olmamış olur. Hem belki ilerisi için önerilerim olur'

'Daha birinci sınıftasın. Aceleci davranmıyor musun?'

Nil annesinin yanına oturdu. Neden bu konuyu büyüttüğünü anlamıyordu. Çok da sıra dışı bir talep değildi ki inşaat görmek istemesi. Acaba Murat'tan hoşlandığını anlamış mıydı? Hoşlanmak mı? Murat'a karşı hissettikleri bunun çok ötesindeydi ve muhtemelen büyük harflerle alnında yazıyordu. Dün dans ederken onları izleyen herkes bunu açıkça görebilirdi. Yiğit görmüştü değil mi? ***Ah o koca çeneli sersem!*** Yoksa annesine bir şeyler mi ima etmişti. Bunun hesabını soracaktı.

'Aceleci değil hevesli davranıyorum. Asıl sen neden bu kadar negatif yaklaşıyorsun bu olaya hiç anlamıyorum'

Şebnem Hanım kendi tereddütleri yüzünden kızını rahatsız ettiğinin farkına vararak geri adım attı. Onu rahatlatmak istercesine gülümsedi. 'Ben de bugün beraber alışverişe gideriz diye düşünmüştüm. Sanırım ondan mızmızlanıyorum. Bakma sen bana'

Yiğit konusunu açmak için uygun bir zaman değildi. Zaten görünüşe göre kızı Yiğit'in ona olan ilgisinin fark etmemişti bile. Belki de bu konudan bahsedip, onu uyandırmak çok da iyi bir fikir değildi. Bir süre uzaktan izlemekte fayda var diye düşündü. Hem zaten Yiğit bu akşam İstanbul'a dönecekti. Bir süre daha gelmezdi. ***Umarım*** diye geçirdi içinden.

Murat Nil'in telefonu çaldırınca genç kız heyecanla yerinden kalktı. 'Gitmem gerek Murat geldi dışarıda bekliyor'

Şebnem Hanım da ayağa kalktı ve kızı ile kapıya kadar yürüdü.

'Nil çok dikkatli olmanı istiyorum. İnşaatlar çok tehlikeli olabilir. Akşam hava kararmadan dönerseniz sevinirim'

'Elbette. Merak etme bizim de planımız bu zaten'

Bizim planımız da bu mu? Siz derken kimden bahsediyorsun ki? diye düşündü Şebnem Hanım endişeli bir ifadeyle. Bahçe kapısının dışına çıktıklarında park etmiş halde bekleyen arabaya baktığında Şebnem Hanım Nil'i kolundan tuttuğu gibi eve sürüklememek için kendini zor tuttu.

Murat'ın yanında Gamze arkada da Yiğit oturuyordu. Bu demek oluyordu ki kızı o tecrübeli çapkın ile beraber yolculuk edecekti.

Arabada Gamze'yi gördüğü an Nil arkasını dönüp eve koşmamak için kendini zor tuttu. Ne işi vardı Murat'ın nişanlısının arabada. Ayrıca Yiğit ile arkada beraber gideceği anlamına mı geliyordu bu?

Annesi Nil'in koluna dokundu hafifçe 'İstersen başka zaman da bakabilirsin inşaata'

Evet kesinlikle bunu yapabilirdi ama gelmiyorum dediğinde arabada onu bekleyen üç kişi ne düşünürdü hakkında? Bunu yapamazdı. Üstelik hazırlanmış vaziyette onları beklediği bu kadar açıkken ne mazeretle vazgeçtim diyecekti?

'Olmaz anne. Buraya kadar gelmişler ayıp olur'

Şebnem Hanım çaresiz bir şekilde başını evet anlamında salladı. Nil arka kapıyı açıp arabaya bindikten sonra herkesi kısaca selamladı.

Şebnem Hanım başını eğerek Murat'ın penceresinden içeridekilere gülümsedikten sonra bakışlarını Yiğit'e çevirdi. Kısa bir bakışmadan sonra Murat'a döndü

'Kızıma iyi bakın lütfen. Bugün yağmur bekleniyor. Yollar kaygan olacaktır. Geç olmadan dönerseniz sevinirim. Aslında benim için emrivaki

oldu yoksa Nil'in gitmesini istemezdim. Haluk her zaman şantiyelerin tehlikelerinden bahseder'

Nil koltuğunda büzüşmüş annesinin bir an önce şu korumacı tavrına son vermesini diliyordu. Sanki yüzme okuluna yazıldığı güne, 8 yaşına geri dönmüştü.

Yiğit görünüşte sıcak ama aslında imalı bir gülümsemeyle karşılık verdi 'Merak etmeyin gözümüzü prensesin üzerinden ayırmayız'

Şebnem Hanım hafifçe doğruldu sonra da soğuk bir şekilde teşekkür etti 'Yine de siz gözünüzü fazlaca onun üzerinde tutup da sağınıza solunuza bakmayı ihmal etmeyin. Sizin başınıza da bir şey gelsin istemeyiz.'

Annesinin kızı diye düşündü Yiğit ***nasıl isterseniz*** anlamında başını hafifçe eğerken.

İşte güzel başlayan gün bu şekilde sevimsiz bir yöne doğru yol almaya başlamıştı. Şehirlerarası yola çıktıklarında önde Gamze ve Murat konuşmaya daldıklarında Yiğit Nil'e doğru hafifçe eğilip alçak sesle konuşmaya başladı.

'Ne o prenses yüzünden düşen bin parça? Bir şeyler canını mı sıktı? Ben diyeceğim ama zaten benim geleceğimi dün geceden biliyordun'

Nil ona cevap verme gereği duymadan pencereden dışarıyı seyretmeye devam etti.

'Hadi ama yol boyunca somurtacak mısın? Sonra çok belli olmasın nedenlerin'

Genç kız ona dönüp buz gibi bir ifadeyle baktı. Sonra tekrar başını diğer tarafa çevirdi.

'Biliyor musun çok tecrübesizsin. Neler hissettiğini bu kadar açık göstermemelisin. Yoksa bugün bitmeden' dedikten sonra kulağına fısıldadı 'Gamze nişanlısının peşinde olduğunu anlayacak ve bu hiç de hoş olmayacak'

Nil büyük bir hışımla dönüp öfkeyle fısıldadı 'Sen ne dediğini bilmiyorsun! Böyle saçma sapan konuşup ortalığı karıştırma. Seni duyacak sonra ayıkla pirincin taşını'

Yiğit arkasına yaslanıp keyifle sırıttı 'Neden ki bana kalırsa sen gayet güzel ayıklıyorsun pirincin taşını. Sonra da sıra mercimeği fırına vermeye gelecek sanırım'

Nil oflayarak yerinde kıpırdandı. Onun öfke ile büzülmüş dudaklarını öpmeyi ne kadar da çok istiyordu Yiğit. Ama bunun için daha erkendi. Biraz daha sabretmesi gerekeceğini biliyordu. Hiç sorun değildi. Uzun süredir onu bekletecek bir kadına rastlamamıştı. Şimdi beklemeyle geçen her anın tadını çıkarıyordu.

‘Ne istiyorsun benden?’ dedi Nil alçak sesle. ‘Neden kafayı taktın bu kadar benim kimden hoşlandığıma’

Yiğit hafif bir kahkaha attı ‘Sence açık değil mi?’

Nil dikiz aynasında Murat’ın sert bakışları ile karşılaştığında, aynı sertlikle karşılık verdikten sonra başını çevirdi. Gamze'yi peşinden sürüklediği için ona da kızgındı zaten.

‘Nedir komik olan Yiğit Bey?’ diye sordu Murat.

Yiğit soğukkanlı bir şekilde yanıtladı ‘Elbette ki Nil’

Nil ona dönüp hayretle baktı. Ne demeyi planlıyordu bu yüzsüz adam?

Murat ‘Neymiş Nil ile ilgili bu kadar komik olan?’ dediğinde Gamze de başını çevirip onlara bakmıştı.

Yiğit önce Nil’e baktı. Genç kız ***sakın öyle bir şeye kalkışma*** dercesine gözlerini ayırmıştı.

‘Yeni otelin iç tasarımını Nil’e yaptırmayı düşünüyorum. Hayal gücü çok güçlü. Ama o yetersiz olduğunu düşünüyor. Biri sana böyle büyük bir iş teklif ettiğinde kendine biraz daha fazla güvenmelisin’

Nil derin bir nefes almıştı.

‘Bence Nil haklı. 1. sınıfı bitirdi. Bu konuda daha tecrübeli birileri ile çalışmak isteyebilirsiniz’ dedi Murat konunun öylece kapanmasına izin vermeyerek.

‘Olabilir ama önünde koca bir sene var. Bu sene içerisinde daha da çok şey öğrenecektir. Hem bana kalırsa Nil’in doğuştan gelen iki özelliği var ki, başarılı olmasında çok etkili olacak.’

Nil gözlerini devirirken Murat sert bir ifadeyle sordu ‘Neymiş onlar?’

‘Hırslı olmak ve kafasına taktığını yapmak. Bana kalırsa benim için çalışmayı kafasına takarsa şüphesiz beni tatmin edecek sonuçlar ortaya çıkacaktır’

Gamze ‘Ne kadar şanslısın Nil. Bak daha birinci sınıftan birinci sınıf bir teklif aldın’ derken Murat’ın direksiyonu kavrayan elleri iyice sıkılaşmıştı.

Bu adamın niyeti ortadaydı. Nil’e başarıya giden yolun kendini memnun etmekten geçtiğini ima ediyordu ve Nil bunu fark edemeyecek kadar saftı. Görünüşe göre kendi nişanlısı da öyleydi. Ama genç kızın cevabını duyunca onun düşündüğü kadar saf olmadığı fark ederek elinde olmadan gülümsedi.

‘Yiğit Bey etrafınızda sizin kişisel tatmininizi ve memnuniyetinizi esas almış bunca kişi varken eminim benim eksikliğimi hissetmezsiniz. Mezun olana kadar hiçbir projeye başlamayı düşünmüyorum. Bana kalırsa yeterli olgunluğa erişmeyen bir meyvenin erkenden dalından koparılması tatsız sonuçlar doğurabilir. Kariyerimin başlamadan, başarısızlıklarla lekelenmesini istemem’

Duydukları karşısında keyiflenen Murat'ın gülüşü Yiğit'in gözlerinden kaçmamıştı. ***Gül bakalım, son gülen kim olacak göreceğiz*** diye geçirdi içinden. Başını camdan taraf çevirerek olabildiğince sakin bir şekilde mırıldandı.

'Bazı teklifler tek seferliktir bazıları bir ömürlük. Şanslısın ki az önceki tek seferlik değildi'

Nil bu adamın özgüvenine inanamıyordu. Sinirleri alınmış gibiydi. Ne derse desin. Ne yaparsa yapsın onu kızdıramıyordu. Kendini beğenmiş şey ne olacak diye düşündü…

Yolculuğun geri kalanı sakin geçti. İnşaat tetkikleri sırasında ise iki erkek de neredeyse hiç bayanlarla ilgilenmediler.

Söz konusu iş olunca Yiğit'in ilgisi de dikkati de tek bir noktada toplanıyordu belli ki…

Nil hafifçe yana başını eğmiş düşünceli gözlerle iki erkeği izlerken, konuştuklarından tek kelime anlamadığını fark etti. Ama Yiğit'in sorduğu her soru Murat'ı kızdırıyor gibiydi nedense. Sanki işini bilmiyormuş gibi sorguya çekilmek hoşuna gitmiyordu Murat'ın. Özellikle de mühendis olanın kendisi olduğu düşünülürse. Sahi Yiğit nasıl oluyordu da bu kadar çok şey biliyordu.

Belki de sahip olduğu onca otelin inşaatları sırasında çok şey öğrenmişti. Yine de gereksiz soruları ile Murat'ı kızdırırken kendisi çok sakin görünüyordu.

Sonunda incelemeleri bittiğinde az önce işten başka bir şeyi gözü görmeyen Yiğit tekrar eski kimliğine bürünmüştü.

'Eee bayanlar acıktınız mı? Yola çıkmadan önce bir şeyler yiyelim mi?' dedi parlak bir gülümsemeyle.

Gamze 'ben de kimse sormayacak diye korkuyordum' diye karşılık verdi aynı parlak gülümsemeyle.

Murat keyifsizce mırıldandı 'Pardon Gamze konu iş olunca senin mideni unuttuk'

Nil de en az Gamze kadar şaşırmıştı. Murat'ı nişanlısına karşı hiç bu kadar ters görmemişti.

Gamze hafif mahcup bir şekilde açıklamaya çalıştı 'Benim metabolizmam biraz hızlı çalışıyor sanırım. Çok sık acıkıyorum'

Yiğit onu rahatlatan bir tebessümle işi şakaya vurdu 'Tamam demek ki sen o şanslılardansın'

Gamze merak etmişti 'Hangi şanslılardan?'

'Formunu korumak için bir şey yapmasına gerek olmayanlardan. Sen bir de Tuğba'yı göreceksin. Kendi salataya talim ettiği yetmiyormuş gibi bir de yanındayken benim de özgürce yememe izin vermiyor'

Gamze az önceki tatsız anın etkisini üzerinden atarak canlandı 'Neden?'

'Canı çekiyormuş benim yediklerimi görünce' diye sırıttı Yiğit.

Gamze neşeli bir kahkaha attığında Murat çıkışa arabaya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Nil Yiğit'i tanıdığından beri ilk kez kadınların bu adamdan neden hoşlandığı hakkında küçük de olsa fikir edinmişti. İyi ve nazik olduğu zaman onların rahat hissetmesini sağlıyordu. Tıpkı az önce Gamze'ye yaptığı gibi.

Adımlarını sıklaştırıp Murat'a yetişmeye çalışırken, Gamze ve Yiğit geride kalmış sohbet ederek ağır ağır yürüyorlardı.

'Beklesene' dedi Nil Murat'a ayak uydurmakta zorlanınca. Genç adam onu duymamış gibi devam etti. 'Neler oluyor Murat? Neden bu kadar kızdın?'

Murat aniden durup döndüğünde Nil neredeyse ona çarpıyordu 'Kızıyorum çünkü bir halt bildiği yok. Parası var diye kendisini dünyanın sahibi sanıyor. Üniversite bile okuduğunu sanmıyorum. Baba parasıyla, şansı yaver gitmiş işleri büyütmüş. Şimdi geçmiş karşıma ahkam kesiyor'

'Neden ne dedi ki?'

Murat elini sıkıntıyla saçlarında gezdirdi 'Bir şey demedi Nil boş ver. Sen bana bakma. Adam müşteri. Bazı şeyleri beğenmiyor ve onların değişmesini istiyorsa değiştiririz.'

'Ama mühendis olan sensin ve babam sana çok güvenir. Belki de babamla konuşmalı ve adamın mantıksız isteklerinden bahsetmelisin. Ya da istersen ben…'

Murat kaşlarını çatıp onun sözünü kesti 'Sakın ha! Sanki ben kendimi savunamazmışım gibi arkamdan gidip babanla konuşma. Bu olaydan bahsetme'

'Savunmana gerek yok ki zaten Murat! Sen her şeyi doğru yapıyorsun o adam anlayamayacak kadar kafasız sadece'

Tam o sırada onlara iyice yaklaşmış olan Yiğit Gamze'yi dinliyor görünse de Murat ile Nil'in konuşmasına kulak kabartmıştı.

Murat alçak sesle Nil'i tekrar uyardı 'Bu işin dışında kalmanı istiyorum anlıyor musun? Sonra sakin bir zamanda bu konuyu seninle uzun uzun konuşuruz tamam mı güzellik?'

Başka zaman uzun uzun baş başa konuşmak? Güzellik? Bu sözler Nil'in ikna olması için yeterliydi.

Gözlerinde çocukça bir umut, yüzünde pırıl pırıl bir tebessümle başını evet anlamında salladı. Yiğit gözlerini kısmış Nil'in tepkilerini izlerken ***ah prenses seninle çok işimiz var*** diye geçirdi içinden.

Gamze menüden tatlı seçerken Murat huzursuz bir biçimde kıpırdandı.

‘Bana kalırsa geç kalıyoruz. Baksanıza gökyüzü iyice grileşti. Bir an önce yola çıksak hiç fena olmaz.’

Bunu duyan Yiğit de önündeki menüyü eline alıp sayfaları çevirmeye başladı. ‘Yağmurda araba sürülmez diye bir kural mı var Murat?’

Murat Yiğit’in sürekli kendine meydan okuyan tavırlarından rahatsızlık duyuyor, her geçen dakika ona karşı daha da negatif duygular besliyordu.

‘Hayır ama Şebnem Hanım’a söz verdim Nil konusunda’

Yiğit bakışlarını menüden ayırmadan mırıldandı ‘Eminim hava kararmadan prensesi eve bırakırız. Alt tarafı bir tatlı yiyeceğiz sonra da kahve içeceğiz’

Nil kendine hakim olmazsa Yiğit’in boğazını sıkabilir endişesiyle ellerini birbirine kenetleyip bakışlarını bu ortamdan en az kendi kadar rahatsız olan Murat’a dikti.

Murat biliyordu ki bu en az bir saat daha kaybetmek demekti ve bu konuda Gamze de ona hiç destek olmuyordu.

‘Ben ekmek kadayıfı alacağım. Ne zamandır canım çekiyordu’ dedi Gamze.

Yiğit menüyü kapatıp gülümsedi ‘O halde iki ekmek kadayıfı istiyoruz. Ben de bir kaçamak yapabilirim sanırım. Hazır yanımda kontrol eden Tuğba yokken’

Tuğba ismi Nil’in içinde tarif edemediği bir hissin uyanmasına neden olmuştu. Bir çeşit heyecan ya da pozitif bir duygu gibi…Doğru ya onun Tuğba’sı vardı ve bu gece onun yanına dönüp hepsini rahat bırakacaktı. Gerisini Tuğba düşünsün diye geçirdi içinden. Bu adama nasıl katlanıyorsa bir madalyayı hak ediyordu kesinlikle.

Murat sıkıntıyla nefes alıp verdikten sonra Nil’e baktı ‘Sen de tatlı yiyecek misin? Öyleyse hemen sipariş ver de hepsi aynı anda gelsin’

Nil başını hayır anlamında salladı ‘Ben yemeği çok kaçırdım tatlı için yer kalmadı’

Yiğit alçak sesle ortaya laf attı ‘Çok yerinde bir karar’

Nil aniden başını çevirip ona baktı ‘Ne?’

Yiğit şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı ‘Ne ne?’

‘Az önce çok yerinde bir karar dediniz. Nedenmiş o?’

‘Ah o mu? Kötü niyetle söylenmiş bir söz değildi ama fiziksel yapın kilo almaya müsait gibi. Sonuçta herkes Gamze gibi doğuştan şanslı olmuyor’ derken Gamze’ye sıcak bir ifade ile gülümsedi. ‘Bazıları formda kalabilmek için bir yerden kısmalı. Ya yemekten ya tatlıdan’

Duyduğu aşağılayıcı sözler karşısında Nil’in öfkeden nefesi kesilmişti. Bir an ne diyeceğini bilemedi.

‘Benim asla kilo sorunum olmadı. Ayrıca kolay kilo alan biri değilim’

‘Elbette değilsin çünkü daha küçüksün. Ama bu ilerde metabolizman yavaşlayınca sorunlar yaşamayacağın anlamına gelmiyor. Gerçi daha buna uzun yıllar var ama sen yine de şimdiden kendini kontrollü yemeye alıştır’

‘Birincisi ben o kadar da küçük değilim. Sanırım bünyemin ne olduğu belli olacak kadar büyüdüm. Aniden 180 derece değişecek değil herhalde…’

Nil’in öfkesi Gamze’nin de gözünden kaçmamıştı. Ortamı yumuşatmak istercesine araya girdi. ‘Yiğit Bey siz Nil’i pek tanımıyorsunuz ondan öyle gelmiş olabilir. O profesyonel yüzücüydü. Yarışmalara bile katıldı. Gerçekten hiç kilo sorunu olmadı’

Nil aşık olduğu adamın nişanlısına minnet duyacağını rüyasında görse inanmazdı. Harika şimdi bu kıza karşı borçlanmış, ona sempati duymuştu! Hepsi yan tarafında oturan münasebetsizin yüzündendi.

‘İyi ya önceden profesyonel sporcu idiyse ve şimdi bıraktıysa daha da dikkatli olması gerekir. İnsan sporu bırakınca aniden kilo alabilir’

Nil, öfkeden büzüşmüş dudakları arasından tek kelime çıkmadan hışımla uzanıp menüyü aldı. Okuyormuş gibi yapmaya çalışsa da ne isteyeceğini gayet iyi biliyor, tek kelimesine bile bakmıyordu.

‘Ekmek kadayıfı istiyorum. Lütfen bol kaymaklı olsun’ dedi yanlarına gelen garsona.

Murat kısılmış gözlerle karşısında oturan Yiğit ve Nil’i süzerken aralarında sürüp giden anlaşmazlıklardan ve zıtlıklardan fazlasıyla tedirgin olmuştu. Bu adam Nil’in içindeki ehlileştirilmemiş yanı ortaya çıkarıp, onunla adeta oynuyordu.

Her seferinde Nil oyuna geliyordu. Dikkatli olmazsa yakın zamanda Nil bu durumdan zevk almaya başlayabilirdi. Ne de olsa Yiğit arada kendini alt etme zevkini yaşamasına izin veriyordu. Nil bu adam ile tehlikeli bir satranç oyununa giriştiğinin farkında değildi. İşin kötü yanı kazansa da kaybetse de sonuç Yiğit’e yarayacaktı.

Yiğit’in Nil’e olan ilgisi neden kendini bu denli rahatsız ediyordu ki? Haluk Bey’in yanında işe başladığından beri Nil’i sevip kollamıştı. Bu kıza olan zaafı her geçen gün artarak büyümüştü. Hatta Gamze ile nişanlandığı gece bile aklının bir köşesinde Nil’in olması ne tuhaftı değil mi? Belki de sadece aile arasındaki nişan törenine katılmadığı için merak etmişti. Ama orada olup Murat’ın Gamze ile nişanlanmasına ne tepki vereceğini görmek isterdi.

Neden isterdi onu da bilmiyordu. Bu işe girişirken kendine söz vermişti. Nil’den uzak duracaktı. Onun hiçbir suçu yoktu. Eren’in de öyle…İkisi de kardeşten farksız olacaktı Murat için. Onları olayların ve hırslarının dışında tutacaktı. Ama bir erkeğin çevresinde Nil gibi harikulade bir varlık olunca verilen sözler çok kolay önemini yitirebiliyordu. Onu büyürken izlemek

nadide bir çiçeği izlemek kadar keyfi vericiydi. Özellikle onun da kendine olan ilgisinden haberdar olunca…Nil'den uzak kalmak için çabalamış bu zamana kadar da başarılı olmuştu. Ama bu yaz Nil hiç olmadığı kadar kararlı biçimde üstüne geliyordu. Staja başladığından beri her yerdeydi sanki. Ondan kaçmak imkansız hale gelmişti.

'Şimdi sırf bana inat olsun diye şu tatlıyı yemen ne kadar akıllıca sence? Karnın ağrımasın sonra. Çok şiştim demedin mi sen az önce?' diyerek Nil'in üstüne gitmeye devam etti Yiğit.

Cevap Murat'tan geldi 'Yiğit Bey Nil için bu kadar endişelenmeniz çok hoş ama sanırım ne istediğini biliyordur. Ne de olsa çocuk değil karşınızdaki'

Of ya yine mi çocuk muhabbeti? Benim yaşımda ikinci çocuğunu doğuran kadınlar var dünyanın her yerinde!

Yiğit gözlerini Murat'a dikerek cevapladı 'Öyle mi? Bunu anlamak zor oluyor çünkü çoğu zaman çocukça davranıyor. Tıpkı şimdi sırf inat uğruna şu ekmek kadayıfını yiyip bitirecek olması gibi'

Nil sandalyesini öyle sert itti ki, Yiğit hızlı davranmasaydı sandalye yere düşecekti. 'Benden bahsetmeniz bitince gelirsiniz. Arabada bekliyor olacağım!' dedikten sonra arkasına bakmadan yürüyüp gitti.

Gamze Nil'in tepkisini abartılı bularak şaşırmıştı. Murat yaptığını beğendin mi dercesine Yiğit'e bakarken Yiğit başını camdan taraf çevirip Nil'i izlemeye koyuldu.

Nil'in kilitli olduğu için arabaya binemeyeceğini hatırlaması ancak arabanın yanına vardığından mümkün olmuştu. İçeri girip anahtarı istemeyi de kendine yediremiyordu.

Öyle havalı bir biçimde terk etmişti ki ortamı. Neyse en azından tatlıyı yemekten kurtulmuştu. Yiğit'in kendini izlediğini görmek için başını çevirmesine gerek yoktu. Oyalanmak, umursamıyormuş gibi görünmek için çantasından telefonu çıkarıp Eda'yı arayacakken telefonu çaldı.

'Oh sonunda ulaşabildim! Nil siz dönmediniz mi hala Alanya'dan? Yolda mısınız? Yaklaştınız mı?' diyordu annesi sesinden açıkça okunan bir telaşla.

'Hayır hepsi aptal ekmek kadayıfı yüzünden. İnanmayacaksın anne ama…'

'Boş ver ekmek kadayıfını. Hava nasıl orada? Burada iki saattir sağanak yağıyor. Bazı yerler su altında kaldı. Nil yola çıkmayın. Bu gece orada kalın. Yollar çok tehlikeli. Ve lütfen doğru düzgün bir otele yerleşin. Üst katlarda olan bir odaya…'

'Ne? Ne oldu anne?'

'Orada yağmur başlamadı mı? Buradan doğuya doğru gidiyormuş yağış. Her an başlayabilir' derken yağmur tek tük atıştırmaya başlamıştı.

Gün gece kadar kararmış, damlalar gittikçe irileşmeye başlamıştı. Neler olduğunu anlamaya fırsat kalmadan gök yüzünü ikiye bölen bir yıldırım çaktıktan sonra ardından yürek hoplatan bir gök gürültüsü gürledi. Ardından korkunç bir sağanak bastırdı. Nil saniyeler içerisinde sırılsıklam olmuştu bile. İçeri doğru koşarken annesini telaşlandırmadan telefonu kapatmaya çalışıyordu.

'Tamam anne dediğin gibi yapacağım…'

'Nil beni duyuyor musun? Yağmur başladı değil mi?'

'Duyuyorum anne. Evet başladı'

'Nil…Nil sesin kesiliyor….Hemen güvenli bir yere gidin. Yolları su basabilir oyalanmayın daha fazla…Nil duydun mu? Hay Allah! Haluk sesi kesiliyor duyamıyorum' annesinin babası ile konuşmasını duyuyor ama sesini ona ulaştıramıyordu.

'Anne seni otelden ararım…Anne duyuyorum seni ben'

'Nil seni duyamıyorum. Bağlantı kes….' derken görüşme ansızın kesilmişti. Nil bir süre daha annesini aramaya çalıştı ama şebeke meşgul sinyali veriyordu telefonu.

Onu sırılsıklam gören Murat aniden yerinden kalktı. Bir şeyler yapmak için çaresizce etrafına bakındı ama bu yaz sıcağında vermeyi teklif edebileceği bir ceketi yoktu.

Yiğit garsona işaret etti. 'Şalınız var mıdır? Ya da şal görevi görecek temiz bir masa örtüsü'

Murat bunu düşünenin kendisi olmayışına hayıflanıyordu.

'Nil çok ıslanmışsın. Bence hemen üstündeki ıslak giysileri çıkarmazsan hasta olacaksın' dedi Gamze içten bir ilgiyle.

Nil hafifçe ürpererek kollarını göğsüne kavuşturmuştu 'Evet ben de size onu söyleyecektim. Hemen bir otele yerleşsek iyi olur. Yollar çok kötü durumdaymış. Annem bu gece dönmenin tehlikeli olacağını söyledi.'

Sonrasında çok hızlı hareket etmişlerdi etmesine de yazın en yoğun aylarından olan Temmuz'un sonunda boş yer bulmak neredeyse imkansızdı. Her yerden aynı cevabı alıyorlardı. ***Üzgünüz maalesef tamamıyla doluyuz.*** Sonunda iç içe iki odadan oluşan suit bulabildiklerinde hep birlikte kalacak olma fikri Nil'in hiç hoşuna gitmese de razı olmuştu. Odalardan büyüğüne kızlar küçük olana erkekler yerleşmişti.

'Bana kalırsa otelin butiğinden sana kuru bir şeyler almalıyız' diye önerdi Gamze. 'Sen sıcak bir duş al biz Murat ile inip hallederiz' dedi.

Bu kızın iyi niyetli yaklaşımı soğuk giysilerden daha fazla ürpetiyordu Nil'i. Kaderin cilvesine bakın ki bu gece Gamze ile hem aynı odada kalmak hem de dostça ilgisi ile baş etmek zorundaydı.

Erkekler için de durum farklı değildi. Yiğit ile Murat gereğinden fazla bir dakika geçirmeye tahammül edemezken gece aynı odayı paylaşıp, aynı havayı soluyacaklardı.
Hiç şüphesiz sabırların ve sınırların zorlanacağı sıra dışı bir deneyim olacaktı.

Nil annesini arayıp, iyi olduğunu haber verdiğinde Şebnem Hanım'ın hissettiği rahatlama, dördünün aynı yerde kalacağını öğrenince kısa sürmüştü.

'Anne gerçekten başka seçeneğimiz yoktu. Her yer doluydu' diye fısıldadı telefonu ağzına iyice yakınlaştırarak. 'Hem zaten aynı oda sayılmaz. Ayrı odalar sadece banyo ve oturma alanı ortak'

Şebnem Hanım bu konuda yapılacak fazla bir şey olmadığını, kızına güvenmekten başka elinden bir şey gelmeyeceğini bilerek durumu kabullendi. 'Tamam. Çok dikkatli ol Nil'

Annesinin bu aşırı endişeli haline fazla anlam veremeyen Nil safça cevap verdi. 'Anne üst katta odamız. Hayır zaten oteli su basacağını düşündüğümden değil ama yani endişelenme diye söylüyorum'

Şebnem Hanım gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Nil bütün erkeklerin başını döndürecek güzellikte bir çocuktu. Evet hala çocuktu.. Onu bu kadar fazla kollamakla doğru mu yapmışlardı bilmiyordu ama saflığı karşısında tebessümüne engel olamadı.

'Tamam tatlım. Sen keyfine bak. Ben her anne gibi abartıyorum sanırım. Sabah konuşuruz. Yok yok yatmadan önce bir kez daha konuşuruz'

Nil şu anda evde olmayı ve annesine sarılıp onu rahatlatmayı ne kadar da isterdi 'Tamam anneciğim yatmadan seni ararım. Görüşürüz. Öptüm'

'Nil dur kapatma!'

Şimdi ne oldu ki? 'Kapatmadım anne ne oldu?'

'Sakın içki içme'

Nil yüzünü buruşturdu 'İçki mi? Bu da nerden çıktı?'

'İçkiye karşı dayanıklı değilsin. Kendinden geçmeni falan istemiyorum'

Annem endişeden abartmaya başladı.'Anne tamam şimdi ben telefonu kapatacağım sen de gidip kendine hep içtiğin tatsız bitki çaylarından birini hazırlayacaksın. Sakinleşince az önce dediklerini düşündüğünde eminim sen de abarttığını anlayacaksın'

Şebnem Hanım kendi kendine güldü. Cidden de abartıyordu. Yani kızı bir erkekle tek başına kalmıyordu ki? Neyse ki Gamze de yanlarındaydı. Hem gün gelecek bir erkekle yalnız kaldığı zamanlar da olacaktı. Sonuçta kendi eşi Haluk ile evlenmeyi beklememişti değil mi? Şimdi zaman çok daha değişmişken, ilişkiler çok daha özgürce yaşanıyorken neydi onu bu denli tedirgin eden?

Onu tedirgin eden şeyin adı Yiğit idi. Nil'in yaşıtı bir erkekle bazı şeyleri yavaş yavaş keşfetmesi başka, azılı bir çapkının oyuncağı haline gelmesi başkaydı.

Telefonu kapattıktan sonra Nil üzerinde bornozla banyoya gitti. Odaya yerleşir yerleşmez ıslak giysilerini çıkarıp bornoz giymişti. Ama sıcak bir banyodan önce annesini aramanın daha iyi olacağına karar vermişti. Böylece banyoda istediği kadar uzun kalabilirdi.

Tam içeri girerken dışarı çıkmakta olan Yiğit ile karşılaştı.

Ona yol vermek için sessizce yana çekildi.

'Annene durumu anlattın mı?' diye soran Yiğit'e Nil soğuk bir şekilde cevap verdi.

'Evet anneme sizin midenize düşkünlüğünüzün sonucu vaktinde yola çıkamadığımızı ve bu gece aynı çatı altında mahsur kaldığımızı anlattım. İlginize teşekkürler'

Yiğit her zamankinin aksine bu sefer ciddi cevap vermişti 'Senin sorunun ne biliyor musun?'

Nil ukala bir tavırla kaşını kaldırıp sordu 'Hayır bilmiyorum. Söylerseniz öğrenirim'

'Basit bir soruya bile doğru düzgün cevap veremiyorsun. Sürekli laf koyma derdindesin.'

Nil beklemediği yorum karşısında şaşırmış, diyecek söz bulamamıştı. Adam haklı olabilirdi. Sıradan bir soru sormuş ama Nil ona saldırıyla karşılık vermişti.

'Sadece size karşı öyleyim çünkü beni iğneleyip duruyorsunuz. Ne zaman samimi bir soru sorduğunuzu bilemiyorum.'

Yiğit gözlerini Nil'in sıyrılmış bornozundan hafifçe görünen göğsüne dikmiş, ciddiyetini koruyarak karşılık verdi. 'Bileceksin Nil, sen de zamanla öğreneceksin'

Nil anlam veremediği bir ürperti ile bornozuna sarınıp, göğsünü sıkıca kapattı. 'Beni gözetlemeniz hoşuma gitmiyor. Buna son vermeniz gerek'

Yiğit gözlerini onun gözlerine dikip alt dudağını bilinçsizce yaladı 'Diyelim ki elimde değil ve son veremiyorum bu konuda ne yapacaksın?'

Karşısındaki adamın cüretkarlığı karşısında nutku tutulan Nil hafifçe yutkunup toparlanmaya çalıştı 'Babamla konuşmam gerekebilir'

Yiğit ona doğru hafifçe eğilip kulağına fısıldadı 'Bunu yapabileceğini sanmıyorum.'

Nil kaşlarını çatıp başını geri çekti. 'Bana bu kadar yakın durmanız hoşuma gitmiyor. Resmen taciz ediyorsunuz. Ve babama söyleyeceğimden emin

olabilirsiniz. Şimdi yerinizde olsam bunu iyice düşünüp bana bir daha yaklaşmazdım'

Yiğit hafifçe uzaklaşıp Nil'i inceledi. Bakışları genç kızın dudaklarına odaklanmıştı. Nil içinde adlandıramadığı bir rahatsızlık hissetti. Yiğit'in kendine böyle bakmasından, bu kadar yakın durmasından hoşlanmıyordu ama hissettiği rahatsızlığın başka bir boyutu daha vardı.

Adam çok güçlüydü. Karşısında böyle dikilirken kendini küçük ve savunmasız hissediyordu. Kendini tehlike altında hissediyordu. Eğer kontrolünü kaybedip üstüne gelirse ne yapabilirdi ki? Murat ve Gamze de nerde kalmışlardı hem...

'Kararlısın yani babana benden bahsetmekte' dedi Yiğit gözlerinde tuhaf bir pırıltıyla.

Nil güçlü durmaya çalışsa da sinirden ya da korkudan nefes alış verişleri sıklaşmış, kalp atışları hızlanmıştı.

Yiğit'in bakışları Nil'in dudaklarından bornozunun altında sık nefes alışları ile inip kalkan göğsüne kaydı. Yüzünde yamuk bir gülümseme belirdiğinde niyetlendiği şeyi Nil de hissetmişti. Tecrübesiz olabilirdi ama ortada olup biteni anlayacak kadar güçlü içgüdüleri vardı.

Bir adım geri attı ve elini havaya kaldırıp 'Sakın!' diye uyardı.

Yiğit hareketsiz yerinde duruyor olmasına rağmen sanki üstüne üstüne geliyormuş gibi hissetmesine neden olacak kadar yoğun bir ilgiyle bakıyordu genç kıza.

Nil gayri ihtiyari bir adım daha gerilediğinde sırtı duvara yaslanmıştı.

Yiğit ona doğru tek bir adım attı. Şimdi hemen önünde duruyordu. Alçak ama kararlı bir sesle konuşmaya başladığında kollarını duvara dayayıp Nil'i arasına hapsetmişti.

'Babana beni şikayet edeceksen elinde önce somut deliller olması gerekmez mi?' dedikten sonra başını Nil'in boynuna doğru eğip, orada biraz oyalandıktan sonra kulağına fısıldadı 'Haksız mıyım?'

Nil onu güçlüce iterek sıkıştığı alandan kurtulmak istedi ama Yiğit tek eliyle tüm girişimini sonuçsuz bırakmıştı. Tam tahmin ettiği gibi Nil onun karşısında çok güçsüzdü. Bağırabilirdi ama birinin duyup yardımına koşacağından şüpheliydi. En iyisi uzlaşmak, onun anlamasını sağlamaya çalışmaktı. ***Allah'ım bütün bunlar benim başıma geliyor olamaz. Keşke hiç gelmeseydim bugün buraya. Tamam sakin olmalıyım. Tek yapmam gereken alttan alıp Murat gelene kadar onu oyalamak...***

Nil gözlerini kapatıp titreyen sesle yalvardı 'Lütfen'

'Lütfen ne?' diye sordu Yiğit dudaklarını genç kızın kulağına değirerek.

Nil güç toplamak istercesine derin bir nefes aldı 'Lütfen gitmeme izin ver'

Yiğit hafifçe gülümsedi. 'İzne ihtiyacın yok ki…Seni tutmuyorum bile'

Nil gözlerini açtığında onun haklı olduğunu gördü. Sandığı gibi Yiğit onu tutmuş ya da üzerine abanmış değildi. Tam tersine aralarında epeyce boşluk bırakmıştı. Neden böyle düşündüğünü hiç bilmiyordu. Benliğini saran utanç ve tedirginlikle kendini banyoya atıp, kapıyı kilitledi.

Yiğit olduğu yerde kaldı bir süre. İstese onu öpebilirdi biliyordu. Neden yapmadığını ise bilmiyordu. Belki bu kadar kolay olmasını istememişti. Ya da ona karşı koyma şansı vermekti amacı. Az önce yaşananların hayaliyle yüzünde tatminkar bir gülümseme belirdi.Belki de zaten avucunun içinde olduğunu bilerek gitmesine izin vermişti. Böylece Nil bir süre daha etrafta oyalanıp zaman kazanacaktı. Sonunda kendi isteğiyle ona gelecekti. İşte o zaman Yiğit geri çevirmeyecekti. Genç kız hazır olana kadar sabredecekti. Nasılsa sonunda yaşayacakları zevk ve heyecan kaçınılmazdı.

Kapı açılıp Gamze ve Murat içeri girdiğinde Yiğit de koltuğa bırakmıştı kendini. Gamze 'Nil nerede' diye sorduğunda Yiğit kısaca 'banyoda' dedi.

Murat gözlerini ona dikmiş, genç adamın üzerindeki farklılığı anlamaya çalışıyordu. Bu fırsatçı zamparanın Nil ile baş başa kaldıkları kısacık sürede bir işler çevirdiğinden adı gibi emindi. Neyse ki Nil ondan nefret ediyordu. İçini rahatlatan tek mazerete sıkı sıkıya tutunurken nefretin ne kadar güçlü bir his olduğunu kafasına takmamaya çalışıyordu. Tıpkı aşkı doğurabileceği gerçeği gibi…

Az önce yaşananların etkisini üzerinden atmak Nil için kolay olmamıştı. Yiğit kedinin fare ile oynadığı gibi kendiyle oynamıştı. Nil sadece bu oyuna gelmekle kalmamış, aynı zamanda kendini utanç verici bir pozisyona sokmuştu.

Daha kontrollü daha dikkatli olmak zorunda olduğunu hissediyordu. Onun karşısında bu kadar kolay öfkelenmesi hata yapmasına yol açıyordu.

Ondan uzak duracağım. Antalya'ya dönene kadar mümkün olduğunca az konuşup, benimle iletişim dahi kurmasına fırsat vermeyeceğim. Kim olduğunu sanıyor ki? Bütün kadınların ona aşık olduğunu ve karşı konulmaz çekimi karşısında çaresiz zavallı varlıklara falan dönüştüklerini mi? Hayır ben ne çaresizim, ne zavallıyım ne de ona aşığım!

Dışarıdan Gamze'nin sesini duyduğunda banyoda daha fazla saklanamayacağını fark etti.

'Nil iyi misin?' diye soruyordu. Niye soruyorsa diye düşündü Nil.

'İyiyim çıkıyorum şimdi' diye karşılık verdi.

Bornozuna sıkıca sarınıp, başına da havluyu doladıktan sonra bile kendini çıplak hissediyordu. Dışarıda üç kişinin yanından bu şekilde geçip gitmek çok

utanç vericiydi. Sonuçta hepsi de bornozun altında bir şey olmadığını biliyordu.

Abartıyorum diye mırıldandı kendi kendine. ***Bikiniyle bile daha fazla yerim açıkta kalıyor. Bunda büyütülecek bir şey yok.***

Yine de çıkmadan önce kapıyı hafifçe aralayıp dışarıda kimsenin olup olmadığına baktı. Görünüşe göre herkes bir tarafa dağılmıştı. Bu durumu fırsat bilerek parmak ucunda koşa koşa odasına gidip kapıyı kapattı. Arkasından gelen sesle irkildi.

'Nil iyi misin? Merak ettik biz de sen duşta çok uzun kalınca'

'Evet Gamze iyiyim çok sağ ol. Su çok güzeldi çıkmak gelmedi içimden bir türlü'

Gamze başını sallayıp gülümsedi. 'Anlıyorum ama acele etsen iyi olur. Az sonra akşam yemeği için aşağıya ineceğiz?'

Yemek mi? Hem de o Yiğit denen utanmaz adamla aynı masada. Hiç sanmıyorum! 'Ah siz beni hiç beklemeyin. Çok yorgunum oda servisinden bir şeyler istetip biraz uzanmak istiyorum'

'Emin misin?'

'Evet beni merak etmeyin'

'Tamam sen bilirsin. Bu durumda Murat ile baş başa yiyeceğiz çünkü Yiğit de 10 dakika önce çıktı ve nereye gittiğini bilmiyoruz'

Yiğit'in olmayacağını duyunca Nil içinden küfretti. Boşu boşuna Murat'tan uzak kalacaktı. Ne tatsız bir gün diye düşünürken Gamze'nin günü daha da tatsızlaştıracağından haberi yoktu.

'Aslında bizim için hoş bir fırsat olacak. ' derken yatağına uzanıp yan dönmüştü. 'Yani Murat ile böyle yağmurlu bir günde baş başa yemek yemek. Ne zamandır rahat bir yemek yeme fırsatı bulamamıştık. Onunla nasıl tanıştığımızı biliyor musun?'

Nil omuz silkti. ***Bilmiyorum ve merak da etmiyorum*** diye geçirdi içinden ama her şekilde anlatacaktı. Aslında tam olarak merak etmediği de söylenemezdi. Merak ediyor ama onların mutlu anılarını dinlemek istemiyordu.

'Yine böyle çok yağmurlu bir gündü. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur yüzünden yollarda su birikmeye başlamıştı. Üstelik kıştı o zaman. Her neyse eve dönmek için bir türlü vasıta bulamıyordum. Arabasıyla son sürat su birikintisinin üzerinden geçen Murat beni fark ettiğinde iş işten geçmiş, beni iyice sırılsıklam etmiş sıçana çevirmişti.

O kadar sinirlenmiştim ki, çok fazla söylendiğimi hatırlıyorum. O ise başka sürücülerin aksine arabasını sürüp gitmek yerine durmuş, sonra da yanıma geri gelmişti. Önce özür dileyip, sonra da beni gideceğim yere götürmeyi teklif

ettiğinde onu kibarca geri çevirdim. Ama o kadar çok ısrar etti ve yağmur da o kadar hızlandı ki, sonunda dayanamayıp kabul ettim. Yolda biraz sohbet ettikten sonra ikimiz de birbirimizden çok etkilendiğimizi fark etmiştik. Nihayet inerken telefon numaramı aldı ve beni arayacağını söyledi. Bilirsin erkekler hep arayacaklarını söylerler ama aramazlar. Ben de nasılsa aramaz diye düşünerek umutlanmamaya çalışsam da aslında için için aramasını istiyordum'

Sırt üstü uzanıp ellerini başının altında birleştirdi. Gözlerini tavana dikmiş o günü düşünürken yüzünde sıcacık bir tebessüm belirmişti.

Tüm bunları fark etmek Nil'i keyfini kaçırmıştı. Gamze'nin yüzünü görmemek için başını diğer tarafa çevirdi.

'Biliyor musun beni çok şaşırttı ve hemen iki saat sonra aradı. Düşünebiliyor musun o kadar çabuk'

Nil daha fazla dinlemek istemiyordu. 'Haklısın çok ilginç bir durum' diye mırıldandı.

Gamze'nin sanki arkadaşıymış gibi onunla anılarını paylaşması bir yana, Murat'ın ondan ne denli hoşlandığını duymak çok rahatsız ediciydi.

'Onun ne kadar harika olduğunu tahmin edemezsin. Dışarıdan umursamaz ve aşırı sert görünse de sürprizlerle doludur. Çıktığımız süre boyunca beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmedi. Bir kadını nasıl özel hissettireceğini çok iyi biliyor' derken gözleri hülyalı hülyalı bakıyordu. Sonra aniden hatırlayıp heyecanla doğruldu 'Ah sana evlilik teklifini de anlatmalıyım! Çok sıra dışı harika bir şeydi!'

Ah hayır bunu duymayı gerçekten hiç istemiyorum! Lütfen Allah'ım lütfen, lütfen…

'Bak şimdi…'

'Gamze!' diyen Murat'ın sesini duyunca Nil içinden teşekkür etti.

'Efendim sevgilim?' dedi Gamze bir yandan yataktan kalkıp kapıya doğru giderken.

'Yemeğe gitmek için hazır mısınız?'

Gamze kapıyı hafifçe aralayıp başını dışarı uzattı 'Nil odada kalacakmış. Yorgun hissettiğini söyledi. Ben hazırım gidebiliriz'

Murat kaşlarını çatıp merakla sordu 'Nesi var? Hasta falan değil di mi?'

'Yok yok sadece banyodan sonra uzanıp dinlenmek daha cazip geldi sanırım' dedikten sonra başını çevirip Nil'e baktı.

'Ben gidiyorum istediğin bir şey var mı Nil?'

'Hayır teşekkür ederim. Ben oda servisini ararım.'

'Tamam o halde. Zaten fazla geç kalmayız' diyerek kapıdan çıktı ve arkasından çekip kapattı.

Nil rahat bir nefes alabilmişti sonunda. Hangisi daha kötü karar veremiyordu. Gamze'nin yapış yapış ilgisine mi yoksa Yiğit'in tacizci bakışlarına mı maruz kalmak… Neyse ki ikisi de gitmiş koca suitte bir başına kalmıştı. Zaten niyeti hafif bir şeyler yedikten sonra yatıp uyumaktı.

Gamze ve Murat'ın kendi için aldıkları giysilere baktı. Her şeyi düşünmüşlerdi. Öyle aman aman şeyler olmasa da tüm temel ihtiyaçları vardı. İç çamaşırı, düşük bel uzun çiçekli bir etek ve üzerine de kısa göbeği açıkta bırakan askılı bir bluz giydi. Zaten az sonra yatağa girdiğinde atlet ve külottan başka bir şey olmayacaktı üstünde.

Oda servisini arayıp hafif bir sandviç ve içecek sipariş ettikten sonra televizyon kanallarını gezinmeye başladı. Birden aklına annesi gelmişti. Yatmadan önce tekrar konuşalım değişti. Nasılsa sandviçini yiyip uyacaktı şimdiden arayabilirim diye düşündü.

'Nasılsınız anne?'

'Asıl sen nasılsın tatlım?'

'İyiyim odadayım yemeğe inmek istemedim'

Şebnem Hanım merakla sordu 'Yalnız mısın?'

'Evet anne yalnızım herkes aşağıda bir ben odadayım. Zaten sandviç istettim. Onu yedikten sonra biraz daha oyalanıp 10 gibi yatarım'

Şebnem Hanım bir nebze olsun rahatlamıştı. Kızının sesi gayet sakin geliyordu. Belli ki önemli bir şey olmamıştı. Belki de gerçekten abartıyorum diye düşündü.

'Tamam o zaman sabah uyanır uyanmaz ilk iş beni ara olur mu canım?'

'Olur anne. Babamı da öp benim için. İyi geceler'

'Sana da yavrum. İyi geceler tatlı rüyalar'

Nil telefonu henüz kapatmıştı ki odanın kapısının vurulduğunu duydu. Kalkıp kapıyı açtığında sipariş ettiği sandviçin geldiğini gördü. Yatağına oturmuş afiyetle sandviçini yerken ne kadar acıkmış olduğunu fark ederek şaşırdı. Hiç iştahı olmadığını düşünürken şimdi doymamıştı bile.

Neyse dedi kendi kendine nasılsa az sonra uyuyacağım. Artık sabah uyanınca sıkı bir kahvaltı yaparım. Zaten az sonra gözleri kendiliğinden kapanmaya başlamış, vücudu uykuya yenik düşmüştü. Tekrar gözlerini açtığında saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama gecenin ilerlemiş bir saati olmalıydı çünkü Gamze yemekten dönmüş ve yatmıştı. Etrafta çıt çıkmıyordu. Büyük olasılıkla herkes derin uykudaydı.

Tuvalete gitmesi gerekiyordu ama Yiğit ile karılaşmaktan çekindiği için bir türlü cesaret edemiyordu yerinden kalkmaya. Sonunda ihtiyaç dayanılmaz bir boyuta geldiğinde bu sefer önceliği doğanın çağrısına kulak vermek olmuştu.

Banyodan çıkarken artık emindi ki herkes bilmem kaçıncı uykusundaydı ve işin kötüsü onun da uykusu kaçmıştı. Daha yatarken karnı tam doymamıştı, şimdi uyanık olduğu her dakika daha da kazınıyordu midesi. Bir an önce uyumalı ve açlığı düşünmemeye çalışmalıydı.

Yatağına yattı, örtüyü iyice üzerine çekip gözlerini kapadı.

Ona iki saat gibi gelen iki dakika sonunda yatakta yan dönüp tekrar uykuya konsantre olmaya çalıştı. O sırada midesi varlığını hatırlatmak istercesine guruldadı. Bu sefer yüzüstü yatmaya karar verdi. Tamam belki midesinin üzerine yatarsa midesi ile birlikte açlığını da bastırabilirdi.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca 10 kez pozisyon değiştirdikten, 40 kez midesi guruldadıktan ve açlık matkapla karnını oymaya başladıktan sonra kararını vermişti. Aşağıya inecek ve yiyecek bir şeyler bulacaktı. Örtüyü aceleyle üstünden atıp altına eteğini geçirdi. Saçlarını toplamayı düşündüyse de, odanın loşluğunda fırça ve tokalarını bulamadığı için vazgeçti. Ses yapıp Gamze'yi uyandırmak istemiyordu. Kendine eşlik falan etmek isteyebilirdi belli mi olurdu?

Belki o zaman Murat ile aşk hikayesine kaldığı yerden devam etmek isteyebilirdi. ***Tuhaf bir biçimde*** **diye geçirdi içinden** ***Gamze'yi kıskanmıyorum. Anlattıkları içimde fırtınalar koparmıyor. Sadece rahatsızlık. Evet hissettiğim bu. Belki de biraz vicdan azabı ne de olsa yakın zamanda nişanlısını elinden almayı planlıyorum.***

Sandaletlerini eline alıp parmak ucuna basarak odadan çıktı. Uzun saçlarını elleri ile mümkün olduğunca düzeltmeye çalışarak koridorda ilerlemeye başladı. Saat kaçtı acaba? 3 belki de 4 idi. Ve bu saatte yiyecek ne bulabilirdi ki? Restoranlar kapanmıştı şüphesiz. Hatta onlar kısa süre sonra kahvaltı için hazırlığa başlarlardı. Of ne zor işti otelde çalışmak. Sabah kargalar uyanmadan uyanıp kahvaltıyı hazırlamak zorundaydılar. Herkes kahvaltısını yaparken onlar öğle yemeği hazırlığına başlarlardı. Yani hep bir adım önde olmak zorundaydılar. Tıpkı modacılar gibi.Hani onlar da hep bir iki sezon sonranın giysilerini sergilerler ya…

Bu saatte olsa olsa bar açık olurdu. Oradan hiç olmazsa biraz leblebi ve süt bulursa midesini bir süre oyalardı. Hatta şanslıysa küçük sandviçlerden falan bile bulabilirdi. Düşüncesi bile ağzının suyunun akmasına neden olmuştu.

Otelin barına vardığında ilk dikkatini çeken duvarda asılı olan son derece modern görünümlü saat oldu. Akrep ve yelkovanı anlaşılmaz, saatin kendisi tuhaf görünüyor olsa da gösterdiği saat 1 gibi gelmişti Nil'e. Yani aslında o kadar da geç değildi ve zaten barda hala insanların oturuyor olması da bunu söylüyordu.

Yağmurlu bir gece olduğu için herkes buraya atmıştı kendini sanki. Köşedeki iki bilardo masasında da oyun oynanıyordu. İçeriyi hafif bir müzik, mırıl mırıl konuşmalar, arada yükselen kahkahalar, birbirine çarpan bilardo toplarının sesleri dolduruyordu.

Nil tuhaf bir biçimde kendini daha iyi ve güvende hissetti. Bu tıpkı tüm insanlığın yok olduğu bir salgından tek kurtulan olduğunu sanırken, başkaları da olduğunu keşfetmek gibiydi. Gerçi o tarz filmlerde, sanki daha dün dünya yok olmamış gibi mutlu mesut yaşayan insanlarda sonradan bir tuhaflık olduğu anlaşılırdı. Zombi falan oldukları ortaya çıkardı mesela.

Nil bara doğru ilerleyip tabureye oturdu.

'Hoş geldiniz' dedi barmen pek çok turist kadın ile beraber olduğunu belli eden kendinden emin ve gururlu bir sırıtışla.

'Merhaba' diye karşılık verdi. 'Ben şey isteyecektim ama sizde var mıdır acaba bilemiyorum…'

Barmen kaşlarını kaldırıp dinlemeye devam etti.

Nil çevresinde bulunan erkeklerin meraklı bakışlarından rahatsız olarak barın üstünden eğilip alçak sesle utana sıkıla sordu.

'Süt var mıdır sizde? Bir de yiyecek bir şeyler?'

Sanki özellikle alçak sesle söylememiş gibi barmen doğrulurken yüksek sesle ilan etti 'Haaa süt mü istiyorsunuz?'

Nil bu adamdan hoşlanmamıştı. Nedense kendine bilmişlik taslıyormuş gibi gelmişti. Daha açık söylemek gerekirse ona tecrübesiz bir kızmış gibi davranıyordu. Tamam tecrübesizdi ama sadece bir konuda. Abartmaya gerek yoktu yani. İstanbul'da üniversite arkadaşları ile az içip sabahlamamışlardı.

Yan tarafında duran iki erkeğin yüzünde imalı bir gülümseme belirince Nil başını dikleştirerek yineledi.

'Evet süt istiyorum. Yanında da artık ne varsa. Bisküvi, sandviç, çerez falan. Yiyecek olsun da yeter.'

Barmen hayatının en zahmetli kokteylini hazırlıyormuş gibi ciddi bir ifade takınarak havalı bir şekilde sütü kutudan bardağa boşaltıp, barın üzerine koydu. Ardından cips ve kuruyemiş kaselerini Nil'in önüne yerleştirdi.

Nil sütünü zarifçe yudumlarken meraklı gözleri umursamamaya çalışıyordu. Şu turistler de bazen çok abaza olabiliyorlardı yani. Başını çevirip etrafa bakınırken sürgülü kapının sonuna kadar açılıp barı teras ile birleştirdiğini fark etti. Tam orta yerde bir masa ve üzeri de çeşit çeşit atıştırmalık yiyeceklerle doluydu.

Nil taburesi üzerinde dönüp barmene işaret etti.

'Şu masadaki yiyecekler nereden geliyor? Ben de istetebilir miyim?'

Barmen başını hafifçe yukarı doğru uzatıp Nil'in bahsettiği masaya baktı. 'Onlar özel olarak hazırlatıldı. O Kadir Bey'in masası otel sahibinin yani.'

Nil kaşlarını çattı 'Benim bildiğim önce müşteri memnuniyeti gelir. Şimdi o yerken bizim bakmamız tuhaf değil mi?'

Barmen omuz silkti 'Benim yapabileceğim bir şey yok'

Nil söylenerek sütünü içmeye koyuldu. Sağ tarafında bulunan iki genç erkekten daha uzun boylu ve çekici olanı ondan taraf kayıp konuşma girişiminde bulundu.

'Bence çok haklısınız. Ama neden oda servisinden istetmiyorsunuz?'

Nil adama ters ters baktı, cevap verip vermemek arasında gitti geldi. Sonunda çenesine hakim olamayıp açıkladı. 'Çünkü arkadaşlarım uyuyorlar onları rahatsız etmek istemedim' Oysa sana ne deyip tersleseydi adam da bir sonraki soruyu sorma girişiminde bulunmayacaktı.

Çapkın bir biçimde gülümseyerek 'Demek erkek arkadaşınla değil kız arkadaşlarınla tatile geldin. İstersen benim odamdan sipariş verebilirsin' diye devam ettiğinde Nil yanındaki adamın böyle bir şey teklif etmesinden çok, ona böyle bir şeye cüret etme cesaretini ne şekilde vermiş olabileceğini düşünüyordu. Ama elbette bunun kendi ile alakası yoktu. Bu tamamıyla adamın genlerinde kodlanmış ham zamparalığın alkol ile işlenmesinden kaynaklanıyordu.

Ona sert bir şekilde baktıktan sonra sütünü alıp yerinden kalktı ve iki tabure ileriye oturdu.

Ama bu yılışık adam için yeterince açık bir mesaj değildi belli ki…O da içkisini alıp Nil'in yanındaki tabureye yerleştiğinde Nil'in sonunda sabrı taşmıştı.

'Bak olay çıksın istemiyorum. Çekindiğimden falan değil sadece seninle uğraşamayacak kadar yorgun olduğumdan. O yüzden şansını zorlama ve git yanımdan'

'Seni yormam da, uğraştırmam da ama…' diyerek yüzsüzce sırıttı genç adam.

Nil derin bir nefes alıp verdi. Az sonra kontrol etmekte güçlük çekeceği kadar sinirlenmeye başlamıştı. 'Sanırım karmaşık cümleleri kafan basmıyor. Daha net söyleyeyim. Bana teklif edeceğin her şeye cevabım hayır. İlgilenmiyorum ve merak ediyorsan söyleyeyim hayır seni çekici bulmuyorum. Eski Türk filmlerinden fırlamış gibi görünen giyimin, modası geçmiş tavırların ile iticisin. Hem de çok çok itici. Ayrıca bilgin olsun saçlara bir kutu jöle boşaltıp geriye yapıştırmanın modası geçeli yaklaşık 10 sene oluyor. Erkekler böyle gezerken ben 9 yaşımdaydım ve o zaman bile senin

gibileri itici buluyordum' dedikten sonra eli ile gitmesini işaret etti. 'Şimdi izin verirsen sütümü yalnız içeceğim'

Adam bozulmuş ama daha da kötüsü öfkelenmişti. Dişlerini gıcırdatarak Nil'e hakaret etmeye koyuldu. Böylece en azından yıkılmış itibarını toparlayacağını umuyordu.

'Kendini bir bok sanma modası da geçeli epey oluyor. Süt içiyorsun diye sütten çıkmış ak kaşık değilsin yani. Eminim bedelini ödeyince hiç nazlanmadan….'

Cümlesini bitirmeye fırsat kalmadan Yiğit'in iri cüssesi adam ile Nil arasında duvar oluşturmuştu.

Yiğit Nil'e sırtı dönük olarak 'Sorun mu var?' diye sorduğunda genç adam kuyruğunu sıkıştırıp arkadaşının yanına dönmeyi yediremeyip 'Varsa n'olacak?' karşılığını verdi.

'Aslında fazla bir seçenek yok. Ya sessizce gidersin…

'Ya da ne?'

'Yüzünü dağıtırım sen de toparlattırırken bu vesileyle düzelmiş olur.'

'Dene istersen' dedi adam içkiden aldığı cesaretle.

'İçki içmeyi beceremeyen bir erkekten daha mide bulandırıcı tek bir şey var. O da…' dedikten sonra adamın hemen arkasında bekleyen güvenlik görevlilerine başı ile işaret ederek 'sarhoş bir gerzekle kavga etmek'

Adam 'Bana gerzek mi diyorsun lan?' diyerek yumruk atmak için elini kaldırdığında arkasındaki iki görevli kollarından tutup, onu yaka paça dışarı attılar.

Nihayet Yiğit arkasını dönüp Nil'e baktığında, genç kız onun varlığının farkında değilmişçesine başını öteki tarafa çevirmiş bilardo oynayanları izliyordu. Aslında izlemekten çok umursamıyormuş gibi görünmeye çalışıyor, boş boş bakıyordu. Öyle olmasaydı oradaki bir grup erkeğin de onu ilgiyle incelediğini fark ederdi.

Yiğit kolundan hafifçe tutarak taburesiyle kendine doğru çevirdi. 'Adamlara zarf atmaya devam edersen yakında otelde müşteri kalmayacak' diye uyardı.

Nil kaşlarını çattı 'Zarf atmıyorum! Hem zaten kimse senden adamı attırmanı istemedi'

Yiğit sakin bir şekilde yanıtladı. 'Seni şu köşeden izliyordum ve geldiğinden beri bütün gözlerin ilgi odağı oldun. O adam olmasa mutlaka başka birini bulurdun başına dert açacak.'

'Hiç de bile! Ne yapıyorum ki ben? Şurada oturmuş sessiz sedasız sütümü içiyorum' diye diklendi.

Yiğit'in bakışları süte kayınca yüzünde hafif bir tebessüm belirdi 'Ne o uyku tutmadı mı?'

'Sana ne?'

'Adam gibi cevap veremez misin sen?'

Nil derin bir sabır çekti 'Evet uykum kaçtı çünkü açım. Ve şu ilerideki masada oturan adamın masası yiyecekle donatılmışken ben süt ve leblebiye talim etmek zorundayım'

Yiğit Nil'in kolundan çekiştirip bar sandalyesinden indirmeye çalıştı. 'Hadi gel'

Genç kız kolunu kurtarmak için uğraşıyor ama sonuç alamadıkça asabileşiyordu. Bu adamın kendisine çocuk gibi davranmasından nefret ediyordu. Aslında herkesin ona çocuk gibi davranmasından nefret ediyordu ya..

'Kolumdan çekiştirme. Seninle hiçbir yere gitmiyorum ayrıca'

Yiğit gözlerini Nil'e dikip, iyiden iyiye tedirgin edene kadar onu uzun uzun süzdü'Nedenmiş o?'

'Seni güvenli bulmuyorum. Tuhaf bir adamsın.'

Yiğit yanağını genç kızın alın mesafesine kadar indirip fısıldadı. 'Nil sutyen giymemişsin. Ve şu tepedeki ışıkların altında için olduğu gibi görünüyor'

Nil dehşetle iç çekip ellerini gayri ihtiyari göğsünde birleştirdi. Doğru sutyen giymemişti ama saat sabahın 4'ü sanıyordu. Ve askılı bluzu beyaz falan da değildi. İçini göstereceğini hiç düşünmemişti. Özellikle de neon ışıkları olan bir bar bulmayı beklemiyordu.

'Benimle gelmen burada kalıp bir bar dolusu abaza erkeğe göz kirası vermenden daha güvenli. Ayrıca üstüne bir şal bulabiliriz. Ve çok uslu durursan sana yiyecek bile ayarlayabilirim'

Nil gözlerini kısıp şüpheyle sordu 'Nereye gideceğiz?'

Yiğit başıyla terastaki masayı işaret edip sırıttı.

'Orda mı oturuyordun? Başından beri beni izledin. Bluzumun iç gösterdiğini bile bile. Yooo! Olamaz! Sen de dikizliyordun değil mi?!'

Yiğit hafifçe güldü 'Kendini bu kadar önemseme prenses. Sandığın kadar muhteşem göğüslerin yok' ki bu koca bir yalandı. Her ne kadar seks bombası olarak nitelendirilecek tarzda kocaman göğüsleri olmasa da, yeterince dolgun ve dikti. Yiğit'in üniversite yıllarından öğrendiği bir söz vardı More than handful is wasteful/ Bir avuçtan fazlası ziyandır. Eh görünen o ki, Nil'inki bir avucu dolduracak kadar vardı.

'Ayrıca' diye devam etti 'Sen taburende dönene kadar da bir şeyin farkında değildim'

Nil kızgın ve utanmış olarak yerinden kalktı, kolları göğsünde kavuşmuş halde geldiğinden beri gözlediği masaya doğru ilerledi.

Masada inanılmaz çekicilikte ve Rus olduğunu tahmin ettiği üç kadın vardı. İkisi Nil'in gelmesiyle mi yoksa Yiğit'in otelin sahibi Kadir Bey'e yaptığı belli belirsiz baş işareti ile mi bilinmez aniden kalkıp gitmeye karar verdi.

Yiğit genç kızı tanıştırırken garsonlardan biri onu sıcak tutacak şalı getirmişti bile. Bu tuhaf grup ile oturmaktan pek hazzettiği söylenemezdi ama en azından masadaki yiyecekler çok iştah açıcı görünüyordu. Diğerleri sohbetine devam ederken o sessizce yemeye koyuldu. Bir ara başını kaldırıp baktığında Yiğit'in onu ilgiyle izlediğini fark ederek, lokmalarını daha yavaş, daha sabırla ve kibar bir biçimde çiğnemeye özen gösterdi.

'Yiğit bir el atmadığın buralar kalmıştı. Demek eski dost yeni rakip olacak ha?' dedi Kadir Yiğit'e takılarak.

'Ne derler bilirsin. İyi bir rakipten daha iyi dost olamaz'

Kadir sesli bir kahkaha attı 'Şu kendine has uydurma sözlerin yok mu? Hiç değişmemişsin'

Demek ki Kadir ve Yiğit aynı yaşta diye düşündü Nil. Oysa ki Yiğit'in daha genç olduğuna yemin edebilirdi. Ya da Kadir olduğundan yaşlı mı gösteriyordu? *Of bana ne ki* diyerek kızdı kendine. ***Her ikisi de Murat'tan yaşlı. Ve Murat benim biricik aşkım her şeyden habersiz şimdi yatağında mışıl mışıl uyuyor. Bu gece beni kurtaran da o olabilirdi oysa ki…***O zaman az önce patlak veren sahne çok daha baştan çıkarıcı görünürdü Nil'in gözlerine.

Karnı doymuş, ağzını peçete ile silerken iki erkeğin konuşması dikkatini çekmişti.

'Neden kendi inşaatını kendin yapmıyorsun hiç anlamıyorum. Cambridge'den mezun olduktan sonra inşaat işine gireceğinden adım gibi emindim.'

Sırtını oturduğu koltuğa yaslamış, bacaklarını gelişi güzel uzatmış Yiğit'in yüzünde tembel bir sırıtış belirdi. 'Yeterince inşaat firması var zaten. Hem işin pis kısmı hoşuma gitmiyor.'

Nil az önce duyduklarının yanlış olduğundan emindi. Bu boş kafalı züppe Cambridge'den mezun olmuş olamazdı. Farkında olmaksızın kelimeler dudaklarından dökülüverdi.

'Sen Cambridge'den mi mezun oldun?!'

'Hem de dereceyle' diye ekledi Kadir.

Yiğit onu imalı bir ifadeyle sessizce izlerken Nil Kadir'e dönüp merakla sordu. 'Siz de mi aynı okuldan mezunsunuz? Okul arkadaşı mıydınız?'

Genç kız sanki dünyanın en komik esprisini yapmış gibi, Kadir kahkahalarla güldü.

'Bırak Cambridge'i ben üniversite demeye tenezzül bile etmeyeceğin bir yerden diplomamı neredeyse satın alarak mezun oldum. Herkes Yiğit kadar zeki olamaz.'

Zeki mi? Aklı tek bir şeye çalışan bu adama zeki demek sıfatın anlamının tekrar gözden geçirilmesini gerektirirdi. Yine de bir şekilde adam Cambridge'den mezun olmuştu değil mi? Birden o sabah inşaatta Murat'ı sorguya çekişini anımsadı. Belki de o kadar bilinçsiz değildi soruları. O halde Murat neden kızmıştı ki? Neyse diye düşündü Murat'ı sorgulayacak değilim. Yiğit'ten hoşlanmıyorsa mutlaka bir nedeni olmalıdır.

'Sanırım ben odama gitsem iyi olur. Çok uykum geldi' derken yalandan esnemeye başlamıştı.

Yiğit yerinden kalkarken Nil onu eliyle engelledi. 'Lütfen rahatsız olmayın. Tek başıma gidebilirim'

Yiğit onun sözlerini duymazdan gelerek sandalyesini çekip kalkmasına yardım etti.

Nil alçak sesle ters ters söylendi. 'Gerek yok diyorum neden ısrar ediyorsunuz?'

Yiğit bir yandan sıyrılmış şalı tutup genç kızın omuzlarına dikkatle yerleştirirken bir yandan da cevap verdi 'Çünkü ben gerekli görüyorum'

'Bana çocukmuşum gibi davranmasanız diyorum. İstanbul'da tek başıma koca bir sene geçirdiysem eminim şimdi de odama kadar çıkabilirim. Bu arada iyi geceler ve teşekkürler Kadir Bey'

Kadir hafifçe gülümsedi 'Rica ederim. Yiğit'in arkadaşı benim de arkadaşımdır'

İyi de ben onun arkadaşı değilim ki dememek için kendini zor tuttu. Yiğit'in hiç bir şeyi olmak istemiyordu. Özellikle de sanki kız arkadaşıymış gibi muamele görmeyi hiç istemiyordu. Yoksa az önce masadan kalkan Rus kadınlardan bir farkı kalmazdı ki, bunu düşünmek bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti doğrusu.

Murat'ı bir türlü uyku tutmamıştı. Kızların oda kapısının açıldığını duyduğunda hafifçe kulak kabarttı. Büyük olasılıkla Nil'di banyoya giden. O olmalıydı çünkü öyle hissediyordu. O etraftayken varlığını hissetmek için görmeye bile gerek yoktu.

Gamze ile başbaşa yedikleri güzel yemeğin ardından bu kadının nesini sevdiğini bir kez daha hatırlamıştı bu gece. Gamze ile ilgili her şey o kadar doğal ve zorlamasızdı ki…Murat'ın hayatında alışık olmadığı türden bir

sadelikti bu. Murat için huzur ve konfor Gamze'ti tanıyana kadar tatmadığı lükslerdi.

Evet aklının bir köşesinde hep Nil vardı, olacaktı da. Olmaması mümkün müydü? O patronunun kızıydı. Hayatını bilinçsizce alt üst etmiş, onun yıllarca acı ve hasretin pençesinde kıvranmasına neden olmuş adamın kızı...

Kızı da ondan farklı sayılmazdı. Tıpkı babası gibi çevresindeki hiç kimseyi ve hiç bir şeyi düşünmeden, bencilce kendi isteklerine odaklanıyordu.
Bir şeyi gözüne kestirdiğinde sahip olana kadar içi rahat etmiyordu. Oysa Gamze ona sevgisini koşulsuz biçimde sunarken o kadar cömert, o kadar hesapsızdı ki…
Son haftalarda işlerinin yoğunluğu ve Yiğit Türkoğlu'nun otel projesi ile ilgilenmekten nişanlısını ne kadar da ihmal etmişti. Yine de Gamze ağzını açıp tek kelime etmemiş, iptal olan her plan sonrasında hayal kırıklığını sıcak bir tebessümün ardına ustaca gizlemişti. ***Bunu fark edebildiğime göre belli ki yeterince usta değil rol yapma konusunda*** diye geçirdi içinden.

Onu özlediğini fark edince şaşırdı. Son zamanlarda öylesine kapılmıştı ki hırslarına, yumuşamamak adına kaçmıştı adeta sevginin sıcaklığından. Belki de bu yüzden bedeni de sinirleri de gerilmiş bir haldeydi.

Nil kafasını bulandırıyordu. Bakire olduğundan, kendine aşık olduğu kadar emindi. Ama bakire olan tek şey bedeniydi. Gamze'nin kafası ondan daha masumdu. Evet Nil aklını karıştırıyordu. Çocukça hırsları, baştan çıkarıcı tavırları ve hayran bakışları ile günah işlemek için yaratılmıştı sanki. Nil ile Eren'i ilk tanıdığı zamanlarda onların bu işin dışında kalması gerektiğine karar vermişti. Elbette dolaylı da olsa etkileneceklerdi ama en azından onları amacı uğruna kullanmayacaktı.

Ama tabii bunları düşündüğü sırada Nil 13 yaşında yeni yetme bir ufaklıktı. Kendini dünyanın hakimi sanan yeni yetme diye düşünüp gülümsedi.

Nasıl da başını derde sokup dururdu okulda. Bir keresinde, annesiyle babasının yurtdışında olduğunu söyleyip Murat'ı küçük amcası gibi tanıtmıştı öğretmenine. Çünkü annesi bir kez daha okuldan çağrılırsa tam bir ay her hafta sonunu evde geçireceğini söylemişti.

Tabii sonradan foyası meydana çıkınca bu sefer iki aylık ceza almıştı ama akıllanmış mıydı? Hayır tam tersine madem hafta sonları çıkamıyorum ben de hafta içi eğlenirim diyerek devamlı okulu kırmıştı. Murat bunu biliyordu çünkü bir öğle vakti ona tam da sinema girişinde rastlamıştı.

'Murat ya şu mazeret kağıdını imzalar mısın babamın yerine. Ben yapardım ama öğretmen yazımı çok iyi tanıdı artık yutmuyor' demişti tüm şirinliğiyle.

‘Unut onu küçük hanım. Bir kez oyunlarına alet oldum annenden sağlam fırça yedim. Artık yalvarsan da, ağlasan da hatta üstüne para versen de benden suç ortağı çıkmaz sana’

‘Aman Murat ya amma da sıkıcı şeysin! Annemden korktuğunu söyleme sakın fenalık geçireceğim. Benim dışımda herkes annemden çekiniyor sanırım. En başta da babam’

‘Bence sen de korkmaya başlasan iyi edersin. Çünkü tam arkanda bu tarafa doğru ilerliyor’

Nil panikle öyle bir eğilip arkadaşlarının arkasına saklanmıştı ki, Murat bu haliyle uzun süre dalga geçmişti.

O anı hatırlamak Murat’ın elinde olmadan sırıtmasına yol açmıştı. Tekrar düşününce kararını değiştirmişti. Hayır Nil hiçbir zaman saf ya da fazlasıyla masum kızlardan olmamıştı. Gerçi çok başarılı bir öğrenciydi ve babasını hep gururlandırırdı ama yine de cici bir kız olduğu söylenemezdi. Daha çok çete elebaşçısı gibiydi.

Şimdiyse hırsları ve arzuları tarafından yönetilen bir kadın olma yolunda ilerliyordu. Aslında Murat’tan farkı yoktu. Ve işte tam da bu nedenle Murat’ın ona kapılmaması gerekliydi. İkisini bir araya getirecek şey aynı zamanda paramparça edip, darmadağın halde bırakacak şeydi.

Murat Nil’e karşı henüz adını koyamadığı, kafasında netleşmeyen bir şeyler hissediyorsa da, Gamze’ye olan duyguları ile kıyaslandığında son derece zayıf kalıyordu. İlerde karısı olmasını, çocuklarını doğurmasını istediği kadın Gamze idi. O her şeyiyle bir bütündü. Sadece güçlü bir kişiliğe değil, aynı zamanda pozitif enerjiye de sahipti.

İnsan onun yanında dünyaları fethedebilir gibi hissediyordu. Koskoca bir ömrü kucaklamaya hazır, yepyeni maceralara gözü kara atılabilirmiş gibi…Dalgalarla boğuşup onun güvenli limanına sığındığında yaralarını yine onun aşkıyla sarabilir ve ertesi gün, sonraki gün, ondan sonraki gün, tekrar tekrar mücadeleye hazır denize açılabilirmiş gibi… Her şeyden önemlisi Gamze’ye saygı duyuyordu.

Nil’e karşı çok farklı hisler besliyor olabilirdi ama bunların arasında saygı olarak adlandırabileceği bir duygu yoktu. Onu merak ediyor, onu arzuluyor, ondan tedirgin oluyor, ona güven duymuyor, gerçekte kim olduğunu bilmek istiyordu. Melek miydi yoksa şeytan mı? Babasının işe yaramaz genlerini almış şımarık bir çocuk muydu yoksa gerçekten Murat'a aşık mıydı?

Sifonun sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Hemen ardından banyonun kapısı açılmıştı. Aradan kısa bir süre geçmişti ki, kızların odasının kapısı yeniden aralandı ve Nil sessizce süzüldü.

Bu sefer emindi çünkü Murat kendi kapısını birkaç santim aralamış ve genç kızın elinde sandaletleri hırsız gibi odadan çıktığını gözleri ile görmüştü. Keyfi kaçmış bir şekilde başını çevirip Yiğit'in boş yatağına baktı.

Yine neyin peşinde bu kız? diye geçirdi içinden. Belli ki Yiğit ile buluşacaktı. ***Ben de burada enayi gibi onun bana olan aşkının derinliğini sorguluyorum. Olmayan aşkının! Bir an için bile olsa bu kızın aşkın anlamını bilip, onu yüceltecek duygularla bana yaklaştığını düşünecek kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Bu da ailemin genleriyle bana geçen bir özellik olmalı. Ama hayır aynı hataya düşmeyeceğim! Bu şehvet düşkünü ufaklığın arzularına alet olmaktansa onu arzularının içinde kıvrandırmayı yeğlerim!'*** diye düşünürken kapıyı ardına kadar açıp emin adımlarla kızların odasına doğru yürümeye başlamıştı bile.

'Hiç anlamıyorum nedir bu ısrarınız sanki babam gibi…' diye söyleniyordu Nil koridorda Yiğit ile yürürken.

'Beni babanla kıyaslamasan iyi edersin' dedi Yiğit Nil'e bakmadan.

'Nedenmiş o?

İşte o an Yiğit aniden durup Nil'i kolundan tuttu. 'Çünkü ilerde çok pişman olabilirsin. Ve ilerde o pişman olduğun zamanlarda bana baktığında babanı hatırlamak istemeyebilirsin'

Nil öfkeyle kolunu çekip genç adamın elinden kurtardı. 'Bu da ne demek oluyor diye sormayacağım çünkü sizin söylediğiniz her şey bir çeşit ahlaksızlık içeriyor nasılsa!'

Yiğit kollarını göğsünde kavuşturup, alaycı bir ifade takındı. 'Ve sen çok ahlaklısın öyle mi?' derken gözleri gayri ihtiyari Nil'in bluzundan belli olan göğüs uçlarına takılmıştı.

Nil kaşlarını çatarak kolları ile bedenini siper etti. 'Tabii ki ahlaklıyım. Sevgilisini İstanbul'da bırakıp, burada iş yaptığı adamın kızına sarkan o da yetmiyormuş gibi iki Rus ile fingirdeşen ben değilim herhalde'

'Ruslarla fingirdeşmedim'

'O halde fırsat olmamıştır. Hani ben ansızın geldim ya işleri karıştırdım. Ama şimdi odaya döndüğüme göre siz kaldığınız yerden devam edin çekinmeyin' derken elini gitmesi için cesaret verircesine sallıyordu.

Yiğit sırıttı 'İnanılmazsın biliyor musun? Bir insan kendinden bu kadar habersiz olabilir'

'Ne demek istiyorsunuz?'

'Nişanlısıyla aynı odada kaldığın adamı mümkün olsa bu gece ayartırsın, hem de kızın burnunun dibinde. Üstelik adama aşık bile değilsin! Benden hoşlanmadığını iddia ediyorsun ama her hareketimi takip ediyorsun. Bence

sen ve ben çok da farklı değiliz. İkimiz de ne istediğimizi biliyoruz ve onu almak için gerekeni yapmaktan çekinmiyoruz'

'Ben sana hiçbir şekilde benzemiyorum! Ayrıca Murat'a da aşığım! Sen kim oluyorsun da aşkımı sorguluyorsun? Sen aşktan ne anlarsın ki ha?' Nil kontrolü tamamıyla kaybettiğinin fakındaydı ama bu konuda bir şeyler yapmak içinden gelmiyordu. Şu anda karşısındaki adama tüm öfkesini ve kinini kusmak istiyordu.

Yiğit de sakinliğini yavaş yavaş kaybediyordu ama Nil'e kıyasla çok daha kontrollüydü.

'Haklısın aşktan anlamam! Benim aşkla da işim olmaz zaten. Benim işim tutku,şehvet ve küçük prenses işte bu yüzden senin o adama aşık olmadığını biliyorum. Tıpkı onun da sana aşık olmadığı gibi'

Nil ona küçümseyerek baktı 'Herkesi kendin sanma! Kendinden de bu kadar emin olma!'

'Ah harika sonunda sizli bizli konuşmayı bıraktın en azından' diyerek sırıttı Yiğit.

Nil hoşnutsuzlukla somurttu. Bu adamla kavga etmek imkansızdı. Mutlaka cıvıtıyor, en hararetli bölümünü sulandırıyordu.

Asansör geldiğinde Nil ona son kez dönüp baktı 'Bundan sonrasını idare edebilirim.Öncesini de ederdim ya neyse…'

Yiğit ondan önce bir adım atıp asansöre binmişti bile.

'Ya sen ne anlayışsız adamsın. Düşsene yakamdan' dedi Nil neredeyse ayaklarını yere vurarak asansöre bindiğinde.

Yiğit başını hafifçe kaldırmış asansörün göstergesine bakıyordu. 'Sen de kendini ne çok önemsiyorsun öyle. Telefonumu unutmuşum onu almaya gidiyorum. Unuttun mu aynı odada kalıyoruz'

Nil bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama söyleyecek bir şey bulamayınca derin bir nefes çekip sustu.

Asansörden çıktıktan sonra koridor boyunca Nil telaşlı, Yiğit lakayt adımlarla ilerlerken ikisi de sessizlerdi. Kapıyı açıp içeriye girdiklerinde genç kız tek kelime etmeden soluğu odasının kapısında aldığında Yiğit de kendi odasına yöneldi.

Gamze'yi uyandırmamak için kapıyı yavaşça açtığında dışarıdan süzülen ışık onu aydınlatmıştı. Onu ve nerede görse tanıyacağı sert profilini. Yüzüstü pozisyonda yatarken, kolunu Gamze'nin göğsüne atmıştı. İkisi de öyle rahat,öyle huzurlu ve öyle….aşık görünüyorlardı ki…

Nil bu sahneyi kafasında defalarca canlandırmaya çalışmış ama her seferinde Gamze'nin yerinde kendini hayal eder bulmuştu. Zihni ikisinin

sevişirken ya da sonrasında yatakta mutlu bir şekilde yatarkenki resmini çizmeyi hep reddetmişti.
Çünkü yanlıştı. Olmaması gereken bir kombinasyondu Gamze ve Murat. Ama şimdi…şimdi onlara bakarken hayatında ilk kez yanlış olanın….
Of söylemeye bile dili varmıyordu. Doğru olamazdı. Ama eğer Murat onun sandığı gibi kendine aşık olsaydı, burada bu şekilde yakalanacağını bile bile bu haltı yemezdi değil mi?

Ama neden? Neden bunu gözüne sokma ihtiyacı duymuştu ki? Bir gece önce doğum günü partisinde dans ederken söylediği onca güzel söz, ima ettiği duygular…Hepsi yalan mıydı? Hepsi Nil'in hayal gücü müydü? Murat bir kez daha onun aptal aşık rolünü oynamasına göz yummuştu.

Yanakları utançla kızarmış, gözleri biriken yaşlarla yanmaya başlamışken hala eşikte öylece duruyordu. İçeri adım atacak cesareti yoktu, geri de dönemezdi.

Keşke bu bir kabus olsaydı ve ben az sonra uyanıp kendimi onun kollarında bulsaydım. Keşke..keşke orada kollarında yatan Gamze değil ben olsaydım….

Arkasından onu sıkıca kavrayan ellerin yönlendirmesi ile odadan geri geri çıkarken bile gözlerini ondan ayıramıyordu.

Yiğit onu birkaç adım uzaklaştırıp, odanın kapısını yavaşça kapattı.
Nil başını önüne eğmiş tek kelime etmeden öylece durdu. Az önce Yiğit'in sözleri acı bir biçimde doğrulanmıştı. Hangisi daha korkunç bilemiyordu. Murat'ı o şekilde görmek mi yoksa hareket edemeyecek kadar şok olmuş bir durumdayken Yiğit'e yakalanmak mı?

Muhtemelen bu konuda bitmez tükenmez espriler yapacak, onunla sürekli dalga geçecekti. Ah Murat bunu neden yaptın? Benim gözüm görmezken bile başkasıyla seviştiğini hayal etmek acı vericiydi oysa şimdi artık o sahnenin neye benzediğini de biliyorum.

Kim bilir şimdi nasıl da mutlusundur…Haklı çıktın ya yüzüme vurur durursun.

Nil bakışlarını ellerinden ayırmadan konuşmaya başladı 'B-ben s-sanırım … uyumak için başka bir yere ihtiyacım var'

Yiğit elini onun omzuna attığında tuhaf bir biçimde Nil rahatsız olmamıştı. Başını ürkekçe kaldırıp ona bakınca Yiğit'in dostça gülümsediğini gördü.

'Bence senin önce bir içkiye ihtiyacın var. Hadi gel. Sonra da benim odamda kalabilirsin. Ben kanepede idare ederim. Zaten uykuyla arama fazla yok'

'Teşekkür ederim ama belki de hemen yatsam daha iyi olur'

‘Hemen yatarsan hayatta uyuyamaz sabaha kadar döner durursun. Az önce gördüğünü kafandan ve sisteminden at da sonra uyursun…’

Tabii mümkünse diye geçirdi içinden Nil.

‘Sonra mışıl mışıl uyursun. Ya da en kötü ihtimal sızarsın’ dedi göz kırparak.

Nil fazlaca direnmeden, Yiğit’in kolundan hafifçe tutup onu bara yönlendirmesine izin verdi. ‘Sadece bir kadeh’ dedi dönüp genç adama bakarak.

‘Tabii nasıl istersen’

Of ya denize düşen yılana sarılır diye boşa dememişler. Az önce şu adamın beni rahat bırakmasını dilerken şimdi oturup içki içeceğiz. Bu gece bundan daha tuhaf bir şekilde ilerleyebilir miydi? Sanmam!

This time we go sublime
Lovers entwine-divine divine
Love is danger, love is pleasure
Love is pure-the only treasure

Im so in love with you
Purge the soul
Make love your goal

Bu defa aşkı yüceltelim
Aşkı ilahi kılalım
Aşk tehlikedir
Aşk zevktir
Aşk saftır, tek varlığındır

Sana öylesine aşığım ki
Ruhunu arındırıp
Aşkın tek amacın olmasını sağla

Az önce havayla terk ettiği masaya kös kös dönmüş olmayı Nil kendine yediremediyse de, ilk kadehten sonra çok da takmamaya başlamıştı. Zaten onlar oturduktan kısa süre sonra Kadir ve sevgilisi de kalkmışlardı.

Üçüncü kadehinin son yudumunu da kafaya diktiğinde Nil’in Murat ile Gamze’yi beraber gördüğü manzara önceki kadar acı vermiyordu. Elbette içki hislerini uyuşturmuştu ve sabahın ilk ışıklarıyla gerçek tüm çirkinliğiyle bir

kez daha suratına çarpacaktı ama en azından şu anda bununla başa çıkabiliyordu ya o da yeterdi...

Elini kaldırıp garsona işaret ettiğinde yaklaşık bir saattir onu sessiz bir ilgiyle izleyen Yiğit müdahale etme gereği duydu.

'Bana kalırsa içki amacına ulaştı. Kafanı sorunlardan uzaklaştırıp, vücudunu rahatlattı. Bundan sonrası gereksiz olur. Hadi prenses artık uyku vakti'

'Bana prenses deme!' diye çıkıştı Nil. 'Ayrıca ben içkiye sandığından çok daha fazla dayanıklıyım. Bak üçüncü kadehim bitti ama kaya gibi sağlamım'

Tabii bu sözleri söylerken Yiğit'in onun vişne suyuna bir iki damla votka damlattırdığından haberi yoktu. Aslında üç kadehi toplasa ancak yarım kadeh votkaya denk geldiğini de bilmiyordu.

'Evet sandığımdan çok daha dayanıklıymışsın' diyerek gülümsedi Yiğit. 'Yine de mideni bozup yarın yola çıkamayacak kadar hasta olmanı istemem'

Nil'in yüzünde alaycı bir ifade belirdi. 'Biz de yola çıkmayız o zaman. Ah tabii senin yetişmen gereken bir yer varsa başka tabii'

Yiğit arkasına yaslanıp keyifle sırıttı 'Benim her zaman yetişmem gereken bir yer vardır. Ama hiçbiri de iptal edilemez ya da vazgeçilemez değil. Ben sadece seni düşünüyordum. Yarın sabah uyandığında burada bir dakika fazladan kalmaya tahammül edebileceğini sanmıyorum'

Nil derin bir nefes alıp verirken omuzları düştü 'Nasıl oluyor da bu kadar çok şey biliyorsun? Murat'ın bana aşık olmadığını, benim içkiye ihtiyacım olduğunu, kadınların ne istediğini, Tuğba gibi bir kadını nasıl elinde tutabileceğini…'

'Tuğba gibi bir kadın derken?'

Nil dirseklerini masaya dayadı. Alkolün etkisi ile bakışları baygınlaşmış, yüzünde kaygısız bir ifade belirmişti.

'Bilirsin işte alev topu'

Yiğit kaşlarını kaldırıp gülerek sordu 'Alev topu?'

Nil başını evet anlamında salladı 'Alev topu. Eda'nın dediğine göre yürürken etrafına ateş saçıyor bütün erkekleri yakıyormuş. Ve bu nedenle…' derken aniden susmuştu çünkü sonraki bölüm fazla bilgi paylaşımına giriyordu.

'Ve bu nedenle ne?' diye tekrarladı onun sözlerini Yiğit.

'Hiç. Unuttum diyeceğimi'

'Ya da söylemeye utanıyorsun'

'Neden utanacakmışım ki! Sen de beni iyiden iyiye saf, utangaç kız yaptın'

Yiğit sarhoş Nil'den hoşlanmıştı. Alkolün etkisi altınayken bütün savunma mekanizmalarını kaldırıp, içini dökmeye hazır hale geliyordu. Yine de inatçılığı yerli yerinde duruyordu. Alkole rağmen diye düşünüp gülümsedi.

'Saf ve utangaç değil misin yani?'

Nil bir an düşünüp sonra elinde olmadan kıkırdadı.

Yiğit'in üzerine keyifli bir tembellik çökmüştü. Bu kızla oturup sabaha kadar çene çalabileceğini düşünüyor ve bunu düşündüğü için de kendine şaşırıyordu. Aslında bu kızla sabaha kadar başka şeylerin hayalini kuruyor olmalıydı.

'Neden gülüyorsun?' diye sordu ilgiyle.

Nil alt dudağını ısırıp ona muzip bir ifadeyle baktı. Kararsızdı. Söyleyip söylememe konusunda tabii. Yiğit güvenilecek türde bir erkek değildi ama yine de onun yanında pervasızca konuşmaktan çekinmiyordu. Kendini rahat hissediyordu. Umarım sabaha pişman olmam diye geçirdi içinden.

Başını iki yana salladı 'Bunu itiraf edebilmem için daha çok içmem gerek ve sen benim içmeme izin vermiyorsun'

Yiğit elini kaldırıp garsona işaret etti. Zaten onlardan başka pek kimse kalmamıştı. Patronun arkadaşı olması nedeniyle istediği kadar oturabileceğini bilse de, prensesi az sonra yatağa götürmesi gerektiğinin de farkındaydı. Ama öncesinde bir kadeh daha içebilir, biraz daha kendini açabilirdi.

'Şimdi söyle bakalım az önce Tuğba ile ilgili cümleni neden yarım bıraktın?'

'Yarım bırakmadım sadece benim düşüncem olmadığı için söylemedim. Yani tamamıyla Eda'nın fikri bana sorarsan abartıyor'

'Tamam aydınlattığın için teşekkürler. Şimdi şu fikri öğrenebilir miyim? Hani Eda'nın olan'

Nil konuşmaya başlamadan önce kuruyan dudaklarını yalayarak ıslattı.

'Bu hareketi yaparken ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu bilsen yapmadan önce bir kez daha düşünürdün' dedi Yiğit bakışlarını onun dudaklarından ayırmadan.

Nil içinde tuhaf bir ürperti hissederek şalına daha sıkı sarındı. Ortamda oluşan yoğun elektrik ona gizliden gizliye zevk vermişti. Ne de olsa ayaklar altına alınan gururunun bir nebze olsun yüceltilmesi hiç de fena olmuyordu. Yine de konuyu değiştirip, Yiğit'in dikkatini dağıtma ihtiyacı duyuyordu. Çünkü bu ilgi o kadar yoğundu ki, altında ezilmemek için ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Tecrübesizliğine hayıflanarak, kaçışı şakaya vurmakta buldu.

‘Bak işte demek Eda yanılıyormuş’ diye başladığı cümlesini bitirene kadar kendini nasıl köşeye sıkıştırdığının farkında değildi. ‘Alev topu Tuğba’nın yanında bizim gibilerin hiç şansı olmadığını söylerken yani’

Onun gözlerindeki bir şey Nil’in ikinci kez ürpermesine neden olduğunda Yiğit sorma ihtiyacı duydu ‘Üşüdün mü? Kalkalım mı?’

Nil başını salladı ‘Hayır. Hem daha içkimi içmedim’

‘Ve sarhoş olmanı gerektirecek itirafını duymadım henüz’

‘Sanırım onun için daha çok içmem gerek. Benden bu gece bu itirafı koparabileceğini sanmıyorum’

Yiğit şaka yollu yumruğunu hafifçe masaya vurdu ‘Kahretsin ben de kendimi çok hazırlamıştım. Bana aşık olduğunu falan söylersin sanmıştım’

Nil neşeli bir kahkaha attı ‘Sana aşık olmak mı? Babam yaşındasın’

‘Ama öyle görünmüyorum’

Nil dudaklarını masumca büzüştürdü ‘Haklısın öyle görünmüyorsun. Ama yine de babam yaşındasın’

Yiğit masanın üzerine doğru eğildi ‘Babandan daha fazla bahsetmesek.’

‘Neden?’ diye sordu Nil tek kaşını kaldırarak.

‘Çünkü sen hatırlatıp durdukça kızına kur yapamıyorum’

Nil yeniden bir kahkaha attı ‘Bu senin kur yapmıyor halinse kur yapıyor halini görmeyi hiç istemem’

Yiğit’in yüzünde imalı bir ifade belirdi ‘Tam tersine bence görmek isterdin. Tuğba’yı nasıl elimde tuttuğuma gelince…Bence bu soruyu ona sorman gerekir. Çünkü ben hiçbir şey yapmıyorum.’

‘Of çok ukalasın ve çok kendini beğenmişsin’

Yiğit onu onayladı ‘Haklısın ama en azından benim gerekçelerim var. Ya Murat’ın gerekçeleri ne?’

Nil’in suratı asılmıştı ‘Onun ukala olduğunu hiç düşünmedim ki…’

‘Nil bak bana…’

Genç kız başını eğmiş gözlerini içki kadehine dikmişti. ‘Sence bende olmayan Gamze’de olan ne? Hep bir şeyi gerçekten çok ama çok istersem başarabilirim sanırdım. Ama olmuyor işte. Ne yaparsam yapayım beni istemiyor. Sence ben çok mu çirkinim? Yani alev topu olmadığımı biliyorum. Egzotik,sıra dışı bir güzelliğim de yok. Gerçi Eda güzel olduğumu iddia ediyor ama arkadaşlar nasıldır bilirsin. Seni hep gözlerinde büyütürler. Bana gerçeği söylemeni istiyorum. Ben itici bir tip miyim de Murat benden bu denli uzak duruyor?’ diye sorarken bakışları kederle gölgelenmiş, damlalar gözpınarlarına birikmişti.

O kadar kafası karışmış, çaresiz ve masum görünüyordu ki, Yiğit onu kucağına oturtup başını göğsüne dayayarak saçlarını uzun uzun okşama arzusunu zor bastırıyordu.

Yine de ona dokunmadan sorusunu yanıtladı. Çünkü şu anda karşısındaki küçük kızın her şeyden çok ciddiye alınmaya ihtiyacı vardı ve Yiğit söyleyeceklerinden şüphe etmesini istemiyordu.

'Sen çok ama çok güzel bir kadınsın. Ama sadece güzelliğinden bahsetmek senin zekana haksızlık olur. Nil sen bir bütünsün.Baştan çıkarıcı ve büyüleyici bir kadın…'

Nil'in yüzünde alaycı bir ifade belirdi 'İnsan senin kadar tecrübeli bir erkeğin fark edeceğini düşünürdü'

Yiğit şaşırmıştı 'Neyi?'

'Bakire olduğumu. Ben kadın falan değilim. Baştan çıkarıcı olduğum da doğru değil. İnanmayacaksın ama ben…'

'Sen ne?'

'Ben hayatımda hiç öpüşmedim bile' dedi alçak sesle utanarak. Az önce hayatta itiraf edemeyeceğini sandığı gerçeği ne kadar da kolay söyleyivermişti. 'Yani bırak bir erkeği baştan çıkarmayı, onu doğru dürüst öpebileceğimden bile şüpheliyim'

Yiğit de alçak sesle karşılık verdi 'Ah bilsen şu en tecrübesiz halinle bile ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu…'

'Tuğba kadar mı?' diye sordu Nil içten bir saflıkla.

Yiğit gülümsedi 'Tuğba'dan daha fazla'

Nil'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Yiğit işaret parmağını dudaklarına götürdü ve 'Şişşt sakın kimseye söyleme. Onun da koruması gereken bir itibarı var' diyerek göz kırptı.

Nil keyifle sırıttı 'Vay canına. Yani beni kandırmıyorsun değil mi? Bu durumda hala Murat'ı etkileme şansım var.'

Yiğit'in keyfi kaçmıştı. 'Şu adamı neden bu kadar saplantı haline getirdiğini anlamıyorum'

'Elimde değil ilk aşkım o benim ve kendimi bildim bileli son aşkım olması için uğraşıyorum.'

'Yani bir çeşit alışkanlığa dönüşmüş onu elde etmeye çalışmak'

'Ona gerçekten aşığım ben. Bir şey itiraf edeceğim ama sakın bana salak deme'

Yiğit hafifçe güldü 'Konuşmanın gidişatına bakarak bu konuda söz veremem.'

'Bu gece onu o şekilde görüp, çok kırılmış olmama rağmen yine de yarın aynı arabada yolculuk edecek olmak fikri beni heyecanlandırıyor. Elimde

değil. Yani aslında düşünecek olursan nişanlısıyla yatmış olması bana karşı işlemiş olduğu bir suç değil ki…Şimdi sakin bir şekilde gözden geçirince kızmaya hakkım olmadığını anlıyorum. Zaten nişanlısı ile beraber olduğunu biliyordum. Tek fark bu sefer görmüş oldum'

Yiğit derin bir nefes alıp verdi 'Seninle ne yapacağız prenses?'

'Bana prenses deme!'

'Bu adam ne yaparsa yapsın onu affedersin değil mi? Sence bu yaptığı normal mi? Senin ona aşık olduğunu bile bile nişanlısıyla yattığını gözüne sokması…Bu normal mi?'

'İyi de aşık olduğumu bilmiyor ki…'

'Yapma Nil! Seni ona bakarken gören herkes adama deli divane aşık olduğunu anlar. Ona öyle bakıyorsun ki, çevrendeki bütün erkekler Murat'ın ne şanslı piç olduğunu düşünüp kıskançlıktan deli oluyor'

'Sen de bunlara dahil misin?'Nil içkinin verdiği cesaretle ilk kez bu denli açık bir soru sorabilmişti

Yiğit hiç çekinmeden sırıtarak cevap verdi 'En başta ben varım zaten'

Genç kız çenesini eline dayayıp mutlu gözlerle Yiğit'e bakarken iyiden iyiye çakırkeyif görünüyordu. 'Anlatsana neden bana bu kadar kafayı taktın?'

'Ben sana kafayı takmadım aslında. Senin Murat'ı bu kadar kafana takmana takıldım'

Nil hayal kırıklığına uğramıştı 'Ya demek öyle…Ben de beni beğendiğini falan sanmıştım'

'Bu hoşuna gider miydi?'

Genç kız omuz silkti 'Herkes beğenilmekten hoşlanır. Beğenen baban yaşında olsa bile'

'Seni sivri dilli cadı. Madem baban gibi görüyorsun beni hadi o zaman artık yatma vakti. Burada sızıp kalmadan seni odana götürelim'

'Ben gayet iyiyim' diye itiraz ettiyse de Yiğit karar vermişti bir kere. Saat 3'e geliyordu ve geceyi sonlandırmanın vakti gelmişti de geçiyordu.
Dengede durabilmesi için Yiğit'in belini sıkıca kavraması Nil'in gıdıklanmasına neden olmuş, kıkırdayıp duruyordu.

Yiğit onu tatlı sert azarlarken arada bir yaptığı esprilerle kıkırdamaların tatlı kahkahalara dönüşmesine neden oluyordu. Dışarından bakan herhangi biri ikisinin son derece aşık bir çift olduğunu düşünürdü.

Sonunda suite girdiklerinde Yiğit onu fısıltıyla uyarmak zorunda kalmıştı.

'Gamze ile Murat'ı uyandıracaksın sessiz ol'

Nil susmak için çabaladıkça içinden daha çok gülmek geliyordu. Elini ağzına kapatıp sesini bastırmak için uğraşıyordu. Sonunda Yiğit onu yatağa oturttuğunda bir nedenle artık gülmüyordu. Başucundaki gece lambasına

uzanıp yaktı ve genç kıza bir süre baktı.

'İyi misin?' diye sorduğunda Nil gülümseyerek elini onun elinin üzerine koydu ve gözlerini kapatıp başını salladı.

'Tamam o zaman gidiyorum ben' dedi doğrulmaya çabalayarak. O sırada Nil elini daha sıkı tutarak kalkmasını engelledi 'Biraz daha kal'

Ortamdaki hava ağırlaşmış, gerilim dayanılmayacak bir noktaya ulaşmıştı. Yiğit heyecandan kuruyan dudaklarını diliyle ıslattığında, Nil ona muzip bir ifadeyle bakıp 'Haklısın baştan çıkarıcı bir hareketmiş' dedi.

Genç adam, onun kendinden ne istediğini, ne beklediğini biliyor ama vermek için neden tereddüt ettiğini anlamıyordu. Sonunda beklenti inkara yer bırakamayacak şekilde Nil'in dudaklarından yumuşak bir fısıltı halinde döküldü.

'Beni öper misin?'

Birbirlerine çok yakın duruyorlardı ama yine de atmakta tereddüt ettikleri adım kilometrelerce uzaklıktaydı sanki . ***Nil ne istediğini bilmiyor*** diye hatırlattı kendine Yiğit. ***Sabah pişman olacak ve senden nefret edecek.***

'Bence bu iyi bir fikir değil' diye fısıldadı Yiğit boğuk bir sesle.

'Bence tam tersine harika bir fikir. Ben öğrenmek istiyorum sen de öğretmek…Başından beri istediğin bu değil miydi?' dedi Nil tüm cesaretiyle gözlerini ona dikerek.

Yiğit şaşkına dönmüştü. Hayatında kimse tarafından öpülmemiş tecrübesiz saf kız gitmiş, yerine şeytani cazibesiyle karşısındaki erkeği baştan çıkarmaya çalışan bir kadın gelmişti sanki.

'Yapamam Nil. Sabah uyandığında hala istiyor olursan tekrar konuşalım' diyerek işi şakaya vurmaya çalıştıysa da, Nil kararını vermişti bir kere. Aynı gecede iki kez yenilgiye uğramayacaktı.

'Sadece bir öpücük' dedi Yiğit'in gömleğinin yakasında elini gezdirirken. Yumuşacık parmakları genç adamın yanağını okşamaya başladığında bir perinin ezgisi kadar büyülü çıkıyordu tatlı sesi 'Beni ilk öpen olmak istemez misin?'

Yiğit hayatı boyunca isteklerine ve arzularına karşı koyan bir erkek olmamıştı. Nil'e bu denli direnmesini sağlayan neydi bilmiyordu ama az önceki sözler tüm kararlılığını alıp götürmüştü.

Evet diye geçirdi içinden ***seni ilk öpen olmak isterim hem de çok isterim…***

Elleri ilk gördüğü andan itibaren dokunmak istediği yüze doğru büyük bir açlıkla uzandığında Nil'in gözlerine zafer pırıltıları belirmişti. Yiğit onun baştan çıkardığı ilk erkek olarak hiç de fena sayılmazdı. Ne kadar talep gören bir erkek olduğu düşünülürse...

Yiğit'in dudakları öylesine tecrübeli, öylesine sabırlıydı ki, tüm bildiklerini aktarmak için dakikalar boyunca tekrar tekrar Nil'in dudakları ile buluşmuş her seferinde farklı bir ritim tutturmuştu. Basit bir öpüşmenin bu denli karmaşık ve baştan çıkarıcı olabileceğini hiç bilmiyordu Nil. ***Zaten bilseydim bunca zaman beklemezdim herhalde*** diye geçirdi içinden Yiğit'in eli sıkıca kavradığı ensesinden uzaklaşıp sırtına doğru kayarken. Tüm vücuduna dalga dalga yayılan ürperti yerini yavaş yavaş sıcaklığa bırakırken, Nil kendinden geçmişti.

Onun bu denli kolay teslim olması ve uysallığı Yiğit'in de aklını başından almıştı. Bir eli sırtında diğeri boynundan aşağılara göğüslerine doğru kayarken gayri ihtiyari sırıttı.

Nil heyecandan nefes nefese kalmış bir şekilde sordu 'Neden gülüyorsun?'

Yiğit Nil'in çenesini ağzının içine alıp hafifçe ısırdı. 'Birkaç saat önce göğüslerini göz kararı ölçmüştüm de…'

Nil Yiğit boynunu öpebilsin diye başını yana eğerken sordu 'Eee?'

Genç adam yüzünde yamuk bir gülüşle ona baktı 'Doğru ölçmüşüm'

Nil kollarını onun boynuna dolayıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı 'Öğrenmek istiyorum. Bildiğin her şeyi'

Yiğit bir an için cennette olduğunu düşündü. Sadece kısacık bir an için…Ama hemen sonra yapmayı planladıklarının ne büyük bir hata olacağını fark ederek durdu.

'Sadece bir öpücük demiştin ve sanırım sözümü fazlasıyla tuttum sana birkaç öpücük verdim. Daha fazlasını istiyorsan ayık olmalısın'

Nil cilveli bir şekilde mızmızlandı 'İyi de ben sarhoş değilim ki…'

'Ayık da değilsin Nil. Bana vermek istediğin şey çok büyük ve bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum. Çünkü daha iki saat önce benden nefret ediyordun. İşte bu yüzden beni cazip kılan şeyin alkol olduğunu düşünerek bu mükemmel teklifi ne yazık ki pas geçiyorum'

Nil reddedilmiş olmanın verdiği hırçınlıkla karşılık verdi. 'Senden hala nefret ediyorum ama şunu anlıyorum ki bazen nefret ettiğin kişileri de arzulayabiliyormuşsun. Sarhoş değilim. Yarın her şeyi hatırlayacağımdan emin olabilirsin. Özellikle de beni reddettiğini!'

Yiğit güldü 'Umarım özellikle o kısmı hatırlarsın'

Nil eliyle kapıyı işaret ederek genç adamı kovdu 'Çık dışarı! Beni yalnız bırak'

'Emredersiniz prenses' deyip hafifçe eğilerek dışarı çıktı.

Nil dişlerinin arasından nefretle fısıldadı.'Bana prenses deme!'

Yiğit'in umursamaz bir şekilde yürümeye devam ettiğini görünce hızını alamayıp dengesiz gerzek diyerek, yatağın üzerinden kaptığı yastığı kapıya fırlattı.

Yiğit odadan çıkıp kapıyı kapattıktan sonra bir süre öylece durdu. İçeriden gelen Nil'in öfkeli sesini ve hakaretini duyunca elinde olmadan gülümsedi. Ne geceydi diye düşündü. Sonra kendi kendini düzeltti . ***Ne gündü ve ne geceydi. Ama sanırım prensesle birlikte geçen her gün böyle olmalı.***

Nil'in bana prenses deme diye çıkışlarını hatırlayınca yüzünü geniş bir sırıtış kapladı. Ne derse desin Nil'in prenses olduğunu ve öyle kalacağını biliyordu**.** ***Benim prensesim*** diye geçirdi içinden daha çok öyle olacağını umut ederek.

Kanepeye yatmadan önce Nil'in odasının kapısına rahatsız etmeyin yazısını astı. En son isteyeceği şey Murat'ın gecenin bir vakti yarı çıplak odaya gelip kendinin yarım bıraktığı işi bitirmesiydi.

Elbette o bunları düşünürken Murat'ın beraberce gelişlerini ve gülüşlerini duyduğundan habersizdi. Tıpkı kapının aralığından odaya girişlerini izlediğini bilmediği gibi. Murat her şeyi görmüş ve her şeyi duymuştu. Ama ne yazık ki tanık olduğu sahne onun için o denli beklenmedik ve sarsıcıydı ki daha fazlasını bilmeye tahammülü yoktu.

Tam da bu nedenle Yiğit'in odadan çıktığını görene kadar beklemeyecek, işin aslını öğrenemeyecekti…Tıpkı Nil'in geceyi tek başına geçirdiğini öğrenemeyeceği gibi. İçinde kabaran hırs ve öfke yüzünden sabaha kadar gözünü kırpmamış, aklında dolanan tilkilerle boğuşup durmuştu.

Sabahın ilk ışıklarıyla Gamze'nin yanından kalkıp odasına gittiğinde kapının üzerinde asılı olan rahatsız etmeyin yazısıyla karşılaşınca iyice kudurmuş patlamaya hazır bir biçimde suitte dolanmaya başlamıştı. Kızmaya hakkı olmadığını hatırlatmaya çalışıyordu bir yandan kendine. Ne de olsa başından beri Nil'in onu Gamze ile beraber görünce tepki vereceğini biliyordu. Yine de elinde değildi. Nil'in ona olan aşkının çok derinlerden geldiğini ve çok eskilere dayandığını düşünmüştü bunca zaman. Oysa o ilk bulduğu fırsatta bekaretini gidip sözüm ona tahammül edemediği bir adama vermişti.

İçeri girmek istiyor ama karşılaşacağı manzara karşısında sakinliğini koruyamamaktan çekiniyordu. Sonunda kendini koltuğa bırakıp beklemeye karar verdi. Düşünmemeye çalışıyordu ama bir kaç saat önce ikisini gayet samimi bir şekilde birbirlerine sarılmış gülerken gördüğü sahne bir türlü aklından çıkmıyordu. Belki bir ses duyar, içeride ne olup bittiğine dair bir fikri olur diye dikkat kesilmiş, nefes almaya bile çekiniyordu. Ama uzun süre çıt çıkmadığını fark edince, ikisinin de derin bir uykuda olduklarını tahmin etti. Muhtemelen ahlaksız Yiğit'in bedeni genç kızın bedenine iyice yapışmış vaziyette, uykuda bile koca elleri, Nil'in körpe bedenini karış karış dolanıyordu.

Şakaklarını ovmaya başladı. Bu düşünceler beyninin zonklamasına neden oluyordu. Düşünememeliydi. Başka şeylere odaklanmalı zaten kendine ait olmayan bir şeyi, kaybetmiş olamayacağını unutmamalıydı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın sakinleştiremiyordu kendini. Sonunda uykusuz geçen gecenin yorgunluğunu daha fazla taşıyamayacağını hissettiğinde göz kapakları da ağırlaşmaya başlamıştı.

Suitin kapısı açılıp Yiğit elinde bir fincan kahve ile girdiğinde aradan ne kadar süre geçmişti hiç bilmiyordu. Muhtemelen kendi uyurken Nil için kahve almaya dışarı çıkmıştı.

Yiğit sinir bozucu derecede enerjik ve neşeli görünüyordu.

'Günaydın' deyişi küfürden farksızdı Murat için.

'Sana da…' diye mırıldandı keyifsizce.

Yiğit geçip karşısındaki tekli koltuğa rahatça yerleşip, sahte bir ilgiyle sordu. 'Uykusuz bir geceydi sanırım. Yorgun görünüyorsun'

'Seninki kadar uykusuz bir gece olduğunu sanmıyorum' diye karşılık verdi Murat her zamanki gibi rol yapma konusunda başarısızlığını sergileyip, içindeki öfkeyi dışa vuran bir şekilde.

Yiğit tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle göz kırptı 'Ben uykusuz gecelere alışığım ama itiraf etmeliyim dün gece beklediğimden daha, çok daha ilginç geçti'

Murat'ın sinirden kasılmış çenesi seğirmeye başlamıştı. Adam ne kadar küstah ve saygısızdı. Açıkça Nil ile geçirdiği zevk dolu saatlerden bahsediyordu. Kısa süre sonra Gamze üstünü giyinip odadan çıkmış, pırıl pırıl bir ifadeyle iki erkeği de selamlamıştı. Onu gördüğünde Murat'ın yüz hatları yumuşamış, bir süredir yumruk halinde sıktığı elleri gevşemişti. Bu durum Yiğit'in gözünden kaçmamıştı. ***Bak işte bu ilginç*** diye düşündü.

Bir şey vardı bu adamda çözemediği. Beklenmedik durumlarda beklenmedik tepkiler veriyordu. Niyeti tam olarak neydi? Sandığı gibi içten pazarlıklı, sinsi herifin teki miydi yoksa sadece sinirlerine hakim olamayan, bu

yüzden kendini sık sık zor durumlara sokan iyi niyetli bir aptal mıydı? Cevap her ne olursa olsun kendinden hoşlanmadığı açıkça ortadaydı ve nedenlerinin başında Yiğit'in Nil'e olan ilgisi geliyordu.

Nil saçları darmadağın bir biçimde gözlerini ovuşturarak odasından çıktığında ani bir sessizlik oldu. Gamze onun neden kendi yatağında yatamadığını düşünüp hafifçe kızarmıştı.

Murat Yiğit'e bekaretini verdiği gecenin ertesinde onda bir değişiklik bulmayı umuyormuşçasına kaşlarını çatıp baştan aşağıya süzdü genç kızı. Sutyensiz giydiği askılı bluz diri göğüslerini açıkça ortaya seriyordu. ***Yiğit'in bütün gece okşayıp tadına baktığı göğüsler*** diye geçirdi içinden öfkeyle. Sonunda bakışları buluştuğunda Nil'in yüzünde de en az kendisininki kadar öfkeli bir ifade görünce şaşırdı. Genç kız meydan okurcasına başını hafifçe geriye atarak ona tepeden baktı. O an Murat anlamıştı ki, bu Nil'in ilk gecesi değildi. Daha önceden başkası ya da belki de başkaları olmuştu.

Nil ise Murat'ın bir gece önceki hareketinden sonra hangi yüzle kendini böyle süzebildiğini hiç anlamıyordu. Demek o kadar emindi ki Nil'in her ne olursa olsun ona olan deli aşkının hiç durulmayacağından…O kadar emindi ki bu saf kızın onu sonsuza kadar bekleyeceğinden…***Göreceğiz onu Murat Bey*** diye geçirdi içinden Nil***. Çok yakında ayaklarıma kapanıp senin olmam için yalvarırken dün geceyi ve bu sabahı tüm netliği ile hatırlıyor olacağım.***

İki gencin bakışma düellosunda galip gelen taraf Murat olurken, gözlerini kaçıran Nil olmuştu. ***Of ya bana böyle bakarken ona ne kadar direnebilirim ki? Eninde sonunda onu affedeceğimi biliyorum ama önce bir ayaklarıma kapansın da…***

Nil'in Murat'tan kaçırdığı bakışları Yiğit ile buluştuğunda bir kez daha gerildiğini hissetti. O ana kadar dün gece olanları düşünmeye fırsatı olmamıştı. Şimdiyse Yiğit'in kendinden emin bakışlarındaki cüretkar pırıltılardan anladığı kadarıyla bu salak adam ondan hoşlandığını falan sanıyor olmalıydı.

'Kendine gelmek için kahve istersin diye düşündüm ' dedi Yiğit.

Utanmadan dün gece sarhoş olduğumu falan ima ediyor. Nil çenesini kaldırıp mesafeli bir şekilde karşılık verdi 'Teşekkür ederim ama zaten gayet kendimdeyim. Dün gece de öyleydim'

Murat duyduklarına inanamıyordu. Az önce Nil Yiğit ile bilinçli ve istekli bir biçimde beraber olduğunu ima etmişti. Oysa Murat her şeye rağmen sarhoşluk anında yaptığı bir hata olmasını dilemişti. Bu durum gittikçe daha mide bulandırıcı bir hal almaya başlamıştı. Ne kadar da yanılmıştı Nil konusunda. Ah aslında hiç de yanılmamıştı ne de olsa babasının kızıydı. Tek anlamadığı beraber geçirdikleri gecenin ardında birbirlerine karşı olan

tavırlarıydı. Neden bu kadar mesafelilerdi. Belki de akıllarınca bir şey çaktırmamaya çalışıyorlardı. Ne tür bir salak sanıyorlardı Murat'ı acaba?

Yiğit'in yüzünde imalı bir tebessüm belirdi 'Ben farklı hatırlıyorum gerçi'

Gamze, Murat yanına geldiğinde Nil'in yatağında olmadığını fark etmişti ama Yiğit ile olacağına ihtimal vermemişti. Acaba mümkün müydü? Neden olmasın diye düşündü. Yiğit oldukça yakışıklı bir erkekti ve o civardayken Nil çok hırçınlaşıyordu. Tıpkı aşık olduğu erkeğin çevresinde tedirgin olan bir kız gibi davranıyordu. Şimdi her şey yerli yerine oturmuştu. Nil'in inşaatı görme konusundaki ısrarı, şantiyede Murat ile önden gidip Yiğit'i geride bırakması, yemekteki tartışmaları…Nil Yiğit'e aşık olmuş ama bunu kalbinin derinliklerine itmek zorunda kalmıştı. Bu yüzden hareketleri tutarsızdı. Ama belli ki dün gece ikisi de eteklerindeki taşları dökmüştü.Ya da en azından Nil diye düşündü Yiğit'in rahatlığına bakarak.

Yiğit verdiği karşılığın Nil üzerindeki etkisini keyifle izliyordu. Genç kız bombardımana başlamak için derin bir nefes almıştı ki Murat'ın varlığını hatırlayıp, konunun fazla dallanıp budaklanamaması için kendine hakim oldu.

'Demek ki yanlış hatırlıyorsunuz' diyerek kestirip attı. 'Kahveyi siz için belli ki kafanız yeterince ayılmamış. Hala bulanık görüntüler var'

Bir de sizli bizli konuşmuyor musun? diye düşündü Yiğit içinden gülerek.

Bir de sizli bizli konuşmuyorlar mı? diye geçirdi içinden Murat tiksintiyle.

Gamze her ikisine de bakıp anlayışla gülümsedi. ***Bir de sizli bizli konuşmuyorlar mı biz anlamayalım diye…Ah aşkın ilk kıpırtıları ne güzel olur.***

Nil hırçın bir şekilde ortaya söylendi 'Kaçta yola çıkarız? Ben bir an önce eve dönmek istiyorum'

Yiğit 'Tahmin ederim' diye mırıldanırken Murat ona ters ters bakarak cevap verdi.

'Kahvaltıdan hemen sonra'

'İyi o zaman ben iniyorum' dedi Nil kapıya doğru giderken.

Bunu yapmayı hiç istemese de Yiğit genç kızın bir kez daha rezil olmasına göz yumamazdı. O kapıya varmadan Yiğit yanına gidip kulağına fısıldadı 'Sence de bir şey unutmadın mı tatlım?'

Nil bir an afalladı sonra gözlerini kısıp nefretle ona baktı. 'Düşündüğüm şeyden bahsetmiyorsun umarım. Öyleyse ve o konuda tek kelime dersen suratına tokat atmamak için kendimi tutamayabilirim'

Yiğit omzunu silkti 'İyi sen bilirsin. Söylemem ben de o zaman. Madem seni bu kadar kızdırıyor' dedikten sonra Nil'in kolunu tutan eli gevşedi.

Nil kapıyı Yiğit'e çarpacak şekilde aniden açıp, hışımla kendini dışarı attı. Yiğit derin bir nefes alıp başını iki yana sallarken tahminde bulunmaya çalışıyordu. ***Beş ya da on dakika sürer. Belki de kimse fark etmez, o da anlamaz. Gerçi o göğüsleri fark etmemek mümkün mü?*** diye düşünürken sırıtıyordu.

Kapının vurulması ile kendine geldi. Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. Açtığında Nil ona kaşlarının altından dik dik bakarak tek kelime etmemesi için gözdağı verdi.

Yine de Yiğit dayanamayıp sordu 'Nasıl fark ettin?'

'Asansörün aynasında görünce. Beni uyarabilirdin'

'Denedim'

'Bir şey unutmadın mı demek uyarmak değildir. Ben nerden bileyim ki…'

Yiğit kaşlarını kaldırıp güldü 'Sen neden bahsettiğimi sandın ki?'

Nil başını çevirdi 'Söylemek istemiyorum'

'Ama ben duymak istiyorum. Cidden ne sandın ki?'

Genç kız mahcup bir şekilde kızardı. 'Bana tatlım falan deyince ben de sandım ki…'

'Evet?'

Bir şey unutmadın mı falan deyince düşündüm ki…'

'Söyle artık'

Nil derin bir nefes alıp seslice verdikten sonra ne kadar hızlı söylerse bu utanç verici sahne o kadar çabuk sona erer diye düşünerek bir çırpıda itiraf ediverdi 'Seni öpmemi falan isteyeceksin sandım'

Bunu söylerken gözlerini kapatmıştı çünkü Yiğit'in suratındaki alaycı ifadeyi görmeye tahammül edemeyecekti. Ama elbette iğneleyici sözleri ile ilgili yapabileceği bir şey yoktu. Gerçi kulaklarını da kapatabilirdi ama büyük olasılıkla şu anda gözlerini kırpmadan kendilerini izlemekte olan Murat ve Gamze çok tuhaf şeyler düşünürdü o zaman.

Yiğit başını Nil'in kulak hizasına kadar eğip fısıldadı 'Onu da soracaktım ama tokat yemekten korktum'

Nil ona bakmak için gözlerini açtığında Yiğit arkasını dönüp uzaklaşmıştı bile. ***Bu adam şeytan kadar hızlı ve sessiz hareket ediyor*** diye düşünerek genç adamın gidişini şaşkın şaşkın izledi.

Arabada geçen muhabbet giderken olandan pek farklı değildi Yine ağırlıklı olarak Yiğit ve Gamze konuşurken Nil sessizce dışarıyı seyretmeyi tercih ediyordu. Murat bulduğu ilk fırsatta iğneleyici sözler ortaya atmaktan geri kalmazken, Nil onu duymazlıktan geliyordu. Ama Yiğit için aynı şeyleri söylemek zordu.

Murat'ın verdiği her açığı fırsata çevirmekten büyük keyif alıyor gibiydi.

'Yiğit Bey sizin uçağınız kaçtaydı?' dedi Murat damdan düşercesine.

'Bilmiyorum Murat. Henüz ben de bilmiyorum. Dün biletimi değiştirmeyi düşünecek fırsat olmadı. Ama düşünüyorum da belki de birkaç gün daha kalırım da proje ile ilgili Haluk Bey, sen ve ben oturup detaylıca konuşuruz. Bence gözden kaçan bazı noktalar var ki ileride başımıza dert açabilir. Ceza almak istemeyiz değil mi?'

'Ceza alacağımızı düşünmüyorum. Ufak tefek şeyler. Ben hallederim sizin yorulmanıza gerek yok. İstanbul'da önemli işleriniz vardır sizi alıkoymayalım'

Yiğit göz ucuyla Nil'e bakarak Murat'a cevap verdi 'Aslına bakarsan hiç önemli bir işim yok. Buradaki işlerim şu anda önceliğim'

Murat'ın dilinin ucuna kadar gelip de, yuttuğunu Nil'in söylemesi onda şaşkınlık yaratmıştı.

'Tuğba Hanım hoşlanmayacaktır bu durumdan'

Yiğit kendinden emin bir şekilde karşılık verdi 'Tuğba kaprisli bir kadın değildir. Ayrıca beklemeye alışıktır'

'Ne kadar şanslısınız ki sizi her koşulda bekleyen bir kadın var hayatınızda. Herkese nasip olmaz' diye mırıldandı Nil dalga geçerek.

Yiğit'in yüzünde yamuk bir gülüş belirdi 'O kadar da beklemesi gerekmiyor canım. Yani başkaları gibi yıllarca falan bekletmiş değilim. Ne de olsa topu topu üç beş gün'

Nil hışımla başını çevirip Yiğit'e öfkeyle baktı.

'Üstelik onun gibi bir kadını fazla bekletmeye de gelmez' derken Nil'in duyabileceği kadar kısık bir sesle ekledi 'yani alev topu gibi bir kadını'

Nil dehşetle gözlerini açtı. Ne aşağılık adam diye geçirdi içinden. İçkiliyken yaptığı iyi niyetli tüm itirafları ona karşı kullanmaya kararlıydı belli ki...

Gamze atıldı 'Yıllarca abartılı bir zaman kavramı değil mi Yiğit Bey? Ben hiçbir kadının o kadar bekleyeceğini sanmıyorum.'

Yiğit sakin bir şekilde cevap verdi 'Ama benim tanıdığım var öyle. Tam olarak kaç yıl olduğunu bilmesem de tahminimce epeyce uzun süre beklemiş olmalı. En azından 3-4 yıl diyorum ben.'

Gamze güldü 'Öyle kadınların aklına şaşıyorum. Hayat akıp giderken bir erkeğin yolunu yıllarca gözlemek çok anlamsız'

'Ama ya erkek yolunun gözlendiğini bilmiyorsa bunca sürede?'

Ni'in yüzü içinde kabaran utanç ve öfkenin etkisi ile al al olmuştu. Bu adam ne hakla kendini Murat'ın önünde rezil ediyordu? Kim bilir daha ne kadar ileri gidecekti. Dün geceki tüm samimi sözlerini bir bir söyleyebilirdi bile. Ah nasıl da aptallık etmişti ona güvenerek. Üstelik bir de kalkıp öpüşmüştü. Hem de bunca yıl bekledikten sonra ilk kez o tatmıştı dudaklarını.

Düşüncesi ile utanç dalga dalga vücuduna yayılırken az kalsın bekaretini de vereceğini hatırlayarak, başının dönmeye başladığını, gözlerinin karardığını hissetti.

Gamze'nin bilmeden sarf ettiği sözler ok gibi saplanıyordu Nil'in kalbine.

'Bir erkek bu kadının aşkını fark etmeyecek kadar kör ise, kadının onun için kurduğu hayallere de, döktüğü gözyaşlarına da yazık derim. İki insan birbirine karşı bir şeyler hissediyorsa bunu değil kendileri çevrelerindeki herkes fark eder. İlk aşkın kıpırtıları bambaşkadır. Yaşayanlar kadar izleyenlere de müthiş bir coşku verir'

'O halde kadınınki karşılıksız bir aşk diyorsunuz. Aksi takdirde…' diye devam ederken Yiğit, Nil dişlerinin arasından fısıldadı 'Yeter artık!'

Yiğit duymamış gibi yaparak lafını tamamladı 'Aksi takdirde iki taraf da eşit derecede birbirine aşık olsa dışarıdan mutlaka fark edilirdi öyle mi?'

Gamze başı ile onayladı 'Kesinlikle. O öyle bir elektriktir ki bu maruz kalan herkesi etkisi altına alır.'

Murat dişlerini sıkıyor, Gamze'nin farkında olmadan Yiğit'in yönlendirdiği konuşmaya uyum sağlamasına kızıyordu. Aslında ona kızmaya hakkı olmadığının da farkındaydı. Neler döndüğünü nereden bilecekti ki? Yiğit'in bahsettiği kızın Nil olduğunu nasıl anlayabilirdi ki? Aşkına karşılık vermeyenin de kendi nişanlısı olduğunu. ***Mümkün olsa şu adamı kendi ellerimle boğar sonra da zerre kadar pişmanlık duymazdım*** diye düşündü.

'Yine de ben hiçbir kadının bu kadar saf olabileceğine inanmak istemiyorum'

Yiğit 'Aslında örnek için çok uzaklara bakmamak gerek' derken Nil uzandı onun elini tutup öyle sert sıktı ki neredeyse tırnaklarını geçirmişti. Uyarı amaçlı yaptığı bu hareket Yiğit'i şaşırttığı kadar eğlendirmişti de. 'Yine de eninde sonunda hepsi gerçeklerle yüzleşiyor değil mi?'

Eğilip fısıldadı 'Ellerini üzerimden çekemiyorsun sanırım'

Gamze karşılık verdi 'Haklısınız. Öyle ya da böyle…'

'Hele bir Antalya'ya varalım hepsini ödeyeceksin. Babamla konuşacağım' diyerek alçak sesle onu tehdit etti Nil.

Yiğit dışarıda otlayan bir ineği parmağı ile işaret ediyormuşçasına Nil'e iyice yaklaştı 'Biliyor musun babana benim de anlatacak çok şeyim var'

Nil nefesini tutmuştu 'Yapamazsın!'

'Öyle bir yaparım ki…Sen de biliyorsun. Ona senin iplerini daha sıkı tutmasını söyleyebilirim. İçki içtiğinde kontrolsüz olduğunu da söyleyebilirim'

Nil öfkeyle fısıldadı 'Sana asla inanmaz'

Yiğit de kulağına fısıldayarak karşılık verirken nefesinin ılıklığı ile genç kızın ensesi ürpermiş, tüyleri diken diken olmuştu 'Haklısın inanmaz ama yine de biraz da olsa kafası karışır'

'Yapma' diye fısıldadı Nil heyecandan nefes almakta güçlük çekerek. Yiğit'in boynunda gezinen nefesi ve elini sıkıca kavramış eli tüm bedenini etkisi altına almaya yetmişti bile. Bundan nefret ediyordu. Bu kadar kolay kontrolünü kaybetmekten. Bu adamdan da nefret ediyordu. Nefretin tutku ile kol kola gezdiğini kim bilebilirdi ki? Hayatında yaşamayı, tanımayı hiç ummadığı türde bir tecrübeydi Yiğit'in ona teklifsizce sunduğu.

Yiğit şaşırtıcı biçimde onun isteğini yerine getirip geri çekildi ve kendi yerine yerleşti. Nil elini çekmek istediyse de genç adamın parmaklarının arasında kıstırılmış vaziyette hareketsizce kaldı. Yiğit'in, genç kızın avucunun içinde sonsuz daireler çizen işaret parmağı ona o kadar çok şey anlatıyordu ki, Nil hayatında hiç yaşamadığı tecrübelerin hayallerine dalmış buldu kendini. Bu adam ile ilgili her şey tuhaf, baştan çıkarıcı ve kirli şeyleri çağrıştırıyordu.

Nil gibi çok tecrübesiz, şimdiye kadar hep temiz hayaller kurmuş, aşkı en saf haliyle tanıyıp sevmiş bir kız için ürkütücüydü hissettikleri. Bir o kadar da cezp edici ve merak uyandırıcı. Bu adamın ona sunabileceği zevkleri hayal edecek kadar çok şey bilmiyordu fiziksellik konusunda. İç güdüleri ona karmaşık sinyaller yolluyordu. Bir tarafı bu adamdan mümkün olduğunca uzak durmasını öğütlerken, başka bir yanı da o kapıyı aralamasını, içeri tam girmese de en azından kafasını uzatıp şöyle bir bakmasını söylüyordu.

Antalya'ya vardıklarında Murat önce Nil'i eve bırakmayı tercih etmişti. Yiğit'in de arabadan indiğini görünce keyfi kaçtı 'Sizi otelinize bırakayım Yiğit Bey' dedi.

'Gerek yok Murat. Haluk ile görüşeceğim. Hem prensesi de babasına teslim etmiş olurum' diyerek göz kırptı. Murat'ın sert bakışları altında Nil'i arkadan beline hafifçe dokunarak bahçe kapısından içeri doğru yöneltti.

Bunu ödeyeceksin. Tüm umursamaz, kendini beğenmiş ve küçük dağları ben yarattım tavırların altında ezileceksin bir gün ve ben yanı başında olup tıpkı senin yaptığın gibi aynı pis sırıtışla sana bakıyor olacağım diye Murat adeta yemin etti kendine.

Şebnem Hanım kapıyı açıp da kızını karşısında görünce ona büyük bir coşkuyla sarıldı. Annesinin kızı için ne kadar endişelendiğini fark eden Yiğit'in yüzünde sıcak bir tebessüm belirmişti. Neden sonra onun Nil'in

arkasında dikildiğini fark eden Şebnem Hanım hafifçe geri çekilip 'Hoş geldiniz Yiğit Bey' dedi.

'Hoş bulduk Şebnem Hanım. Sizi çok endişelendirmişiz belli ki ama gördüğünüz gibi Nil emin ellerdeydi.'

Şebnem Hanım kolunu Nil'in omzuna atıp içeri girmek için dönmeye hazırlandı. 'Buyurun içeri gelin. Haluk da evde size içecek bir şeyler ikram edelim'

'Teşekkür ederim' diyerek Nil'i ve annesini takip ederken, bu kadının dünden bu yana kendine karşı takındığı mesafeli tavır da gözünden kaçmamıştı. Bir şeylerden şüpheleniyor olmalıydı.

Keşke diye geçirdi içinden ***biraz da burnunun dibindeki tehlikeye odaklanıp, şu kızın aklını başına getirse. Murat'ın bakışlarını hiç beğenmiyorum. Er ya da geç şansını deneyecektir ve bu şaşkın prenses hiç tereddütsüz onun kollarına atar kendini.***

Aslında neden umurunda olduğunu bilmiyordu. Nil'in bir takım şeyleri yaşamak için doğru yaşta olduğunu düşünüyordu. Murat ya da başkası er geç bu olacaktı. Kendi her zaman civarda olmayacağına göre bunu engellemenin de bir yolu yoktu.

Neler söylüyorum ben? Ne diye engelleyeceğim ki? Bırak prenses içindeki prenses olmayan yanları keşfetsin. Sorun Murat ile olacak olması mıydı? Ya da belki de Murat'ın Gamze'ye bakışları…Bir şeyler tersti. Murat onu kıracaktı biliyordu…Biliyor ama bu konuda elinden bir şey gelmiyordu. ***Kahretsin! Bir şeylerin kontrolüm dışında olmasından, bu yetersizlik hissinden nefret ediyorum. Yıllar önce bir daha asla böyle hissetmeyeceğime yemin etmiştim oysa ki…***

Yiğit düşünceleri içinde kaybolmuş Şebnem Hanım'ı takip ederken Haluk Bey'in yanına kadar geldiklerini fark etmemişti bile. Adamın kızını kolları arasına alıp sevgiyle kucakladığını görünce Yiğit'in içinde kıskançlık karışımı bir özlem filizlenmişti.

Nedense Nil'e huzur veren, kollarında teselli eden de kendi olmak istiyordu. Her yeni tanıştığı kadını baştan çıkarmak ya da heyecanlandırmak Yiğit için sonu gelmeyen bir zevkti. Ama Nil ile ilgili durum biraz daha farklıydı. Sadece baştan çıkarıp, ona ilkleri yaşatmak değil aynı zamanda onun hayatında nefes kadar gerekli, vazgeçilmez olmak istiyordu.

Haluk Bey ile bir şeyler içmek için otururken, annesi ile genç kızın gidişini izledi. O odadan çıktıktan sonra sanki her şey birden tatsızlaşmış, renkler canlılığını yitirmişti. Nil'in bulunduğu ortama neşe kattığını, hayatı keyifli hale getirdiğini düşünerek gülümsedi.

‘Keyfin yerinde olduğuna göre inşaatın gidişatından memnun kalmışsın’ dedi Haluk Bey neşeli bir şekilde kadehlere içki koyarken.

‘Ah o konu. Evet konuşmamız gerek Haluk. Bazı noktalar var üstünden geçmemiz gereken’ derken sesi kadar yüzü de ciddileşmişti.

‘Dün gece senin için çok endişelendim’ diye konuya girmişti Şebnem Hanım Nil’in odasında yatağın üzerinde beraberce otururlarken.

‘Biliyorum anneciğim ama aslında o kadar da kötü değildi orada yağmur. Yani çok yağdı ama bildiğim kadarıyla sel baskını falan olmadı’

‘Peki gece nasıl geçti?’

Nil annesinin tam olarak neyi merak ettiğini bilmiyorsa da, Murat’a arşı olan hislerinin farkında olduğundan şüpheleniyordu. Tedirgin bakışlarını annesinden kaçırarak cevapladı.

‘Bildiğin gibi işte. Yemek yedik sonra herkes uyudu. Sabah da uyanıp buraya geldik’

Şebnem Hanım Nil’in bir şeyler gizlediğini hissetmiş ama fazla da üstüne gitmek istemiyordu. ‘Seni sıkan bir şeyler olduysa benimle konuşabileceğini biliyorsun değil mi?’

Nil başını salladı. Bu konunun bir an önce kapanmasını gerçekten çok istiyordu. Elbette annesine Murat’a aşık olduğunu itiraf edemezdi. Annesi ne derse desin sonuna kadar inkar edecekti.

Şebnem Hanım yine de bir iki küçük uyarıda bulunmadan bu konuşmayı sonlandırmak istemiyordu. Her ne kadar kızının kafasını bulandırmak istemese de onu uyarmak anne olarak göreviydi. ‘Nil sen çok güzel bir kızsın ve erkeklerin sana karşı ilgi göstermesinden doğal bir şey olamaz. Zamanla buna alışacaksın ve bu erkekler arasından doğru olanı seçmeyi öğreneceksin.’

Olamaz annem Murat’ın benim için yanlış olduğuna inanıyor. Bunu direk söylemeyecek kadar da düşünceli. Allah'ım yeterince derdim yokmuş gibi bir de bu çıktı.

‘Bir erkeğin çekiciliğine ya da zenginliğine aldanmamalısın. Hayatındaki en önemli kriterin saygı olmasına özen göster. Eğer sana saygı göstermiyorsa niyeti sadece gönül eğlendirmekse bil ki sonu gözyaşı ve üzüntüden başka bir şey getirmez.

Murat’ın bana saygı duymadığını hiç düşünmemiştim. Bu sonuca nerden vardı ki? Şimdiye kadar bırak benimle gönül eğlendirmeyi bana karşı en ufacık bir ilgi bile göstermedi. Neden şimdi bunları söyleyip aklımı bulandırıyorsun ki anne? Acaba benim göremediğim bir şeyler mi görüyor?

‘Yanlış anlama.Aşktan korkmanı ya da erkelerden kaçmanı istemiyorum. Ama sakın basit bir beğeniyi aşk ile karıştırıp sonradan altında ezileceğin hatalar yapma. Yeterince açık konuştum mu? Anlıyorsun beni değil mi?’

Ne dediğin hakkında en ufacık bir fikrim yok ama soracak da değilim. Şu utanç verici anın bitmesinden başka bir şey istemiyorum. ‘Kesinlikle anne. Çok iyi anlıyorum’

Şebnem Hanım kızına bakıp sevgiyle gülümsedi. ‘Aferin benim güzel kızıma’ diyerek sarılıp saçlarını okşadı. ‘Zaten Yiğit senin için fazlasıyla büyük’

Annesine sarılmış vaziyette öylece kalan Nil’in dudaklarından kelimeler şaşkınlıkla döküldü ‘Yiğit mi?’

Şebnem Hanım geri çekilip kızının yüzünü inceledi. ‘Elbette Yiğit. Sen kimden bahsettiğimi sanmıştın ki?’

‘B-ben eee şey genel olarak konuşuyoruz sandım’ derken nedenini bilmese de yüzünün kızardığını hissediyordu.

‘Nil yoksa sana karşı bir girişimde mi bulundu?’

Nil derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. ***Daha çok ben ona bir girişimde bulundum. Bekaretimi vermek için yalvardım ama o elinin tersiyle itti. Of düşünmek bile istemiyordum neden şimdi hatırlattın ki anne ya…*** ‘Hayır anne ben sadece onun bana ilgisi olduğunu hiç düşünmemiştim. Şimdi sen söyleyince utandım açıkçası’ diyerek kıvırmaya çalıştı.

Şebnem Hanım’ın yüzünde çekimser bir tebessüm belirdi ‘Belki de yanılıyorumdur. Sadece seninle çok ilgileniyormuş gibi geldi bana’

‘Bunu da nerden çıkardın anne?’

Şebnem Hanım bakışlarını ellerine çevirdi. ‘Ansızın doğum günü partine gelmesi, üstelik oldukça pahalı bir hediye ile…’

‘Aman anne adam gösterişi seviyor. Daha doğrusu muhtemelen aldığı en ucuz hediye bana verdiğiydi. O kadar çok parası var ki pahalı ucuz kavramı kalmamış adamda bence. Her şey alınabilir onun için’

Şebnem Hanım sıkıntıyla yataktan kalkıp odada dolanmaya başladı ‘Sadece o değil’

Nil meraklanmıştı ‘Başka ne var ki?’

‘Sen Murat ile dans ederken gözlerini sizden ayırmıyordu. Sana karşı bakışlarındaki bir şey…Nasıl anlatsam ki?’ Sıkıntıyla saçlarını geri itti ‘Bunu yaşamadan bilemezsin, anlayamazsın, anlatamam. Sadece dikkatli ol o adamdan uzak dur’

Nil annesinin ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Bir gece önce o bakışlara maruz kaldığında bir an için kendini dünyadaki en değerli

mücevhermiş, en güzel kadınmış, kadınmış gibi hissetmişti. ***Ta ki beni reddedene kadar*** diye hatırladı yine utançla keyfi kaçmış bir şekilde.

'Merak etme anne. Zaten bir iki güne gidiyor bir daha nerede göreceğim ki?'***Bir daha nerede görebilirim ki?***

Yiğit ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken Haluk Bey'e hatırlattı. 'Şu an için sadece gözünü üzerinden ayırma. Daha fazla bir şey yapmaya gerek yok. Benden haber bekle. Birkaç araştırma yaptırayım. Tahmin ettiğim gibiyse kartlarımızı açarız masaya.'

Haluk Bey duyduklarına hala inanamıyordu 'Bir hata olmalı. Bunun büyük bir yanlış anlama olduğunu düşünüyorum'

Yiğit kendinden emin bir şekilde karşılık verdi 'Ben düşünmüyorum ama umalım ki öyle olsun. Bir haftaya kalmaz seni tekrar ararım' dedi elini tokalaşmak için uzatırken.

Haluk Bey onu kapıya geçirirken Yiğit elinde olmadan son bir kez merdivenlerden yukarı bakmıştı. Akşam İstanbul'a dönecekti.

Onu özleyeceğim diye geçirdi içinden ve sonra hatırladı Yiğit özlemeyi sevmezdi. Yiğit için özlem gereksiz bir duyguydu. Belki de yıllar önce fazlasıyla özlem çektiği için artık hiç bir şeyi beklemeye tahammülü yoktu. İstediğini istediği an almayı seviyordu ama belli ki Nil için sabretmesi gerekecekti. *Öyle olsun* dedi kendi kendine. ***Beklemem gerekiyorsa beklerim ta ki her şeyiyle bana gelene kadar…***

Pazartesi günü Nil ve Murat için tam bir köşe kapmaca halinde geçmişti. Nil ne zaman onunla karşılaşsa Murat ya görmezden geliyor ya da önemli bir işi olduğu bahanesiyle hızla yanında uzaklaşıyordu. Onun bu halleri Nil'in tüm şevkini kırmış kendini tam bir çıkmazda gibi hissetmesine yol açıyordu. Nihayet daha fazla dayanamayacağını anlayınca işten erken çıkmaya karar verdi. Yolda Eda'yı arayıp ona uğrayacağını söyledi.

Şimdi Eda'nın yatak odasında sabırsızca volta atarken bir yandan da söyleniyordu.

'Nasıl olur hiç anlamıyorum. Daha üç gün önce doğum günümde ona bu kadar yaklaşmışken…' derken baş parmağı ile işaret parmağını birbirine yaklaştırarak gösteriyordu 'işte tam bu kadar yakınken şimdi aramızda uçurumlar var. Eda sen de oradaydın lütfen hayal görmediğimi söyle. Benimle

dans ederken gerçekten benden başka bir şeyi gözü görmüyor gibiydi. Hepsi benim hayalimin ürünü olamaz. Yani söylediği tüm o güzel sözler…Off yine başa döndük. Hayır başa dönmedik baştan daha da gerideyiz. Sıfırın altına indik. Şimdi eksiden başlamam gerek'

Eda arkadaşını izlemekten yorulmuştu. Nil yerinde bir saniye duramıyordu. 'Nil otur biraz başım döndü. Sakin ol n'olur ya...Yani öyle gibiydi ama belki de…'

'Belki de yok bu işte Eda. Bana söylediği herşeyi kelimesi kelimesine hatırlıyorum. Resmen flört ediyordu benimle' dedikten sonra gidip kendini yatağa bıraktı. 'Off sinirden ağlamak istiyorum. Nerede hata yapıyorum da gidip nişanlısı ile ilişkisini gözüme sokuyor sonra da bütün gün işte suratıma bile bakmıyor'

'Alanya'da ters bir şeyler mi oldu?'

Nil'in cevap vermeden dudaklarını ısırıyor olması Eda'nın merakını daha da kamçılamıştı.

'Ne işler karıştırdın yine Nil?!'

'Hiç bir şey…Yani kasıtlı olarak bir şey yapmadım ama…' Aslında şimdi düşününce mantıklı geliyordu. Olabilir miydi? Acaba Murat onu Yiğit ile görüp kıskanmış olabilir miydi? İyi de o eli sevgilisinin göğsünü kepçe gibi kavramış şekilde uyumuyor muydu? Belki de uyumuyordu. Olamaaaaaz uyumuyor idiyse kendisinin içeri girip onları o vaziyette öylece izlediğini de biliyor olmalıydı. Bu durumda…

'Eda sanırım...emin değilim gerçi ama tahminimce…'

'Ne? Ne var?'

'Sanırım Murat beni Yiğit'ten kıskanıyor'

Eda hafif bir kahkaha atınca Nil kaşlarını çatarak başını yana eğdi. 'Nedir komik olan?'

'Hiiiç sadece Yiğit'in senden hoşlandığını sanması ve bu yüzden kıskanması'

Nil rahatsız bir biçimde yerinde kıpırdandı. 'Bu imkansız mı yani?'

Eda gülümseyerek arkadaşına baktı 'İmkansız değil ama çok da mantıklı sayılmaz değil mi?'

Genç kız arkadaşının tavırlarından keyfi kaçmış bir şekilde yerinden kalkıp ellerini beline koydu. 'Ben mantıksız bir şey göremiyorum. Ayrıca fikrin olsun diye diyorum Yiğit gerçekten benden hoşlanıyor'

Eda bir an ne diyeceğini bilemeyerek öylece durdu. Sonra dudakları mükemmel bir 'o' çıkarmak için büzüldü ama onun yerine yooo çıkmıştı.

‘Yoo olamaz. Bana kalırsa bu konuda yanılma ihtimalin çok daha yüksek. Yani Murat’ın senden hoşlandığı konusundaki yanılma ihtimalinden demek istiyorum’

Nil derin bir nefes alıp seslice verdi. Arkadaşının bu konudaki ısrarına anlam veremiyordu. Alt tarafı oldukça zengin hoş bir erkekti. Ne yani imkansız mıydı onu elde etmek? Hemen hemen tanıştığı her kadını elinden geçirdiğine bakılırsa, ulaşılmaz ya da dokunulmazdan çok, kolay ve fazlasıyla ellenmiş olduğunu düşünmek daha uygundu. Gerçi kendi onu elde edememişti ya…Bu düşünce iyice hırçınlaşmasına neden olmuştu. Herkesle düşüp kalkan bir erkek bile onu reddetmişken Murat kadar seçici bir erkeği nasıl tavlayacaktı? Çaresizlik tavırlarına saldırganlık olarak yansımaya başlamıştı.

‘Ne var bu adamda bu kadar sıra dışı Eda? Yaşı geçkin zampara olması dışında!’

Eda sırıttı ‘Yaşı geçkin değil bence çok ideal.’

‘Yaşlı!’

‘Olgun’

‘Ukala’

‘Kendinden emin’

‘Gösteriş meraklısı’

‘Çünkü varlıklı’

Şu Eda'nın da her şeye bir cevabı var yani diye düşünerek arkadaşına sinir olmuştu. ‘Git kendine ayarla o zaman’

Eda iç geçirdi ‘Mümkün olsa yapardım’

Nil kınayan bir tavırla başını iki yana salladı ‘Ayıp ayıp bir de aşık olacaksın. İşte bu yüzden Barış'tan bahsetmiyoruz.’

‘Burak’ diye düzeltti Eda.

‘Neyse ne…Sen adamı kafanda aldatmaya başlamışsın ben adını doğru söylesem ne yazar. Belli ki yakında tarih olacak’

Eda hülyalı hülyalı bakarak hayallere dalmıştı bile. ‘Nil sen de bir gün öğreneceksin ki bazı erkekler vardır onlar seni istediğinde senin hayır deme şansın yoktur.’

‘Evet biliyorum Murat için aynı şeyleri hissediyorum’

Eda başını iki yana sallayarak düşüncelerden sıyrılmaya çalıştı. ‘Peki neden Murat Yiğit’’in senden hoşlandığını düşünsün ki?’

‘Onunla beraber içki içtiğimiz ve beni sonra odasına götürdüğü için’

Nil’in sıradan bir şeymiş gibi söylediği sözler arkadaşının gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden olmuştu ‘Ne?! Odasına mı gittin?’

‘Ah evet ama abartacak bir şey yok. Mecburdum çünkü Murat Gamze ile sarmaş dolaş bizim odada yatıyordu’

‘Sonra ne oldu? Yani seni odaya bıraktıktan sonra…O nerde yattı?’

‘Dışarıdaki kanepede nerede olacak Eda? Saçma sapan konuşma’

‘Haklısın saçmaladım. Muhtemelen babana karşı sorumluluk hissedip seninle ilgilenmiştir. Şu Tuğba da ne şanslı kadın di mi? Onun gibi bir adamın sevgilisi olduğunu düşünebiliyor musun? En çılgın hayallerimin bile ötesinde’

Nil tırnaklarını incelerken umursamaz bir tavırla cevap verdi. ‘Aslında düşünebiliyorum’

Eda arkadaşının sözlerinden anlam çıkarmaya çalışırken ona öylece baktı.

‘Öyle boş boş bakma. Aklına gelen ihtimalleri düşün içinden sana göre en imkansızı seç doğru cevabı bulursun’ dedi Nil havayla çantasını alıp gitmeye hazırlanırken.

Eda kolundan tuttuğu gibi onu yatağa oturttu. ‘Aklıma gelen en imkansız düşünce mi dedin? Bana her şeyi anlatmadan bu odadan çıkamazsın Nil Hanım!’

Nil arkadaşını çileden çıkarmak istercesine uzunca bir süre sessizliğini korudu. Sonunda omuz silkerek anlatmaya başladı ‘Ben yaşadıklarını orada burada anlatan kızlardan değilim bilirsin’

‘Evet çünkü şu ana kadar bir halt yaptığın yoktu’

‘Şu ukala tavırların anlatma isteğimi öldürüyor farkındasın değil mi?’

Eda derin bir sabır çektikten sonra sakinliğini korumaya çalışarak cevap verdi ‘Nil anlatmak istediğini biliyorum. Söylemezsen çatlarsın ve benden başka da kimseye bundan bahsedemeyeceğine göre bir anlamda sen de bana muhtaçsın. Şimdi dökül bakalım’

Nil Eda’nın sözlerini kısa bir süre kafasında tarttıktan sonra heyecanla sırıtıp yatağın üzerinde bağdaş kurarak anlatmaya koyuldu.

‘Aslında planlı değildi. Yani onunla öpüşeceğimi falan düşünmezdim ama Murat’a çok kızmıştım. Kırgın ve üzgündüm. Anlıyorsun ya kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden içtim. Onları o şekilde bulduğumda bir an için donup kaldım hareket bile edemedim. Düşünsene ne büyük düşüncesizlik. Hadi Murat yedi bir halt Gamze nasıl ona uydu ki?’

Eda arkadaşını omuzlarından kavrayıp susturdu ‘Nil! Konuya odaklan. Ayrıntılarla ilgilenmiyorum. Nasıl olduğunu anlat. Tahmin ettiğim, duyduğum kadar iyi miydi onu merak ediyorum’

Nil gözlerini kısıp ileride bir noktaya odaklandı ve o ana konsantre oldu. Hatırladığı sahne ile heyecanlanmış, yanakları pembeleşmişti. Tüm direnişine rağmen dudaklarındaki isyankar kıvrılmaya engel olmamıştı.

Eda heyecanla atıldı ‘O kadar iyiydi demek. Vay canına!’

Nil'in yüzünde muzip bir ifade belirdi 'Bazı açılardan daha iyi olabilirdi ama genel olarak ilk öpücük için fena değildi. En azından hatırlamaktan utanç duymayacağım türdendi'

'Bazı açılardan daha iyi olabilir miydi?' diye tekrarladı Eda dalga geçerek 'Sen öpüşmek hakkında ne biliyorsun ki?'

Nil ukala bir biçimde karşılık verdi 'Eee demek ki doğuştan gelen bir yetenek benimkisi. Eh işte anamın karnından bu işi bilerek çıkmışım'

Eda arkadaşının dalga geçtiğini fark edince yastıkla kafasına vurdu. 'Bence çok hoşlanmışsın ama itiraf edemiyorsun'

'Hiç de bile! Tüm öpüşme süresince Murat'ı hayal ettim'

'Eminim öyledir' diye sırıttı Eda. 'Şanslısın ki adam öpücükle yetinmiş'

Nil tedirgin bir şekilde bakışlarını kaçırdı. Eda ile çok yakın olsalar da ona bile itiraf edemeyeceği şeyler vardı. Henüz kendine bile itiraf ederken midesine sancılar giren türde şeyler. Reddedilmiş olmanın verdiği utanç gibi…'Ee tabii ne sandın. İlk seferimi onunla yaşayacak değildim herhalde'

Nil arkadaşından ayrılıp eve gittiğinde annesi ile babasının yemeğe oturmuş olduğunu gördü.

Babası 'Oo prenses de bize katılacakmış. Ne büyük mutluluk' diye takılınca aç olmadığını söylemeye dili varmadı çaresiz ellerini yıkayıp masaya yerleşti. Havadan sudan bahsederken konu Nil'e gelmişti.

'Erken çıkmışsın işten bugün. Baban olduğum için müsamaha göstereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Böyle aklına esince gelip aklına esince giderek ne tür bir iş kadını olmayı planlıyorsun?' dedi babası kaşlarını kaldırarak.

Nil ağzındaki lokmayı güçlükle yuttuktan sonra bir yudum su içti. Babasından böyle tavırlar görmeye alışık olmadığı için bir an afallamış, rengi atmıştı. Nihayet babasının yüzünde beliren sıcak tebessüm kendine gelmesini sağladı.

'Şaka yapıyorum Nil. Ben de aslında tatilinin son haftalarını istersen çalışarak geçirme diyecektim. Şimdi yeterince dinlenemezsen kışın verimli olamazsın'

'Ben de babanla aynı fikirdeyim tatlım. Babanın işleri yoğun olduğu için bize katılamayacak ama sen ve ben baş başa güzel bir tatile çıkabiliriz ne dersin?' dedi annesi elini Nil'in üzerine koyarak.

Ne mi derim? Tabii ki hayır derim! Son haftalarımı Murat'tan uzak mı geçireyim? Zaten bütün kış ayrı geçiyor. 'Şey...anne aslında ben..'

Annesi lafını böldü. 'Düşünsene sen, ben, güneş, kum, güzel yemekler ve esmer yakışıklılar'

‘Bana esmer yakışıklılardan bahsetmemiştin’ diye abartılı tepki gösterdi Haluk Bey. ‘Tatil derken ben evin havuzunda güneşlenip, Melike Hanım’ın hazırladığı limonataları içeceksiniz sanmıştım.’

Şebnem Hanım neşeli bir kahkaha attı ‘Haluk’çuğum İtalyan erkeklerinin yakışıklı olması bizim suçumuz değil ki? Tıpkı güneş, deniz ve kum gibi yakışıklı erkekler de bizim kontrolümüz dışında orada olacak’

Haluk Bey hızlıca başını evet anlamına salladı ‘Haklısın Şebnem orada olmayacak tek şey karım ve kızım. Yakınlarda bir tatil planı yapın ben de hafta sonu katılırım’

Nil elinde olmadan kıkırdadı. Annesi her zaman babasını istediği noktaya çekerdi. Haluk Bey’in ne kadar işi olursa olsun, her ne kadar tatil planına katılamayacağını iddia ederse etsin sonunda hep annesinin yanı başında yerini almış olurdu.

Şebnem Hanım kızına bakıp göz kırptı ‘Nilciğim şu baban su koyuvermese seninle İtalya’ya giderdik. Biliyorum her sene söz veriyorum ama bir türlü baş başa tatil yapamıyoruz. Ama sonunda başaracağımıza inanıyorum.’

Babası su bardağını dudaklarına götürürken mırıldandı ‘Ancak ben öldükten sonra’

Karısı kocasının sözlerini duyup mırıltıyla karşılık verdi ‘Çok bekleyeceğimizi sanmıyorum’

Haluk Bey elinde bardak hayretle karısına baktı ‘Yalnız tatile gidebilmek için öleceğim günü iple çekiyorsun öyle mi?’

Şebnem Hanım taviz vermez bir şekilde yanıtladı ‘Hayır ben sadece o gün için çok beklememiz gerekmeyecek diyorum’

Haluk Bey karısından 'Allah korusun' ya da 'Allah geçinden versin' gibi sözler duymayı beklerken, onun geri adım atmadığını fark ederek iyiden iyiye bozulmuş asabileşmişti.

‘Bana karşı duyduğun aşk gözlerimi yaşarttı doğrusu. Baksana ölümüm bile yemek arası konuşulacak, sıradan bir konu olmuş senin için. Bahse girerim mezarlıktan yer bile satın almışsındır’

Şebnem Hanım tabağına zeytinyağlı fasulye koyarken doğal bir şekilde cevapladı ‘O iş için sekreterini görevlendirmiştim ama bana geri dönmedi. İyi ki hatırlattın yarın telefon açıp bir güzel kızayım. Senin bu sekreterin de bazen çok savsaklıyor işleri değil mi?’

Haluk Bey, ağzı bir şeyler söylemek için açılmış ama ne diyeceğini bilemediği için de öylece kalmış bir şekilde karısına baktı. Sonunda geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Şebnem Hanım ağzındaki lokmayı yavaş yavaş çiğneyip, yuttuktan ve bir yudum su aldıktan sonra başını çevirip kocasına baktı.

‘Ne oldu? Neden bana tuhaf tuhaf bakıyorsun?’

‘Sence neden?’ diye sordu Haluk Bey kaşlarını çatmış olarak.

Olan biteni merak karışık bir hayretle izleyen Nil o gün kafasına takılan tüm sorunlarını unutmuştu. Annesinin umursamaz tavırları ve babasının kırgınlığı görmeye alışık olduğu şeylerden değildi. Ama annesini iyi tanırdı. Her adımı, her sözü geçerli bir neden barındırırdı altında. Annesi mantık insanıydı. Anlık parlamaların ya da hataların insanı değildi. Tıpkı Eren gibi. Eren mesela hiçbir ilişkisine kendini kaptırmamış, biten hiçbir ilişkinin ardından acı çekmemişti.

Nil huy olarak kendini babasına daha yakın hissediyordu. Gerçi babasının kendini kaybettiğine tanık olmamış olsa da, onun duygularına kapılabileceğini hissediyordu. Nil’in görmediği bilmediği zamanlarda büyük fırtınalar yaşamış olabileceğini tahmin ediyordu. Ona göre babası mantığıyla hareket etmeye çalışsa da çoğu zaman duygularına kulak veriyordu. Tıpkı şu anki konuşmada olduğu gibi... Annesi tüm sakinliğini korurken babası vücudunun her santimetrekaresi ile keyifsizliğini dışa vuruyordu.

‘Bilmem bir sorunun mu var?’ diye uzatıyordu annesi bilinçli olarak.

‘Evet bir sorunum var. Ne olduğunu bildiğinden eminim’ dedi babası ters ters.

Şebnem Hanım kaşlarını çatıp düşünüyormuş gibi yaptı ‘Şantiye ile ilgili olmalı’

‘Hayır’

‘O halde ödemelerde gecikme var paranızı alamıyorsunuz’

‘Bilemedin’

‘Peki ihale mi kaçırdın?’

‘Şebnem neden lafı uzatıyorsun? Ne olduğunu biliyorsun. Konu iş değil’

‘Aa öyle mi? O halde hiçbir fikrim yok. İş dışında bir şey düşünebileceğini sanmıyorum’

‘Ne demek oluyor bu?’

‘Hayatında işten daha çok önemsediğin bir şey yok demek oluyor Haluk’ derken annesinin az önceki umursamazlığı gitmiş yerine daha sert tavırlar yerleşmeye başlamıştı. ***Bunu nasıl yapıyor*** diye merak etti Nil. Tam olarak nerde nasıl tepki vermesi gerektiğini öyle iyi ayarlıyordu ki, tıpkı Amerikan filmlerinde davalarını savunan avukatlar gibi oldukça etkileyici ve ikna edici oluyordu. Hani elleri kolları hararetle oynarken, ses tonlarını özenle ayarlayan, mimiklerini de işin içine katınca jüriyi avucunun içine alan avukatlar vardı ya...İşte onlar gibiydi annesi. ***Annemden öğreneceğim çok şey var*** diye düşündü.

‘Seni ihmal ettiğimi, önemsemediğimi söylemeyeceksin değil mi? Çünkü bunun doğru olmadığını herkes biliyor’

‘Konu ben değilim. Konu sağlığın. Her gece içer oldun’

Babam her gece içiyor mu? Vay canına hiç dikkat etmemiştim ama aslında gerçekten her gece elinde viski kadehi ile oturuyor. Yoksa babamın alkol sorunu mu var? diye düşünerek endişeyle irkildi Nil. Babası da Yiğit’ten farksızdı yani. ***Ne diye o münasebetsiz adamı hatırladım ki şimdi? Hem babam asla Yiğit gibi olamaz. Yiğit ukala, züppe, kendini beğenmiş, umursamaz..***

‘Umursamazsın! Öyle umursamazsın ki sağlığın konusunda…’

Nil tekrar kendine gelmişti. Konu babasıydı Yiğit değil. Şu anda Yiğit’i düşünememeliydi. Ne onu, ne sözlerini, ne dokunuşunu, dudaklarının kendi dudaklarını büyük bir açlıkla hapsedişini… *Açlıkla hapsetmek mi? Bu sözleri de nereden buluyorum…*

Birden sıcak basmaya başladığını hissedip suya uzandı, bardağı dudaklarına götürüp koca bir yudum aldı.

‘Bunu da nerden çıkarıyorsun şimdi?’ diye sesini yükseltti babası.

‘Haluk en son ne zaman check-up’a gittin? Hatırladığım kadarıyla…’ Şebnem Hanım durup gözlerini kısarak tavana bakarken parmakları ile hesap yapmaya çalışıyordu. ‘Hatırlayamıyorum. Hatırlayamayacağım kadar uzun zaman geçmiş üzerinden. İçki içiyorsun, sigara içiyorsun, tam bir et obursun ve sporu da bıraktın. Ben de olsam doktora gitmezdim. Bu durumda iyi bir haber alamayacağın ortada’

‘Sen neden bahsediyorsun daha altı ay önce hastaneye gitmedik mi biz?’

Şebnem Hanım gözlerini devirdi ‘O abin ameliyat olduğunda ona kan vermek içindi. Bu arada hatırlatırım o da kalp ameliyatı oldu. Ailede var yani...’

‘İyi ya hastaneye ya da doktora gitmediğimi söyleyemezsin. Bak gitmişim’ dedi babası yüzünde yamuk bir gülüşle işi şakaya vurmaya çalışarak.

Nil onun bu gülüşü ne zamanlarda kullandığını iyi bilirdi. Başı sıkıştığında, kendini affettirmek istediğinde ya da bir muzurluk yapacağı zaman en büyük silahını devreye sokardı. Yüzünü aydınlatan şu gülüşüyle ne kadar da yakışıklı görünüyordu. Babasının bu görüntüsü içinde tuhaf bir heyecana neden olmuştu. Sanki kendine birini hatırlatıyordu. Murat’ı düşündü. Kafasında onun yamuk gülüşüne odaklanmaya çalıştı ama hayır olmuyordu. Murat gülmezdi ki…

Birden bu yamuk gülüşü daha önce Yiğit’in yüzünde gördüğünü anımsadı. ***Olamaz bu çok hastalıklı! Yiğit’i babamla kıyaslıyorum ama onunla öpüştüm. Babamı öpmek gibi bir şey bu…Iyyy***

‘O gülüşü üstümde kullanma Haluk. Ölüm fikri ödünü koparıyor ama sağlıklı ve uzun yaşamak için bir şey yapmıyorsan öldükten sonra da senin için üzülmemi bekleme. Hayatıma kaldığım yerden devam ederim.

Kocası içerlemiş gibi yaptı ‘Çok acımasızsın’

Şebnem Hanım omuz silkti ‘Hayat ve özellikle de ölüm çok acımasız aşkım. Sen de ciddiye almaya başlasan iyi olur’

‘Tamam ama ben eminim ki daha bir sene olmadı biz check up’a gideli. Hatırlıyorum beraber gidişimizi...’

‘Ah haklısın arabaya binmiş doktorun muayenehanesine doğru giderken telefon geldi ve sen acil işin çıktığını söyleyerek geri döndün şirkete’

Haluk Bey’in yüzünde sözüm ona mahcup bir gülüş belirdiğinde Nil daha fazla bakamayacağına karar verdi. Babası bütün baştan çıkarma numaralarını deniyordu. ‘Hay Allah Şebnem sende de deve hafızası olduğunu hep unutuyorum’

‘Fil hafızası o canım’

‘Ne?’

‘Fil hafızası, deve inadı…’

‘Çok ukalasın’

‘Ne diyorsun doktora gidecek misin?’

Babası pes etmiş bir şekilde ellerini kaldırdı ‘Tamam gelecek aya randevu al’

‘Neden gelecek ay oluyormuş?’

Babası tek kaşını kaldırıp çapkınca gülümsedi ‘Beni ikna etmen için sana yeterince zaman tanıyabilmek için’

Nil aniden yerinden kalktı. Bu sahneye daha fazla dayanamayacaktı. Babasının her hareketi Yiğit’i çağrıştırıyordu. Son derece mide bulandırıcı bir durumdu. ***Yiğit haklıymış*** diye düşündü. ***Babandan bu kadar bahsedersen ilerde her aklına gelişinde rahatsız olursun diye uyarmıştı. Allah'ım yine mi Yiğit? Ne diye düşüncelerimde bu adam sürekli.*** Farkında olmadan elini alnına koymuştu.

‘İyi misin?’ diye sordu annesi endişeyle.

‘Evet evet gayet iyiyim sadece yorgunum. Duş alıp kitap okuyacağım sonra erkenden yatarım’ dedi Nil aceleyle.

Annesi ve babası soran gözlerle birbirlerine bakakaldılar. Nil tuhaf davranmaya başlamıştı. Eski neşesi yavaş yavaş sönüyordu adeta. Hep kafasında planlarla meşguldü sanki…

Nil odasına çıkıp kendini yatağına attı. Başı ellerinin arasında bir süre öylece uzanıp kaldı. Bir yolunu bulmalıydı. Murat’a ulaşmanın bir yolu

olmalıydı. Madem yüz yüze konuşamıyorlardı dolaylı yoldan da olsa ona duygularını açmalıydı. Zaman daralıyor, tatil hızla akıp gidiyordu.

Murat'a karşı duyduğu aşk ve tutku onun saçmalamasına neden oluyordu. Daha 2 gün önce neredeyse bekaretini beş para etmez adamın tekine verecekti. Çünkü…çünkü Murat'ı bu denli isteyip ona ulaşamamak, içindeki arzuların doyurulamaması, sürekli aşkını bastırmak zorunda kalmak onu zayıf düşürüyordu.

Yaşanacak bütün ilkler Murat ile olmalıydı. Doğru ve güzel olan da buydu. Ama o ne yapmıştı? Yiğit'in kirli ellerinin ona dokunmasına izin vermişti. O kirli elleri tüm vücudunda karış karış gezinirken nasıl nefes nefese kaldığını ve daha fazlasını istediğin hatırladı. Nasıl da kolay ve doğal biçimde teslim olmuştu ona. Ne kadar yakıcıydı öpücükleri. Dokunduğu yeri dağlıyordu adeta.

Dağlıyor muydu? Bu lafları da nerden çıkarıyorum? Anneannem gibi konuşmaya başladım. Of ne yapacağım Allah'ım. O adamdan nefret ediyorum. Tamam nefret olmasa da çok güçlü bir biçimde gıcık alıyorum ondan. Beni kolaylıkla sinirlendiriyor. Kaba ve düşüncesiz. Sürekli herkesin içinde küçük düşürüyor. İstediğim o değilken nasıl oluyor da her yanıma yaklaştığında dizlerim titriyor, bacaklarım güçsüzleşiyor ve ben ayakta durmakta zorlanıyorum? Nasıl oluyor da bana her değdiğinde dokunduğu noktadan ayaklarımın ucuna kadar içimde ılık bir şeylerin aktığını hissediyorum?

Neden yer altımdan kayıyor ve ben düşüyormuşum gibi bir şeylere tutunma ihtiyacı duyuyorum? Yoksa bu adam şeytanın ta kendisi mi? Öyleyse beni ondan koru. Beni kendimden de koru çünkü o yakınlardayken aklım beni terk ediyor bedenim kontrolü ele alıyor ve ben kendimi karşı konulmaz bir çekime kapılmış buluyorum. Allah'ım bu adamı uzak tut benden. Aynı tarz düşünceler bütün gece defalarca aklına gelip durmuştu. Yiğit'ten korunmak için o kadar çok dua etmişti ki, Murat'a yakınlaşmak için dua etmeye fırsatı kalmamıştı.

O gece ondan binlerce kilometre uzakta, İstanbul'da, Yiğit de kafasından Nil'i uzaklaştırmak için kendince dua ediyordu. Bildiği tek yolla sıyrılmaya çalışıyordu düşüncelerinden. İçki ve Tuğba'nın bedeni ile arınmaya

çalışıyordu genç kızın hayalinden. Bedensel zevklere tapan bir erkek olarak en iyi bildiği yoldan yapıyordu ibadetini, yani sevişerek...

Yiğit yeni yetme, toy bir delikanlı değildi. Gözleri aşkından başka hiçbir şeyi görmeyen kara sevdalı da değildi. Yiğit elindekini ve zamanını en iyi şekilde değerlendirmesi bilen tecrübeli bir erkekti. Nil'i istiyor olması Tuğba ile birlikte olmayacağı anlamına gelmiyordu. Zaten ne demişti Nil Tuğba için? Alev topuydu o. Yanında olup da Tuğba'yı arzulamamak mümkün değildi. Üstelik Yiğit daha ne olduğunu anlayamadan çoktan baştan çıkarılmış oluyordu.

Genç adam içinde biriken, karşılık bulduğu ve bulamadığı tüm arzuları doyurmak istercesine sevişiyordu Tuğba ile o gece. Şikayet edilemeyecek kadar harikaydı aralarında geçenler ama yine de genç kadın elinde olmadan ruhunun derinliklerinde bir yerlerde bir şeylerin ters olduğunu hissediyordu. Yiğit'in bastırılamayan açlığı, uzaklara dalan bakışları bir yana son darbe ona yanlışlıkla Nil demesiyle gelmişti.

Tuğba içkisini tazelemek için yanına geldiğinde ona Nil diye hitap etmişti. Böyle büyük bir konuyu ancak ne yapacağını kestiremeyen, sıradan kadınlar büyütürdü. Tuğba gibi kadınlar böyle büyük bir olayla karşılaştıklarında kendileri daha fazla büyüyüp, o olayın üstüne çıkarak yaşananı önemsiz kılma yolunu tercih ederlerdi.

'Küçük prenses epey meşgul etmiş sizleri belli ki adı diline dolanmış' dedi umursamaz bir gülüşle.

Yiğit ona hayranlıkla baktı. Tuğba gibi bir kadını nasıl olup da elinde tutabiliyordu gerçekten? Üstelik hiçbir şey yapmadan. Birden içi onu mutlu etme arzusu ile dolup taşmıştı.

'Prenses prenseslik yaptı işte…Çocukça kaprisleriyle hepimizi uğraştırdı. Boş ver şimdi onu. Yarın gidip sana yeni araba bakalım mı?'

'Ben arabamı seviyorum Yiğit. Üstelik sus payına da ihtiyacım yok. İstemesem susmayacağımı biliyorsun' dedi arkasını dönüp giderken. Üzerinde t-shirt altında iç çamaşırından başka bir şey yokken dayanılmaz derecede baştan çıkarıcı görünüyordu. Baştan çıkarıcı, kendinden emin ve tüm dünyayı elinde tutuyormuşçasına güçlü... Oysa elinde tuttuğu viski kadehinden başka bir şey değildi.

O an Yiğit'in içini öyle yoğun bir duygu kaplamıştı ki…Her ne yaşarsa yaşasın, her ne olursa olsun tüm hayatının Tuğba'nın avuçları içerisinde olduğunu ve olacağını hissetti. Genç kadın kadehi uzatırken ona bakıp düşüncelerini doğrularcasına sakince gülümsedi. Bu duygu onu neden boğmuyordu? Tuğba'nın elinde tuttuğu viski kadehinden farksız olmak neden onu paniğe sürüklemiyordu?

Tuğba elindeki kadehi ona doğru tekrar uzattı 'Alsana'

Yiğit kadehi alıp yanındaki sehpaya koyduktan sonra Tuğba'yı çekip kucağına oturttu 'Önce seni almak istiyorum desem?'

Tuğba gözlerini ona dikti 'Sormana gerek var mı?'

Yiğit'in yüzünde yamuk bir gülüş belirdi. Doğru sormasına gerek yoktu. İstediği zaman onu alabileceğini bilse de bu dünyada sahip olamayacağı tek şey Tuğba'ydı. İşte bu yüzden ondan vazgeçemiyordu. Genç kadın kendini her şeyiyle ona teslim ediyor görünmesine rağmen, asla tam anlamıyla onun olmamıştı. Kontrolü Yiğit'e gönüllü bir şekilde verirken aslında ipleri tutan yine ta kendisiydi. Yiğit'in Tuğba'yı keşfi tamamlanmamıştı işte bu yüzden onda takılıp kalmıştı. Dudakları ilk kez birleşiyormuş gibi büyük bir açlıkla onu öperken tekrar fısıldadı 'Sus payı değil ama ben yine de almak istiyorum'

Tuğba olumlu tek söz söylemedi ama itiraz da etmedi. Yiğit'in bir kez daha kontrolün kendinde olduğunu hissetmesine izin verdi. Bir kez daha kendine sahip olma açlığını doyurmasına göz yumdu. Bir kez daha bunu yaparken pahalı yollara başvurmasına ses çıkarmadı...

Haftanın sonuna doğru Şebnem Hanım'ın tatil planlarını netleştirmesi Nil'in köşeye sıkışmasına neden olmuştu. Bir an önce Murat ile konuşması gerektiğinin farkındaydı çünkü bir hafta sonra iki haftalık tatile çıkacaklardı ve olayları bu şekilde bırakıp giderse aklı Antalya'da kalacak, düşünceler içini kemirecekti. Tatil planını bozmak için türlü numaralar düşündüyse de, hiç biri annesini caydırmak için yeterince etkili görünmüyordu.

Ne yazık ki Murat ile konuşmak göründüğünden zordu. Sadece mesafeli davranıyor olması değildi sorun aynı zamanda onu bir türlü yalnız yakalayamıyordu. Sonunda Cuma işten çıkma vakti gelip çattığında tüm cesaretini toplayıp yanına gitme kararı aldı. Odasına kadar onu güçlükle taşıyan ayakları, tam kapıya vuracakken onu yarı yolda bırakıp geri çekilmeye niyetlenmişti ki ansızın Murat'ı buldu karşısında.

Murat ona soran gözlerle bakıyordu bir yandan da açıklama beklerken.

'Ee müsaitsen konuşabilir miyiz diyecektim' dedi Nil çekinerek.

'İnan hiç vaktim yok Nil. Sonra konuşsak olmaz mı?'

Nil'in tüm kararlılığı bir anda uçup gitmiş, omuzları düşmüştü. Arkasını dönüp gitmeye niyetlenmişken belirsizlik içerisinde geçecek bir geceyi daha düşünerek vazgeçti.

'Ne zaman konuşabiliriz o zaman?' diye sordu ansızın.

Murat ilgisizce karşılık verdi 'Müsait olduğum zaman herhalde'

Nil kesin bir cevap almadan bırakamayacaktı bu sefer 'O ne zaman olacak?'

Genç adam sıkıldığını açıkça belli eden bir şekilde 'İşlerimden fırsat bulduğumda herhalde Nil. Söylemen gereken şey bekleyemeyecek kadar acil mi? Yani burada gerçek sorunlarla uğraşıyorum eminim senin işle ilgili soruların bekleyebilir' dedi küçümseyerek.

Nil ***işle ilgili değil*** diye mırıldanırken Murat odasından çıkabilmek için girişi kapatan Nil'in çekilmesini beklediğini açıkça göstererek 'O zaman epey beklemesi gerekecek' diye karşılık verdi.

Genç kız onun bu tavırlarından fazlasıyla incinmişti. Kırılan gururunu telafi etmek istercesine başını dikleştirip olabildiğince güçlü durmaya çalıştı. 'Buna daha ne kadar devam edeceksin?'

'Neye?' diye sorarken Murat'ın sesi oldukça soğuk çıkıyordu.

'Beni görmezden gelmeye. Yokmuşum gibi davranmaya. Ne suç işledim bilmiyorum ama son bir haftadır seninle konuşurken karşımda bir duvar varmış gibi hissediyorum'

'Üstüne alınmışsın. Halletmem gereken meseleler var onlarla uğraşıyordum. Herkese aynı davranıyorum. Sana karşı tavrım da söyleyecek sözüm de yok'

Hangisi daha kötüydü kestiremiyordu Nil. Herkesle aynı konumda olmak mı yoksa Murat'ın üstüne alınmışsın derken **aslında** ***kendini fazla önemseme seni taktığım falan yok*** demek istemesi mi…Kendine kızacak kadar takmadığını ima ediyordu. Onu o kadar da ciddiye almadığını... ***Keşke kızgın olsaydı*** diye geçirdi içinden.

'Ama benim var ve içimde tutmaktan sıkıldım. Konuşmamız gerek. Konuşulması gereken şeyler var ve yokmuş gibi davranamam. Zaten birkaç haftaya İstanbul'a dönüyorum. Gelecek hafta sonu da tatile gidiyorum Murat'

'Sana iyi yolculuklar' diyerek kestirip atmıştı genç adam.

'Bu konuşabileceğimiz son hafta sonu. Ben şu anda olmasını istiyorum ama beklemem gerekiyorsa da beklerim. Saat kaçta işin biter'

Murat konuşmadan iyiden iyiye sıkılmış bir an önce sonlandırmak istiyordu. Aslında niyeti Nil'e karşı bu denli katı bir tavır takınmak değildi ama hani bir kez başlayınca olayların gidişatı kontrolden çıkar ve istemeden de olsa amacınızı aşarsınız ya…Murat da o durumdaydı. Basit bir tavır alma gün geçtikçe büyümüş ve aralarında gittikçe artan anlamsız bir soğukluğa dönüşmüştü.

Bir tarafı Haluk Bey'in kızını karşısında bu denli çaresiz görmekten keyif alsa da, başka bir tarafı *O,* ***Nil unuttun mu? Hiçbir suçu olmayan, saf ve tecrübesiz kız*** diyerek pişmanlık duyuyordu. Sonra kendine onun o kadar da saf ve tecrübesiz olmadığını hatırlatıp vicdanını rahatlatmaya çalışıyordu. Nil

kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramayan, küçük kaprisli bir kızdan başka bir şey değildi. Dünya o ve duygularının çevresinde dönüyordu. Oysa hayatta çok daha önemli şeyler vardı. Kırık bir kalpten, karşılıksız bir aşktan, sevgili uğruna dökülen gözyaşından çok daha önemli şeyler…

'Bak Nil bu kadar önemli olan ne bilmiyorum ama eğer ille de kararlıysan iki saate işim biter. O zaman odamda konuşuruz' Aslında işi yarım saate bitecekti ama onu bekletmek istiyordu. Belki böylece vazgeçer evine giderdi.

'Tamam o halde bekliyor olacağım'

'Gerçekten Cuma akşamı yapacak daha iyi bir işin yok mu? Pazartesiyi bekleyemez mi?' dedi son bir kez daha şansını deneyerek.

Nil onun gözlerinin içine şüpheye yer bırakamayacak bir kararlılıkla baktığında Murat ne pahasına olursa olsun bu konuşmanın yapılacağını, bu sefer kaçamayacağını anlamıştı.

'Hayır daha iyi bir işim yok' dedi Nil net bir şekilde. Zor kısmı başardığı ve Murat'ı konuşmaya ikna ettiği için çocukça bir mutluluk yaşıyordu. Ama sonra işin asıl zor kısmının duygularını açmak olduğu hatırlayınca içini tarifi imkansız bir tedirginlik kaplamıştı. Elleri buz kesmiş, kalbi olur olmaz şeylerde yerinden fırlayacak gibi atar olmuştu. Telefon çaldığında ya da ansızın dışarıda kapanan bir kapının sesini duyduğunda yerinde irkiliyordu.

İki saatin her saniyesini tek tek yaşıyordu adeta. Geçmişten bu yana bütün anılar, bütün konuşmalar gözünde canlanıyor kimisi içini heyecanla doldururken, kimisi yüzünü buruşturmasına neden oluyordu.

Sonunda dahili hattı çaldığında ekranda görünen numara Murat'ın aradığını gösteriyordu.

'Gelebilirsin' derken sesi o kadar otoriterdi ki sanki konuştuğu patronunun kızı değil de yanında çalışan sıradan biriydi.

Nil Murat'ın odasına girdiğinde iki saat önceki kararlılığından eser kalmamıştı. Tek bir şansı olduğunun ve çok iyi kullanması gerektiğinin bilincinde olarak kendini baskı altında hissediyordu.

'Evet Nil dinliyorum seni' dedi Murat koltuğunda iyice geriye yaslanarak. Bu haliyle öyle otoriter, öyle kendinden emin ve hata kabul etmez görünüyordu ki, Nil elinde olmadan korkmaya başladı. Bir an onu hiç ikna edemeyecekmiş ve boşuna kürek çekiyormuş gibi geldi. Neredeyse pes edip gidecekken içinden gelen son bir gayretle konuşmaya başladı. Onu aşkına inandırmak, birbirlerine ait olduklarına ikna edecekti.

'Murat bunu açıklamak benim için çok zor' dedikten sonra titreyen sesine hakim olabilmek için bir an durup derin bir nefes aldı. 'Ama daha fazla içimde tutabileceğimi sanmıyorum. Eminim sen de ne diyeceğimi tahmin etmişsindir'

Susup genç adamın bir yorum yapmasını bekledi. Sessizliğini koruduğunu görünce çaresiz devam etti.

'B-ben s-seni…seviyorum' derken Murat'a bakmaya cesareti olmadığı için başını önüne eğmiş, ellerine dikmişti gözlerini. Yine Murat'tan bir tepki gelir diye ummuştu fakat hiçbir karşılık alamayınca başını yavaşça kaldırıp onun yüzüne baktı.

Murat dirseklerini koltuğun yan taraflarına dayamış, ellerini de birleştirmişti. Gayet sakin bir şekilde sordu , 'Benden beklentin ne Nil?'

Nil afallamıştı. Murat'ın ağzından çıkan kelimeleri hazmetmek istercesine yutkundu kuruyan dudaklarını diliyle ıslatıp açıklamaya çalıştı.

'B-ben…s- s-senin de…' Gücünü toplamak için gözlerini kapatıp, tekrar derin bir nefes alırken

'Benim de seni sevdiğimi mi düşündün?' diye onun cümlesini tamamladı Murat. Karşısında Nil'in bu şekilde soğuk terler döküyor olması ona zevk vermiyordu. ***Keşke bu konuşmayı yapmıyor olsaydık*** diye geçirdi içinden. Onu kırmadan ikna etmenin yollarını arasa da ağzından çıkan her kelimenin Nil'i derinden yaraladığını pişmanlıkla görüyordu. ***Benim suçum değil. Benim hayatımda inceliği öğretecek kimse olmadı. Nil'in hayatı ise incelikler üzerine kurulu.***

Nil onun sorusunu başını sallayarak onaylarken küçük bir kızdan farksız görünüyordu. Ürkmüş, çaresiz küçük bir kız…Geleceğinin ve hayatının kontrolü başkasının elinde olan küçük bir kız…

Murat iç geçirdi 'Ah Nil neden işleri zorlaştırmak zorundaydın ki? Neden bu konuyu konuşmak zorundaydın…'

'Çünkü daha fazla içimde tutamıyorum. Hissettiklerim çok güzel şeyler olması gerekirken içimi kemiriyor beni yiyip bitiriyor. Murat bana karşı boş olmadığını biliyorum hissediyorum. Neden bize bir şans vermiyorsun?'

'Çünkü ben Gamze ile nişanlıyım Nil'

'Ama ona aşık değilsin!'

'Bunu nerden biliyorsun?'

'Çünkü aşık olsan aynı anda benden hoşlanıyor olmazdın'

Murat duyduklarından hoşnutsuz olarak hırsla yerinden kalktı 'Ama sana da aşık değilim Nil.'

Nil hayretle kaşlarını kaldırdı 'Nerden biliyorsun? Belki de aşıksın ve uzak durmaya çalışıyor, duygularını bastırıyorsun'

Murat genç kızın yanına gidip ona doğru hafifçe eğildi 'Değilim Nil. Çok güzelsin, seni beğeniyorum hatta senden hoşlanıyorum ama dediğin kadar aşık olsaydım Gamze'yi hiç düşünmeden terk ederdim değil mi?'

'Babam patronun diye çekiniyorsun belki de bana açılmaya'

Murat sinirli bir kahkaha attı 'Lütfen komik olma. Babanın hayatımı yönlendirmesine izin veririm mi sanıyorsun'

Nil duyduklarına inanmak istemiyordu. O halde basitçe ifade etmek gerekirse Murat ona aşık değildi. Yani bunca zamandır kendi kendine saydığı bahaneler, öne sürdüğü nedenler kandırmacadan başka bir şey değil miydi?

'O halde neden Yiğit bana ilgi gösterdiğinde kıskanıyordun?'

Murat'ın yüz ifadesi iyice gerilmişti 'Kıskanmıyordum sadece onun yaşında ve onun gibi bir adamın senin çevrende dolanmasını doğru bulmuyorum'

'Ama neden? Abim değilsin sen! Bütün bunlar bana aşık olduğun için olamaz mı?'

'Olamaz Nil olamaz!'

Nil'in tüm direnci kırılmış, sesi titremeye başlamıştı. Bakışlarını yerden ayırmadan mırıldandı 'Gamze'ye aşık değilsin ama bana da aşık olmadığını söylüyorsun. O halde bana bakışların, söylediğin sözler ne anlama geliyor?'

Murat elini sıkıntıyla saçlarında gezdirdi. Karşısında oturan küçüklüğünden beri tanıdığı ve her yeni yaşına girdiğinde büyüyüp serpilmesini hayranlıkla izlediği, istemeden de olsa kalbinin bir parçasını kaptırdığı yaprak gibi titreyen kız az sonra ağlamaya başlayacaktı. O zaman bu kararlılığını nasıl devam ettireceğini bilemiyordu. Nil'in önünde hafifçe çömelip, ona bakmak için başını eğdi.

'Bak Nil seni sevmediğimi söyleyemem. Buna aşk de, hoşlanma de, çekim de ne dersen de…Ama sen ve ben beraber olamayız. Hiç bir koşulda ve hiçbir zamanda. Lütfen daha fazlasını sorma'

Nil yeşili gözleri yaşlarla parlayan genç kız ona yalvaran bir ifade ile bakıp sordu 'Ama neden? Aşk her şeyin üstünde değil midir?'

Murat'ın yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi 'Ben aşkın her şeyi mahvettiği, hayatları altüst ettiği bir yerden geliyorum Nil. Aşkın büyülü ya da güzel hallerini bilmem tanımadım.'

Nil şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilemiyordu, adeta donup kalmıştı. Aşka inanmayan bir adama aşkını anlatmaya çalışmanın imkansızlığı altında esildiğini hissetti.

Murat konuşmasına devam etti. 'Aşk benim geldiğim yerde her şeyi affetmez, affetmedi de. Hiçbir hatanın mazereti de olamaz. Aşkın adı geçmez bile. Görüyorsun ya senin ve benim dünyam çok farklı. Sen aşkı hayatının merkezine oturtup onu yüceltirken ben ömrüm boyunca aşktan köşe bucak kaçtım. Ben aşkı ne senin gözünle görebilirim ne de senin gibi yüceltebilirim' dedikten sonra elini Nil'in elinin üzerine koyup sevgiyle sıktı 'Nil ben senin

hayalinde canlandırdığın erkek değilim. Keşke olsaydım. Ama benim ihtiyaçlarım ve beklentilerim, seninkilerden çok farklı. Üzgünüm...'

Nil dudaklarında tuzlu ıslaklığı hissedene kadar ağladığının farkında bile değildi. Tüm hayalleri paramparça olup rüzgara kapılmış küçük bir çocuk kadar yıkık görünüyordu. Yine de beklenmedik bir biçimde o yıkılmış küçük kız çocuğu ancak çocuklara has bir iyimserlik ve gözü karalıkla yüzündeki yaşları elinin tersi ile silip adeta yemin edercesine konuştuğunda Murat elinde olmadan ona hayranlık duymuştu.

'Seni benim kadar hiç kimse hiç kimse sevemez ve sen de bunu gördüğünde aşkın gücüne inanacak, aşka boyun eğeceksin.'

Murat çaresizce başını iki yana salladı.

'Sana yemin ediyorum Murat çok yakında seni ne kadar sevdiğimi ispat edeceğim. İşte o zaman sen de bana olan aşkını daha fazla inkar edemeyeceksin...'

Tuğba yatağın üzerinde açık duran valize eşyalarını yerleştirirken Yiğit onu sabırsızca izliyordu.

'Nerden çıktı şimdi bu gezi Tuğba ya? Daha tatilden döneli 10 gün olmadı. Üstelik bana hiç bahsetmedin bile' dedi Yiğit keyifsizce.

Tuğba dolaptan çıkardığı giysileri üzerine tutup incelerken aynadan Yiğit'e bakıp gülümsedi.

'Çünkü ben de bilmiyordum sevgilim. Aniden karar verdim. Meltem gidiyormuş sen de gelsene dedi. Ben de olur mu olmaz mı diye düşünürken bir baktım havayollarını arayıp rezervasyon yaptırmış bile'

Elindeki giysilerden birini daha üzerine tutup başını hafifçe yana eğdi. Kararsızlık içerisinde bir süre baktıktan sonra üstünü çıkarıp denemeye karar verdi. Sadece iç çamaşırları ile kaldığında Yiğit daha fazla dayanamayıp yataktan kalktı ve yanına gidip arkasından ona sarıldı.

'Gitmeni istemiyorum' derken yüzünü saçlarına gömmüş kokusunu içine çekiyordu. Tuğba başını geriye attı, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. İçinden ***ben de istemiyorum ama...***diye geçirdi.

Arkasını dönüp Yiğit'i dudaklarından yumuşak bir şekilde öptü. 'Çok kısa sürecek. Yokluğumu fark etmeyeceksin bile'

Yiğit'in yüzünde alaycı bir gülüş belirdi 'Bu dediğine sen de inanmıyorsun değil mi?'

Genç kadın‘ Elbette inanmıyorum inansaydım gider miydim sanıyorsun?’ diye kendinden emin bir ifadeyle karşılık verirken göz kırptı.

Yiğit onu gözlerinde hayranlıkla bir süre süzdükten sonra ansızın sorma ihtiyacı duymuştu ‘Bunu nasıl başarıyorsun?’

‘Neyi nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim yok’ derken Tuğba tek kaşını kaldırmış muzip bir ifadeyle bakıyordu.

‘Bunu işte. Bu denli kendinden emin, bu denli sınırların dışında olabilmeyi. Normları nasıl bu kadar boş verebiliyorsun?’

Tuğba ondan uzaklaşıp eşyalarını valize yerleştirmeye devam etti. ‘Hangi normlardan bahsediyorsun?’

Yiğit tekrar yanına gidip onu kolundan tutarak kendine çevirdi ‘Bana anlamıyormuş numarası yapma Tuğba. Toplumun benimsediği normlardan bahsediyorum. Bir kadının olmazsa olmazlarından. Bilirsin işte ilişkide izlediği yollar, benimsediği kurallardan’

Tuğba karşısındaki erkeğin zekası ile oyun oynamayı hep sevmişti. Yiğit hakkında çok şey yazılıp çiziliyordu. Kendi hakkında da öyle. Yazılanların yarısı, söylenenlerin nerdeyse tamamı yanlıştı. Bunlarla baş edebilmenin en kolay yolu hepsini yok saymaktı. Tuğba bu özelliğini sonradan edinmemişti. Tuğba hep böyle olmuştu. Çocukluğunda bile kendine yakın olan tek tük arkadaşı dışındakilerle arasına hep mesafe koyardı.

Elbette ilk bakışta onu anlayabilmek kolay değildi. Çoğu zaman kendini beğenmişlik ya da soğukluk ile itham edilirdi. Ama belki de onu gerçek anlamda tanımak yolunda atılacak ilk adım öncelikle annesi Esin Hanım’ı tanımaktan geçiyordu.

Esin Hanım iki kez evlenip boşanmış oldukça varlıklı bir kadındı. Hani attığı her adım olay olan, davet edildiği partilerde ancak o geldiğinde eğlencenin başladığı ve mekanı terk etmesi ile bütün ihtişamı da beraberinde götüren kadınlar vardır ya işte Esin Hanım öyle bir kadındı. Her iki evliliğinde de camianın en marjinal erkekleri arasından seçim yapmıştı. Hayatı bildiği gibi yaşayan, başkalarının ne düşündüğünü takmayan bir kadındı Esin Hanım. Neden takacaktı ki? Ona göre bu yaşamda herkese verilmiş bir tek şansı vardı ve onu da bildiği gibi kullanmaktan daha mantıklı bir şey olmazdı.

‘Hayat başkaları için feda edilemeyecek kadar değerli, başkaları ne düşünür diye yaşayamayacak kadar da kısa’ derdi hep.

Tek bir çocuğu vardı o da Tuğba idi. Annesinin güzelliğine ek olarak ressam babasının sıra dışı vizyonuna sahipti. Hayatı objektifinin kadrajından

görmeye alışık olan Tuğba için kadrajın dışında kalan çoğu şey göz ardı edilebilirdi.

O sadece ölümsüzleştirilmeye değer görüntülerin, olayların ve insanların fotoğrafını çekerdi. Çok iyi olmanın ötesinde çok yaratıcı bir fotoğrafçıydı. Kullandığı kimi teknikler yenilik olarak kabul edilecek türdendi. Son yılların en başarılı fotoğrafçıları arasında yerini kolayca almasındaki en önemli etken çektiği tüm fotoğrafların altına hayat vizyonunu ve sıra dışı kişiliğini imza olarak atmasıydı.

10. yaş gününde babası ilk fotoğraf makinesini hediye ettiğinde hayattaki yolu belli olmuştu. Bu ne bir hobi ne de bir meslekti onun için. Bu hayatın kendisiydi. Sonsuzluğun resmi, kendinden sonra gelecek nesle bir zamanlar var olduğunu ispat etmenin en canlı şekliydi. Bu onun için tutkunun ötesinde nefes almak kadar gerekliydi.

Tuğba'nın hayata bakışını etkileyen iki önemli olay vardı. İlki 10 yaşında aldığı doğum günü hediyesi ikincisi de 17 yaşında annesi tarafından verilen bir kitaptı. ***Var Olmanın Dayanılmaz Hafifliği.***

O kitabı tekrar tekrar okumuş, içinde barındırdığı felsefeyi iyice özümsemeden önce benliği defalarca reddetmişti. Böyle bir şey olamaz, mümkün değil diyerek yarısında bir kenara fırlatmıştı kitabı ilk okuduğunda. Annesi kitabı nasıl bulduğunu sorduğunda ise saçmalıktan ibaret olduğunu söyleyerek kestirip atmıştı. İşte o gün annesi kitabı eline alıp içinden şu paragrafları çıkarıp okumuştu:

"Bu düşüncesiyle(Nietzsche); düşünün bir kere, her şey tıpkı ilk yaşandığı biçimiyle yineleniyor ve yinelenmenin kendisi de sonsuza kadar koşuluyla yineleniyor! Ne anlama gelir bu çılgın mitos? Olumsuz açıdan bakıldığında, Ebedi Dönüş mitosu bir daha geri dönmemecesine kaybolup giden, yinelenmeyecek olan yaşamın bir gölgeye benzediğini, ağırlıktan yoksun, daha baştan ölü olduğunu ve ister korkunç, ister güzel, ister yüce, korkunçluğunun, yüceliğinin ve güzelliğinin hiçbir anlam taşımadığını önerir."

Yaşamlarımızın her saniyesi sonsuz kere yineleniyorsa, İsa'nın çarmıha çivili olduğu gibi biz de sonsuzluğa çivilenmişiz demektir. Bu, insanı dehşete düşürecek bir olasılık. Sonsuza Kadar Yinelenme dünyasında her attığımız adıma dayanılmaz bir sorumluluğun ağırlığı gelir çöker.
İşte Nietzsche, Sonsuza Kadar Yinelenme düşüncesine bunun için yüklerin en ağırı demiştir (das schwerste Gewicht).

Sonsuza Kadar Yinelenme yüklerin en ağırıysa, bizim yaşamlarımız bu ağırlığın karşısında göz kamaştırıcı bir hafiflik içinde belirmektedir. Peki, ağırlık gerçekten nefret edilesi, hafiflik de göz kamaştırıcı mıdır? Yüklerin en

ağırı ezer bizi, onun altında çökeriz, bizi yere yapıştırır bu ağırlık. Öte yandan her çağda yazılmış aşk şiirlerinde, kadın erkeğin bedeninin ağırlığı altında ezilmeyi özler. O halde yüklerin en ağırı aynı zamanda yaşamın sağladığı en şiddetli doyumun da imgesidir.

*Yük ne kadar ağır olursa, yaşamlarımız o denli yaklaşır yeryüzüne, daha gerçek, daha içten olur. İşi tersten ele alırsak, bir yükten mutlak biçimde yoksun olmak insanoğlunu havadan daha hafif kılar; göklere doğru kanat açar insan, bu dünyadan ve dünyasal varlığından ayrılır, yalnızca yarı yarıya gerçek olur, devinimleri önemsizleştiği ölçüde özgürleşir. **Hangisini seçmeli o halde? Ağırlığı mı, hafifliği mi?"***

İşte o gün Tuğba'nın Milan Kundera'ya bir şans daha verdiği gün, hayata bakışında yeni bir sayfanın açıldığı gündü. Tıpkı insan yaşamının belli bir yaştan tekrara ve daha sonra tekrarın da tekrarına dönüşmesi, Nietzsche'yi, üstünlük arayışına soktuğu gibi Kundera da karakterlerin de bu çelişkiyi ortaya sermekteydi. **Tomas'ın farklı kadınlar olan birliktelikleri veya Sabina'nın bir erkekle uzun süreli bir ilişkiden kaçınması cinsellik temelli bir isyandı.**

Yiğit Kundera'nın romanındaki ***Tomas'tı*** onun için. İlk gördüğü andan itibaren onu hiç koşulsuz anlamış ve kabullenmiş olması bu yüzdendi. O da var oluşun tek düzeliği ve tekrarına karşı ***çokeşlilikle başkaldırıyordu.*** Bir çeşit arayıştı içinde bulunduğu ama bu arayışta karşısına çıkan her cevap çözümün değil sorunun bir parçası olmaktan öte gidemiyordu. Öyle bir noktaya gelmişti ki bu döngü onu hep kaçtığı tekrarın tam orta yerine hapsetmiş, kaçışın ta kendisini anlamsız kılmaya başlamıştı.

Bu noktada ciddi anlamda tatminsizlik yaşaması kaçınılmazdı. Bunu Yiğit göremese de Tuğba görebiliyor, yaklaşmakta olan krizi hissedebiliyordu.

'Bu sorunun cevabı basit' diye gülümseyerek karşılık verdi Yiğit'in sorusuna. 'Akıntıya karşı kürek çekmek yerine, kendimi akıntıya bırakıyorum'

Yiğit'in yüzünde yamuk bir gülüş belirdi 'Kaçamak oynuyorsun demek'

Tuğba başını iki yana salladı 'Hayır tam tersine kartlarım açık oynuyorum. Bana göre sevgilim toplumun kuralları akıntının önüne çekilmiş bir set. Oysa akıntıyı düşman değil, dost olarak görüp o seti kaldırırsan kendini de suyun tatlı serinliğine bırakırsan hayatın çok daha keyifli olduğunu görürsün'

'Çok zekisin'

'Çok kurnazım. Zeka ile alakası yok. Vaktiyle hayat hakkında birkaç sağlam ipucu aldım ve bunları kulağıma küpe yaptım'

Yiğit eğilip kulaklarına dili ile dokundu 'Bu kulaklara mı?'

Tuğba başını yana eğip onun boynuna doğru inen öpücüklerine daha fazla yer açtı 'Hmm aynen öyle'

Yiğit sevgilisini belinden tuttu, kendine çekip bedenine yasladı 'Küpeleri kıskanıyorum'

Tuğba sesli bir kahkaha atarak karşılık verdi 'Sen sevgilim hiçbir şeyi kıskanmazsın. En azından uzun süre kıskanmazsın. Sadece senin olana kadar belki…'

Yiğit hafifçe geri çekilip Tuğba'nın yüzünde kırgınlığın izlerini aradı ama onun yerine sakin bir ifade görünce biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

'Yanılıyorsun ben de kıskanç olabilirim. Mesela şimdi Monaco'daki şanslı erkekleri kıskanıyorum'

'Nedenmiş o?'

'Onlar seni üç hafta boyunca bol bol görecek bense burada seni özlüyor olacağım.'

Tuğba erkeğin kollarından sıyrılıp ona arkasını döndü. 'Eminim seni oyalayacak yığınla işin vardır'

'Hiç biri senin kadar iyi oyalayamıyor ama' diye takıldı ona.

Tuğba 'O konuda da bir çözüm yolu bulacağına hiç şüphem yok' diyerek umursamaz bir şekilde omuzlarını silkerken bilmediği Yiğit'in aynanın bir köşesinde yüzünün yansımasını görebildiğiydi. Ve bu yüz o kadar da umursamaz görünmüyordu…

Murat ile konuşmalarının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Nil sevdiği erkeğe aşkını ispatlamakta kararlı olduğunu söylemişti ama açıkçası bunu nasıl yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Görünüşe göre yalvarmak ya da sevdiği erkeğin kollarına atılmak Murat için fikrini değiştirmesine neden olacak kadar güçlü ispatlar değildi. Aynı şekilde altı yıl beklemiş olmak da onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kendini onun için saklıyor olması ya da hayatına hiç erkek sokmamış olmasının da Murat için hiç bir cazibesi yoktu.

Belli ki Gamze'ye olan hisleri düşündüğümden de güçlüymüş diye geçirdi içinden yatağında sırt üstü yatarken. Odası, bunca yıl bütün sırlarına, mutluluklarına, acılarına, heyecanlarına, hayallerine, umutlarına ev sahipliği yapmış odası şu anda hapishaneden farksızdı onun için. Düşünceleri ile tüm benliğini kıstıran, nefes almasına dahi olanak tanımayan bir hapishane. Ve çok

yakında bu hapishaneden çıkıp, ailesiyle tatile gidecek ve orada açık tip cezaevinde ama yine kalbi Murat'a tutsak olarak geçirecekti günlerini. Düşüncesi bile tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Lütfen, lütfen Allah'ım bir şey olsun ve annem şu tatili iptal etsin diye geçirirken içinden bir anı canlanmıştı hafızasında. Küçükken babasının onu kucağına oturtup, işaret parmağı ile burnuna hafifçe dokunarak yaptığı uyarıyı hatırlamıştı.

8 yaşındaydı ve okulun yılsonu gösterisinde başrolü kapabilmek için çok uğraşmıştı. Ama ne yazık ki, peri rolünü sırf saçları sapsarı olduğu ve bale dersleri aldığı için en anlaşamadığı, daha doğrusu en çok kıskandığı sınıf arkadaşı alınca, bu duruma fena halde bozulmuştu.

Babası eve geldiğinde kızının yüzünden düşenin bin parça olduğu görerek onu yanına çağırmış, kucağına oturtup sorunun ne olduğunu sormuştu.
Nil de olan biteni anlattıktan sonra tüm çocukluğu ile sonuçlarını düşünmeden safça bir dilekte bulunmuştu. 'Umarım Aslı düşer ve ayağını kırar da başrol oynayamaz'.

Bunu duyan babası onu tatlı sert azarlamıştı.'Küçük Hanım başkaları için kötü şeyler dilemek sana hiç yakışmıyor. Ben kızımı bundan daha iyi, çok çok daha iyi yetiştirdiğime inanıyorum'

Daha o zamanlardan dediği dedik inadı inat olan babasının küçük cadısı yaptığından zerre kadar pişmanlık duymayarak, yine sadece babasının hatırı için küçük bir tavize ikna olmuştu.

'İyi o zaman düşüp ayağını kırmasın. Sadece bileğini incitsin. O bile yeterli' diye karşılık verdiğinde babası kahkahayı basmış sonra da onun o minicik biçimli burnuna işaret parmağı ile hafifçe dokunup 'Ne dilediğine dikkat et prenses gerçek olabilir' diyerek gözdağı vermişti.

Nil bakışlarında muzip pırıltılarla ***umarım*** diye geçirmişti içinden. Gerçi arkadaşı düşüp ayağını kırmış ya da bileğini incitmiş değildi. Yine de kızcağız kızamık olup gösteriye katılamadığında Nil kısacık bir süre için, yaklaşık 10 dakika kadar, vicdan azabı duyduysa da sonrasında çoktan kendini rolünün büyüsüne kaptırıp döne döne dans etmeye başlamıştı bile.

İşte bu gece de böyle içten dilerken tatile gidişlerini engelleyecek herhangi bir nedeni, ertesi sabah olacaklar aklının ucundan bile geçmezdi. Bilseydi o dilekte bulunur muydu hiç?

Sıkıntıyla yatağında dönüp dururken, Murat ile yaptığı konuşmayı kelimesi kelimesine hatırlıyor, o anı tekrar tekrar hayalinde canlandırıyordu. Belki onun duyguları hakkında daha fazla ipucu bulabilir, gözünden kaçan önemli bir noktayı yakalayabilir diye…

Ama hayır ne kadar düşünürse düşünsün, hangi açıdan bakarsa baksın ve ne kadar iyimser olursa olsun Murat son derece açık ve net ifade etmişti ona karşı duygularını. Nil'e aşık değildi. Nil'e zaafı bile yoktu. Nil'e hayranlık dışında bir duygu beslemiyordu. Üstelik Gamze'ye karşı duyduğu hayranlığın yanında lafı bile olmazdı.

Of şu Gamze…diyerek dileklerine bir tane daha ekledi. Nasılsa bu gece başlamıştı bir kez kalbinden geçenleri bir bir kelimelere dökmeye, Tanrı'dan medet ummaya…Şimdi duracak değildi.

Şu Gamze ortadan yok olsa keşke diye dilediği an içini büyük bir pişmanlık kapladı. Bu kadar ileri gitmesini gerektirecek ne yapmıştı ki bu kız? Hem babasının bir öğüdü daha vardı . ***Dilenen her kötülük eninde sonunda sahibine geri döner. İyilik dile iyilik bulasın*** derdi hep.

Nil gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Dileğinde küçük bir düzenleme yapmaya hazırlanıyordu

Allah'ım az önce sözlerim maksadını aşmış olabilir. Keşke yok olsa derken kızın ölümünü falan dilemiyordum. Yani bilirsin işte reddedilemeyecek bir iş teklifi ya da benzer bir nedenle başka şehre gidebilir mesela. İşlerine karışmak istemem. Niyetim senin işlerine karışmak değil benimkisi sadece öneri. Ya da belki de aslında Murat'a aşık olmadığını anlasa…Bunu anlamasına yardımcı olacak başka bir erkek çıksa ve aklını başından alsa…Anlarsın ya hani bunca zaman aşkın ne olduğunu bilmiyormuşum falan diye Murat'ı bir çırpıda silse…

Sevdiği adamın bu durumda neler hissedeceğini düşünerek telaşla ekleme ihtiyacı duydu. ***Tabii Murat bunun için üzülmeye bile fırsat bulmadan bana aşık olduğunu anlasa…Lütfen Allah'ım lütfen hayatım boyunca yaptığım bir tek iyilik varsa onun hatırına Murat'a aşkımı ispatlamam için bana bir fırsat yarat. Yani biliyorum yapığım iyilikleri dileklerle takas etme fikri çok da hoş değil ama o kadar çaresizim ki…*** derken burnu tekrar yanmaya başlamış, gözlerine yaşlar birikmişti.

Kendini öyle çaresiz, öyle çıkmazda hissediyordu ki hayatın bundan sonraki anlamı bir anda yok olmuştu sanki. Sessiz gözyaşları önce hıçkırıklara dönüştü sonra da dakikalarca şiddetli sarsıntılar halinde ruhunun derinliklerini adeta yerle bir etti. Nihayet akıtacak tek bir damla kalmadığında o da kendinden geçmiş, sabaha kadar uyanmayacağı keyifsiz bir uykuya dalmıştı.

Ertesi gün mahmur gözlerini açtığında ilk karşılaştığı yerde duran valizi olmuştu. Cuma günü gelip çatmıştı bile. Şirkette geçireceği ve Murat'ı görebileceği bu son günüydü. Cumartesi sabahı tatile gideceklerdi. Bu

düşünce ile bir kez daha tansiyonu düşmüş başı dönmeye başlamıştı. Her şeye rağmen yatağından kalkıp, üstünü giymekte acele etti. Son gününü miskinlik yaparak harcayacak değildi. Tam olarak ne yapabileceğini bilmese de, bir şeyler yapabileceğini umut ederek güne hazırlandı.

Aşağıya indiğinde kahvaltı sofrasında anne ve babasını göremeyince şaşırmıştı.

'Melike Teyze annemler daha uyanmadı mı?' diye sordu merakla.

Kadıncağızın yüzünün asıklığından ve durgunluğundan bir şeylerin ters gittiği ortadaydı ama Nil'in günlerdir Murat ile dolu olan beyni ilk bakışta bu veriyi dikkate almamıştı.

Melike Hanım yumuşak ve temkinli bir tonla 'Hastanedeler' dediğinde Nil hafifçe sendelemiş, dengesini bulmak için mutfak masasına tutunmuştu.

Endişe ve korkudan deli gibi çarpan kalbi konuşmasını, düşünmesini hatta nefes almasını bile zorlaştırıyordu. Melike Hanım aceleyle Nil'in elini tutup sandalyeye oturturken genç kız da bir yandan sorularını soruyordu.

'N-ne ne den?! Kim için? Yoksa babam mı? Ya da annem?'

Kadın başını olumsuz anlamda salladığında onun cevap vermesine fırsat kalmadan Nil'in dudaklarından üçüncü korkunç ihtimal döküldü 'O halde anneannem!'

'Sabaha karşı haber almışlar. Seni uyandırmak istemediler. Eren de bu gece evde kalmadı. O da bilmiyor'

Nil telaşla yerinden fırladı 'Hangi hastane biliyor musun?'

Melike Hanım onu yatıştırmaya çalışıyordu 'Yavrum önce bir şeyler ye. Zayıfladın epey son zamanlarda. Bak zırta pırta başın döner oldu.'

'Melike Teyze zırta pırta değil anneannemin hastanede olduğu haberine verdiğim tepki bu!'

Kadıncağız kendini yanlış ifade etmiş olmanın verdiği mahcubiyetle hafifçe kızarınca Nil pişman olmuştu. Onu omuzlarından tutup gönlünü aldı 'Özür dilerim. İyi niyetle söylediğini biliyorum kusura bakma ne olursun. Şimdi söyler misin hangi hastanedeler?'

Kadıncağızdan bilgiyi alır almaz adeta rüzgar gibi evi terk edip arabasına bindi. Birkaç hatalı sollama, kırmızı ışıkların tümünde geçme ve iki kez kazanın eşiğinden dönme sonucunda sağ salim hastaneye varmıştı.

Sanki ayakları yeterince hızlı adım atmıyor, danışma görevlileri de yeterince yardımcı olmuyordu. Tabii onların dünyası etkilenmemişti bu sabaha karşı olanlardan. Onlar anneannesinin ne harika bir kadın olduğunu bilmiyorlardı. Tanımış olsalardı şüphesiz bu kadar duygusuzca yattığı odanın numarasını söylemezlerdi.

Nil gözlerini yere dikmiş koridorda ilerlerken ancak böyle zamanlarda dikkat edilebilecek ayrıntıları fark ediyordu. Yerdeki hastanelere özel kaplamanın içerisinde parlayan simler gibi. Ya da koridor duvarlarında boylu boyunca uzanıp giden lila rengi şerit gibi. Neden lila diye sordu kendi kendine. Sanki böyle bir renk kullanınca hastanenin soğukluğunu alıp götüreceklerini mi sanıyorlardı? Lila, pembe ya da turuncu ne fark ederdi ki? Sonuçta anneannesi ölüm döşeğinde yatarken ya da belki de son nefesini verirken duvarların ne harika renge boyanmış olduğunu görerek acıları hafiflemeyecekti.

Allah'ım neler diyorum ben? O ölmeyecek ölemez. Hayatımda tanıdığım en sağlıklı, en neşeli insanlardan biri. Daha uzun yıllar kimseye muhtaç olmadan yaşayabilecek kadar da güçlü. Hepsi benim suçum! Dün gece o aptal dileği dilemeseydim belki de ona hiçbir şey olmayacaktı. Tatile gitmemek, Murat'tan uzak kalmamak için…

Adımlarını öyle sıklaştırmıştı ki, nerdeyse koşuyordu…Her şey onun suçuydu. Ne zaman bu kadar içten bir şey dilese…Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülürken 1240 numaralı odayı fark ederek durdu. Bundan sonra hayatı boyunca bu numaradan nefret edeceğini düşünürken bir yandan da derin bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı.

İçeriye bu şekilde giremez, anneannesinin karşısına böyle çıkamazdı. O tatlı kadına moral verecek her zamanki gibi onun kaygısız kelebeği olacaktı. Kelebeğim diye severdi anneannesi onu. Annesi de ona takılarak tek eksiği üstüne konacak bir çiçek derdi.

Anneannesi kendinden son derece emin ve cesaret veren bir şekilde torununun gözlerinin içine bakıp karşılık verirdi. Benim kelebeğimin suçu mu konmaya değecek kadar özel ve güzel bir çiçek yoksa etrafında?

Nil bu tatlı anının yüzüne kattığı tebessümle kapıyı açtığında gördükleri karşısında donup kaldı. Eli kapının tokmağında asılı ne diyeceğini bilemez halde yutkundu. Boğazını yakan hıçkırıkları emin olmadan salıvermeyecekti. Soran gözlerle annesine ve babasına baktığında bunun gerçek olduğundan emin oldu. O gitmişti.

Bir daha geri dönmemek üzere…Vedalaşamadan. Hayatında ilk kaybını yaşıyordu genç kız. Dedesi o doğmadan önce vefat etmişti. Babaannesini öldüğünde henüz bir bebekti… Gerçek anlamda yoksun kalmanın ne olduğunu ilk kez anlıyordu. Öyle güçlü bir acıydı ki hissettiği, her nefes alışında yüreği sızlıyordu adeta. Tek duygu vardı şu anda. Yoğun ve ezici bir yitiriş duygusu… Tüm benliğini sarsan... Herşey bir anda elinden kayıp gitmişti adeta. Ona bir daha dokunamayacak, beyaz saçlarını okşayamayacak, kurabiyelerini tadamayacak, tatlı sesini duyamayacak, bakışlarında huzuru

bulamayacaktı. Geriye kalan tek şey özlem olacaktı bundan sonra…Bir de zaman içerisinde solup gidecek, canlılığını yitirecek anılar…Kokusunu hatırlayamayacaktı yıllar geçtikçe, tıpkı sesini anımsamakta güçlük çekeceği gibi…
Nil'in hayatı devam edecekti şüphesiz ama bir parçasından mahrum kalarak…

Üç hafta geçmişti anneannesinin ölümünün üzerinden. Bu süre zarfında hayat hakkında pek çok tecrübeye tanık olmuştu Nil. Cenaze işlerinden başlayıp, her gün başsağlığına gelen tanıdıklara, evde okunan dualara kadar daha önce varlığından haberdar olmadığı pek çok geleneksel ve dini uygulamayı tanıyıp, anlamaya çalışıyordu.
Annesinin yanında olup, ona destek olması gerektiğini fark etmesi çok zaman almamıştı. İlk şok ve beraberinde gelen yoğun acının ardından, bu kaybı kendinden daha derin yaşayacak bir kişi varsa onun da annesi olacağını hatırlamıştı.

Güçlü kadındı Şebnem Hanım, dışarıdan bakınca sağlam durmaya çalışıyordu ama Nil annesinin kederine kapılıp gitmemek için içinde ne büyük fırtınalarla boğuştuğunu tahmin edebiliyordu. Çünkü bir an için kendini annesinin yerine koyup da ya kaybettiği anneannesi değilde annesi olsaydı diye düşünmüş bunu kabullenmenin kolay bir yolu olmadığını fark etmişti.
Ne kadar güçlü olursa olsun Şebnem Hanım hayatta en çok değer verdiği ve yerinin doldurulmasının mümkün olmayacağı bir yakınını kaybetmişti. Bir de Nil'i toparlamak için uğraşmamalıydı. Bu sefer Nil onun için işleri kolaylaştırmalıydı.

Nitekim öyle de yaptı. Babası bir gece çalışma odasında kızı ile baş başa görüştüğünde annesine bu denli destek olmasından ne kadar memnun olduğunu ifade etmişti.
'Seninle gurur duyuyorum Nil. Çok genç ve tecrübesiz olmana rağmen annene bu konuda çok güçlü destek oluyorsun. İyi ki evdesin ve annenle ilgilenebiliyorsun'
'Teşekkürler babacığım ama ben pek de bir şey yapmıyorum. Annem zaten güçlü bir kadın'
Haluk Bey başını hafifçe öne eğip acı bir ifadeyle gülümsedi 'Sandığın kadar değil kızım. Sen ve Eren onun için önemli motivasyon kaynağısınız.

Acısını hafifletiyor, ona moral oluyor, hayata tutunmasını sağlıyorsunuz. Yine de annenin annesine ne kadar düşkün olduğunu bilen biri olarak söylüyorum son derece sarsıcı bir süreçten geçiyor'

Nil kaşlarını çatıp merakla sordu 'Neden bahsediyorsun sen baba?'

Haluk Bey kızının endişelendiğini anlayarak onu rahatlatmaya çalıştı. 'Korkacak bir şey yok prenses. Ben etkilendiğini belirtmek istemiştim. Bilirsin işte ağlıyor, geceleri uyumakta güçlük çekiyor…' Babasının işaret parmağı ile alt dudağına dokunduğunu gören genç kız iyice meraklanmıştı. Babası endişeli ve tedirginken bu hareketi yapardı.

'Benden gizlediğin ne?'

Haluk Bey'in uykusuzluktan çökmüş gözlerinde güven vermekten çok uzak, zayıf bir gülümseme belirdi. 'Bir şey gizlediğimi de nerden çıkarıyorsun Nil?'

'Yapma baba bu çok açık. Seni iyi tanırım. Lütfen çocukmuşum gibi kandırmaya çalışma beni'

Babası kısa bir süre için kararsız kalmış sonunda pes ederek anlatmaya başlamıştı. Sonuçta Nil koca kız olmuştu. Bazı şeyleri açık ve net bilmesinin faydası olabilirdi.

'Annen bir süredir uyuyamıyor' dedikten sonra Haluk Bey duraksayınca, genç kız cesaret vermek istercesine gözlerini ondan ayırmadan başını salladı.

'Evet bunu söylemiştin'

'Bunun nedeni bir iki sefer anneanneni yatak odasında gördüğü için.Yani o öyle sanıyor. Onu gördüğüne inanıyor ama aslında bir yandan bu fikir onu ürkütüyor. Çünkü dediğine göre ona hiç bir şey söylemiyor sadece hoşnutsuz bir ifade ile izliyormuş'

Nil gözlerini dehşetle açıp duyduklarını sindirmeye çalıştı. 'Annem buna gerçekten inanıyor mu? Yani belki de anneannemin ruhu gerçekten aramızda dolanıyor' dedikten sonra hafifçe ürpererek kollarını göğsünde kavuşturdu.

Haluk bey başını olumsuz anlamda salladı. 'Hayır Nil böyle şeyler düşünme. Ruhun aramızda falan dolaştığı yok. Hepsi annenin hayalinin ürünü. Şu anda üstüne gitmemek en iyisi diye ona zaman tanımaya karar verdik. Geçici bir durum olma ihtimali yüksek. Ama psikologu ile görüştüm…'

'Annemin bir psikologu mu var?' diye sordu Nil hayretle.

Haluk Bey derin bir nefes alıp verdi 'Uzun hikaye…Bir dönem düzenli olarak gitmişti sonra seanslardan olumlu sonuçlar alınca gitmeyi bıraktı ama bağlantısını koparmadı. Her neyse annen halüsinasyon görüyor olabilir. O kadar uzun süredir uyumuyor, uykuya direniyor ki, uyku ilaçları bile doğru

dürüst etki etmiyor. Bir şekilde bu sorunun üstesinden gelemez isek kısa süreli hastaneye yatması gerekebilir.'

Nil kaşlarını çatmış babasının sözlerini düşünüyordu.

'Bak biliyorum annen çok güçlü bir kadın. Bu görüntüsünü korumak için çoğu zaman duygularını fazlası ile baskı altında tutuyor, kendini çok sıkıyor. Acısını bile olması gerektiği gibi yaşayamıyor. Uyuyamıyor. Uykuya daldığı an bir şeyin boğazını sıkıp nefes almasını engellediğini söyleyerek panik bir halde uyanıyor. Işıkları söndüremiyoruz çünkü kendini mezardaymış gibi hissettiğini söylüyor. Annesinin mezara indirilip, üzerine toprak atıldığını gördüğünden beri bu sorunu yaşıyor.

İlk başta gece uykusundan ağlayarak uyanıyor ve rüyasında annesini gördüğünü söylüyordu. Aslında ölmediğini ve yanlışlıkla gömüldüğünü söyleyerek, oradan çıkmaya çalışıyormuş. Sonraları hiç uyuyamamaya başladı.' Babası sıkıntıyla alnını ovuştururken Nil tek uyuyamayanın annesi olmadığını fark etti. Ne kadar da bitkin ve solgun görünüyordu babası.

Genç kız yerinden kalkıp ona doğru gitti, elini usulca onun omzuna koydu. 'İstersen bu gece ben annemin yanında kalırım sen de biraz dinlenmiş olursun. Hatta belki bana biraz içini döker, rahatlar. Bence konuşmaya ihtiyacı var. Senin de dinlenmeye'

Babası başını iki yana salladı 'Sorun değil tatlım. Ben uykusuz idare edebilirim. Zaten hiçbir zaman uykuya fazla düşkün olmadım'

'Yine de ısrar ediyorum. En azından bu gecelik…'

Babasının yorgun yüzü minnet karışık çekimser bir ifade ile aydınlanınca Nil'in içi burkulmuştu. Ondan daha harika bir erkek olabilir miydi şu dünyada? Murat vardı elbette ama babası kadar harika olup olmadığını öğrenme fırsatı olmamıştı henüz.

Murat bu zorlu süreçte ona öyle destek olmuştu ki…Anneyi kaybetmenin ne demek olduğunu bilen biri olarak duyar duymaz evlerinde almıştı soluğu. Şebnem Hanım'a içten taziyesini sunduktan sonra, genç kızı sevgi dolu kollarında uzun süre tutmuş, yumuşak sözler ile teskin etmişti.

Üç hafta boyunca olabildiğince sık Nil'i aramış ve herhangi bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorup durmuştu. Birkaç kez de onu dışarı çıkarıp hava almasını ve cenaze evinin ağırlığından biraz olsun sıyrılmasını sağlamıştı. Bu akşam üstü de uğrayacaktı.

'Ben Murat'ı arayıp gelmemesini söyleyeyim. Annem erkenden odasına çekildi, ben de onun yanında olmak istiyorum.'

Kızına sarılmış olan babası hafifçe geri çekildi. 'Murat ile çok sık görüşmüyor musunuz?'

Nil bu beklenmedik soru karşısında bir tuhaf olmuş, yüzü hafifçe kızarmıştı.

'Şeyy aslında pek görüşmüyoruz sadece bu olayda çok ilgilendi. O da annesini küçük yaşta kaybetmiş ne de olsa…'

Haluk Bey düşünceli bir ifade takınmıştı. Kızının Murat ile bu denli samimi olmasından rahatsızlık duysa da, görüşmemeleri için ne gerekçe göstereceğini bilemiyordu. Üstelik henüz Yiğit ile konuşmamış, detaylı bilgi alamamıştı. *Neyse* diye geçirdi içinden *az sonra Yiğit gelince daha kapsamlı bir fikrim olacak.*

'Murat'a çok yakın olmanı istemiyorum.'

Nil şaşırmıştı. Yoksa babası bir şeyler mi sezmişti. 'Neden ne oldu ki?'

'Henüz açıklayamayacağım şeyler ama bugün detaylı bilgi edineceğim. Her şey netlik kazanınca tekrar konuşuruz. Sadece ona karşı dikkatli ol'

Ona karşı dikkatli mi olayım? Allah aşkına sanki bir kanun kaçağından bahsediyoruz. Murat hayatımda tanıdığım en çalışkan en dürüst insanlardan biri.

'Nerden edineceksin bu bilgiyi?' diye sorarken Nil'in sesinde hoşnutsuz bir ifade vardı.

Haluk Bey'in cevap vermesine fırsat kalmadan kapı vuruldu ve Melike Hanım başını uzattı. 'Yiğit Bey geldi buyur edeyim mi buraya Haluk Bey?'

Babası başını olumlu anlamda sallarken Nil yüzünde beliren öfke dolu ifadeden habersiz gözlerini dikmiş babasına bakıyordu. Yiğit münasebetsizi yine ortaya çıkmış, babasının aklını karıştırmakla kalmayıp, kıskançlığı yüzünden Murat'ın hayatını alt üst etmeye hazırlanıyordu. Sırf parası var diye bu denli nüfuzlu ve etkili olması büyük haksızlıktı. Murat'ın hakkını kim kollayacaktı? *Zavallı aşkım, biricik aşkım* diye geçirdi içinden. Bunun Yiğit'in yanında kalmasına izin vermeyecekti, vermemeliydi…

Yiğit'in içeri girmesiyle düşünceleri bölündü. Babası misafirini karşılamak için kapıya yöneldiğinde yüzünü sıcak bir tebessüm kaplamıştı. Elini içten bir şekilde uzatıp hoş geldin dediğinde onun Yiğit'i ne denli önemsediğini bir kez daha fark eden Nil'in keyfi kaçmıştı.

Bu adam neden bu kadar önemliydi ki babası için? Yaptığı onca inşattan farkı neydi Yiğit Türkoğlu'nun otel inşaatının? Bu adam nasıl bu kadar kolay hayatlarına girebilmiş ve başköşeye kurulabilmişti? Kafası tüm bu sorularla meşgulken farkında olmadan bakışları ve tavırları mesafeli bir hal almıştı. Yiğit'in ona bakıp gülümsediğini görünce çenesini hafifçe yukarı kaldırıp ona tepeden bakarcasına bir ifadeyle karşılık verdi.

Bakışlarındaki bir anlık meydan okumadan sonra 'Hoş geldiniz Yiğit Bey' dedi babasının beklentisini hissederek.

Yiğit'te bir başkalık vardı. Her zamankinden de sakin görünüyordu ama bu defa karşısındakini tedirgin etmek için değildi bu sakinlik. Tam tersine sanki huzur vermek istiyormuşçasına dingin görünüyordu bakışları da, gülümseyişi de… Nil onun anlayışına ya da merhametine ihtiyacı olmadığını düşünerek sinirle başını çevirdi. Kendini ne sanıyordu ki Nil'e acıyordu?

'Sizi yalnız bırakayım. Benim yapacağım işler var' dedi babasına az önceki konuşmalarını ima eden bir şekilde.

Haluk Bey başını olumlu anlamda sallayıp kızının omzunu anlayışlı bir şekilde hafifçe okşadı.

Nil genç adamın yanından geçerken üzerinde gezinen hayranlık dolu bakışları fark ederek bir an eli ayağına dolaşmış, sonra da Murat'ın hayatını karartmaya hazırlanan bir erkeğin karşısında sergilediği acemice davranışlar yüzünden kendine çok kızmıştı.

Kapıyı açıp arkasından kapatırken son duyduğu babasının karşısındaki erkeğe 'Ne içersin?' diye soruşuydu.

Oh elbette içecekti. Murat'ı yok edişini içkiyle kutlayacaktı. Birden aklına ailesiyle gittiği Paris gezisinde Louvre müzesinde gördüğü bir tablo gelmişti. Leonardo da Vinci'nin ünlü resmi Last Supper (Son Yemek)… İsa havarileri ile oturmuş son yemeğini yiyip şarabını içerken az sonra Judas ona ihanet edecekti. Yiğit de Judas'tı. Az sonra Murat'a ihanet ederken babasıyla içkisini yudumluyor olacaktı.

Nil düşüncelere dalmış vaziyette Şebnem Hanım'ın odasının önüne kadar gelmişti. Kapıyı çalıp içeri girdiğinde annesini yatağına uzanmış dinlenirken buldu. Uyumuyordu ama gözleri kapalıydı.

Yine de 'Uyuyor musun?' diye sordu Nil usulca.

Annesi gözlerini açıp, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle ona baktı. 'Keşke uyuyabilsem tatlım keşke…'

Nil yatağa oturup, bağdaş kurdu. 'Madem uyuyamıyorsun ve ben de sıkılıyorum o halde birlikte bir şeyler yapalım mı?'

Şebnem Hanım gözlerini kapatıp yutkundu 'Baban mı gönderdi seni?'

Nil annesinin sorusuna olumlu cevap verince Şebnem Hanım afallamıştı. 'Kabul etmene şaşırdım inkar edersin sanmıştım'

'Neden inkar edeyim ki? Çok zor bir dönemden geçiyorsun. Düşünceler yüzünden kafanın meşgul olması ve uyuyamaman çok normal' dedikten sonra işaret parmağını havaya kaldırıp ekledi 'Ayrıca beni göndermekten başka şansı da yoktu. Şu sevimsiz adam yine burada. Onu ağırlaması gerekiyor'

Şebnem Hanım merakla kaşlarını kaldırdı 'Kimden bahsediyorsun?'

'Kimden olacak Yiğit denen züppeden' dedi omuzlarını silkerek.

Şebnem Hanım derin bir nefes alıp verdi. 'Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun Nil? Yoksa sana karşı yanlış bir davranışı mı oldu?'

Annesi öyle dik bakıyordu ki kendisine, Nil bir an heyecandan kalbi duracak sandı. 'Ne yapabilir ki? Öyle bir şeye teşebbüs ederse ağzının payını vereceğimden emin olabilirsin. Babamın en büyük müşterisi de olsa, dünyalara da sahip olsa umurumda değil'

Annesi başını hafifçe yana eğip dudaklarını büzüştürdü. Nil onu yeterince ikna edemediği endişesiyle konuşmaya devam etti 'Hayır yani bir şey yaptığından ya da yapacağından değil. Zaten babam yaşında benimle ilgileneceğini sanmam….İlgilenmesini istediğimden de değil…Yani anlıyorsun değil mi? B-ben s-sa-sadece onun genel tavırlarını kast ediyorum. Mesela sevgilisiyle…'

Annesi devam etmesini beklediğini gösterircesine başını hafifçe salladı.

Of ya gittikçe batıyorum. Neden annemde bu konuyu bu kadar merak ediyor ki? Tamam deyip kapatsa olmaz mı?'Neyse boş ver onu şimdi. Başka şeylerden bahsedelim'

'Mesela?'

'Mesela babam ile tanışmanızı tekrar anlatsana, anneannemin ilk başta ona nasıl karşı çıktığını…'

Annesi tam itiraz etmeye hazırlanırken Nil elini onun eli üzerine koyup susturdu 'Biliyorum anne şu anda bundan bahsetmek istemiyorsun çünkü üzgünsün ve tüm bunların hiçbir anlamı yok. Biliyorum çünkü ben de aynı şeyleri hissediyorum' derken diğer elini tam kalbinin üzerine koymuş, gözleri yaşlarla dolmuştu. 'Ben de onu çok özlüyorum ve bu sadece başlangıç. Çok daha fazla özleyeceğim. Ama onu delice özlemekten daha çok korktuğum bir şey var…'

Annesi merakla ona bakarken, Nil başını öne eğip derin bir nefes aldı. 'Onu hatırlayamamak…Onu unutmak…İşte bu yüzden ondan bahsetmeliyiz… Ondan bahsetmekten kaçınmamalıyız. Belki birkaç damla gözyaşı döker, iç çeker ve kalbimizin derinliklerindeki yaranın sızladığını hissederiz ama en azından anıları ve yaşanmışlıkları onurlandırırız. Ama ya bahsetmeye bahsetmeye onu unutursak. Mutlu olduğunda nasıl gözlerinin parladığını, sevdiklerini savunurken sesinin nasıl kararlı çıktığını, sarıldığında nasıl mis gibi koktuğunu ve fırından yeni çıkan kurabiyelere dokunduğumuzda nasıl elimize vurduğunu' dediğinde ikisi de koyu bulutlarla kaplanmış gözlerine rağmen gülümsemelerine engel olamamışlardı.

Duydukları karşısında Şebnem Hanım'ın yüz ifadesi yumuşamış, bakışları ıslanmıştı. Uzanıp kızını kendine çekti, başını göğsüne dayayıp saçlarını okşadığında Nil ağlamaya başlamıştı. Sonunda Şebnem Hanım da

gözyaşlarını serbest bırakmış, sessizce süzülmelerine olanak tanımıştı. Nil annesinin bunca zamandır kendini ne denli sıktığını, güçlü durmaya çalıştığını biliyordu. Az sonra hıçkırıklarla Şebnem Hanım'ın tüm bedeni sarsılırken nedense kendini iyi hissediyordu. Nil annesinin kalbine bir kapı aralamış, uyuşmuş ruhuna ilkbahar güneşi gibi değimişti.

İki saat sonra Şebnem Hanım uyku ilacı ve kızının rahatlatıcı etkisiyle nihayet derin bir uykuya dalmıştı. Annesinin düzenli nefes alış verişlerini dinlemek Nil'e huzur veriyordu. Kendini uykunun huzurlu kollarına teslim etmek üzere gözlerini kapatmıştı ki sevdiği erkeğin ismi döküldü dudaklarından.

Gözlerini açıp birkaç saniye tavana bakarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Aşağıda iki erkek oturmuş, Murat'ın kaderini belirlerken o burada huzur içerisinde yatamazdı.

Bu konuda yapabileceklerini gözden geçirdi. Babasıyla konuşabilirdi elbette. Ama muhtemelen Yiğit'e inanmayı tercih ederdi. Ne de olsa ona para kazandıran karlı yatırım Yiğit idi, Murat değil.

Sevdiği erkeğin yargısız infaza maruz kalacağını düşündükçe içindeki adalet duygusu başkaldırıyordu. O halde Yiğit ile konuşacaktı ama nasıl ve hangi gerekçeyle onunla baş başa kalabilirdi? Bunu bu gece yapmak zorundaydı aksi takdirde yarın çok geç olabilirdi.

Of Allah'ım neden böyle zor ve dolambaçlı işler beni bulur ki…Şimdi Yiğit'in fikrini değiştirmeye çalışırken bir yandan da eline koz vermiş olacağım. Kim bilir bu sefer hangi şeytanca planını gerçekleştirmek için kullanacak bu kozu. Beni zaten çoktan öptüğü düşünülürse… Yatakta doğrulup kalkmaya hazırlanırken hayatında yaşadığı ilk ve tek öpücüğün hayali ile bütün enerjisinin çekildiği hissederek birkaç saniye daha uzanmaya karar verdi.

Şüphesiz duyduğu utanç yüzünden bu kadar etkileniyordu bu olay her aklına gelişinde. Yine sırf utanç yüzünden geceler boyu o anı düşünmeyi reddetmiş, aklına her gelişinde kendini başka şeylerle oyalamaya özen göstermişti. Çünkü Yiğit'in onu o şekilde öpüşünü ve daha sonra da reddedişini düşünmek içinde tarifi imkansız fırtınaların kopmasına neden oluyordu.

Her neyse dedi kendi **kendine** ***şu anda bütün bunlara takılmanın bir anlamı yok. Murat'ın bana ihtiyacı var. Tıpkı zor günlerimde benim yanımda olduğu gibi, şimdi de ben onun yanında olmalıyım.***

Terliklerini giyip ayağa kalktığında vücudunun iradesi kadar güçlü olmadığını fark ederek hafifçe sendeledi. Derin bir nefes aldıktan sonra elleriyle üzerini gelişigüzel düzeltip odadan çıktı.

İçeriden iki erkeğin hararetli konuşmaları geliyordu. Şimdiye kadar görüşmenin hızını çoktan yitirmiş olacağını düşünmüştü. Ama belli ki içeride konuşulan konu tüm canlılığını koruyordu. Karnından gelen gurultular, mutfağa gidip bir şeyler atıştırmayı düşündürdüyse de Yiğit'in hafifçe yükselen sesiyle işittiği Murat'ın ismi adım atmasına engel olmuştu.

Kapıya doğru hafifçe yaklaşmadan önce, etrafına bakındı. Bir konuşmayı gizlice dinlerken yakalanmaktan daha utanç verici bir şey olamazdı. Üstelik babası aniden kapıyı açsa ne diyecekti. Kalbi heyecandan küt küt atarken, dudaklarını hafifçe ısırdı. Kalıp kalmama, dinleyip dinlememe arasında gidip geliyordu. Sonra içeriden gelen şu sözleri duyduğunda çaresiz seçimini yapmıştı.

'Aslında üç hafta önce ulaştım bazı bilgilere. Ama sizin beklenmeyen kaybınız yüzünden ertelemeyi uygun buldum. İyi de oldu. Bu süre zarfında daha detaylı araştırma yaptırdım ve daha da emin oldum. Murat'ın bu işte piyon olduğunu düşünüyordum ama yanılmışım…'

Nil nefesini tutmuş dinlerken ***Oh yanıldığını itiraf ediyor. Çok iyi belki de bir şey yapmama gerek kalmaz*** diye geçirdi içinden.

Yiğit'in susarak elindeki içki kadehini salladığını tahmin ediyordu çünkü buz şıkırtılarını duymuştu. 'Murat olayın bir parçası değil Haluk. Murat olayın belkemiği hatta her şeyin sorumlusu. Bu adamı daha fazla tutamazsın. Neden seni yok etmek istesin hiç bilmiyorum. Ama yakında onu da bulacağımdan emin olabilirsin. Tek bildiğim başını derde sokan tüm nedenler, durdurulan tüm inşaatların, yediğin bütün cezalar…Hiçbiri tesadüf değil. Bu adamın sağlam bağlantıları var. Senin başa çıkamayacağın kadar nüfuzlu kişiler. Biraz sus payı ve birkaç kişiye verilecek rüşvetle sıyıramayacağın kadar ciddi gelmiş bu adam senin üstüne. Bu yüzden tüm girişimlerin ters tepmiş. Hangi tarihte ne tür bir denetlemede ne gerekçe ile takıldığınız, Ankara'daki yetkili kişiler ve hepsinin ortak tanıdıkları... Burada hepsi yazılı' derken babasına bir dosya uzattığını Nil hayalinde canlandırabiliyordu.

Allah'ım bu nasıl bir adam? Bunca varlık içerisinde sıradan bir mühendise kafayı takacak kadar aşağılık. Ama neden? Neden bu kadar umurunda ki? Sahte belgeler, yalan dolanlarla babamı ikna ediyor. Murat bu kadar tehlikeli ve nüfuzluysa neden Antalya'da bir inşaat şirketinde çalışsın ki? Ankara'da ya da İstanbul'da olması gerekmez miydi? Hem babama tüm bunları neden yapsın ki? Babamı öz babası gibi sever. Babam da onu oğlu gibi…Daha doğrusu severdi Yiğit sayesinde artık ondan da şüpheliyim. Of Murat'ı

uyarmalıyım. Çok geç olmadan babamla konuşup her şeyi açıklamalı ve kendini aklamalı.

'Bu arada Haluk Nil'in çevresinde de fazla dolanmasa iyi olur bence…'

Nil istem dışı bir çığlık atmamak için ağzını eliyle kapattı. Bu adam neler diyordu böyle?!

Haluk Bey hem şaşırmış hem de çok rahatsız olmuştu. 'Bu da ne demek oluyor şimdi Yiğit? Yani samimi olmamasını ben de söyledim ama senin kast ettiğin somut birşeyler mi var?'

Yiğit derin bir nefes alıp verdi 'Kızın çok güzel ama çok saf. Kolayca ikna edilebilir. Murat sana bu kadar diş bilemişse önemli bir nedeni olmalı. Nedeni ne bilmiyorum ama amacı kesinlikle senin canını yakmak. Yerinde olsaydım Haluk hayatta en çok canımı yakacak şeylerin başında kızıma zarar gelmesi olurdu'

Haluk yerinden fırlamış sıkıntı içinde odayı adımlamaya başlamıştı 'Eğer Nil'e elini sürmeye kalkarsa kendi ellerimle öldürürüm onu. Anlıyor musun Yiğit? Sonrasında ne yapacağımın ya da nereye gideceğimin hiç bir önemi yok. Onu yakaladığım an oracıkta yok ederim. Aileme zarar verecek kadar ileri gidemez. Muhtemelen rakibimin adamıdır ve amacı sadece şirkete zarar vermektir'

Yiğit sakin bir şekilde karşılık verdi. 'Muhtemelen öyledir. Ama yine de Murat konusunda ne yapacağına karar verene kadar fazla bir şey belli etmesen iyi olur. Bu arada Nil'i de bir şekilde uyar'

Nil öfkeyle dişlerini sıkmış içinden Yiğit'e küfrediyordu. ***Ah hiç gerek yok Yiğit Bey. Ben gerekli uyarıyı aldım. Dikkatli olacakmışım. Bundan sonra sen de dikkatli olsan iyi olur. İpliğini pazara çıkardığımda rezil olacaksın. Değil bu eve, Antalya'ya adım atamayacaksın!***

Büyük bir hışımla arkasını dönüp odasına giderken yol üstünde mutfağa uğrayıp Melike Teyze'sinin tepsi içerisinde tezgahta soğumaya bıraktığı kurabiyelerden iki tane aldı. Şüphesiz stres midesinin iki kat kazınmasına neden olmuştu. Odasına gidip yatağın üzerine oturduğunda, elinde cep telefonu hiç tereddütsüz Murat'ın numarasını tuşladı.

'Selam. Biliyorum bu akşam buluşmayalım dedim ama çok acil bir şey çıktı.'

'İyi misin? Her şey yolunda mı?' Genç adamın sesi de endişesi de o kadar içtendi ki, Nil daha da emin oldu. Yiğit kesinlikle yalan söylüyordu. Murat ne kendine ne de ailesine zarar verebilirdi.

'İyiyim merak etme. Sadece sana önemli birşey söylemem gerek. Buluşalım mı?'

Murat hiç tereddütsüz kabul etmişti 'Elbette yarım saate oradayım'

‘Hayır hayır gelme! Dışarıda buluşalım’ derken Nil o kadar paniklemişti ki bir şeylerin ters gittiğinden Murat'ın şüphesi kalmamıştı.

‘Tamam nasıl istersen. O halde geçen gittiğimiz yerde buluşalım. Bir saat sonra iyi mi?’

Nil ne gerekçe ile evden çıkacağını bilemiyordu ama bir yolunu bulurdu nasılsa ‘Tamam görüşürüz o zaman’

Yaklaşık yarım saat sonra hazırlanmış olarak aşağıya indiğinde Yiğit ve babası da görüşmelerini bitirmiş çalışma odasından çıkıyorlardı.

‘Dışarı mı çıkıyorsun prenses?’ diye sordu babası ilgiyle.

‘Şeyy evet acil bir şey almam gerekiyor da…’

Babası merakla kaşlarını kaldırdı ‘Bu saatte mi Nil? Sen çıkma şoföre söyle alsın’

‘Olmaz! Yani ondan isteyemeyeceğim bir şey. Hem baba ben hep gece çıkarım’

‘Evet ama yalnız değil…’

Nil babasının aşırı korumacı tavrının az önce kulak kabarttığı konuşmadan ileri geldiğini bilerek Yiğit’e ters ters baktı.‘Yine de…’

‘Israr ediyorum Nil lütfen tartışmayalım bu konuda…’

Nil çok fena köşeye sıkışmış, bütün keyfi kaçmıştı. Bunu fark eden Yiğit öneride bulundu ‘Haluk ben götüreyim Nil’i. O da evde kalmaktan bunalmış belli ki. Çıkıp bir hava alsın. Ne alacaksa alır sonra da geri getiririm’

‘Sana zahmet olmasın Yiğit. Eminim daha önemli işlerin vardır’

Yiğit’in yüzünde cömert bir tebessüm belirdiğinde ikna kabiliyetini babasının üzerinde uygulayacağından emindi Nil. ‘Zahmet ne demek. Belki Nil bahsetmemiştir sana ama ben ona bir iş teklifinde bulundum. Kızın çok yetenekli. Otellerimden birinde yapacağım değişiklikler için de fikir alırım. Belki yanımda çalışmayı kabul etmese de, bazı fikirlerini benden esirgemez. Okulu bitirmediği için teklifimi reddetti de…’

‘Henüz birinci sınıf olduğum için…’ diye mırıldandı Nil ona bakmadan.

‘O da var tabii’ dedi Yiğit sırıtarak. ‘Ama yetenek doğuştan gelir. Varsa vardır yoksa yoktur. Kızın çok başarılı olacak. Her ne kadar kendine güveni eksikse de, zamanla onun da üstesinden geleceğinden eminim’

Haluk kolunu kızının omzuna atıp onu kendine çekti ‘Benim prensesim bir tanedir Yiğit Abisi’

Duyduğu abi kelimesi ile Nil’in dudakları müstehzi bir şekilde kıvrılmış göz ucuyla Yiğit’i süzüyordu. Yiğit bu beklenmedik olaya şaşırsa da, büyütmemiş, başını hafifçe eğerek gözlerinde muzip pırıltılarla Nil’e bakmıştı.

‘Çıkalım mı?’

Nil şoförü atlatmaktansa Yiğit’i atlatmanın daha kolay olacağına karar vererek kabul etti. En kötü ihtimal alışveriş merkezinin bir kapısından girip diğerinden çıkar ve arabada bekleyen Yiğit’i telefonla arayıp Eda ile karşılaştığını, kendini beklememesini söylerdi.

‘Nasıl isterseniz Yiğit Abi’ diye son derece uysal bir şekilde karşılık verdiğinde Yiğit’in yüzünde yamuk bir gülüş belirmişti.

Bu kız beni ne sanıyor? Yeni yetme delikanlı falan mı...?

Arabaya biner binmez Nil emniyet kemerini takıp sessizce dışarıyı izlemeye başladı. Yiğit göz ucuyla önce onun yüzüne sonra da kucağında birleştirdiği ellerine bakıp sırıttı.

Bunu fark eden Nil ona dönüp ters ters söylendi ‘Bakıyorum da ne kadar mutlusunuz her zaman. Hayatta neşenizi bozacak bir şey yok gibi…’

‘Neden mutsuz olacakmışım ki? Hayat her açıdan bana karşı oldukça cömert davrandı surat asıp nankörlük edecek değilim senin gibi’

‘Ben neden nankörlük ediyormuşum anlamadım’ diye karşılık verdi Nil kaşlarını çatarak.

Yiğit kırmızı ışıkta dururken Nil’in sorusunu cevaplamak yerine başka bir soru sordu ‘Neymiş akşam akşam mutlaka alman gereken bu kadar önemli şey ve nereden alacaksın?’

Nil çenesini hafifçe kaldırıp mesafeli bir şekilde cevap verirken, Yiğit'in aldığı cevapla yetinip, detaya girmemesini umut ediyordu. ‘Kadınlarla alakalı bir şey ve sizinle bu konuyu konuşacak değilim. Beni yolun üzerindeki alışveriş merkezine bırakırsanız sevinirim. Hatta taksiyle eve dönerim hiç sorun değil. Zaten oranın kendine ait taksi durağı var. Güvenli yani…’

Yiğit başını hayır anlamında iki yana salladı ‘Hayatta olmaz babana söz verdim. Sözümü tutmazsam ne tür bir adam olurum onun gözünde sonra…’

Nil kendine engel olamayarak lafı yapıştırdı ‘Güvenilmez ve yalancı olursunuz herhalde ki bu da kısmen gerçek sayılır’

Yiğit böyle bir cevap karşısında şaşırıp kalmıştı ‘Neden böyle söylüyorsun ki? Böyle düşünmene neden olacak ne yapmış olabilirim?’

Genç kız az önce duyduklarını suratına bir bir haykırmak istiyordu ama ne yazık ki böyle bir şey yaparsa onları gizlice dinlediği dahil olmak üzere her şey ortaya çıkardı. Sessizce omuz silkmeyi tercih etti. Cevap alamayan Yiğit onu konuşturmak için en iyi bildiği yönteme başvurmaya karar verdi.

‘Yoksa seni reddettiğim için bana hala kızgın mısın? Bak bu kadar net hatırlayacağını ve içinde bu denli ukde kalacağını bilseydim başladığım işi bitirirdim.’

Nil hışımla ona döndü 'Siz ne ahlaksız adamsınız. O gece resmen içkili olmamdan faydalanıp beni öptünüz sanki ben istemişim gibi davranıyorsunuz! Ayıp ayıp bir de babam yaşında olacaksınız! Ona buna çamur atacağınıza susup ayıbınızla yerinizde otursanız çok daha iyi olur'

'Kime çamur atıyormuşum ki?' diye sordu Yiğit sakin bir şekilde.

Nil lafı çevirmeye çalıştı 'Hiç! Bana işte. Beni reddetmişsiniz ya…'

Yiğit sırıttı 'Demek yine o mesele. Aklından çıkmıyor değil mi?'

Nil derin bir nefes alıp seslice verdikten sonra sinirli bir biçimde kollarını göğsünde kavuşturdu. 'Sizinle konuşmak istemiyorum. Sessiz olursanız sevinirim'

'Tamam nasıl istersen prenses. Ama bak söylüyorum bir sustum mu bir daha zor konuşturursun beni sonra.'

'Keşkeee…'

Yiğit hafif bir kahkaha atıp arabayı sürmeye devam etti. Alışveriş merkezinin açık otoparkına park edip motoru durdurduktan sonra Nil çantasını alıp kapıyı açtı.

'Sizin gelmenize gerek yok. Alacağımı alıp hemen çıkacağım zaten'

Yiğit tek kelime etmeden arabadan indi.

'Gelmenize gerek yok diyorum' diye üsteledi Nil arabadan indikten sonra ama yine yanıt alamadı. Kapıyı sertçe kapayarak dikkat çekmeye çalıştıysa da Yiğit umursamadan yürümeye başladı.

'Çattık yine!' diye söylenerek yürürken bir yandan da Yiğit'e yetişmeye çalışıyordu.

'Yiğit Bey…'derken bunun kulağa ne tuhaf geldiğini fark ederek 'Yiğit Abi' diye düzeltti. Ama bu daha da komik, daha da eğreti çıkmıştı ağzından.

Genç adama ayak uydurmak için neredeyse koşuyordu 'Bakar mısın?! Dur lütfen bir şey söyleyeceğim' Defalarca denemesine rağmen hiçbir tepki alamayınca sonunda dayanamayıp bağırdı 'Yiğit hemen durmazsan şuradaki taksiye binip eve dönüyorum!'

Ancak o zaman duran Yiğit'in sırtı dönük olduğu için, genç kız onun sırıttığını göremiyordu.

Yavaşça dönüp Nil'i yeni fark etmiş gibi hayretle sordu 'Bir şey mi diyordun duymadım'

Nil nefes nefese kalmış bir şekilde adeta tısladı 'Tahmin ederim. Yaşın ilerledikçe duyuşun zayıflıyor belli ki…'

Yiğit birkaç adımda onun yanına varmıştı. 'Hadi ama Nil sen de biliyorsun o kadar yaşlı değilim. Tuğba da senden o kadar büyük değil'

'Ah Tuğba bak onu unutmuşum. Sevgilindi değil mi? Hiç sevgilin varmış gibi davranmadığın için hatırlamak zor oluyor çoğu zaman'

‘Bana saldırmak için mi durmamı söyledin yoksa başka bir nedeni var mı?’

‘Evet var. Gelmeni istemiyorum. Alacağım şey özel ve görmeni istemiyorum’

Yiğit kaşlarını çatıp düşünüyormuş gibi yaptı ‘Özel olabilecek şeyleri düşünüyorum da…’

‘Yapma. Sayma lütfen cidden konuşmak istemiyorum…’

‘Ped, tampon, prezervatif, doğum kontrol hapı…’

‘Sus artık! Benimle böyle rahat konuşma hakkın yok!’

‘Bunların hepsini biliyorum tanıyorum ve sandığın kadar da özel değiller. En azından reklamlarda gösterilmeye başladığından beri. Şimdi gidip şu işi halledelim mi? Zamanımızı boşa harcamayalım’

‘Hayır!’ dedi inatçı bir biçimde Nil kollarını göğsünde kavuşturarak. ‘Madem beni yalnız bırakmıyorsun ben de gitmiyorum’

Yiğit ‘Hadi ama Nil…’diye kolundan tutup onu çekerken Nil’in telefonu çalmaya başladı.

Genç kızın rengi atmış, nefes alış verişleri hızlanmıştı. Yiğit ona bu kadar yakınken telefonu açması mümkün değildi. Ama açmazsa da şüphe çekerdi. Ne yapacağına karar veremez bir halde soğuk terler dökerken Yiğit bakışlarını onun çantasına çevirdi.

‘Açmayacak mısın?’ diye sordu imalı bir şekilde.

‘Arayan babamdır bizi merak etmiştir’

‘Sanmam daha ne kadar oldu çıkalı ama yine de aç sor bakalım ne diyecekmiş’

‘Haklısın babam olamaz. O zaman Eda’dır sonra ararım’

Yiğit şüpheyle onu süzdü ‘Neden cevap vermiyorsun?’

‘Senin yanında konuşmak istemiyorum çünkü…’

Yiğit gözlerini kısıp genç kızı dikkatlice inceledi ‘İçeride kiminle buluşacaksın?’

Nil onun dikkatli bakışlarından tedirgin olarak başını çevirdi. ‘Hiç kimseyle. Bunu da nerden çıkarıyorsun?’

Yiğit’in yüz ifadesi ciddileşmiş sesi sertleşmişti. Telefon durup tekrar çalmaya başlamıştı. ‘Telefonu açıp gelemeyeceğini söylesen iyi edersin’

‘Sana ne?! Sen kim oluyorsun ki? Kendini babam mı sanıyorsun?’

Yiğit Nil’in kolundan tutup onu arabaya doğru çekerken daha önceden hiç olmadığı kadar soğuk bir şekilde konuşuyordu. ‘Seni ve aileni önemseyen biriyim. Hatta görünüşe göre senin babanı önemsediğinden çok daha fazla önemsiyorum ben onu’

‘Sen ne cüretle…’

‘Sus Nil! Sen ne yaptığını ne söylediğini bilmeyen şımarık çocuktan başka bir şey değilsin. Tek düşündüğün Murat’a olan aşkını ispatlamak ve ondan koca bir aferin almak’

Nil öfkeyle kolunu çekip onun elinden kurtardı ‘Sen çok olgunsun tabii! Bana laf söyleyene de bakın! Tek düşündüğün arkadaşı olduğunu iddia ettiğin bir adamın kızını tavlamak! Dünya sen ve isteklerin üzerine kurulu. Yiğit Türkoğlu’nun canı ne çekerse onu almalı. Herkes onu mutlu etmek için seferber olmalı. İstediğin her şeye sahip olmalısın değil mi?!’

Yiğit ona iyice yaklaşıp dişlerinin arasından fısıldadı ‘Her şeye değil. Bazı şeyleri ben bile elimin tersiyle iterim’

Karşısındaki erkeğin bu sözleri Nil’in yüzünde tokat gibi patlamıştı. Aşağılanmak öfkesini kamçılarken, reddedilmiş olduğunun hatırlatılması içinde bastırmaya çalıştığı utancı yüzeye çıkarmıştı. İki yoğun duygu arasında gidip geliyordu. Yiğit’e ağzının payını vermek istese de, onun bir konudaki üstünlüğünü göz ardı edemiyordu. Hayır diyebilme gücüne sahipti Yiğit. Ona hayır demişti! ***Keşke keşke ben olsaydım o gece ona hayır diyen*** diye geçirdi içinden.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ‘Beni sarhoş etmeden önce hayır deseydin bir şey ifade ederdi. En aşağılık erkek bile sarhoş bir kadından faydalanmaz. Kendini çok da bir şey sanma!’

Yiğit onu bileklerinden tutup kendine çekti ve bedenini bedenine yasladı. Tek eliyle genç kızın incecik bileklerini kavramışken diğer elini saçlarından geçirip başını kendine yaklaştırdı. Nil’in hızla inip kalkan göğsü onu ele veren tek şeydi. Mümkün olduğunca umursamaz ve duyarsız görünmeye çalışsa da, Yiğit onun tüm bedenin ürperdiğini hissedebiliyordu. Dilini Nil’in dudakları üzerinde hafifçe gezdirdikten sonra geri çekildi. Genç kız gözlerini kapatırsa olacaklardan çekinircesine bakışlarını ona dikmişti. Kendini anın büyüsüne kaptırmamak, bulunduğu boyuttan başka bir boyuta geçmemek için direniyordu.

Yiğit onu izlerken yüzünü ona hafifçe yaklaştırıp tekrar geri çekti. İkisi de birbirine meydan okuyor kimin zayıf olduğunu ispatlamak istiyordu. Yiğit’in Nil’in saçlarını tutan eli gevşeyip aşağılara indiğinde genç kızın sırtı ürpermişti. Direnci yavaş yavaş kırılmaya başlamış, vücudu kararlığını yitiriyordu.

Genç adamın eli boynunda dolanırken sonunda gözlerini kapatıp başını yavaşça yana eğdi. Yiğit eğilip onu öperken kaybedenin kendi olduğunu biliyordu. Karşısındaki erkek ilk adımı atmış olsa da, teslim olan kedisiydi. Yiğit’in tecrübeli dudakları öyle güzel dans ediyordu ki boynunda, yüzünde

ve kulaklarının çevresinde, genç kızın dudaklarından kontrolsüzce bir inilti çıkmıştı.

Bu büyülü anı bozabilecek tek şey Murat idi. Telefonun çalması ile kendine gelen Nil Yiğit'i hışımla itip, yürümeye başladı. Ondan yeterince uzaklaştığına kanaat getirince telefonu açıp alçak ve telaşlı bir sesle Murat'a açıklamaya çalıştı.

'Üzgünüm Murat beklenmedik bir gelişme oldu. Gelemeyeceğim. Bekleme beni'

'Neden ne oldu ki?' diye sorarken Murat'ın sesinden keyifsizliği okunuyordu.

'Şimdi anlatamam. Sadece dediğimi yap. Murat her ne oluyor bilmiyorum ama lütfen babamla konuş. Ona açıklaman gereken bir şeyler varsa yarın mutlaka anlat. Seni zor günler…' derken Yiğit telefonu elinden kapıp kapatmıştı.

Yiğit öfkeden adeta kükremişti 'Nil sen salak mısın yoksa cidden bu kadar saf mısın? Nasıl babana ihanet edersin?!'

Onu her zaman sakin ve umursamaz görmeye alışık olan Nil sinmişti. 'B-ben b-ba-bama…'

'Sen babana ne?! İhanet etmiyor musun? Bal gibi de ihanet ediyorsun! Babanın kuyusunu kazmaya çalışan bir adamı uyarıyorsun.'

Murat'a yapılan saldırı Yiğit'ten geliyorsa Nil için hiçbir anlamı olamazdı. Yiğit üzerine doğru gelirken o kadar büyük görünmüştü ki gözüne, gayri ihtiyari geriye bir adım attı. Yine de kendini korkutmasına izin vermeyecekti. İnatçı çenesini havaya kaldırdı. 'Babamın kuyusunu kazdığını nerden biliyoruz ki?! Ah doğru ya sen öyle söylüyorsun. Sen diyorsan doğrudur öyle mi? Ben senin dediklerinin tek kelimesine inanmıyorum. Sen takıntılı, kıskanç ve şımarık adamın tekisin. Telefonumu geri ver!'

Yiğit onu bileğinden tutup adeta sürükleyerek arabaya götürdü. Kapıyı açıp bindirdikten sonra kendi de sürücü koltuğuna oturdu. 'Sen ve ben konuşacağız Nil Hanım! Madem söylediklerimin hiç birine inanmıyorsun o halde birkaç yalan daha dinlemekten zarar gelmez. Ama bunları ispatlarsam bir daha Murat ile görüşmeyeceksin duyuyor musun?'

'Sana söz verecek değilim!'

'Sen bilirsin. O halde babana anlatırım ona söz mü, hesap mı verirsin o karar verir. Bu arada sevgili prensesinin ona ihanet ettiğini duyunca kalbi çok kırılacaktır ama onun duygularının hiçbir önemi yok ne de olsa aşk yolunda her şey mubahtır değil mi?'

Nil'in sessiz kaldığını görünce sorusunu daha yüksek sesle tekrarladı 'Öyle değil mi? Aileni bile yok sayacak kadar aşıksın Murat'a değil mi?'

‘Ailemi hiç kimse için harcamam’ dedi Nil dişlerinin arasından hırsla.

‘Çoktan harcadın bile! Babanın nelerle uğraştığından haberin var mı Nil? Son birkaç senedir işlerinin ne kadar ters gittiğinden? Girdiği ihalelerin neredeyse hepsini kaybettiğinden? Ankara’da şirketinizin itibarının iki paralık olduğunu biliyor musun? Riskli firmalar arasında gösteriliyorsunuz. Bu ne demek biliyor musun? Her an batabileceğiniz söylentisi yayıldığı için hiçbir ihale alamıyorsunuz’

Nil duyduklarına anlam veremiyordu. Kaşlarını çatmış başını iki yana sallıyordu. ‘Ama babam zaten sadece Antalya’da inşaat yapmıyor mu?’

‘Hayır önceden ortaklık işler alıyordu. Ankara’da başka büyük firmalarla çalışıyordu. Murat’ın şirkete girdiğinden kısa süre sonra terslikler başlamış gibi görünüyor. Ama sen o yaşlarda daha çocuktun hatırlayamazsın. Baban, ondan önce de deden uzun yıllar Ankara, İstanbul gibi büyük şehirlerdeki firmalarla ortaklık çalışmalar yapmışlar. Ama son yıllarda büyük projelerin altına imza atmak yerine bankalardan aldıkları ve geri ödemede zorlandıkları kredilere imza atıp durdular.

Yani prenses güvenli dünyan sarsılıyor ve yerle bir olma tehlikesi ile karşı karşıya. Babanın şirketi geçen yıl ilk kez zarar etti biliyor musun? Bu yıl benim şirketimle anlaşmış olması bankalar nezdinde kredibilitesini arttırdı. Şimdi bana daha önceden sorduğun soruya gelince. Ne hakla mı sana karışıyorum? Babanın arkadaşı ve onu batmaktan kurtaran kişi olarak senin Murat ile görüşmene karışıyorum. Çünkü o adam siz sıfırı tüketene kadar durmamaya kararlı. Şimdi tarafını seçmek zorundasın Nil. Ama bunu yaparken iyi düşün. Telafisi olmayan bir hata yapmak üzere olduğunu gör lütfen.’

Nil Yiğit’in anlattıklarını sessizce dinlerken bakışlarını kucağında birleştirdiği ellerine dikmişti. Duydukları o kadar sarsıcıydı ki…Babasının bu kadar zor durumda olduğundan habersizdi. Demek son zamanlarda bu kadar çok içmesi de bu yüzdendi. Bir kez daha babasına karşı büyük bir hayranlık ve derin bir sevgi duydu kalbinde.

Demek kendi içinde neler yaşıyordu ama hiç birine yansıtmıyordu. Peki ya Murat? Gerçekten bunların hepsini yapacak gücü var mıydı? Sonunda alçak sesle Yiğit’e bakmadan sordu. Çünkü onun yüzüne bakacak cesareti yoktu. Karşısında kendi canından kanından olan insanı, babasını, yine kendinden daha fazla düşünen biri vardı. Mahcubiyetin verdiği eziklikle sessizliğe gömülmüştü.

‘Peki emin misin? Yani Murat’ın tüm bunları yapacak nüfuzu olduğuna inanmak zor’

Yiğit yanında oturan genç kıza az önceki sert çıkışı yaparken niyeti onun hayallerini bütünüyle yıkmak değil, sadece kendisine gelmesini sağlamaktı. Şimdiyse Nil'in hayatını yerle bir ettiğini hissediyor, suçluluk duyuyordu.

Sesinde pişmanlık vardı. Bunu Nil bile hissedebiliyordu. Tüm üzüntüsüne, kırılmışlığına ve çaresizliğine rağmen Yiğit'in sesindeki pişmanlığı algılayabilmişti. İşte o an Nil'in pes ettiği, söylenenlerin gerçekliğinden emin olduğu an olmuştu.

'Ne yazık ki doğru Nil. Hepsi doğru. İnan ben de senin kadar üzgünüm'

Genç kız bir süre tek kelime etmeden öylece oturdu. Yiğit ise sabırla bekledi. Onun duyduklarını hazmetmesini, mantığının süzgecinden geçirip, kabullenmesini…Koltuğunda büzüşmüş halde oturan genç kız, şimdi olduğundan daha da küçük görünüyordu. Kafası karışmış, evinin yolunu kaybetmiş, nereye gideceğini bilmeyen korkmuş küçük bir kız vardı karşısında.

Bir kez daha Yiğit'in içi onu kucağına çekip saçlarını okşama arzusu ile dolmuştu. Geçen sefer ona engel olan Nil'in büyük görünme ve ciddiye alınma çabasıydı. Ama bu sefer Yiğit'in kendine hakim olması için hiç bir neden yoktu. Şu anda güvende olduğunu hissetme ihtiyacı olan bir çocuktu yanındaki.

Sonunda dayanamayıp elini uzattı ve Nil'in çenesini hafifçe tutup yüzünü kendine çevirdi. 'İyi misin?' diye sordu alçak sesle.

Nil gözlerini kırpıştırarak başını salladı. Konuşursa ağlamaktan korkuyordu. Onun güçlü görünme çabası Yiğit'i öyle derinden etkilemişti ki, kollarını genç kıza dolayıp kendine doğru çekti. Göğsüne Nil'in başını dayayıp, saçlarını okşarken mırıldandı 'Elbette iyisin. Belki biraz hayal kırıklığına uğradın ama atlayacaksın prenses'

Nil bir kez daha başını salladı. Gözyaşları Yiğit'in göğsünü yakıp kalbini dağlıyordu sanki. ***Keşke*** diye düşündü ***Yiğit ilk aşkın hayal kırıklığını benden duymasaydın.***

Nil başını kaldırıp ona bakarken gözleri yaşadığı derin kederle koyulaşmıştı 'Ben' dedikten sonra yutkunup içini çekti 'ben o kadar uzun süredir Murat'a aşığım ki…Şimdi ne yapacağım Yiğit? O boşluk nasıl doldurulur?'

Genç kıza bakarken Yiğit'in yüzünde şefkat dolu bir tebessüm belirdi. Nil'in ıslak yanaklarına yapışmış saçlarını geriye itip, parmak uçlarını gözlerinin altında gezdirdi.

'Yeni aşkla prenses,yeni aşkla…'

Yiğit'in arabası Nil'in evinin önüne yanaştığında telefonu tekrar çalmaya başlamıştı. Genç kızın kararsız bakışlarını fark eden Yiğit uzanıp elini tuttu. 'Yapma Nil. Bunu kendine yapma. Kafasını karıştırmana izin verme. Bu sefer kaybedeceklerin çok daha fazla. Murat'a şans tanıyarak kendini de aileni de üzme . Babanla konuş o sana anlatacaktır.'

Nil itaatkar bir biçimde başını sallayarak arabadan inmek üzere kapıyı açmışken ansızın döndü. Bir şeyler söylemek istiyor ama düşüncelerini nasıl kelimelere dökeceğini bilemiyordu. Yiğit'e karşı duyduğu öfke ve kin de avuçlarının içinde ufalanmış, parmaklarının arasından kayıp gidiyorken kimin dost kimin düşman olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu artık. Kafası karmakarışık bir halde tüm doğruları yanlış, tüm yanlışları doğru olmuşken ne yöne gitmesi gerektiğini bilemiyordu.

Tek bildiği Murat'a olan aşkını bilen bir Eda bir de Yiğit idi. Sadece onların yanında içinden geldiği gibi bahsedebiliyordu sevdiği erkek hakkında. Üstelik şimdi sevmesinin yasak olduğu erkekti o. İçinde saklayamayacağı kadar çok acı veriyordu asla birleşemeyeceklerini düşünmek. Murat neden böyle bir şey yapmıştı ki onu oğlu gibi sevip kollamaktan başka bir suçu olmayan babasına. Neden böyle bir çıkmaza sokmuştu ki kendini de Nil'i de…Genç kızın bakışlarındaki ürkeklik kelimelerine de yansımıştı.

'Şeyy…babama bugün olanları…'

Yiğit şaşırmış numarası yaparak sözünü kesti. 'Bugün ne oldu ki? Benim bildiğim kadınlara özgü bir şeyler aradığındı. Ama bulamamış olmalısın ki elin boş dönüyorsun' dedi başıyla ellerini işaret ederek.

Nil minnetle gülümsedi 'Teşekkür ederim…' bir anlık tereddütten sonra cümlesini tamamladı 'Yiğit'

Genç adam keyifle sırıttı 'Son bir saatte ya sen büyüdün ya da ben senin gözünde küçüldüm…Adımla hitap ettiğine göre'

'Arkadaşlarıma isimleri ile hitap ederim ve sen az önce bana arkadaşım olduğunu gösterdin. Teşekkürler' dedikten sonra arabadan inip kapıyı kapattı. Cama doğru hafifçe eğilip sordu 'Daha ne kadar kalacaksın Antalya'da?'

'Her şey yoluna girene kadar. Sana demiştim şu anda buradaki işler önceliğim' dedikten sonra gülümseyerek göz kırptı. Arabasını çalıştırıp hareket ettiğinde Nil hala arkasından bakıyordu.

Yiğit'i tanıdığından beri ilk kez onun kişiliğine, geçmişine, gerçekten kim olduğuna merak duyuyordu. Bu adam nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu. Varlığı ile bulunduğu yeri bu denli doldururken, gidişinde tüm canlılığı da alıp götürüyordu sanki. Beraberlerken aklını sürekli karıştırıyordu. Nil'i kızdırıyor, şaşırtıyor, heyecanlandırıyor, sakinleştiriyor, sersemletiyor, aşağılıyor, sonra şefkatle sarılıyordu.

Şimdiyse hayatının en sarsıcı gecelerinden birinde aldığı bu mutsuz edici haberi verenin ta kendisi olmuştu Yiğit. Hayallerini yerle bir ederken bir yandan da kollarında teselli eden yine oydu.

Gecenin karanlığına boş boş bakarken derin bir nefes aldı. Yiğit hayatına teklifsizce girmiş, her geçen gün yerini sağlamlaştırmaya devam ediyordu. Ansızın Eda'nın sözleri aklına geldi ***'Nil sen de bir gün öğreneceksin ki bazı erkekler vardır onlar seni istediğinde senin hayır deme şansın yoktur.'***

Kaşlarını çatıp bu sözün olabilirliğini kafasında bir süre tarttı. Sonra düşüncelerden kurtulmak istercesine başını iki yana salladı. Arkasını dönüp eve girerken aklında yine her zamanki sorun vardı…Çözümü olmayan, kalbini kıskıvrak kıstırmış, ruhunu esir alan, adı Murat olan… Kafası düşüncelerle meşgul olarak dışarıda tam olarak ne kadar süre geçirdiğini bilmiyordu.

Sonunda içeri girdiğinden çantasındaki telefon aniden çalmaya başlayınca suçluluk duygusuyla irkildi. Tam o sırada babası da geldiğini fark etmiş ona sesleniyordu.

'Nil gelir misin biraz konuşmak istiyorum'

Nil telefonun kapat tuşuna basıp babasının yanına gitti.

Bir kez daha çağrısı cevapsız kalmıştı. Murat telefonunu hırsla yere fırlattı. Başını elleri arasına alıp öylece kaldı bir süre. Beyni çatlayacak gibi ağrıyordu. Nil'in ona anlatmaya çalıştığı şey her ne ise yarıda kesilmiş olması şüphe uyandırıcıydı. O zamandan beri hiçbir arayışına cevap vermemesi ise tahminlerini doğruluyordu. Nil bir şeyler öğrenmiş onu uyarmak istemişti. Fakat muhtemelen babası onunla konuşurken yakalamış ve elinden telefonu almıştı.

İstediği son şey Nil'i bu duruma sokmaktı. Muhtemelen şu anda kendini korumaya çalıştığı için başı ciddi dertteydi. Ama daha da önemlisi şu anda her şey açığa çıkmış, babası her şeyi öğrenmişti. Ne yapacaktı? Yarın bir şey olmamış gibi işe mi gidecekti yoksa elindeki ipuçlarından yola çıkarak, maskesinin düştüğünü düşünerek pılını pırtını toplayıp Ankara'ya geri mi dönecekti?

Haluk Bey olanları ve Murat'ın bağlantısını öğrenmiş olabilir miydi? Öyleyse nasıl başarmıştı bunu?

Nil'e ulaşmalıydı. Ona ulaşıp zararın boyutunu öğrenmek zorundaydı. Eğer her şey şüpheden ibaretse Haluk Bey'i ikna eder ve yoluna devam ederdi. Hırslar ve intikam duyguları ile bezenmiş karanlık yoluna…

Şüphesiz bir süre şirket çıkarlarını koruyor gibi görünecekti ama sorun değildi. Nasılsa geçmişten bu yana attığı sağlam temeller bir küçük sarsıntıyla devrilecek değildi.

Ama Haluk Bey'in bildikleri sandığından çok daha fazla ise şüphesiz yapılacak tek şey işten ayrılıp, bu şehri terk etmek olurdu.Hem de mümkün olduğunca çabuk...

Gamze'ye açıklamak kolay olmayacaktı. Üstelik Ankara'daki bir işe başvurmaktan bahsettiğinde, hiçbir şekilde Antalya'dan ayrılmayacağını söyleyen Murat iken. Şimdi aniden fikir değiştirmiş olması sorun yaratacaktı. Gamze'ye ihtiyacı vardı. Onun yanında olması, duvarları sıkıntı ve gözyaşı ile örülmüş dünyasında bir kaçış, taze bir soluk oluyordu.

Bunu asla Nil ile yaşayamazdı. Bunun nedenleri birden fazlaydı. Öncelikle Nil ile sade ve sorunlardan uzak olmak nerdeyse imkansızdı. Sadece nefret ettiği bir adamın kızı olarak ona sürekli babasını hatırlatacak olmasından dolayı değil, aynı zamanda Nil'in kişiliğinden de kaynaklanıyordu bu.

Nil asla gölgede kalabilecek, gerektiğinde geri çekilebilecek bir kadın olamazdı. Onun bulunduğu ortamlarda karmaşa kaçınılmazdı. Öyle güzel, öyle göz alıcıydı ki…Onun göze batmadığı, Murat'ın gerisinde durduğu bir sahne düşünmek neredeyse imkansızdı.

Murat Nil'i her düşündüğünde içinde ansızın beliren uyanışlardan birini yaşıyordu yine. Genç kızın vücudunu hayal etmek içinin arzu ile dolmasına neden olmuştu. Kahretsin dedi yumruğunu masaya indirerek. Neden her şey bu denli karmaşık olmak zorundaydı ki? Daha bir sene öncesine kadar sevdiği kadın, odaklandığı hedef ve adım adım yaklaştığı zafer ile tüm benliği tatmin duygusu ile dolup taşarken, şimdilerde hep bir şeylerden yoksun hissediyordu kendini.

Eksik bir şeyler vardı sanki…Bu duygudan uzaklaşıp, kendini kişisel doyuma en yakın hissettiği zamanları düşünmeye çalıştı. İçinde Gamze'yi barındıran harika anıları…Ne kadar uğraşırsa uğraşsın olmuyordu. Olmuyordu işte! Gözünün önünde canlı, capcanlı tek bir görüntü beliriyordu her seferinde…

Kollarına Nil'i alıp gözlerinin içine bakarak dans ettiği o gece…Nil'in doğum günü partisinin olduğu gece... Nasıl da flört etmişti kendisiyle. Tıpkı tecrübeli, baştan çıkarıcı bir kadın gibi…Onun teniyle bütünleşmeyi, tutkularının derinliğinde kaybolmayı ne kadar isterdi…Bir gece, sadece bir gece için her şeyi unutup kendini Nil'in aşkının büyüsüne bırakmayı…

Başını koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini kapattı. Beynini arındırmak, içini kemiren, vücuduna zehir gibi yayılan tereddütlerden kurtulmak istiyordu. Nil'e yaklaşamazdı. Bu onu yumuşatır amacından saptırırdı. Onunla ilişkiye giremezdi. Onu ne kadar arzularsa arzulasın işleri olduğundan daha fazla karıştırmamalıydı.
Gamze'ye odaklanmalıydı. Gamze'yi seviyordu istediği Gamze'ydi.

Nil yasak meyveydi onun için. Dalından koparıp tadına bakmak için deli olduğu yasak meyve. Onu yediği an cennetinden kovulacağını biliyordu. Güneş bulutlarla kaplanacak, rüzgar deli esecek, aşkın tüm sıcaklığı kaybolacak soğukta bir başına üşüyor olacaktı. Nil kimi zaman bir melek kimi zaman da şeytanın ta kendisiydi… Onu uyarıp başının derde girmesini engellemeye çalışan koruyucu meleğiyken, baştan çıkarıp zevkin doruklarında gezinmeyi, şehvetin sınırlarını keşfetmeyi vaat eden bir şeytandan farksız oluyordu ansızın. ***Yapamam. Şeytana bir kez ruhumu kaptırırsam bir daha dönüşü yok*** diye geçirdi içinden**. *Peki ya kurtuluşum onun elinden olacaksa? Ya meleğim oysa?***

Murat hırçın bir şekilde başını iki yana salladı ***Saçmalıyorum. Aklım karışmaya başladı bile. İşte bana yaptığı bu. Kafamı kurcalıyor, sorularla boğuşmama neden oluyor… Ondan uzak kalmalıyım*** diye düşünürken vücudu başına buyruk hareket ediyordu.Yerdeki telefonu alan eli onunla dalga geçercesine, rızasına ve iradesine karşı gelerek Nil'in numarasını tuşladı.

'İyi misin babacığım?' derken oturduğu koltukta tedirgin bir biçimde kıpırdandı Nil, baş parmağı ile çenesini düşünceli bir biçimde kaşıyan babasını izlerken.

'İyiyim tatlım. Sadece konuya nerden gireceğimi kestirmeye çalışıyorum'

'En başından anlatabilirsin. Her şeyi duyabilecek kadar büyüdüğüme inanıyorum'

Haluk Bey'in yüzünde yorgun bir tebessüm belirdi 'Öncelikle teşekkür ederim. Bu akşam annenle ilgilendiğin için'

Nil ağırbaşlı bir ifade ile başını hafifçe eğdi 'Teşekküre gerek yok o benim annem elbette ilgileneceğim baba'

Haluk Bey derin bir nefes alıp verdi. 'Bazen beni öyle şaşırtıyorsun ki Nil. Kimi zaman benim küçük prensesim oluyorsun kimi zaman her türlü zorluğa göğüs gerebilecek güçlü genç bir bayan. Tam olarak kestiremiyorum hangi yanın ağır basıyor'

Nil düşünceli düşünceli mırıldandı 'Ben de bilmiyorum…'

‘Pekala o halde umuyorum az sonra söyleyeceklerimi ikinci kişiliğinle ele alıp olgunlukla karşılarsın.’

Nil duyduklarından anlam çıkarmaya çalışırcasına, gözlerini babasına dikip kaşlarını çattı.

‘Zor bir dönemden geçiyoruz. Ailecek ve şirket olarak. Sorunlar üst üste geldi ve bizi hazırlıksız yakaladı. Her şey kontrol altında ve sorun yok demek isterdim ama ne yazık ki o kadar kolay değil. Şirkette yaşanan aksiliklerin merkezinde en güvendiğim adamlarımdan birinin olduğunu öğrenmiş bulunmaktayım. Senin de yakından tanıdığın biri…’

Nil hiç tereddütsüz babasının cümlesini tamamladı ‘Murat’

‘Evet Murat’ dedi babası keyifsiz bir şekilde. Nil o an fark etmişti ki Murat’tan yediği kazık babasını düşündüğünden çok daha derin yaralamıştı. İş hayatında başarısız olmak başka bir şey, bu başarısızlığın arkasında güvendiğin insanlardan yediğin kazıkların olması başka bir şeydi.

‘Emin misin baba?’

Haluk Bey başı ile masa üzerinde duran dosyayı işaret etti. ‘Ne yazık ki ispatları var. Ben tesadüflere inanan biriyim Nil. Ama emin ol bu kadar tesadüfün bir arada olması neredeyse imkansız. Murat işe girdiğinden beri sistemli ve programlı bir biçimde aleyhimize çalışmış. Son yıllarda çok iş kaybettik. Dışarıya karşı yansıtmamaya çalıştık ama bazı kaynaklardan öğrendiğimiz kadarıyla Murat arkamızdan kulis de yapmış. Firma itibarını sarsacak söylentiler yaymış. Batmak üzere olduğumuz gibi…’

‘Baba gerçekten işler o kadar kötü mü?’

Haluk Bey kızının yanına oturdu ‘İşler kötü ama düzeltilemeyecek kadar değil. Sadece sabır ve özveri gerektiriyor’ dedikten sonra rahatlatmak istercesine gülümsedi ‘İnşaat işinde olmanın en iyi yanı bir sürü gayrimenkulün olması’

Nil babasına sarılıp gözyaşlarını gizlemeye çalıştı ‘Yapma baba…Beni rahatlatmaya çalışma. İçine atma. Annem de sen de karşımızda sürekli güçlü görünmeye çalışıyorsunuz. Biz çocuk değiliz. Eren de ben de başa çıkabiliriz bazı şeylerle. Hatta çalışabilirim bile…’

Babası geri çekilip kızının yüzünü inceledi ‘Nil o kadar kötü değil durum. Size bakabilirim.’

Nil tekrar babasının boynuna atıldı ‘Ah baba elbette bakabilirsin. Sadece ben de bir işe yaramak istiyorum. Yiğit’in yanında çalışabilirim mesela. Zaten bana iş teklif etmişti'

Haluk Bey kaşlarını çattı ‘Yiğit Abi ne zaman Yiğit oldu Nil? Hem dur bakalım ben kızımın müşterilerimin yanında çalışmasını ister miyim? Sonra arkamdan ne derler?’

‘Aman baba o müşteriden öte arkadaş olmuş senin için. Yiğit’in bana teklif ettiği iş…’

‘Yiğit Abi…İsmiyle hitap etmen hoş değil senden çok büyük’

‘Evet ama o abi dememden hoşlanmıyor. Yaşlı hissettiriyormuş. Ayrıca konumuz o değil. Konumuz benim çalışmam’

‘Daha doğrusu çalışmaman. Bu konuda başka bir söz duymak istemiyorum’ dedi konunun kapandığını göstermek için ayağa kalkarak.

‘İyi sen tanıdığım birinin yanında çalışmamı istemiyorsan ben de tanımadığım birinin yanında çalışırım. Ama yine de iş bulacağımdan emin olabilirsin. Gerçi tanımadığım biri benim gibi mezun olmamış birine karşı ne kadar toleranslı olur bilemem’

Haluk Bey aniden arkasını döndü. ‘Nil çalışman gerekirse çalışırsın bundan utanacak değilim. Ama şu anda o durumda değiliz. Abartıyorsun. Bu yüzden konuyu sana açıp açmamakta tereddütlerim vardı. Senin önceliğin okulun. İş konusunu bana bırak. Anlaştık mı?’

Nil hoşnutsuz bir şekilde başını sallayıp ayağa kalktı.

Haluk Bey yeni aklına geleni aceleyle ekledi ‘Esas söylemem gerekeni unutuyordum. Yarın İstanbul’a dönmeni istiyorum.’

Nil’in ağzı açık kalmıştı. Neydi bu ani kararın arkasında yatan sebep?

‘Yarın mı? Ama annemi şimdi bırakamam’

‘Annen de anneannenin kırk mevlidinden sonra gelir Nil’

Nil duyduklarına anlam vermeye çalıştıkça kafası daha da karışıyordu. Yüzündeki şaşırmış ifadeyi gören babası açıkladı.

‘Murat’ın sana ulaşmaya çalıştığını biliyorum. Pes etmeyecektir. Görünüşe göre kafayı taktığı sadece şirketim değil aynı zamanda kızımmış da. Ve bu konuda da iş konusundaki kadar azimliyse risk almak istemiyorum’ dedikten sonra öfkeden dişlerini öyle sıkmıştı ki Nil gıcırtısını duyabiliyordu.

Genç kız içinde kabaran öfkeyi kontrol etmekte güçlük çektiğini hissetti. Yanakları al al olmuş vaziyette hırçın bir şekilde konuştu ‘Ben kendime bakabilirim. Hem bu kanıya nerden vardığını sorabilir miyim? Biri bir şey mi söyledi? Mesela Yiğit!’

‘Yiğit Murat’ın sana sürekli olarak ulaşmaya çalıştığını söyledi. Neden ansızın seni bu kadar kafaya taktığını bilmiyorum ama…’

‘Ama ne baba? Yiğit mi karar veriyor şimdi benim nereye gidip nerede kalacağıma? Sen değil misin benim babam? Onu ne ilgilendirir ki?’ Hayatının iplerini bu şekilde eline alıp, onu istediği gibi yönlendirmesi Nil’i zıvanadan çıkarmıştı. Yiğit’in elinde kukladan farksızdı ve babası da buna alet oluyordu.

‘Nil yeter artık! Baban benim ve böyle olmasını istiyorum. Bu konuda tartışma benimle yoksa ilk kez kalbini kırarım. Murat’ın seni son bir saat

içerisinde ne sıklıkla aradığından bahsettiğinde düşündüğüm tek şey gidip o şerefsizin kafasına bir kurşun sıkmak oldu. Ama Yiğit en iyi çözümün seni ondan uzaklaştırmak olduğuna ikna etti. Ben olsam çoktan harcamıştım o pisliği. Ömrümü karartmaya çalıştığı yetmiyor bir de kızımın hayatını karartmaya çalışıyor. Böyle birini öldürsem katil değil kahraman olurum inan bana!'

Nil dehşetle gözlerini açmış, çığlıklarını bastırmak istercesine ellerini ağzına kapamıştı. Babası nasıl bir canavara dönüşmüştü? Ömrü boyunca ondan duymadığı ve duyacağına ihtimal dahi vermediği sözler işitiyordu. Ne kadar içmişti ki bu sözleri sarf edebilmek için, kendisine bu denli sert çıkabilmek için…

'Şimdi lütfen git hazırlan sabah erken yola çıkacaksınız?'

Nil kaşlarını kaldırıp merakla sordu 'Çıkacak mıyız? Kim kim gidiyoruz?'

'Yiğit sabah erkenden gideceğini söyleyince ben de senin onunla gitmene karar verdim.'

Nil'in yüzünde acı bir tebessüm belirmişti. Demek doğruydu söylenenler. Yiğit Türkoğlu istedikten sonra elde edemeyeceği hiçbir şey olamazdı. Babasına yaptığı büyük bir iyilikti şüphesiz ama karşılığını sonuna kadar almaya da kararlıydı.

Genç kız çenesini ağırbaşlılıkla kaldırıp son bir çabayla en önemli kozunu oynadı.

'Annem buna asla razı gelmez.'

Haluk Bey elini saçlarında gezdirirken başını hafifçe öne eğdi 'Gelecek Nil gelecek. Her şeyi öğrendiğinde inan bana kafasını taktığı son şey senin İstanbul'a gidiyor olman olacak'

Nil öfkeyle dudaklarını büzüştürüp, dişlerini sıktı. Elleri iki yanında yumruk olmuş halde, kavga etmeye hazır duruşuyla babasına sekiz, dokuz yaşlarındaki halini anımsatmıştı.

Haluk Bey kızının inadını da, gururunu da çok iyi biliyor, onu çok iyi tanıyordu. Nil'in bu hali yumuşamasını sağlamıştı. Yanına gidip kızını kollarına aldı 'Prenses bana güvenmek zorundasın. Her şeyi yoluna sokacağım. Ama lütfen karşı gelme, uzlaş benimle. Şu anda hepinizin desteğine ihtiyacım var'

Nil babasına karşı derin bir sevgi ve şefkat duyuyor idiyse de sesinin kırgın çıkmasına engel olamıyordu. Sonunda alçak sesle 'Peki babacığım nasıl istersen' dediğinde babası

'Aferin benim prensesime' diyerek saçlarını okşadı.

Bu cevap karşısında ilk kez prenses olmadığını avazı çıktığı kadar haykırmak istedi ama bu isteğini sertçe bir iki kez yutkunarak bastırdı.

Nil elindeki giysileri dalgın dalgın katlayıp valize yerleştirirken babası ile aralarında geçen konuşmayı düşünüyordu. Çok stres altında olduğu bir gerçekti. Zor günler geçiriyordu ama yine de onu daha önceden hiç böyle kontrolünü kaybetmiş gördüğünü hatırlamıyordu. Elinden gelse Murat'ı paramparça etmek için bir saniye düşünmezdi.

Ya Nil'e söylediklerine ne demeliydi? Babası ona karşı her zaman korumacı ve kıskanç bir tavır sergilemişti. Nil bu durumdan rahatsız olmak şöyle dursun keyif bile alırdı. Ne de olsa Haluk Bey onun kahramanı, biricik babasıydı.

Hatta annesinden fazla kızının üstüne düşmesi içinde çocukça bir mutluluğa, zafer coşkusuna neden olurdu. Babasının annesine ne kadar aşık olduğu düşünülürse, ona olan ilgisinin bir kısmını çalmak Nil'in özgüvenine iyi geliyordu.

Ama bu geceki tavırları rahatsız ediciydi. Karşısında eğitimli, kültürlü, olayların üstesinden sağduyusu ve sabrı ile gelen bir adam yoktu. Hayran olduğu erkek değildi onunla konuşurken buyurgan ses tonu kullanan ve istemediği bir şeyi kabul ettirmeye çalışan.

Makyaj masasının üzerindeki eşyaları küçük el çantasına koyarken yaklaşık üç ay önce ne büyük bir mutlulukla evine gelip eşyalarını valizlerden boşalttığını hatırladı.

Bir insanın hayatının bir anda bu denli karışması mümkün müydü? Oysa ne hayallerle gelmişti tatil için Antalya'ya. Makyaj masasının pufuna bıraktı kendini omuzları da hayalleri gibi çökmüş olarak.

O an titreşimde olan telefonunun çantasında çaldığını fark etti. Gözlerinde endişe dolu bir ifade ile bir süre öylece baktı çantasına. Kalkıp gidecek gücü, telefonu açacak cesareti yoktu.

Telefon çalmayı bıraktığında arayanı görme merakına engel olamadı. Tahmin ettiği gibi arayan Murat'tı. O gece onu kaçıncı kez aradığını bilmiyordu. Daha düne kadar en büyük hayali sevdiği erkeğin onu araması, peşinden koşması iken şimdi Nil'e ulaşmak için gösterdiği çaba genç kızı rahatsız ediyor hatta ürkütüyordu.

Elindeki telefon tekrar titreştiğinde Nil irkilmişti. Bu sefer gelen mesajdı. Babasına karşı gelmenin yarattığı suçluluk duygusu ve yasak işler çevirip ailesine ihanet ediyor olmanın verdiği vicdan azabıyla mesajı açarken parmakları titriyordu.

Nil neler olduğunu bilmiyorum ama seninle konuşmam gerek lütfen telefonu aç diyordu Murat'ın mesajı.

Sanki elinde tuttuğu pis, hastalıklı bir şeymiş gibi Nil telaşla yatağa fırlattı telefonu. Atmasıyla telefonun çalması bir olmuştu. Onunla konuşmak istemiyordu. Ama belki de en azından açıp artık kendini aramamasını söyleyebilirdi. Bu şekilde pes etmeyeceği ortadaydı.

Yatağın üstüne oturup telefona tereddütle baktı. Sonsuza dek daha doğrusu Nil açana kadar çalmaktan vazgeçmeyecek gibi görünüyordu. Sonunda dayanamayıp cevap verdi.

'Alo'

'Nil neden cevap vermiyorsun telefonlarıma?' Murat'ın sesi telaşlı olduğu kadar sinirli geliyordu.

'Ee ben…' Nil söyleyecek söz bulmakta güçlük çekiyordu. O gecenin başında onu uyarmayı düşünerek buluşmak istemişti ama şimdi tüm öğrendiklerinden sonra bunu nasıl itiraf edebilirdi ki...

Genç adam 'Sen ne? Nil neler oluyor?' diye çıkışınca Nil gözyaşlarını daha fazla tutamayıp ağlamaya başlamıştı. O gece konuştuğu tüm erkekler ona ya bağırmış ya da onu tehdit etmişti. Bu kadarı çok fazlaydı. Sanki olanların tüm sorumlusu Nil'miş gibi herkes üstüne geliyordu.

Murat onun ağladığını fark ederek sakinleşmeye çalıştı. Niyeti genç kızı üzmek değildi ama karşısında öyle ürkek, öyle mesafeli bir Nil vardı ki… Görmeye alışık olduğu kendine hayran, onun ağzından çıkacak her kelimeyi duymayı büyük bir hevesle bekleyen kız gitmiş yerine Murat'a güvenmeyen ve hatta ondan çekinen biri gelmişti.

Ne sanıyordu ki onu? Ne yalanlar söylemişlerdi ki hakkında bu denli korkutup, uzaklaştırmışlardı… Söylenenler yalan da sayılmazdı ya…Yine de her hikayenin olduğu gibi bu hikayenin de iki tarafı vardı. Nil'in henüz bilmediği, duymadığı gerçekler vardı. ***Ama bu gece değil*** diye geçirdi içinden. ***Bu gece bunları kaldıramayacak kadar zedelenmiş, yara almış…Bunun da hesabını vereceksin Haluk Bey. Hayatımdaki her güzel şeyi yok ettiğin gibi Nil'in bana olan duygularını da yok ettin madem ben de seni senin silahınla vuracağım…***

'Özür dilerim Nil…' dedi yumuşak bir sesle. 'Sadece…sadece…seni kaybettim sandım bir an…'Nil ağlamasına engel olmak, sakinleşmek için dudaklarını ısırıyor derin derin nefes alıyordu.

'Sen beni hiç istemedin ki Murat şimdi kaybetmek neden seni korkutuyor?' derken genç kızın sesindeki kırgınlık açıkça okunuyordu.

Murat onu ikna etmek zorunda olduğunu biliyordu. İşin tuhafı onu ikna etmek de istiyordu sadece bunu nasıl yapacağını kestiremiyordu. Bu tarz lafların adamı olmamıştı hiç. Gamze ile ilişkilerinde pek çok romantik

paylaşımları olduysa da, sözcükler yerine bedenlerini kullanmışlardı genelde. Boğazını temizleyip, dudaklarını diliyle ıslattı.

'Bu doğru değil. Yani seni istemediğim… Nil benim için çok önemlisin'

Nil'in sesi titriyordu 'Yalan söylüyorsun'

'Söylemiyorum…'

'Gamze kadar önemli değilim. Beni onu sevdiğin gibi sevmiyorsun'

'Nil benden imkansızı duymak istiyorsun. Sana aşık olduğumu söyleyemem. Çünkü aşka inanmıyorum'

'Ama ben inanıyorum! Aşka inanmayan birine aşık olmak yeterince zorken şimdi bir de yasak bir aşkın içinde buldum kendimi' dediğinde ne kadar ileri gittiğini fark ederek paniğe kapılmıştı.

Murat konuyu açmak için ayağına gelen fırsatın üstüne atladı 'Neden şimdi yasak olduğunu söylüyorsun?'

Nil lafı çevirmeye çalışsa da yalan söylemeyi pek beceremediği için açık verip duruyordu. 'Çünkü sen nişanlısın'

'Dün de nişanlıydım. Geçen hafta da geçen ay da… Ama bu daha önceden seni durdurmamıştı Nil. Neden şimdi? Bu gece bana ne söyleyecektin telefon kesilmeden önce ve neden telefonlarıma çıkmıyorsun'

Suçluluk duygusu Nil'in sesinde adeta yankılanıyordu. 'Bir nedeni yok. Sadece aklım başıma geldi'

Murat seslice nefes alıp verdi. 'İyi o halde yazık olmuş. Ben de seni, benim de aklım başıma geldi demek için aramıştım ama boşunaymış demek ki?'

Nil heyecanla atıldı 'Ne demek istiyorsun?'

'Seni düşünmeden duramadığımı ve dediğin gibi belki de aramızdaki çekime karşı koymak yerine birbirimize bir şans tanımamız gerektiğini demek istiyordum ama boş ver bir anlamı kalmadı artık. Senin aşkın gelip geçiciymiş. Saman alevi gibi söndü'

Nil ona bunun doğru olmadığını haykırmak, Murat'ı hala tüm kalbiyle sevdiğini söylemek istiyordu. Ama tüm yapabildiği alçak sesle yalvarmak oldu.

'Lütfen böyle söyleme. Bu doğru değil. Seni altı yıldır bekliyorum Murat. Sadece… ne yazık ki…off her şey karmakarışık oldu'

'Hiçbir şey karmakarışık değil sevgilim. Tam tersine her şey netleşmeye başladı' diye karşılık verdi Murat derinden gelen, genç kızın iliklerine işleyen bir sesle.

O an Nil yerin ayağının altından kaydığını hissetti. Yıllar boyu onun dudaklarından duymayı beklediği o sihirli kelime ne kadar zamansız verilmiş bir hediyeydi kendisine. Başka zaman olsa coşkuyla kutlar, avazı çıktığı kadar

mutluluğunu bağırırdı. Her şeye rağmen Murat'ın duygularını ifade edişi onun tüm duvarlarını indirmesine neden olmuştu.

'Bana sevgilim diyorsun peki Gamze ne olacak?' diyebildi olabildiğince yumuşak bir şekilde.

'Onunla konuşacağım Nil. Aklım ve kalbim sendeyken onunla devam edemem. Bu haksızlık olur. Ama Gamze'ye her şeyi açıklamadan önce emin olmalıyım. Senin beni hala sevdiğinden emin olmalıyım'

Nil cevap verirken gözlerini kapatıp, yanaklarından aşağıya yaşların süzülüşünü hissetti. 'Bütün kalbimle seviyorum. Kendimi bildiğimden beri tek yaptığım seni sevmek oldu şimdi nasıl bir gecede vazgeçebilirim' ***Aman Allah'ım neler diyorum ben? Onunla bir beraberliği nasıl düşünebilirim.***

'Tahmin etmiştim. Ben de senden vazgeçemiyorum sevgilim' dedi Murat tatmin olmuş bir şekilde. 'Yanında olup seni doyasıya öpmek, mis kokulu tenini koklamak, kollarımda mutluluktan eriyene kadar seninle tekrar tekrar sevişmek isterdim şu anda'

Nil bedenindeki tüm gücün çekildiğini, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyordu. Sadece onun baştan çıkarıcı sesini duymak ve söylediklerini hayal etmek bile böyle bir etki yapıyorsa bedenleri birleşince yaşayacağı haz aklını kaybetmesine neden olabilirdi.

Elinde olmadan iç geçirip hafifçe inledi 'Murat lütfen dur…'

'Neyi durdurayım sevgilim? Seni sevmeyi mi? Bunu asla yapamayacağımı biliyorum… Çünkü geceler boyu rüyamda seni ve seninle seviştiğimizi gördüm. Aklım fikrim senin çıplak bedenine sahip olmakta. Seni defalarca…'

'Sus! Lütfen yapma… Yapamam… Seninle birlikte olamam'

'Elbette olabilirsin… Başından beri kararlıydın şimdi tereddüde düştüğünü söyleme'

'Murat ben yarın İstanbul'a gidiyorum. Babam beni buradan gönderiyor seninle görüşmemi istemiyor. Lütfen daha fazla bir şey sorma. Yapamam ona karşı gelemem…'

'Ne?! Yarın gidiyor musun? Nil baban sana ne söyledi hakkımda bilmiyorum ama lütfen beni dinlemeden karar verme. Konuşmamız gerek. Seninle bir araya gelip konuşacağız'

Nil gözyaşlarının arasından çaresizce yalvarıyordu 'Yapamam Murat. Babama karşı gelemem. Onun rızasına boyun eğmeliyim'

'Aşka boyun eğeceksin Nil. Bunu bana söyleyen sen değil miydin? Aşktan daha önemli ne olabilir ki demedin mi? İşte sana geldim ve diyorum ki bana aşkı öğret, aşka inanmamı sağla. Sense yapamam diyorsun. Demek ki aşk koca bir yalanmış sevgilim. İnanmamakta haklıymışım. Boş ver bu konuştuklarımızı unut. Benim için doğru kişi Gamze, sen değilsin. Az kalsın

senin çocukça kaprisin için nişanı bozacaktım! Bencil bir çocuktan başka bir şey değilsin!'

'Bana çocuk deme! Bencil değilim! Tam tersine ailemi düşünerek aşkımdan vazgeçiyorum. Bu canımı yakmıyor mu sanıyorsun?!'

'Asıl bana yapılan haksızlığı öğrendiğinde canın yanacak Nil. Bakalım o zaman ailen için, baban için aşkını harcamaktan pişmanlık duyacak mısın duymayacak mısın?'

'Ne demek istiyorsun?'

'Merak ediyorsan benimle buluşursun prenses. Aşkın için mücadele edecek, gerçekleri duyacak cesaretin varsa beni ara.'

Nil 'Neden telefonda söylemiyorsun?' diye üstelerken içeriden gelen sesleri duydu. ***Nil'in o adamla gitmesini istemiyorum!*** diye bağırıyordu annesi.

Babası annesini yatıştırmaya çalışıyordu ***Şebnem büyütüyorsun alt tarafı İstanbul'a kadar beraber yolculuk yapacaklar. Nil'in buradan gitmesi şart. Güvenli değil. Yalnız gitmesinden daha iyi böylesi.***

'Murat kapatmam gerek' dedi Nil telaşla.

'Benimle buluşup hikayenin diğer tarafını dinleyecek misin?'

Hepsi senin ve zaafların yüzünden! Geçmişinin bir gün ayağına dolanacağını biliyordum! Bizi de beraberinde sürüklüyorsun diye haykırdıktan sonra annesi odasının kapısını açıp dışarı çıktı. Ardından kapıyı öyle sert kapamıştı ki yerin titrediğini hissetti Nil.

'Kapatmam gerek. Seni sonra arayacağım' dedikten sonra Murat'ın cevap vermesine fırsat bırakmadan görüşmeyi bitirmişti.

Annesi kapıyı aniden açıp hışımla Nil'in odasına girdi. 'Nil istemiyorsan gitmek zorunda değilsin İstanbul'a…'

Arkasından babası da gelmişti 'Şebnem lütfen saçmalama. Nil'in kafasını karıştırıyorsun bu hareketlerle'

'O küçük bir çocuk değil Haluk! Kafasının biraz karışmasından bir şey olmaz. Büyüdüğünü göremiyor olabilirsin ama genç bir kadın o. Yiğit gibi bir erkeğe emanet edilemeyecek kadar da çekici bir kadın'

'Şebnem o kadın falan değil. Genç kız henüz ve sandığından çok daha saf'

Nil bir annesine bir babasına bakarak konuyu yakalamaya çalışıyordu. Sanki kendi orada değilmiş gibi konuştuklarına inanamıyordu.

'Sen her şeyi görmek istediğin gibi görüyorsun Haluk'

'Öyle mi? O halde kızının neden Murat ile bu kadar samimi olduğunu söyler misin bana? Ben olayları görmek istediğim gibi görüyorsam sen

gerçeklere tamamıyla gözünü kapatıyorsun. O mikrop cazibesi ile Nil'i baştan çıkarmaya, virüs gibi aramıza sızmaya, ailemizi hasta etmeye çalışıyor. Aklınca bu şekilde benden intikam alacak. O ahlaksızı yarın elime geçirdiğimde…'

'Yeter artık!' diye patlamıştı sonunda Nil. 'Bunu yapmanızdan nefret ediyorum'

Annesi hayretle sordu 'Neyi?'

'Bunu işte!' derken ellerini iki yana açmıştı. 'Ben yokmuşum gibi atıp tutmanızı ve fikrimi sorma gereği dahi duymamanızı kast ediyorum. Ben çocuk değilim! Benim de fikirlerim, söyleyeceklerim olabileceğini hiç düşünemiyor musunuz?'

Haluk Bey ile Şebnem Hanım şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

'Bakın sorununuz ne bilmiyorum ama belli ki bana söylediğinizden fazlası var. Hiç itiraz etmeyin az önceki bağrışlarınızı duydum. Biri bana her hikayenin iki tarafı olduğunu, her ikisini dinlemeden karar vermemem gerektiğini söylemişti. Biliyor musunuz çok haklı olduğunu düşünmeye başladım'

Haluk Bey kaşlarını çattı 'Neden bahsediyorsun sen Nil? Kimmiş sana bu fikirleri veren?'

Nil daha fazla konuşmayacağını belli etmek istercesine dudaklarını sımsıkı kapatıp, çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

'Nil cevap ver' diye babası üstelediğinde annesi onun yanından hışımla geçip kızına kollarını doladı.

'Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin tatlım. Buna İstanbul'a gitmek de dahil' dedi yumuşak bir sesle.

Babasının sabrını kaybetmeye başladığını gören Nil araya girme ihtiyacı duydu 'Anne gitsem iyi olur. Zaten iki haftaya kayıt yenilemeye, ders seçmeye gidecektim. Seni bu şekilde yalnız bıraktığım için üzgünüm ama nasılsa sen de geleceksin değil mi?'

Annesi babasına imalı bir bakış atarak yanıtladı 'Hiç şüphen olmasın. Hatta tahmin ettiğinden çok daha uzun kalabilirim' Sonra gözlerini tekrar Nil'e çevirip şefkatle gülümsedi 'Bu hoşuna gider miydi? Sen ve ben beraberce takılırdık İstanbul'da'

Nil derin bir iç geçirdi. Hayatı tam orta yerinden çatırdıyorken, sahip olduğu her şey bir bir ellerinin arasından kayıp gidiyorken normal zamanda onu mutlu edecek her şey yeni bir üzüntü kaynağı oluşturuyordu. Tıpkı annesinin babasından uzaklaşmak için yanına gelmesi gibi…'Evet anne elbette hoşuma giderdi' diyebildi babası ile mümkün olduğunca göz göze gelmemeye çalışarak.

Ertesi sabah erkenden uyanmış olmasının tek nedeni bütün gece zaten doğru dürüst uyuyamamış olmasıydı. Sonunda saat 7'yi gösterdiğinde daha fazla çabalamanın anlamsız olduğuna karar vererek kalkıp hazırlanmaya başladı.

Kahvaltı sofrasına sessizlik hakimdi. Nil hayatında ilk kez annesi ile babasının birbirileri ile iletişim kurmadığını görüyordu. Büyümüş yanı zaman zaman her evlilikte sorunlar olabileceğini kendine hatırlatıp dursa da, çocuk yanı bu durum karşısında yaşadığı hayal kırıklığına engel olamıyordu. Kafasındaki mükemmel ilişkinin sembolüydü annesi ile babasının evliliği. Bir günde inandığı her şey tersine dönebilir, hayatı altüst olabilir miydi? ***Pekala da olabilirmiş*** diye düşündü tabağındakileri çatalı ile didiklerken.

Gözlerini ona diken annesi, sesinde engel olamadığı bir soğuklukla ortaya konuştu.

'Nil'in neden bugün, bu kadar acele gitmesi gerektiğini anlayamıyorum. İlle de biriyle gitmesi gerekiyorsa bunun neden Eren olmadığını anlayamadığım gibi…'

Haluk Bey sıkıntıyla yanıtladı 'Şebnem lütfen yine başlama. Eren olamazdı. Sadece ona ulaşmak neredeyse imkansız olduğu için değil, aynı zamanda ona burada ihtiyacım olduğu için'

Nil başını kaldırıp soran gözlerle babasına baktı 'Neden? Niçin ona bu kadar ihtiyacın var?'

Babası derin bir nefes alıp verdi 'Ne kadar az şey bilirsen kafan o kadar rahat eder Nil'

Nil alayla karışık gülümsedi 'Niye? Benim kafam almaz mı söyleyeceklerini? Kapasitem mi yetmez? Eren'inki yetiyor görünüşe göre…Daha önceden çocuk ayırt ettiğini hiç hissettirmemiştin…'

'Alınganlık yapma lütfen. Kast ettiğim bu değildi biliyorsun. Ayrıca çocuk ayırt ettiğim falan yok'

'Haklısın baba o benim aptallığımmış. Bırak eşitliği bir de ben senin gözünde daha özel bir yerde olduğumu sanıyordum. Ama eninde sonunda babalar erkek evlatlarını kayırıyor değil mi?'

Duydukları Haluk Bey'i şaşırtmış, bir an sessiz kalmasına neden olmuştu. Bu durum Nil'in daha da bozulmasına neden oldu.

'İnkar bile etmiyorsun'

Haluk Bey o an kendine gelip elini kızının elinin üzerine koyarak onu rahatlatmaya çalıştıysa da, Nil kendince merak ettiği cevabı aldığını düşünüyordu.

Mutfağa kelimenin tam anlamıyla ölüm sessizliği hakim iken Eren her zamanki pozitif enerjisiyle içeri daldı.

'Herkese günaydınlar' dedi yüzünde koca bir gülümsemeyle.

Masada oturan üç kişinin keyifsizliğini anlaması uzun sürmemişti. 'Neler oluyor? Biri mi öldü?' diye sorunca annesi aniden kalkıp masayı terk etti.

Nil kaşlarını çatarak abisine çıkıştı 'Bravo Eren! Ne kadar düşüncelisin ve ne kadar umursamazsın. Anneannemin ölümünü ne kolay atlattın'

Eren afallamış halde annesinin arkasından bakarken, pişmanlık dolu bir sesle mırıldandı 'Niyetim o değildi. Yanlışlıkla ağzımdan kaçtı'

'Yanlışlıkla kaçtı çünkü unuttun. Unuttun çünkü umurunda değil! Sadece kendin için yaşıyorsun. Tek düşündüğün kız arkadaşınla gününü gün etmek! Yokluğunda neler olup bittiğinden haberin bile yok ama her nasılsa babamın yine de sana benden fazla ihtiyacı ve güveni var!' dedikten sonra Nil de hışımla sandalyesini itip ayağa kalktı, ardından mutfağı terk etti.

Eren daha da afallamış olarak kardeşinin gidişini izledi. 'Bunların nesi var baba?'

Haluk Bey keyifsiz bir biçimde karşılık verdi 'Kadın hassasiyetleri var Eren daha ne olacak. Beyinleri ile değil de kalpleri ile düşünüp hareket ettikleri için böyle oluyor.'

Eren omuz silkip masaya oturdu. Bir parça ekmek koparıp ağzına attıktan sonra, Nil'in çatalıyla beyaz peynirden de bir lokma aldı.

Babası Eren'i izlerken Nil'in bir konuda haklı olduğunu düşündü. Oğlunun moralini bozacak, keyfini kaçıracak pek bir şey yok gibiydi şu dünyada. Yine de ona kızamıyordu çünkü hayatının en umursamaz yıllarının tadını çıkarmasını istiyordu. İlerde nasılsa omuzlarına ağır yükler yüklenecekti. Şimdi biraz hovardalık etmesinden ne çıkardı ki?

Düşünceleri yine kızına kaymıştı. O da sözüm ona hayatının en umursamaz yıllarını yaşıyordu ama onun hovardalık etmesi fikri neden canını sıkıyordu? Belki de Nil haklıydı. İstemeden de olsa ayırımcılık yapıyordu. Ama elinde değildi. Adamın tekinin Nil'in körpecik vücuduna, tertemiz ruhuna kirli elleri ile dokunacağı düşüncesi onu çileden çıkarıyordu. ***Bunu kızıma yapacak or*spu çocuğunu ellerimle boğarım*** diye geçirdi içinden. Bu düşünceden öte kendi kendine verilmiş bir sözdü adeta. Küçük prensesi, nazlı kızı, dünyalar güzeli bebeği hayatta her şeyin en temizini, en güzelini yaşamalıydı. ***Bu ayırımcılık ise varsın öyle olsun*** dedi kendi kendine.

O kızı için mükemmel bir dünyanın, korunaklı duvarlarını elleri ile örerken, başka birinin içeriye sızmaya ne denli yakın olduğunu hayal bile edemiyordu. Kendi Nil'in hayatının tertemiz bir sayfa olarak kalması için uğraşırken, başka birinin elinde fırça ile her tarafı siyaha boyamaya hazırlandığını göremiyordu. Haluk Bey'in en büyük yanılgısı her şeyi kontrol edebileceğine inanmasıydı. Nil'in İstanbul'a gidişi olaylardan uzaklaşmaktan çok onu olayların merkezine savurmak olacaktı. Elbette bunlardan da habersizdi…

Kapının çalması ile düşüncelerinden sıyrılıp ayağa kalktı. Yiğit gelmiş olmalıydı. Böylesine güçlü ve nüfuz sahibi bir müttefiki olması içini büyük bir güven duygusu ile dolduruyordu.
Şüphesiz Nil'in ihtiyaç duyması halinde, yardım elini uzatacak, onu sıkıntıdan kurtaracaktı. En azından aklı Nil'de kalmayacaktı.

Nil annesi ile kapıda vedalaşırken birbirlerine öyle sıkı sarılmışlardı ki, Haluk bir an onların yaşamının dışında kalmış gibi hissetti kendini. Hayatındaki en önemli insanlardan ikisi, çok sevdiği iki kadın ona kızgındı. Olanlardan bir şekilde onu sorumlu tutuyorlardı. Ama sonunda her şeyi yoluna sokacak, ailesinin sevgisini ve güvenini tekrar kazanacaktı.

Nil babasına sarıldığından az önceki tüm kırgınlığı uçup gitmişti sanki. Haluk Bey bunu hissederek içinde çocukça bir mutluluk duydu.

'Her şey yoluna' girecek dedi alçak sesle kızına.

'Biliyorum baba. Sana güveniyorum. Başaracağına inanıyorum. Ne zaman başarılı olmadın ki zaten?' diye karşılık verdi Nil neredeyse fısıltıyla.

Babasının bakışlarındaki derin sevgi ve minneti fark ederek duygulanmıştı. Hepsinin önünde ağlamak istemiyordu ama o kadar dolmuştu ki, kendine engel olmak neredeyse imkansızdı.

Tam o anda dikkatini annesinin sözleri dağıttı. Direk Yiğit'e bakıp, konuşurken rahatsızlığını da hoşnutsuzluğunu da gizleme ihtiyacı duymamıştı.

'Yiğit Bey ben bu beklenmedik İstanbul seyahatine son derece karşıyım ama ne yazık ki oldu bittiye geldi. Size kızımızı, canımızı emanet ediyoruz. Emanete gözünüz gibi bakacağınızdan şüphem yok ama yine de arabanızda bizim için ne kadar önemli bir yolcu taşıdığınızı hatırlatmak istedim'

Yiğit Şebnem Hanım'ın ciddi uyarısına aynı ciddiyetle karşılık verdi. 'İçiniz rahat olsun. Kızınız emin ellerde.'

Şebnem Hanım başını hafifçe salladıktan sonra ekledi 'Lütfen dikkatli kullanın, hız yapmayın'

Yiğit gülümsedi 'O konuda da merak etmeyin. Şoförüm çok dikkatlidir ayrıca at arabası kadar da yavaş kullanır arabayı'

Şebnem Hanım kaşlarını kaldırarak merakla sordu 'Şoförünüzle geldiğinizi bilmiyordum'

'Gelmedim zaten ama dün gece çağırdım. İçiniz rahat etsin diye. Çok temkinli kullanır benim gibi hız yapmaktan da hoşlanmaz.'

Şebnem Hanım bir açıdan rahatladıysa da diğer taraftan arka koltukta tüm ilgisini Nil'e vermiş bir Yiğit düşünmek keyfini kaçırmıştı.

Konunun daha fazla uzamasına fırsat vermek istemeyen Yiğit arkasında bekleyen şoföre Nil'in valizlerini işaret etti. Adam eşyaları yerleştirirken kendisi de Nil'in annesine ve babasına kısaca veda edip arabaya bindi.

Elindeki poğaçayı ısırarak kapıya gelen Eren'in sözleri Şebnem Hanım'ın kaygılarının tuzu biberi olmuştu.

'Vay be arabaya bak… Bu araba bende olacaktı ki, hiçbir kız bana hayır diyemezdi'

Şebnem Hanım ters ters söylendi 'Zaten hiçbir kız sana hayır diyemiyor Eren ve açıkçası ben de nedenini anlayabilmiş değilim. Görünüşe göre yeni nesil kızların beyinleri mercimek tanesi kadar ancak'

'Var ya anne sen taktın bana taktın… Her lafım batar oldu. İyi ben de bundan sonra konuşmam. Hatta istersen gözüne görünmem'

Arabanın hareket etmesiyle arkasından bir kap su döküp el sallayan Şebnem Hanım arkasını dönüp eve girerken oğlunu cevapladı.

'Desene pek de bir fark olmayacak. Zaten seni gördüğüm yok'

Annesi içeri girerken Eren başını ters ters sallayıp söylendi 'Nesi var bu kadının? Beni düşman ilan etmiş de haberim yok. Neler oluyor bu evde?'

Eren'in öylesine söylediği sözlere babası ciddiyetle karşılık verdi 'Eren çalışma odama gidelim. Seninle konuşacaklarım var'

Asık suratla pencereden dışarıyı izleyen Nil sessizliğini korurken Yiğit bir süre onu kendi haline bıraktı. Antalya il sınırı dışına çıktıklarında, sonunda dayanamayıp uzandı ve genç kızın sinirle ovuşturup durduğu ellerini tuttu.

'Ellerin ne suç işledi de onlara karşı bu kadar acımasızsın?'

Nil ona ters ters bakıp ellerini onun elinden çekip kurtardı. 'Haklısın suç ellerimde değil başımda. Akılsız başımın cezasını neden onlar çeksin ki?'

'O ne demek oluyor şimdi?'

'Senin gerçek bir dost olabileceğini düşünüp, sana inandığım için aptalım demek oluyor. Aslında benim şimdi kafamı duvarlara vurmam gerek'

Yiğit bezgin bir ifadeyle, seslice nefes alıp verdi 'Yine ne yapmışım? Yanlış hatırlamıyorsam en son seni dün gece bıraktığımda arkadaşın olduğumu söyleyerek onurlandırmıştın beni.'

Nil kaşlarını çattı 'O babama Murat'ın beni aradığını söylemeden ve beni apar topar İstanbul'a götürmeden önceydi'

Yiğit başını pencereden taraf çevirirken 'Anlaşıldı' diye mırıldandı.

Onun bu sakinliği Nil'i çileden çıkarıyordu. Nasıl oluyor da hayatını karman çorman edip üstüne de sakin sakin anladığını söylüyordu. Neyi anlıyordu ki sahi? Neyi anlayabilirdi ki? Hayatı istediği gibi yaşayıp, keyfine göre yönlendiren biri olayların kontrolü dışında gelişmesi karşısındaki çaresizlik hakkında ne bilebilirdi ki?

'Neymiş o anlaşılan?' dedi Nil kavga etmeye niyetlendiği açıkça belli olan bir tonla.

Yiğit ona bakmadan karşılık verdi 'Neden gönülsüz gelin gibi suratını astığın…'

'Ben gelin değilim üstelik senin gelinin hiç değilim! Ama gönülsüz olarak bu yolculuğa çıktığım bir gerçek'

Yiğit aniden ona dönerek, kendinden beklenmeyecek bir terslikle karşılık verdi 'Haklısın gelinim değilsin. Zaten senin gibi şımarık bir çocukla da evlenmezdim. Bir erkeğin senin gibi şımarık bir çocukla evlenmek istemesi için aklını yitirmiş olması gerek'

Nil böyle bir cevap beklemediği için afallamış olsa da çabuk toparlanmıştı. Yiğit'in kendini aşağılamasına izin verecek değildi. Özellikle bulduğu her fırsatta kendini öptüğü düşünülürse, şimdi bu yolculuğu istemeyen taraf oymuş gibi davranmasına izin vermeyecekti.

'Ben de senin gibi bir adamla evlenmek istemezdim zaten. Hoş seni isteyecek kadar akılsız kadınlar olduğu ortada ama ben onlardan değilim'

Yiğit'in dudaklarında beliren müstehzi gülüşe sesindeki alaycı ton eşlik etti. Bu kız kendini gerçekten bulunmaz hint kumaşı falan mı sanıyordu?

'Haklısın değilsin. Zaten sen kadın da değilsin. Gerçek bir erkeği ancak gerçek bir kadın takdir edebilir. Senin gibi aklı bir karış havada kızlar da ancak gidip babasını arkasından vuran erkek müsveddelerine aşık olur'

Nil öfkeden deliye dönmüştü. Şu anda tırnaklarını Yiğit'in ukala suratına geçirmemek için geçerli nedenleri hatırlamaya çalışıyordu. Ne yazık ki hafızası bu konuda pek de yardımcı olmuyordu. Ah elbette nasıl unutmuştu. Yiğit ispiyoncunun tekiydi. Muhtemelen ilk durakta Nil'e fark ettirmeden babasını arayıp her şeyi anlatırdı.

‘Erkek müsveddesi nasıl olur en iyi sen bilirsin bence. Ne de olsa tek yaptığın arkamdan dolap çevirmek. Benim bildiğim saygı değer erkekler böyle adi yollara başvurmaz’

‘Biliyor musun prenses neden uğraşıyorum hiç anlamıyorum. Şeytan diyor bırak seni kendi haline, sonra da bir köşeye çekil Murat’ın o güzel burnunu zımpara kağıdı niyetine kullanışını zevkle izle.’

Arabayı süren şoför mesleğinin en iyilerinden biri olarak hiçbir şey duymuyor, görmüyor ve bilmiyor gibi davranmaya alışık olsa da, elinde olmadan kulak misafiri olduğu konuşma karşısında şaşkına dönmüştü. Daha önce hiç kimsenin patronu ile böyle konuştuğuna tanık olmamıştı. Oysa bu yeni yetme genç kız ne kadar da pervasızca lafı yapıştırıyordu. Bütün yolculuk bu şekilde geçecekse işimiz iş diye düşündüğü sırada dikiz aynasından gördüğü şok edici sahne bunun daha başlangıç olduğunu gösteriyordu.

Nil Yiğit’e vurmak için elini kaldırmışken genç adam ondan önce davranıp bileğini tutmuştu.

‘Gerçekleri duymak hoşuna gitmedi mi?’ dedi ancak Nil’in duyabileceği kadar alçak bir sesle.

Genç kız ‘Elimi bırak’ derken burnundan soluyordu.

‘Bırakırım tabii ama bir daha böyle bir şeye kalkışmayacağına söz verip özür dilersen’

‘Özür falan dilemeyeceğim. Bana karşı terbiyesizlik ettin ben de ağzının payını verdim’

‘Ah öyle mi? Bundan şüpheliyim çünkü bu taraftan bakınca zor durumda olan ben değil sen gibisin’

‘Senin kadar aşağılık bir adamın babama kendini bu kadar sevdirmesi ne kadar da acı. Aslında içinden bulunduğumuz bu durum öyle ironik ki…Beni Murat’tan uzaklaştırırken babam asıl pisliğin kucağına attığının farkında değil’

Yiğit’in genç kızın bileğini kavrayan eli daha da sıkılaştı. Eğilip kulağına fısıldarken sesi ürpertici derecede soğuk çıkıyordu. ‘Benim sabrımın da bir sınırı var Nil ve sen sınırı aşalı çok oldu. Baban senin tabirinle ***prensesini hiç düşünmeden kucağıma attı*** çünkü gayet iyi biliyor ki, senin gibi olgunlaşmamış yarım akıllı bir kızla uğraşmaktan daha iyi işlerim var yapacak.’

‘Dün beni öperken öyle demiyordun ama…’

‘Dün ben seni öpmedim Nil sen gel öp beni diye yalvardın…’

‘Yalvarmadım!’

‘Gözlerindeki bakışı görseydin sen de anlardın doğru söylediğimi...’

Nil bir yandan bileğini kurtarmaya çalışırken, bir yandan da söyleniyordu. 'Öyle mi? Halüsinasyon görmüşsün. Hiç de öyle değildi. Hem nasıl bakıyormuşum ki ?'

Yiğit bakışlarını genç kızın gözlerine diktiğinde, kısa bir an için Nil onun gözlerinden çok ötesini, düşüncelerini okuduğunu hissetti. 'Tıpkı şu an olduğu' gibi derken Yiğit artık Nil'in gözlerine bakmıyordu. Tüm dikkati onun dolgun dudaklarında toplanmıştı. Yaklaşmakta olanı hissetmişçesine Nil'in ağzı hafifçe aralandı, nefes alışverişleri hızlandı. Bir kez daha kontrol Yiğit'e geçmişti ve onun elinde oyuncak olmaktan nefret ediyordu. Bu öyle bir nefretti ki, yoğunluğu arzularını kamçılıyor, şiddeti tüm benliğini sarsıyordu. Şu anda aklı tek bir soru ile meşguldü. Acaba Yiğit onu öpecek miydi?

Like a moth to a flame
Burned by the fire
My love is blind
Can't you see my desire?
THAT'S THE WAY LOVE GOES...

Tıpkı ateşe doğru çekilen bir pervane gibi
Aşkımın gözü kör
Tutkumu göremiyor musun?
İşte aşk budur...

Nil gözlerini kaçırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın karşısındaki erkek izin vermedikçe onun etkisinden kurtulamayacağını anlamıştı. Yiğit'in ona doğru eğildiğini görünce dişlerini istem dışı altı dudağına geçirdi. Nil'in duygularını bu kadar açık seçik ortaya sermesi genç adamı elinde olmadan gülümsetti. Onun yüzünden beliren yamuk gülüşü yanlış yorumlayan Nil kaşlarını çatmış, çıkışmaya hazırlanıyordu.

Tam ağzını açtığında Yiğit işaret parmağını onun dudaklarına götürdü. Ona itaat eden Nil'in beklentisi, dudakları üzerinden gezinen parmağın etkisiyle en üst noktaya çıktığında Yiğit daha fazla uzatmanın anlamı olmadığına karar vererek yüzünü onun yüzüne iyice yaklaştırdı.

Konuşurken ılık nefesi genç kızın yanaklarını okşuyor, kokusu daha da heyecanlanmasına neden oluyordu. Yiğit ile bütünleşmiş losyonun markasını bilmiyor olsa da, bundan sonra nerede koklasa tanıyacağından adı gibi emindi. İçtiği aromalı puroların ve sürdüğü losyonunun teninin özüyle birleşimi baş döndürücü bir sonuç çıkarıyordu ortaya. Gözlerini kapatıp daha

iyi duyumsamaya çalıştığında, genç erkek de bir yandan fısıltıyla konuşmaya başlamıştı.

'Şu anda bunu ne kadar çok istediğini biliyorum. Hatta sandığından da fazla istiyorsun…'

Nil gözleri hala kapalı olarak derin bir nefes alırken içinin titrediğini hissetti. Yiğit Nil'in kulağına yaklaştı. Konuşurken dudakları ona değiyordu 'Ama seni öpmemi istiyorsan önce sen beni öpmelisin.'

Genç kızın göğsü sık nefes alış verişleri ile hızlıca kalkıp iniyordu. Her ne kadar şu ana kendini kaptırmaya hazırmış gibi görünse de, ilk adımı atacak kadar gözünü karartamıyordu. Üstelik Yiğit'i reddetmek için yakaladığı bu fırsatı tepmek de istemiyordu. İlk kez kontrol kendindeydi, her ne kadar bu yine karşısındaki erkek tarafından kendine bahşedilmiş bir fırsat idiyse de…

'Rüyanda görürsün!' dedi hırçın bir şekilde dişlerinin arasından kendini ondan uzaklaştırırken.

Genç erkek arkasına yaslanırken kendinden emin bir ifadeyle sırıttı 'Bundan o kadar emin olma prenses. Ne de olsa yolumuz uzun ve bu hızla gidersek akşamı da beraber karşılayacağız gibi…'

Nil suratını asıp oturmaktan başka bir karşılık vermedi. Madem Yiğit ona meydan okumuştu, artık ona karşı koymak kaçınılmaz olmuştu. Hem bir kere yaptıysa tekrar yapamaması için hiçbir neden yoktu. Ona hayır diyebilirdi ve diyecekti de...

İlk durağa kadar geçen sürede Yiğit elindeki evrakları inceleyerek oyalanırken, Nil başını cama geriye dayayıp gözlerini kapatmıştı. Sonunda araba durduğunda Nil gözlerini açıp çevresine bakındı.

'Neden durduk?'

'Kahvaltı için…' diye yanıtladı onu Yiğit şoförü kapısını açarken.

'İyi de saat kaç oldu, ben kahvaltı yaptım zaten. Zaman kaybediyoruz'

Yiğit ona bakmadan ters bir şekilde karşılık verdi. 'İyi o zaman ben kahvaltımı yapana kadar sen arabada bekleyebilirsin'

Ardından kapı kapanınca Nil somurtarak koltuğuna yerleşip, kollarını göğsünde birleştirdi. 'Elbette sen dönene kadar burada bekleyeceğim. Senin suratını görmekten iyidir. Kendini bir halt sana ukala n'olacak…'

Nil'in arabada onun dönüşünü beklerken geçirdiği her dakika olduğundan uzun geliyor zaten sabırsız olan kişiliği sıkıntıdan iyice geriliyordu.

Birden beklerken oyalanacak bir şeyler olsaydı keşke diye geçirirken içinden gazete bayisini fark etti. Belki dergi falan bulabilirdi. Ama şu arabadan inerse Yiğit'in pis sırıtışına maruz kalacaktı. Hayır ona eğlenme fırsatı vermektense sıkıntıdan patlamayı tercih ederdi.

Bu konuda ısrarına devam da edebilirdi şayet tuvalete gitmesi gerekmesiydi. Nihayet daha fazla tutamayacağına karar verip arabadan indiğinde Yiğit de arabaya doğru geliyordu.

'Ne o beni mi merak ettin prenses?' dedi Yiğit dalga geçerek.

'Çok komiksin' diye karşılık verdi yanından geçerken Nil yüzünü buruşturarak.

Yiğit sırıttı 'Evet en çok da bu yönüme bayıldığını biliyorum'

Nil cevap verme gereği duymadan dinlenme tesislerinin kapısından içeri girerken Yiğit arkasından seslendi. '10 dakikaya hareket edeceğiz. Zaman kaybetmek istemeyiz değil mi?'

Eminim öyledir diye kendi kendine mırıldandı Nil arkasını dönüp ona bakmadan.

Yiğit şoförünün açtığı kapıdan arabasına binerken ona göz kırptı 'Çok hırçın değil mi? Henüz çok genç.'

Şoför kayıtsız görünmeye çalışarak saygıyla karşılık verdi 'Siz öyle diyorsanız Yiğit Bey…'

Genç adam kahkaha attı 'Bilmiyormuş gibi davranma Ahmet. Dikiz aynasından bakışını yakaladım'

Şoför yakalanmış olmanın verdiği mahcubiyetle kızarmıştı. Mesleğinde en çok gurur duyduğu yanı gerektiğinde olaylar karşısında duvar kadar tepkisiz kalabilme özelliği olmuştur hep. Şimdi hayatında ilk kez aksi bir davranış sergilemiş ve patronuna yakalanmıştı.

'Rahat ol Ahmet sana kızmış değilim. Kim olsa Nil'in tavırları karşısında şaşırırdı. Çok inatçı ve çok zor ikna olan bir kız. Onunla barış sağlayabilmem için epey zamana ihtiyacım olacak. Ama zaten annesine de senin arabayı yavaş ve güvenli bir şekilde süreceğine dair söz verdim değil mi?'

Şoför Ahmet anladığını belli eden bir şekilde başını hafifçe eğerek 'Elbette efendim' dedi.

Yiğit yerine iyice yerleşip, sırtını keyifle yasladı 'Güzel. Şimdi git bak bakalım prenses başını derde sokmuş mu?'

Bunu derken kast ettiği içeride tatilden dönmekte olan, şamatacı bir grup genç erkekti. Nil'in yalnız olduğunu görmek şüphesiz dikkatlerini çekerdi. Patronunun ne demek istediğini anlayan şoför tam arkasını dönüp gitmeye hazırlanmıştı ki Nil'in kapıdan çıktığını fark ederek işaret etti.

'Bu tarafa geliyor'

Yiğit kendilerine yaklaşmakta olan genç kızı hayranlıkla süzerken, yüzüne tatminkar bir ifade yerleşmişti. Şüphesiz çok kalp kıracak, çok ateşler yakacaktı ama en tuhafı da Murat'a bu kadar kafayı takmışken, elindeki

güçten habersiz olmasıydı. Bu durum onu çok daha cazip, çok daha baştan çıkarıcı kılıyordu. ***En azından beni baştan çıkardığı kesin*** diye geçirdi içinden. Nil'in de binmesiyle araba hareket etmiş, sessiz savaşın hakim olduğu yolcuğunun ikinci raundu başlamıştı.

Yiğit'in kısa süre sonra tekrardan evraklara gömülmesini fırsat bilen Nil de aldığı magazin dergilerinden birini çıkarıp okumaya başladı. Kendini kaptırmış sayfaları çevirirken genç adamın göz ucuyla kendini süzdüğünden habersizdi. Özellikle bir sayfaya bakarken yüzünde merak karışık bir ilgi belirmiş ardından dudakları müstehzi bir biçimde kıvrılmıştı.

Yiğit ne okuduğunu çok iyi anlamış olmasına karşın, bilmiyormuşçasına sordu.

'Okuduğun çok ilginç bir habere benziyor. Merak ettim doğrusu bakabilir miyim?'

Nil havalı bir biçimde başını geriye attı. 'Tam tersine çok sıradan, bayağı bir haber. İlginç yanı haber olan kişiye magazin basınının bu kadar yağ çekişi'

Yiğit umursamaz bir şekilde gülümsedi 'Magazin habercileri böyledir işte. Kim hakkındaymış bu haber?'

Nil dergiyi ona doğru çevirip tek kaşını kaldırarak gülümsedi 'Senin hakkında… Sen ve sevgilin'

Yiğit hafifçe eğilerek ciddiyetle haberi inceliyormuş gibi yaptı. Sonra tüm yüzünü kaplayan bir sırıtışla arkasına yaslandı 'Güzel resim. Tuğba her zamanki gibi harika çıkmış. Çok yakıcı tıpkı… ne gibiydi?' hatırlamaya çalışırcasına durup gözlerini kısarak ileriye baktı. 'Hah! Alev topu gibi'

Nil'in dudakları hırsla büzülmüş olmasına rağmen sarhoşken söylediklerini her fırsatta kendine karşı kullanan Yiğit'e bu konudaki zaafını belli etmemek adına umursamaz görünmeye çabalıyordu.

'Elbette güzel çıkacak. O çok güzel ve genç. Keşke yanındaki için de aynı şeyi söyleyebilseydim'

'Söyleyeceksin prenses merak etme'

Nil tepki göstermek yerine bu sefer farklı bir yol izlemeye karar vererek başını hafifçe yana eğdi. 'Biliyor musun sürekli ilerde fikrimi değiştireceğimi söyleyip duruyorsun ya bu durum aklıma hep şu sözü getiriyor'

Yiğit genç kızın söyleyeceklerini merakla bekliyor, o güzel dudaklardan kendini yüceltecek sözler dökülmeyeceğini bilse de onun üstünlüğünü sergileme çabalarını izlemekten keyif alıyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturup ilgi ile dinlemeye devam etti 'Neymiş o söz?'

'Isıracak köpek havlamaz. Hani çok konuşanların hep dilindedir de, icraatları sıfırdır ya… Sen de öylesin değil mi?'

Yiğit'in yüzünde yavaş yavaş beliren kendinden emin gülüş, onu çok genç ve çekici göstermiş bu durum Nil'in heyecanlanmasına neden olmuştu.

'Ve sen aksini ispatlamamı mı istiyorsun prenses?'

'Bana prenses demezsen çok mutlu olurum' dedi Nil sinirlenmeye başladığını açıkça göstererek. 'Ve elbette ki hayır! Ben sadece palavracı olduğunu kast etmiştim'

Yiğit bir an durup onu sessizce süzdükten sonra devam etti 'Haklısın elbette istemiyorsun. Birileri sana bir şey ispatlayacaksa bu Murat olmalı. İlkler Murat ile olmalı değil mi?'

Nil kulaklarına kadar kızarmıştı. Ne cüretle kendine böyle müstehcen bir imada bulunabiliyordu ki bu adam? 'Az önce söylediğini yanlış duyduğumu düşünüp cevap vermeye gerek duymuyorum' dedi başını diğer tarafa çevirip, tüm iletişimi kesmeye hazırlanırken.

'Nasıl istersen öyle olsun. Belki de prensesin biraz kazık yemesi gerek büyümesi için. Nasılsa sonunda dediğime geleceksin'

Nil sessizliğini koruyordu.

'Neden bahsettiğimi biliyorsun değil mi? Murat'ın beş para etmez herifin teki olduğu ve seni kullandığı gerçeğinden bahsediyorum'

Nil başını ona çevirmeden söylendi 'Benim Murat'ı falan düşündüğüm yok'

Genç adam dikkatini tekrar incelediği kağıtlara yöneltmeden önce mırıldandı 'Umarım öyledir. Umarım onunla gizlice buluşmayı falan planlamıyorsundur. Bulduğu ilk fırsatı babandan intikam almak için değerlendireceğinden şüphen olmasın'

'Murat'ı düşündüğüm' yok diye tekrarladı Nil tekrar sessizliğe gömülmeden önce.

Sonraki mola öğle yemeği içindi. Nil arabanın sarsıntısı ile uyuyakaldığından durduklarını anlayamamıştı. Gözlerini açtığında yalnız olduğunu fark ederek merakla etrafına bakındı. Şoförün dışarıda onu beklediğini görünce kapıyı açıp nerde olduklarını sordu. Göcek yakınlarında olduklarını öğrenince hafif tepki gösterdi.

'Çok yavaş gitmiyor muyuz? Yani saat 1 olmuş. Beş saattir yoldayız ve ancak Göcek'e mi gelebildik? Kaç kilometre gittik? 250 mi 300 mü?'

'210 km' diye yanıtladı onu şoför kibarca.

'210 kilometreyi 5 saatte mi gittik?! Kaçta İstanbul'a varmayı planlıyorsunuz?'

'Bundan sonrası daha hızlı geçer. 210 kilometre olduğuna bakmayın. Dağlık bölgeyi aştık. Yol çok virajlıydı hızımızı kesiyordu.'

‘Ama yine de 5 saatte 200 km…’ diye mırıldandı Nil keyifsizce. ‘Yiğit Bey nerde?’

‘İçerde yemek yiyor. Uyanınca sizin de ona katılabileceğinizi söylememi istedi’

Nil tek kelime etmeden anladığını gösterircesine başını tek sefer salladı. Arabadan inerken yüzünde beliren imalı gülümsemeden yine bir şeyler planladığını anlamıştı şoför. Üstüne vazife değildi Yiğit Bey’in aşk mevzularına karışmak.

Nil gibi nice güzel hatta çok daha tecrübeli kadın görmüştü onun yanında. Ama bu kızda bir farklılık olduğu kesindi. Patronuna bambaşka bir enerji kattığını hissediyordu. Birbirleri ile uğraşmaktan keyif aldıkları ortadaydı. Yiğit Bey kadınlarla oyun oynamaz, onlarla uğraşmazdı. Daha çok kadınlar kendilerini beğendirmek için çaba gösterirdi.

Nil ise ona kendini beğendirmeyi bırak, kendinden gıcık alması için elinden geleni ardına koymuyordu. Ama yine de patronunun bu kıza karşı gelişmekte olan zaafı çok net okunuyordu. Ahmet bu kızdan hoşlanmıştı.

Patronunun tersine henüz denk gelmediği açıktı. Yiğit Bey’in günlük hayatında prensiplerine bağlı ve sinirlendiğinde öfkesi yakıp geçen biri olduğundan habersizdi kuşkusuz. Ama yine de genç kızın bu kadar pervasızca meydan okuyabilmesi cesaretinin en açık göstergesiydi. Ve belki biraz da toyluğunun diye düşündü Ahmet genç kızın arkasından bakarak gidişini izlerken.

Rüzgarın her esişinde vücuduna yapıştırdığı uzun straplez elbisesi ve savrulan gür saçlarıyla bir Kızılderili güzeli kadar vahşi görünüyordu. Patronuna hak vermemek mümkün değildi. Bu kız ehlileştirilmemiş bir tay kadar göz alıcı ve asil duruyordu. Bakanda sahip olma, onun dizginlerini elinde tutma isteği uyandırıyordu. Bu özgür ruhlu, inatçı güzeli yola getirebilecek yegane erkeklerdendi patronu şüphesiz.

Ama Ahmet’in gördüğü kadarıyla çok da üstüne gitmiyor acele etmiyordu. Yine de sonunda birleşmelerinin kaçınılmaz olduğunu hissediyordu genç şoför. Sadece patronunun eşi bulunmaz güzellikteki her şeye zaafı olmasından dolayı değil, aynı zamanda bir aradayken görenleri kıskandıracak kadar şahane bir çift oluşturuyor olmaları nedeniyle böyle düşünüyordu.

Nil kapıdan içeri girdiğinde nerede oturduğunu biliyormuşçasına Yiğit’i hemen fark etti. Dudakları alaycı bir tebessümle kıvrılırken, selam vermek için başını hafifçe eğdi. Genç adam da aynı tarzda karşılık verdikten sonra kendine yaklaşmakta olan Nil’i gözlerini ayırmadan izlemeye başladı.

Sonunda kendi ile barışmaya karar verdiğini düşünerek keyiflenmişti ki, Nil onu geçip iki masa arkasındaki boş yere oturdu. Yiğit'in tebessümü yüzünde donup kalmıştı. Bu inatçı keçinin de büyümeye hiç niyeti yok diye geçirdi içinden. Nil garsona siparişini verdikten sonra beklerken arada önde oturan Yiğit'e kaçamak bakışlar atıyordu. Ne kadar da bozulmuştu. Oh olsun! dedi kendi kendine. Aynı arabada yolculuk etmek zorunda olmamız her şeyi birlikte yapacağımız anlamına gelmiyor. Üstelik bana söylediği onca şeyden sonra…

Nil ona kafa yormakla öyle meşguldü ki, yan masada oturan ve gözlerini ondan ayırmayan biri tıknaz, diğeri daha yapılı iki erkeği fark etmemişti. Kırklı yaşların ortalarında, varlıklı ve görgüsüz oldukları her hallerinden belli olan adamlardı bunlar. Genç kızı izlerken kabaran iştahlarını birbirlerine attıkları imalı bakışlarla ortaya seriyorlardı.

Yiğit yemeğini bitirip ayağa kalktığında arkasındaki hareketlenmeyi fark edince o tarafa bakıp kulak kabarttı.

'Hayır çakmağım yok' diyordu Nil adamların kendisi ile iletişim kurma çabalarından hazzetmediğini açıkça gösterir bir şekilde.

'Sigara kullanıyor musunuz?' diye soruyordu ötekisi elindeki sigara paketini ona doğru uzatarak.

Genç kız başını diğer tarafa çevirip ters bir tavırla cevapladı 'Hayır'

'Yolculuk nereye?' dedi tıknaz olan konuşma konusu yaratmaya çalışarak.

Nil adamın sorusunu cevapsız bıraktı. Bu sefer iri yapılı olan konuşmaya başladı arkadaşına müstehzi bir biçimde gülümseyerek 'Hep böyle ters misinizdir?'

Nil sessizliğini koruyunca tıknaz olan cevap verdi arkadaşına 'Bu kadar güzel olunca bıkmıştır tabii erkeklerin ilgisinden'

İki erkek daha çok kendi aralarında konuşur gibi Nil'e laf atıyorlardı. 'Bizim gibisini tanımamıştır ama' diye iri olan üsteleyince tıknaz arkadaşı onayladı 'Haklısın. Senin gibi güzel bir sevgilim olsa offf neler yapmazdım ki… Ona her istediğini alırdım'

'Prensesler gibi yaşatırdım…'

'Bütün servetini ayağının altına sererdim…'

'Aynen abi…Ben de bir şeyi esirgemezdim'

'Ama bayanın sevgilisi olmalı ki baksana bizimle konuşmuyor bile'

'Ne şanslı adammış! Ben olacaktım ki…'

Konuşmalardan iyice rahatsız olan Nil sandalyesini sinirle itip aniden yerinden kalktı. Ellerini beline koyup adamlara döndü 'Merak ediyorum da bu hiç işe yarıyor mu?'

Adamlar sonunda kızın dikkatini çekmiş olmanın verdiği zevkle sırıttılar 'Ne işe yarıyor mu?'

'Bu abaza muhabbetiniz ve maganda tavırlarınızla hiç kız ayartabiliyor musunuz? Kimse ne kadar iğrenç olduğunuzu söylemedi mi şimdiye kadar? Mide bulandırıyorsunuz!'

Adamlardan iri olan hafifçe yerinde doğrulunca, o ana kadar sadece izlemekle yetinen Yiğit'in vücudu gerildi, elleri gayri ihtiyari yumruk pozisyonu almıştı. Hemen müdahale etmek istemiyordu çünkü Nil'in bu durumdan hoşlanmayacağını, başının çaresine bakacak kadar büyük olduğunu iddia edeceğini biliyordu. Ama bu adamlar hakaret ettikten sonra arkanı dönüp gidebileceği türden değildi. Ensesi kalın tiplerdendi. Hayatları pisliğe bulanmış, gerektiğinde fazlasıyla kabalaşacak türden… Ne yazık ki, Nil bunu bilemeyecek kadar habersizdi bu çeşit erkeklerin varlığından.

'Sen de iki iltifat edince kendini bir bok mı sandın? Gel de sana mide bulanması neymiş gösterelim istersen'

Adamın iması Nil'i çileden çıkarmıştı. Öfkeden titriyordu adeta. Yiğit onun su bardağına uzanışını izlerken her şey ağır çekimde ilerliyordu sanki. Genç kız bardağı adamın başından aşağı boşaltmadan önce ona yetişebilmek için büyük çaba sarf etmiş olmasına karşın saliselerle kaçırmıştı onu engelleme şansını.

Adam yüzüne çarpan su ile şaşkına dönmüş olmasına karşın şaşırtıcı bir hızla yerinden fırlamış Nil'in bileğine yapışmıştı.

Genç kız kıvrılan kolunun acısı ile çığlık atarken , Yiğit adamın elini sertçe kavrayıp 'Bırak kızı' diye bağırmıştı.

Adam bırakmamakta diretirken bir yandan da küfrediyordu. Nil'e hakaret ederek saçını yakaladığı an Yiğit'in de kendini kaybettiği an olmuştu. Genç adamı kızın feryatları mı, yoksa güzelim saçlarının yumak yumak adamın elinde kalışı mı çileden çıkarmıştı, kendi de bilmiyordu. Tek bildiği karşısındaki adamın laftan anlamadığıydı. O da onun anlayacağı dilden konuşmaya karar vererek yumruğunu adamın yüzüne indirdi. Öyle hırsla ve sert atılmış bir yumruktu ki adamı yere savurmaya yetmişti.

Nil'i tuttuğu gibi çıkışa sürükleyen Yiğit, kapıdan çıkınca şoföre seslendi.

'Çabuk arabayı çalıştır. Hemen gidiyoruz.'

Ahmet'in kapıyı açmak için harekete geçtiğini görünce sert bir şekilde uyardı 'Bırak şimdi kapı açmayı! Çalıştır arabayı hemen gidiyoruz buradan!'

Nil'i içeri soktuktan sonra kendi de aceleyle binip kapıyı kapattı ve şoföre 'Hızlı git! İçerde kavga çıktı bizi takip etmelerini istemiyorum…' dedi.

Hiçbir şey bilmemesine karşın konunun Nil ile alakalı olduğunu tahmin edebiliyordu şoför. Nil az önce yaşamış olduğu sarsıcı deneyimin etkisi ile

sessiz gözyaşları döküyor, sinirden tir tir titriyordu. Yiğit ise başını camdan dışarı çevirmiş, sanki kötü söz çıkmasını engellemek istercesine ağzını yumruk yaptığı eli ile kapatmıştı.

Nil ona göz ucuyla bakınca yumruk attığı elinin kanadığını fark etti. Gerçekten sıkı bir vuruştu ama elini kanatabilecek kadar olduğunu düşünmemişti.

'Elin acıyor mu?' diye sordu ürkek bir şekilde.

Yiğit dudaklarını kapatan elini hafifçe oynatıp, dişlerini sıktı. Cevap vermek yerine burnundan solumaya devam etti.

Nil yaptığı hatanın bilincinde hem suçlu hem mahcup hissediyordu. Yiğit'e borçlanmıştı hem de hiç gerek yokken. Aptalca bir inat yüzünden. Dönüp şoföre seslendi

'Arabada ilk yardım çantası var mı? Oksijenli su ve bandaj gerekli'

Şoföre dikiz aynasından ona bakarak cevap verdi 'Bagajda olacak. Durmamı ister misiniz?'

'Evet'

'Hayır!' dedi Yiğit sert bir şekilde onun sesini bastırarak. 'Durmadan devam et. Durman gerektiğinde bunu ben söylerim.'

Şoför kimin patron olduğunu hatırlatan imayı fark ederek saygılı ve mesafeli bir şekilde 'Peki efendim' dedi.

Nil kaşlarını çattı 'Ama eline pansuman yapmamız gerek. Böyle kanamasına…'

Yiğit hışımla ona döndü 'Umurundaymış gibi davranma lütfen! Sen keyfine bak beni düşünme!'

'Ama umurumda…' diye itiraz etti Nil.

Yiğit dalga geçerek güldü 'Senin için tek önemli olan çocukça kaprislerin ve inatların. Başından gidip ayrı masaya oturmasaydın tüm bunlar yaşanmayacaktı! Ama hayır senin ille de bana bir ders vermen gerekliydi değil mi?!'

Nil onun öfke dolu bağırışları karşısında başını önüne eğerek, koltuğuna sinmişti.

'Değil mi?! Sanki bana ders verebilirmişsin gibi! Şımarık veledin tekisin! Sana biraz müsamaha gösterdim diye benimle baş edebileceğini mi sandın? Kazandığın her ufak başarı…' dedikten sonra hızını alamayıp çenesinden tutarak Nil'in yüzünü çevirdi ve kendine bakmaya zorladı 'Bana bak! Kazandığın her ufak başarıyı ben sana lütfettim prenses! Anlıyor musun? Hayatını hep birileri yönlendiren küçük bir kızdan başka bir şey değilsin sen. Üstelik hayatını yönlendirenler yanlış yönlendiriyor!'

Nil çenesini onun parmaklarının arasından çekerek, kurtarmaya çalıştı. Başını öne eğip özür dilerken sessizce ağlıyordu.

Yiğit çok ileri gittiğini fark ettiğinde durmak için çok geç kalmıştı. Genç kızı ciddi anlamda hırpaladığının farkındaydı. Üstelik az önce yaşadığı olaydan sonra bir de onun çıkışı zavallı kız için çok fazlaydı. Ama bunun sorumlusu kendi değildi.

Nil'in o adamın eline dolanmış güzelim saçlarının ve çığlık çığlığa bağırışlarının görüntüsü aklından gitmiyordu. Her şey o kadar hızlı ama bir yandan da o kadar yavaş olmuştu ki… Vaktinde araya giremediği için kendine kızıyordu. Daha atik olmalıydı. Öte yandan daha restoran personeli bile araya girmeye fırsat bulamadan olup bitmişti her şey.

Bu kız elindeki gücün farkına varıp, onu doğru kullanmayı öğrenmedikçe başı dertten kurtulmayacaktı. Bu kadar güzel olmak onun suçu değildi elbette ama onun yerinde Tuğba olsaydı bu adamlar ona yanaşmaya cesaret bile edemezdi.

Nil'in herkesin iştahını kabartan ve içinden dışarıya taşan bir saflığı vardı. Tüm o ukala, huysuz, şımarık tavırları ardında daha koklanmamış taptaze bir çiçek olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu.

Bir iki dakika sessizlikten sonra, yanında omuzları sarsıla sarsıla ağladığı halde, çıtını çıkarmamak için deli gibi uğraşan ama arada ağzından kaçan hıçkırıklara engel olamayan genç kızı daha fazla görmezden gelemeyeceğini anladı.

Derin bir nefes alıp koltukta ona doğru hafifçe kaydı. Kolunu Nil'in omzuna atarak kendine doğru çekti, başını göğsüne dayadı. Genç kız hıçkırıklara boğulduğu an bir yandan da özür dilemeye çalışıyordu. Böyle olacağını tahmin etmemişti.

'Elbette tahmin etmedin. İsteyerek olmadığını biliyorum. Sana çok sert çıkıştım üzgünüm' dedi Nil'in saçlarını okşarken.

Birkaç dakika daha gözyaşlarını özgürce akıttıktan sonra Nil başını kaldırıp Yiğit'e baktı. Korkunun gölgelediği nil yeşili gözlerinden samimi bir pişmanlık ve affedilmeye duyduğu ihtiyaç okunuyordu.

'Gerçekten çok üzgünüm'

Yiğit hayatı boyunca bundan daha içten bir özür duymadığını düşünüp, elinde olmadan gülümsedi 'Tamam artık geçti'

'Elin kötü durumda ama. Çok acıyor mu?' derken Yiğit'in omzunu okşayan elini tutup incelemeye başladı.

Yiğit biraz nazlanmaktan zarar gelmeyeceğini düşünerek tüm ciddiyetiyle cevap verdi 'Evet sanırım moraracak ama önemli değil birkaç gün kullanmamaya özen gösteririm'

'Artık durup ilk yardım çantasını alabilir miyiz bagajdan?'

Hatasını telafi etmek için bu denli çırpınırken onu geri çevirmenin acımasızlık olacağını düşündü genç adam. Hem onun tarafından şımartılma fikri de oldukça cazip görünüyordu.

Başını olumlu anlamda sallayınca Nil dönüp şoförden durmasını rica etti. Adamın sürmeye devam ettiğini görünce Yiğit ona takıldı 'Nil Hanım'ı duymadın mı Ahmet? Sana durmanı söylüyor'

Şoför dikiz aynasından patronuna şaşkın şaşkın baktı. Yiğit'in duygularının bu denli hızlı değişiklik göstermesine alışkın değildi. Genelde oldukça tutarlı ve kontrollü davranır, kolayca ne heyecana ne de öfkeye kapılırdı.

Arabayı yavaşlatıp sağa çekerken arkadan gülüşmeleri duydu.

'Yaşına göre hiç de fena değildin' diye takılıyordu Nil ona.

Yiğit ağırbaşlılıkla başını eğdi 'Sana kendimi beğendirebildiysem ne mutlu bana'

'Dur bakalım beğendiğimi söylemedim sadece yaşından beklenmeyecek performansı sergiledin dedim'

'Nil sadece 36 yaşındayım 63 değil. Artık genç kabul edilen bir yaş biliyorsun değil mi?'

Nedenini bilmese de genç kız ona sataşmayı sevdiğini fark etti. Kendine bulaşmadığı zamanlarda bile genç adamın damarına basmaktan keyif alıyordu. Üstelik artık o kadar da yaşlı bulmadığı halde onu bu yanından vurmaktan hoşlanıyordu 'Yine de yolun yarısını geçmişsin baksana' dedi ona göz kırparak.

Şoför arabaya binip ilk yardım çantasını Nil'e uzattı. Genç kız çantanın içinden oksijenli suyu ve sargı bezini çıkardı.

'Keşke antibiyotikli krem de olsaydı' diye mırıldanırken oksijenli suyu dikkatle Yiğit'in elinin üstüne döküyordu.

Yiğit sırıttı 'Alt tarafı biraz sıyrıldı. Ameliyat falan gerekmiyor. Yarına düzelmiş olur'

'Olsun yine de sanki bir şeyler sürmem gerekliymiş gibi hissediyorum.'

Yiğit'e kalsa elinin gazlı bez ile sarılmasına bile gerek yoktu ama Nil'in sanki kalp ameliyatı yapıyormuşçasına özen göstererek üzerine bu denli eğilişini izlemek çok keyif vericiydi.

Sargıya düğüm de attıktan sonra doğrulup 'İşte gayet temiz oldu' dedi. 'Artık mikrop kapmaz'

Yiğit genç kızı gafil avlayarak dudağına hafif bir öpücük kondurdu. Nil beklenmedik hareket karşısında hafifçe kızardı ama bozuntuya vermeden ilk yardım çantasını toparlamaya verdi dikkatini.

'Artık beni öpmeyeceğini sanıyordum. Sözünü tutamıyorsun değil mi?' dedi ona bakmadan.

'Bu öpücük değildi ki… Bu teşekkürdü.'

'Ah evet tabii. Hastaneye de gitsen hemşireye böyle teşekkür ederdin eminim'

'Senin kadar güzelse öyle olacağından şüphen olmasın'

'Yalan söylüyorsun. Hemşireyi öpmezdin.'

'Haklısın öpmezdim. Ama zaten bu da öpücük değildi teşekkürdü. Ona da teşekkür ederdim'

'Bal gibi de öpücüktü'

Yiğit onu tutup aniden kendine çekti. Başını hafifçe geriye yatırıp nefesi kesilene kadar öptükten sonra yüzünü uzaklaştırıp az önceki sözlere karşılık verdi. 'İşte bu gerçek öpücüktü. Önceki teşekkürdü'

Nil kendine gelebilmek için birkaç saniye öylece durdu. Bu seferki öpücüğün diğerlerinden ne farkı olduğunu çözmeye çalışıyordu. Öncekilerde de heyecanlanmıştı ama az önceki öpüşmede sanki ruhu bedeninden ayrılmış, özgürce uçmuştu. Kahkahalarla gülüyor ya da döne döne dans ediyormuşçasına mutlu ve kaygısız hissetmişti.

'O halde az önce gerçekten öptüysen sözünü tutmamış oldun'

Yiğit'in yüzünde yamuk bir gülüş belirdi 'Hayır az önce gerçek öpücükle teşekkür arasındaki farkı gösteriyordum'

'Her şey için de bir bahanen var değil mi?' dedi Nil gözlerini devirerek.

'Her zaman! Mesela…' diye başladığı konuşmayı genç kızı aynı şekilde öptükten sonra tamamladı 'Bu da tamamıyla test amaçlıydı'

Nil genç adamın kolları arasında başı geriye yatmış bir biçimde öylece dururken doğrulmak için çaba bile sarf etmedi. Kendinden geçmiş bir halde ona bakarken mırıldandı 'Ne testi?'

'Gerçek öpücüğü anlayıp anlamadığından emin olma testi ve görünüşe göre çok net anlamışsın. Sanırım bundan sonra öpülmek istiyorsan artık senin ilk adımı atman gerekecek'

Nil elini Yiğit'in saçları arasında gezdirip ensesine doğru indirdi. Onu kendine çekti. 'Yapamam' diye fısıldadı.

Yiğit kaşlarını çattı. Bu kız kendiyle oyun mu oynuyordu? Az önceki öpücükle kolları arasında eriyen o değil miydi?

Nil toparlanmak için uğraşırken Yiğit onu daha sıkı tutarak doğrulmasını engelledi.

‘Ne demek istiyorsun?’ diye sordu keyfi kaçmış bir şekilde.

Genç kız çekincesi olduğunu gösterircesine dişlerini alt dudağına geçirdi ‘Utanıyorum. Şoför bizi görüyor. Kim bilir neler düşünüyordur?’

‘O arabayı kullanmak için para alıyor düşünmek için değil. Bir şey düşünmüyor’

Nil onun kollarından sıyrılıp kendini yan tarafa attı ‘Yine de rahat hissetmiyorum’ dedi alçak sesle.

Yiğit nefes alıp seslice verdi ‘Pekala nasıl istersen. Sanırım senin de öpmemek için her zaman bir bahanen var.’

Genç kız ne yaptığını ve neden yaptığını sorgulayamayacağı bir noktaya gelmişti. Daha önceden Yiğit’ten uzak durmak için saydığı onlarca neden şu anda hissettiği heyecanla birlikte aklından uçup gitmişti. Tek bildiği vücudunun verdiği yoğun tepkiydi. Bedenine yayılan zevk dalgası karşı koyamayacağı kadar güçlüydü. Aklı sürekli olarak ona tekrar yakınlaşmaktaydı. Sadece yan yana oturuyor olmaları bile tüm vücuduna elektrik verilmişçesine ürpermesine neden oluyordu. İçinde ılık bir kıpırdanma ve sanki yüksekten düşüyormuş gibi hissetmesine neden olan tuhaf bir his vardı adını koyamadığı.

‘Bence bundan bu kadar emin olma. Yol uzun ve bu gidişle akşamı beraber karşılayacağız’ diye mırıldandı yanakları al al olmuş vaziyette Yiğit’e bakarak.

Kendi sözlerinin onun baştan çıkarıcı dudaklarının arasından çıkması Yiğit’in yüzüne geniş bir gülümsemenin yayılmasına neden oldu.

‘Haklısın prenses hem de çok haklı’

Ortamdaki yoğun elektriği dağıtan Nil’in çalan telefonu olmuştu. Bakışlarını Yiğit’ten çekebilmek için adeta mücadele etmişti. Sonunda çantasında telefonunu bulup cevap verdiğinde annesinin endişeli sesiyle karşılaştı.

‘Kaçtır arıyorum ulaşamıyorum. Çok merak ettim’ diyordu annesi.

‘Annecim yolda bazı yerlerde çekmemiştir ondan. Endişelenme oldukça dikkatli ve yavaş bir şekilde ilerliyoruz’ derken gözlerini devirişi Yiğit’i güldürmüştü. ‘Hatta biraz fazla yavaş. Artık nasıl gözünü korkuttuysan Yiğit…ee Yiğit Bey’in’

Şebnem Hanım kızının sesine yansıyan neşeli hallerine sevinmesi gerektiğini bilse de içi bir türlü rahat etmiyordu.

‘Koskoca adama neden Yiğit diyorsun Nil’

Genç kız başını öteki tarafa çevirip telefonu dudaklarına yapıştırdı ‘Demiyorum zaten. Sadece bocaladım.’

‘Sana asılmıyor değil mi?’

Nil ani tepki göstererek 'Anne saçmalama' deyince Şebnem Hanım sinirlenmişti.

'Kendine gel Nil. Bana daha önceden saçmalama demedin bundan sonra da demene göz yumacak değilim'

Genç kız pişmanlık dolu bir sesle özür diledikten sonra annesi yumuşamıştı. Kızını korumaya çalışırken fazlaca üstüne gidip aklında olmayanı aklına sokmaktan endişe ediyordu. Ama Yiğit gibi bir adama karşı nasıl hazırlayabilirdi ki onu?

'Peki tamam anladım müsait değilsin. Durduğunuz zaman beni ararsın olur mu?'

'Elbette. Anneciğim lütfen merak etme. Her şey yolunda' Kızı öyle yürekten söylemişti ki bu sözleri Şebnem Hanım da inanmak istedi. Ama elinde olmadan endişeleniyordu. Buna annelik içgüdüsü, kadın hassasiyeti ya da cin fikirli olmak denebilirdi. Ama nedeni hangisi olursa olsun sonuç fark etmeyecekti. Nil kaderindekileri yaşayacak ve hayatı tecrübelerle öğrenecekti. Tek dileği ona öğretenin Yiğit olmamasıydı.

Genç kız telefonu kapatırken annesinin endişeli halinden dolayı tedirgindi. Onun bu durumunu fark eden Yiğit bir kez daha kafasının karışmasını, kendisiyle arasına mesafe koymasını engellemek için zaman kaybetmemişti.

Elini onun elinin üzerine koyup dikkatini dağıtmak için konuşmaya başladı.

'Kargaşadan dolayı aklımdan tamamıyla çıktı. Açsın değil mi? Müsait bir yerde tekrar duralım da bir şeyler ye…'

Nil düşünceli düşünceli onayladı onu 'Hı tamam' Az önce yaşananların büyüsü yavaş yavaş bozulmaya başlarken, genç kızın aklını endişeler kaplamıştı. Annesi neden bu kadar merak ediyordu Yiğit'in ona yaklaşımını? Ayrıca o öpüşme de neyin nesiydi? Ya kolları arasında hareketsiz kalışına ne demeliydi? Neler oluyor bana? Allah'ım aklımı mı kaçırdım? Yiğit'le hiçbir şey olamaz aramızda. Sadece babamın arkadaşı olduğu için değil, aynı zamanda ona aşık olmadığım için. Tüm bunlar yanlış… Hem de çok yanlış. Aşık olmadığım bir erkeğe bu denli yakınlaşmam, ona bana dokunma izni vermem hepsi yanlış. Az önce ne düşünüyordum hiç bilmiyorum ama belli ki pek de düşünmüyordum. Bundan sonra daha mantıklı, daha tutarlı, daha kontrollü… diye düşünürken Yiğit'in elini okşayışı ile ürperdi.

Tamam daha kontrollü olmalıyım. Şimdi elimi elinden çekeceğim ve onu uyaracağım.

Yiğit'e dönmüş kararını açıklamaya hazırlanırken, genç adam yüzünü elleri ile kavradı.

‘Yapma Nil. Bunu isimlendirmeye çalışma. Buna anlamlar yükleme özellikle de bu anlamlar yanlışsa. Sadece kalbini dinle. Kendini özgür bırak’ derken baş parmakları ile genç kızın yanaklarını okşuyordu.

Sonra ona doğru eğilip alçak sesle anımsatmaya çalıştı ‘Hatırlıyor musun Alanya’dayken benden sana bildiğim her şeyi öğretmemi istemiştin.’

Nil’in rahatsızlığını fark edince yumuşak bir şekilde onu rahatlatmaya çalıştı. ‘Utanman için anlatmıyorum. Sadece farkında olmanı istedim. Sana bildiğim her şeyi öğreteceğim. İlk dersin de bu olsun. İnsanların en büyük yanılgısı doğru kararların hep mantık ile alınacağını düşünmeleridir. Ama ondan daha büyük yanılgıları kararları doğru ve yanlış olarak ayırmalarıdır. İzin ver sana göstereyim… Doğru sandıklarının yanlış olabileceğini…Bazı hataları yapmadan ilerleyemeyeceğini…Bazı durumlarda yanlış attığını sandığın adımların ileride doğru sonuçlar doğurabileceğini. Sana yaşamdan zevk almayı gösterebilirim ama zevk almanı sağlayamam. Karar vermelisin. Gerçekten büyümek istiyor musun prenses?’

Bakışlarını eğmiş Nil’in uzun, gür kirpikleri nerdeyse yanaklarına değiyordu. Dolgun biçimli dudaklarını tereddütle büzmüş Yiğit’in sözlerinin ardında yatan anlamları çözmeye çalışıyordu. Ona büyümeyi vaat ederken hangi yolda yürüyeceğini anlatmıyordu. Bilinmezliğin gizemi onu cezp ederken, endişesi geri durmasına neden oluyordu. Uslu olmaktan sıkılmış olsa da, nasıl yaramaz olunabileceğini kestiremiyordu. Tıpkı bu özgürlüğün başına ne dertler açacağını bilemediği gibi. Hayat bir ders ise Yiğit’ten daha iyi bir öğretmen bulamayacağını biliyordu. Öğrenmek için dayanılmaz bir arzu duymasına karşın ödeyeceği bedelin belirsizliği duraksamasına neden oluyordu. Sonunda bakışlarını kaldırıp, kararlı bakışlarını onun gözlerine dikti. Tek kaşı zarifçe yukarı doğru kıvrılırken dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi.

‘Bana prenses deme!’ dediğinde Yiğit bir an tereddütten sonra kahkahayı bastı.

‘İşte bu çok zor çünkü sen prenses olmak için doğmuşsun tatlım. Ne dersen de, ne yaparsan yap çevren hep seni şımartmak için kendini paralayacak erkeklerle sarılacak. Ve senin tüm yapman gereken hangisini istediğine karar vermek olacak.’

Nil muzipçe güldü ‘Böyle bir becerim olduğunun farkında değildim’

Yiğit onu burnunun üstünden öptü ‘Bu da ikinci dersimiz olsun. Klişe olacak biliyorum ama yine de söylemeden edemeyeceğim. Kontrolsüz güç, güç değildir. Bugün yaşanan kavga bunun en güzel örneği. Neye sahip olduğunun farkında değilsin. Senin gibi bir kadın erkekler üzerindeki gücü avantaja çevirmeli, dezavantaja değil’

Nil dudağının kenarını ısırıp safça fısıldadı 'Ben kadın bile değilim ne bileyim kadınlar güçlerini nasıl kullanır'

Yiğit'in yüzünde sıcak bir gülüş belirdi. 'Ona da sıra gelecek prenses. Sabırlı ol. Bir seferde tek şey öğrenerek ilerle. Dışarıda koca bir dünya var kucaklanmayı bekleyen. Anlaşılması ve sindirilmesi gereken onca şey önüne serilmiş. Ruhunu doyurduktan sonra bedenine de sıra gelecek. Ama önce az ilerdeki yerde duralım da karnını doyuralım'

'Hep böyle misin?' diye sordu Nil onu şüpheyle süzerek.

Yiğit merakla sordu 'Nasıl yani?'

'Hep böyle öğretmeye, yol göstermeye meraklı mısındır? Mesela Tuğba'yı Tuğba yapan sen misin? O kendinden emin duruş, o baştan çıkarıcı tavırlar…'

Yiğit kahkaha attı 'Keşke onun cazibesinden kendime pay çıkarabilseydim ama işin aslı onu tanıdığımda böyleydi.'

'Ya diğerleri?'

'Merak ettiğin buysa senin gibisini tanımadım. Bir daha da tanıyacağımı sanmam. Çok özelsin ve kimsenin sana aksini düşündürtmesine izin verme. Tamam mı?'

Nil başını olumlu anlamda sallarken artık biliyordu Yiğit'e neden karşı koyamadığını… Onunlayken kendini dünyanın en özel kadını gibi hissediyordu. Yiğit ile olmak ona iyi geliyordu. Tüm sürtüşmelerine rağmen önemsendiğini biliyordu. Ona bakıp gülümsedi

'Teşekkürler'

'Ne için?'

'Beni o adamların elinden kurtardığın için'

'Kahramanın olma fırsatını tepemezdim değil mi?' diyerek göz kırptı Yiğit.

Durdukları zaman Nil ilk iş olarak annesini aramış, telefonda onu rahatlatmak için söylediklerini yinelemek zorunda kalmıştı. Onun Yiğit konusundaki rahatsızlığını çok iyi anlamasına ve ona bu konuda yalan söylediği için pişmanlık duymasına karşın, annesinin sözünü dinleyecek durumda olmadığının da farkındaydı.

Çünkü genç adamın çekim alanına girdiğinde ne kendisine verilen öğütler, ne mantığının yapma deyişi, ne de daha düne kadar başka bir erkeğe aşık olduğunu söyleyip durmuş olması bir şey ifade ediyordu.Doğru ya Murat vardı bir de değil mi? Aşık olduğu erkek. Ondan vazgeçmiş değildi sadece kaderin kötü espri anlayışı olayları bu noktaya getirmişti.

Ne kadar da isterdi şimdi İstanbul yolculuğunda yanında oturanın o olmasını. ***İster miydim geçekten? Yani Murat'a sahip olmak fikrine o kadar***

odaklandım ki, gerçekten ona sahip olsam hayatın nasıl olacağını doğru dürüst düşünmedim bile.

Ah elbette pek çok kare canlanmıştı gözlerinin önünde, hem de defalarca. Evlilik hayatı ile ilgili sahneler. Ama onların hepsi başkalarının evlilik hayatından alınmış sahnelerdi. Yani oradan buradan görüp, işittiği şeyler üzerine inşa edilmiş hayaller.

Peki ama gerçekten, gerçekten Murat ile yaşamak nasıl olurdu? ***Tuhaf ama Yiğit ile yaşamanın nasıl olacağını hayal ederken Murat ile hayatın nasıl geçeceğini canlandıramıyorum kafamda. Belki de bunca yıldır onunla yalnız kalma fırsatı yakalayamadığım içindir. Belki de, belki de sadece…***

Kulağında telefon, annesinin dediklerine konsantre olmaya çalışırken aklından bambaşka düşüncelerin geçmesine engel olamıyordu. Gözleri Yiğit'e kaydığında ileride uzak bir köşedeki masalardan birine oturmuş, kendisini izlediğini fark etti. Bakışlarındaki bir şey ürpermesine neden oldu. Yiğit göründüğü gibi bir erkekti. Onunla ilgili pek çok şeyi tahmin etmek kolaydı. Ona bakıp gülümsediğinde Nil ilk kez onun ne kadar çekici olduğunu düşündü. Hayır daha önceden de bunu aklından geçirmişti ama ilk kez gerçekten bu kadar sıra dışı bir cazibesi olduğunu fark ediyordu. Onu tıklım tıklım erkekle dolu bir odanın en ücra köşesine koysanız, kapıdan girdiğinizde gözünüze çarpacak ilk kişi o olurdu.

Bunun yakışıklılıkla alakası yoktu. Murat da yakışıklıydı hatta çok daha yakışıklıydı. Bunun yaşamışlıkla, yaşanmışlıkla, görmüş geçirmişlikle alakası vardı. Duruşu ***gittim, gördüm, yendim**** diyordu adeta. Nil onun hikayesini duymak için büyük bir arzu duydu içinde. Onu tanımak, nerelere gittiğini, neler gördüğünü, kimleri fethettiğini ama en önemlisi de nasıl yaptığını bilmek istiyordu.

Bu kadar çok kişiyi fethetmiş bir erkeği fethediyor olma düşüncesi içini çocukça bir coşkuyla doldurdu. Çaylaklığın verdiği kendini beğenmişlikle onu parmağında oynatabileceğini düşündü. Onu hiç çabalamadan kendine aşık edebilir sonra da bütün kadınları kıskançlıktan çatlatabilirdi. ***Tuhaf*** **diye geçirdi içinden** ***diğer kadınların varlığının beni rahatsız edeceğini hiç düşünmezdim. Belki de henüz onu tam kazanamadım diye böyle hissediyorum. Bir kere avucumun içine aldım mı, sonrasında salıvermek de benim elimde. Yani gerçekten onunla uzun vadeli ne yapabilirim ki? Kısa süreli bir macera heyecan verici ve öğretici olabilir ama sonunda dönüp dolaşıp bana uygun biri ile hayatımı sürdüreceğimden şüphem yok. Allah'ım neler diyorum ben kısa süreli macera mı? Babam duysa canıma okur. Evden dışarı adımımı bile atamam. Hatta İstanbul'da bile kalabileceğimden***

şüpheliyim. Kalsam da başıma nöbetçi diker büyük ihtimalle. Yine de babamın duymasına gerek yok değil mi? Yeterince dikkatli olursam…

Aklından geçen düşünceler Nil'i bir yandan şok ediyor bir yandan da utançtan yerin dibine girme isteğiyle dolduruyordu. Yine de heyecanlandığını inkar edemezdi. Gözlerini ondan ayırıp sırtını döndü.

'Anne kapatmam gerek. Birazdan hareket edeceğiz ve henüz tek lokma yemedim. Bir sonraki durağa kadar da sabredebileceğimi sanmıyorum' dedi alçak sesle konuşmayı sonlandırmak için.

'Tamam haklısın uzattım. Nil çok dikkatli ol. Hızlı gitmeyin, telefonun açık olsun ve beni sık sık bilgilendir'

Nil sabırsızlığının sesine yansımaması için olağanüstü çaba sarf ederek yanıtladı annesini 'Tamam anneciğim. Lütfen sen de daha fazla merak etme.'

Konuşmasını bitirip Yiğit'in yanına gittiğinde masadaki yiyeceklere şöyle bir göz attı.

'Az önce öğle yemeğini yediğini sanmıştım' dedi.

Yiğit'in yüzünde sıcak bir tebessüm belirdi. 'Yedim zaten. Senin için sipariş verdim. Ne istediğini bilmiyordum. Telefon konuşman da uzun sürdü. Zamandan kazanmak için birkaç çeşit söyledim'

Nil sandalyeyi çekip otururken 'Yazık ziyan olacak şimdi' dedi. 'Bunca yemeği ben yiyemeyeceğime göre. Zaten vücut yapım da kilo almaya müsait dikkatli yemeliyim değil mi?'

Yiğit Alanya'dayken kızdırmak için söylediği sözleri genç kızın bu kadar kafasına takmış olmasına güldü. Anlamazlıktan gelerek karşılık verdi. 'Bence vücudun harika görünüyor. Bu formu korumak için ne yapıyorsan yapmaya devam et'

Nil'in pes etmeye niyeti yoktu. Gözlerinde muzip pırıltılarla 'Ama ileride metabolizmam yavaşlayınca kilo alabilirim. Şimdiden dikkatli yemeliyim' dedi.

Genç adam arkasına yaslanıp ellerini ceplerine soktu. 'Ne dememi bekliyorsun?'

'Hiç. Sadece yemekleri neden bitiremeyeceğimi anlatıyordum'

'O zaman bitirme sen de…'

Nil onun yumuşayıp, özür dileyeceğini düşünürken böyle inatlaşmasına bozulmuştu. Gereksiz yere uzattığını bildiği halde kendine engel olamayarak devam etti. 'Onca aç insan varken ne kadar kolay israf yapabiliyorsun. Demek boşa dememişler tok açın halinden anlamaz'

Yiğit ilgisizce omuz silkti 'Ama bak sen tokken de açları düşünüyorsun. Demek boşa demişler'

‘Onu demek istemediğimi biliyorsun’ dedi Nil keyifsizce. Bu adam kızmak istemediğinde dünya tersine dönse istifini bozmuyordu. Ama beklenmedik anlarda da öyle çıkışları vardı ki…Tıpkı arabada ansızın parladığı gibi.

Yiğit öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadı. Gözlerini gözlerinden ayırmadan Nil’e karşılık verdi.

‘O zaman ne söylemek istiyorsan açık söyle. Hayatta bir şeyler koparmak istiyorsan prenses, ne istediğini bilmeli ve karşındakine de bunu göstermelisin. Buna özür de dahil.’

Nil bakışlarını kaçırıp inatçı çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. 'Özür istediğim falan yoktu. Öylesine söylemiştim’

‘O zaman öylesine konuşmak yerine yemeğini bitir de yola çıkalım. Epey geç kaldık zaten. Böyle devam ederse ancak yarın sabaha ulaşırız İstanbul’a’

‘Şaka yapıyorsun!’

Yiğit sırıttı ‘Evet şaka yapıyorum. Her durakta kavga çıkarsan da, beni zırt pırt öperek şoförün dikkatini dağıtsan da, saatte 50 km hızla gitsek de o kadar geç kalmamız mümkün değil’

Nil kaşlarını çatıp öfkeyle karşılık verdi. ‘Seni öpüp durduğum yok. Ayrıca bilerek kavga çıkarmadım.’

Genç adam Nil’in sinirlenişini eğlenerek izlerken sessizliğini korudu. Bu durum Nil’in daha da çileden çıkmasına neden oluyordu.

‘Seni öptüğüm yok dedim! Bana bu konuda iftira atamazsın. Hem kavga için de özür dilemiştim. Ne dengesiz adamsın sen de! Bir iyi davranıyorsun, tam dost olduk derken sonra en başa dönüyoruz.’

‘Çünkü prenses dostun olmaya çalışmıyorum. Sen yanlış anlıyorsan o senin sorunun.’

‘O zaman neyim olmaya çalışıyorsun? Düşmanım mı? Çünkü bu hareketlerin beni senden uzaklaştırıyor bilesin.’

Yiğit birden ciddileşmişti ‘Neyin olmamı istiyorsun? Sen söyle ben olurum. Ama bunu yaparken gerçekçi ol prenses. Dostun olmamı istemediğini ikimiz de biliyoruz’. Genç adam için Nil’in utançtan kızaran yanaklarını izlemek keyif vericiydi. ‘Biliyor musun en çok da bunu özleyeceğim’

Nil soğuk bir biçimde sordu ‘Neyi özleyeceksin?’

‘Utançtan kızarışını. Tam bir bakire utangaçlığı’

Nil ona doğru eğilip sertçe fısıldadı ‘Bu tarzda konuşman hoşuma gitmiyor. Utandırıyorsun beni’

‘Ben de onu diyorum ya. Yakında utanmayı bırakacaksın ve ben bu halini özleyeceğim. Bırak da sen hala kızarabiliyorken ben izlemenin tadını çıkarayım’

Nil aniden yerinden kalktı 'Keyfini böldüğüm için üzgünüm ama iştahım kaçtı' dedikten sonra arkasını dönüp çıkışa yöneldi.

Yiğit elini kaldırıp garsonu çağırırken gözlerini Nil'den ayırmıyordu. İncecik beli, şahane kahve rengi saçlarının savruluşu, yürüyüşüne yansıyan dizginlenemez öfkesi ve farkına bile varmadığı, her adımında çevresindekilere başlarını çevirtip baktıran güzelliği ile tanrıça kadar ulaşılmaz görünüyordu. ***Savaş Tanrıçası*** diye mırıldandı Yiğit kendi kendine gülerek.

Garsona yiyecekleri paket ettirip, arabaya göndermesini söyledikten sonra kendi de kalktı.Tekrar yola koyulduklarında saat 3 olmuştu bile. Uzunca bir müddet konuşmadan devam ettiler yola. Sonunda Nil uyuyakaldığında Yiğit de başını geriye yaslayıp gözlerini dinlendirmeye karar verdi. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama Nil'in tenini hissederek göz kapaklarını araladığında, onun kendine iyice sokulduğunu gördü. İçerinin serinliğinde üşümüş olmalıydı.

Kolunu onun başının altından geçirerek genç kızı çekip göğsüne dayadığında Nil de kollarını onun beline dolayıp rahatça yerleşti. Koltuğun diğer ucundaki ince şalı alıp omuzlarına örtünce, genç kızın dudaklarında mutlu bir tebessüm belirip kayboldu.

Tuhaf bir biçimde bu çok arzuladığı, kadınlıkla çocukluk arasında sıkışıp kalmış, muhteşem varlığın bedenine sarılmış olmak onu uyarmamıştı. Onu ne kadar çok arzulasa da, şu anda ona vermek istediği tek şey sıcak ve güven dolu bir kucaktı. Sonunda olacaklar kaçınılmazdı bunun farkındaydı ama o noktaya varana kadar Nil'in mümkün olduğunca ne istediğini anlamasını ve kendini tanımasını diliyordu.

Onun ilki olacağından şüpheli olsa da hayatında çok özel bir yere sahip olmak istediğini biliyordu. Onun ilki olmayacağını düşünmek içini tarifi imkansız bir hisle doldurmuştu. Bu basitçe öfke ya da kıskançlık değildi. Ondan çok fazlası vardı. Bir sanat şaheserinin değeri bilinmeyen biri tarafından sahiplenilmesi gibi bir duyguydu bu. Nil'in hayatına da seçimlerine de müdahale edemezdi. Tek dileği hislerini de bedenini de harcamamasıydı.

Neden bahsediyorum ki ben? İstediği gibi yaşayacak ve yaşayarak öğrenecek. Kimse bunun önüne geçemeyecek. Ben ve benim gibiler de uzaktan onun parlayışını izleyeceğiz. Her geçen gün daha fazla, daha derinden ışıldayacak. Çünkü şimdi kabaca bir elmas ama zamanlar en usta ellerden çıkmış pırlanta bir mücevher gibi parlayacak.

Birden içini bir hırs kapladı. O usta ellerin kendi elleri olmasını istemiyordu. Başkaları gönensin diye işlemek içinden gelmiyordu o nadide elması.

Gelgitlerini bölen Nil'den çıkan keyifli mırıltılar olmuştu. Başını eğip ona baktığında rüya görüyor olduğunu fark etti. Biçimli kaşları kah çatılıyor, kah hayretle kalkıyor ardından dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılıyordu. Yiğit gayri ihtiyari saçlarını okşadığında bu sefer Nil onun ismini mırıldanınca genç adam hem şaşırmış hem de keyiflenmişti. Demek rüyasında onu güldüren de kızdıran da kendisiydi. Murat değil kendisiydi. Böyle bir şeye ancak toy bir delikanlı sevinebilirdi ama Nil ile birlikte olmanın güzel yanı da bu değil miydi? Yanında toy bir delikanlıya dönüşebilmek, tüm duyguları baştan keşfetmek, olayları kontrol edebilecekken kontrol etmemek…

Yiğit gülümseyerek onu izlerken, Nil'in de gözlerini açmış kendine merakla baktığını fark etti. Genç kız bir an için boş bulunup sevgi dolu bir biçimde gülümsedi.

Yiğit 'İyi uyudun mu?' diye sorduğunda birden onunla konuşmadığını hatırlayarak doğrulup koltuğun diğer ucuna çekildi.

'İyiydi teşekkür ederim' dedi mesafeli bir şekilde.

Yiğit onun bu çocukça kaprislerine ve değişken ruh hallerine gülerek imalı bir şekilde karşılık verdi 'Rahat ettirebildiğime sevindim'

'Af edersin farkında olmadan sana doğru kaymışım'

Genç adam neşeli bir kahkaha attı 'Bana doğru kaymanın çok ötesindeydin tatlım. Resmen üstümdeydin ama şikayet ettim diyemem'

Nil şoföre kaçamak bir bakış attıktan sonra başını diğer tarafa çevirirken alçak sesle Yiğit'i azarladı 'Terbiyesizlik etme. Ne diye bağırıyorsun ki hem? Duyurmak için mi?'

'O duymaz, dinlemez' dedikten sonra sesini yükseltip şoföre seslendi 'Ahmet bizi dinlemiyorsun değil mi?'

Şoföre çabucak saygılı bir biçimde karşılık verdi 'Hayır efendim'

Nil kulaklarına kadar kızarmıştı 'Bravo daha da batırdın'

Yiğit eğilip Nil'in kulağına fısıldadı 'Benimle takılacaksan buna alışacaksın. Ahmet yokmuş gibi davranmaya yani'

'Seninle takılacağımı söylemedim ama…'

'Söylemene gerek var mı? Bugün üç kez gösterdin bana kalırsa' dedi Yiğit sırıtarak.

Nil ondan biraz daha uzaklaşıp, kapıya iyice yanaştı 'Lütfen rica etsem uzak durur musun biraz?'

'Neden yaklaşınca olacaklardan mı korkuyorsun?'

‘Ciddiyim üstüme gelme. Ben dergi okuyacağım senin de okuyacak bir şeylerin vardır eminim.’

Yiğit arkasına yaslanıp genç kıza tembel tembel bakmaya başladı ‘Var ama seni seyretmeyi tercih ederim.’

Nil sıkılmış bir şekilde gözlerini devirdi ‘Nasıl istiyorsan öyle yap. Ben dergi okuyacağım’

‘Ben de burada oturup akşam olmasını bekleyeceğim’

Nil tek kaşını kaldırıp ona baktıktan sonra dikkatini dergiye çevirdi.

‘Bana verdiğin sözü tutman için’ diye ekledi Yiğit.

Genç kız sessizliğini koruyunca Yiğit ona yaklaşıp kulağına fısıldadı ‘Sözüne sadıksındır değil mi prenses?’

Nil umursamıyor görünmeye çabaladıkça adam üstüne gelmeye devam ediyordu. Sol omzundan aşağı dökülen saçlarını tutup hafifçe geriye ittikten sonra işaret parmağını Nil’in kolunun üzerinde gezdirdi.

‘Gecenin karanlığında bana vereceğin hediyeyi almak için sabırsızlanıyorum’

Genç kızın dergiyi tutan elleri hafifçe titremeye başlamış, kontrolü kaybetmemek için mücadele ediyordu.

‘Biliyor musun sadece bir öpücük ve bir dokunuşla bu kadar heyecanlandırabiliyorsak birbirimizi, devamında neler olacağını merak etmeden duramıyorum. Ne yazık ki bu sefer elimden bir şey de gelmez. Senin beni öpmeni bekleyeceğim çaresiz.’

‘Ama elbette’ derken tekrar Nil’e yaklaşmış kulağına fısıldıyordu ‘dudaklarını öpmeyecek olmam boynunu da öpemeyeceğim anlamına gelmiyor. Ve açıkçası şu anda çok cezp edici görünüyor.’

Yiğit eğilmiş dudaklarını küçük dokunuşlarla Nil’in boynunda gezdirirken, genç kızın dergiyi tutan elleri gevşemiş dergi kucağına düşmüştü. Başını hafifçe yana eğip Yiğit’in bir kez daha kontrolü eline almasına izin verdi. Yiğit’in eli genç kızın kolunu okşayarak aşağılara, bacağına indiğinde Nil nefesini tuttu.

‘Söylesene prenses hava karardığında sözünü tutacak mısın? Beni öpecek misin? Yoksa korkup kaçacak mısın?’

Cevap alamayınca tekrarladı ‘Sözünü tutacak mısın?’

Alacakaranlık çökene kadar elleri birbirinden ayrılmamıştı. Her ikisi için de çok yoğun bir elektriklenmeye neden oluyordu bu fiziksel temas. Daha fazlasını almaya alışkın olan Yiğit için tatlı bir işkence, daha fazlasının ne olduğunu bilmeyen ama öğrenmeyi çılgınca isteyen Nil için ise baştan çıkarıcı bir meraktı hissettikleri.

Sonunda karanlık çökerken Yiğit şoföre seslendi. 'Uygun bir yerde mola verelim. Bu son molamız olur tahminimce' derken Nil'in ince elini tutan parmakları daha da sıkılaştı.
Bu hareket ile tüm bedeni ürperen genç kız farkında olmadan, adama birazcık daha sokuldu. Güneşin batmasıyla beraber, zaten benliğinde hüküm sürmekte oldukça zorlanan mantığı bu sefer tamamıyla terk etmişti kendini sanki.

Olacakları merak etse de, bir o kadar da korkuyordu. Neden korktuğunu da bilmiyordu ya… Arabada Ahmet varken Yiğit ona saldıracak değildi ya. Neden onun kendine saldırması fikri ile dehşete düşmek yerine, kendinden geçiyordu?

Genç adamın yapılı cüssesinin altında ezilme fikri neden başlarda olduğu gibi itici gelmiyordu? Gerçek anlamda ondan hoşlanmaya mı başlıyorum diye sordu kendine. Öyle olmalıydı. Onu çekici bulduğuna ve dokunuşlarından haz aldığına göre ondan gerçekten hoşlanmaya başlamış olmalıydı.

Aklına gelen korkunç bir düşünce ile bedeni gerildi. Murat'a ihanet ediyordu. Açık ve net bir biçimde onu aldatmıştı. Hem de sırf bugün defalarca. Ya masum olduğu anlaşılırsa, ya babası yanıldığını fark ederek onu affederse o zaman ne olacaktı? Hem de Murat daha dün birbirlerine ait olduklarını söyleyip, Nil'e olan aşkını itiraf etmişken…

Nil'deki değişikliği vücudunun tepkilerinden takip eden Yiğit, elinin içinde buz gibi olan minik eli sıkıca kavrayarak genç kızı kendine çekti. Başından öperken alçak sesle rahatlattı 'Ne görüyorsan oyum prenses. Korkmana gerek yok. Seni yalanlarla kandıracak değilim.'

'Korkmuyorum' diye itiraz etti Nil. Gerçekten de korkmuyordu. Vicdan azabı, pişmanlık ve utanç duyuyordu. Kendini ihanet etmiş hissediyordu. Yıllardır içinde büyüttüğü aşka, basit ve anlık bir tutku ile ihanet ediyordu. Bu onu ne tür bir insan yapardı? Hiç kuşkusuz güvenilmez yapardı. İkiyüzlü, adi ve…

'Murat'ı mı düşünüyorsun?' diye sordu Yiğit soğuk bir şekilde.

Genç kızın karşılık vermediğini görünce devam etti 'İstediğin kadar düşünebilirsin. Ama bundan bir saat sonra düşünmeyeceksin' dedi elini onun elinden çekerken.

Yiğit'in koltuğun diğer tarafına kayması ve kendinden uzaklaşması ile Nil bir anda kendini soğuk, çıplak bir gerçeğin tam ortasında bulmuştu.Babasına ihanet eden bir adama aşıktı ve babasının iş ortağı ile öpüşüyordu. ***Allah'ım nasıl bir hatalar zincirine kapıldım ki ben? Her hareketim zincire yeni bir halka ekliyor ve ben buna engel olamıyorum bile. Yiğit kendinden emin bir şekilde bir saat sonra Murat'ı düşünmeyeceksin derken ben neden aynı kendinden eminlikle 'Sen öyle san!' diyemiyorum ki?***

Elbette nedenini öğrenecekti. Hem de çok yakında çok farklı şekillerde. Ne yazık ki cevapların hepsi gülümseten türde olmayacaktı.

Ama ilk cevabını alırken şikayet ettiği söylenemezdi. Moladan sonra yollarına devam ederlerken araba artık zifiri karanlıkta ilerliyordu. Şimdi gözler görüntüleri belli belirsiz seçerken, utanç gecenin karanlığında kaybolmuşken çok daha pervasızca hareket edebilirdi Nil.

Yiğit'in içeriyi dolduran losyonunun baş döndürücü kokusu daha belirginleşmişti sanki. Tıpkı havada asılı duran beklentisi gibi. Bu beklentiyi Nil de fark etmiş olsa da, ona doğru bir adım atmak istese de Murat konusu açıldıktan sonraki mesafeli tavırları nedeniyle cesaret edemiyordu.

İçerideki boğucu sessizlik nedeniyle nefes almaya dahi çekiniyordu zavallı genç kız. Sonunda rahatlatıcı öneri yine Yiğit'ten geldi.

'Ahmet müzik açsana. Arabadaki sohbetten başım şişti biraz müzik dinleyelim' dedi şakayla karışık.

'Tabii Yiğit Bey. Hangisini istersiniz?'

Yiğit'in yüzünde beliren yamuk gülüş gerçek miydi yoksa Nil'e mi öyle gelmişti emin olamıyordu ama yorumu duyunca gerçekten güldüğüne inanmayı seçti.

'Frank Sinatra koy. Nil Hanım küçüktür tanımaz öğrenmiş olur'

Nil sonunda kendine yönelik bir söz söylenmiş olmasından duyduğu rahatlamayla iğnelendiğini bile umursamayarak cevap verdi.

'Sen de beni iyice bebek yaptın. Frank Sinatra'yı bilmeyen mi var?'

'Ee ne de olsa baban yaşında olunca sen de bebek gibi görünüyorsun gözüme…'

Nil o ana kadar bu sözü Yiğit'in zerre kadar takmadığını düşünmüştü, hatta yenim edebilirdi. Ama şimdi bundan pek de emin değildi. Ona sokulup fısıldadı

'Aslında babamdan gençsin biliyorsun. Biraz abarttığımın farkındayım'

'Bu bir çeşit özür mü?'

'Hayır açıklama'

Yiğit de ona yanaşıp alçak sesle karşılık verdi.

'Bana özür gibi geldi. Zeytin dalı mı uzatıyorsun?'

Nil fısıldarken arada dudakları Yiğit'in kulak memesine değecek kadar yakınlaşmıştı. Birden ilk gece onun Tuğba'yı nasıl öptüğünü, dilini kulak memesinde nasıl gezdirdiğini hatırlayarak heyecanlandı. O gece iğrenç gelen şeyi her nasılsa bu gece kendi ona yapmak istiyordu.

'Ben bir şey yapmadım ki?' dedi bilinçli bir biçimde ona değerek.

Yiğit başını çevirdiğinde dudakları arasında milimetreler kalmıştı
'Haklısın bir şey yapmadın. Ve ben ne zaman yapmaya başlayacaksın diye bekliyorum'

Nil derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Nedeni bilmese de içinden bir ses bu anı iyi özümsemesini, sonuna kadar içine çekip ruhunun derinliklerinde ve hafızasının bir köşesinde sıkı sıkıya muhafaza etmesini söylüyordu.

Burnunda Yiğit'in kokusu, dudaklarında onun ılık nefesi, arabanın sarsıntısı, tüylerinin diken diken oluşu ve içeriyi dolduran, kalbinin daha önceden varlığından haberdar bile olmadığı kadar derinlerine dokunan müzik ile böyle bir adımı atmak için bundan daha büyüleyici bir atmosfer olabilir miydi?

Hiç sanmıyorum diye düşünürken dudakları Yiğit'inkileri bulmuştu bile. Daha önceki öpücüklerden farklıydı…Bambaşka tecrübeler yaşatıyordu Nil'e.İlk kez kendi adım atıyordu. Fethedilen değil fethedendi bu sefer. Baştan çıkarılan değil, baştan çıkaran. Öpülen değil, öpen. Kadın olmak böyle bir şeydi demek ki…

Başlangıcı yaptıktan sonra kendini Yiğit'in tecrübeli ellerine bırakırken, bir peri masalında gibi hissediyordu. Prensesin kendi olduğu ve prensi tarafından delicesine sevildiği…
Nedense Yiğit ile öpüşmek artık o kadar da yanlış gelmiyordu. Genç adamın elleri tüm vücudunu nazikçe okşarken kafasından yine aynı düşünce geçmişti. Demek ki ayın da ötesi vardı ve Yiğit her öpüşünde onu oraya götürüyordu.

Kendi için hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı bunu hissediyordu. Bir daha asla Yiğit'ten öncesine dönmeyecekti hayat. Bu iyi bir şey miydi? Henüz bilmiyordu ama içinden bir ses cevapları bulmadan durmayacağını söylüyordu…Müzik usulca çalmaya devam ederken, ileride bir gün en sevdiği şarkıyı sorduklarında, ilk kez hayatını baştan aşağıya değiştiren bu gecede dinlemiş olmasına rağmen yine de Moon River diyeceğini bilmiyordu. Hayat bir nehir misali akarken, her ne yöne giderse onu da beraberinde götüreceğini bilmediği gibi...

**moon river, wider than a mile
i'm crossin' you in style some day
old dream maker, you heartbreaker
wherever you're goin', i'm goin' your way

two drifters, off to see the world
there's such a lot of world to see

we're after the same rainbow's end, waitin' 'round the bend
my huckleberry friend, moon river, and me

Dipnot:
Bu cümle Julius Sezar tarafından Roma senatosu'na yazılmış Zela Savaşındaki zaferini anlatan mektupta geçer. Sezar Tokat'ın Zile ilçesinde Pontus'lu Pharnaces II'ye karşı kazandığı zaferin ardından Roma Senatosuna gönderdiği mektupta bu cümleyi kullanmıştır. Bu kısa ve özlü söz sadece Sezar'ın zaferinin büyüklüğünü değil, onun askeri hünerini de vurgulamaktadır. Farklı bir bakış açısından (Sezar aynı dönemde bir iç savaşı da sürdürmektedir), bu özdeyiş aristokratlardan oluşmuş ve geleneksel olarak Roma Cumhuriyeti'ndeki en güçlü grubu temsil eden senatoyu küçümseyişinin bir göstergesi olarak yorumlanabilir.

Çılgınlar Kraliçesi 1961 ABD yapımı romantik filmdir. Özgün adı Breakfast at Tiffany's (Tiffany, New York'ta bulunan ünlü ve eski bir mücevherat mağazasının adıdır)
Senaryosunu Truman Capote'nin 1958 yılında yazdığı aynı adlı kısa romanından George Axelrod'un uyarlayıp yazdığı filmi Blake Edwards yönetmiş, önemli rollerinde Audrey Hepburn, George Peppard, Patricia Neal, Buddy Ebsen, Martin Balsam ve Mickey Rooney oynamışlardır. Filmin müziklerini Henry Mancini yapmıştır.
Filmde New York sosyetesinin renkli siması, ayrıksı, saf, pervasız, neşeli, çılgın, acayip ama herkesin sevgilisi Holly Golightly (Audrey Hepburn) ile apartman komşusu genç yazar Paul Varjak (George Peppard) arasındaki romantik ilişki anlatılmaktadır. Capote'nin romanında Holy'nin bir telekız olduğu açıkça belirtilmişken, sansür nedeniyle filmde bohem hayatı sürdüren ve aldığı armağanlarla geçinen çılgın sosyetik kız haline getirilmiştir. Varjak ise filmde de romandaki gibi jigololuk yaparak geçimini sağlamaktadır.
Filmde bizzat Audrey Hepburn tarafından seslendirilen Moon River adlı duygusal romantik şarkıyı Henry Mancini bestelemiş, sözlerini ise Johnny Mercer yazmıştı. Bu şarkı Mancini ve Mercer'a "En İyi Orjinal Şarkı Akademi Ödülü"'nü kazandırdı. Ayrıca Henry Mancini'ye bir de "En İyi Müzik Akademi Ödülü" verildi. Mancini aynı yıl bu müzik için Grammy ödülünü de aldı.

Araba Nil'in evinin bulunduğu semte yaklaşırken Yiğit alçak sesle genç kızı uyandırdı.

'Hadi bakalım uyuyan güzel uyanma vakti'

Nil gözlerini açmak için uğraşırken bir yandan da doğrulmaya çalışıyordu. Aralarında geçen yoğun öpüşmenin ardından uzun bir süre birbirlerine sarılarak oturmuşlar, sonunda genç kız içinde karmaşık hisler ve kafasında kurduğu pembe hayallerle Yiğit'in kollarında uyuyakalmıştı. Aradan kaç saat geçtiğini tahmin etmeye çalışırken kaşlarını çattı.

'Saat kaç oldu?' diye sordu.

Yiğit gülümseyerek cevap verdi '11'e geliyor.'

Nil'in yüzünde beliren şaşkın ifadeden kafasında geçenleri anlamıştı.

'Evet iki saattir kollarımda uyuyorsun. Yolculuk gerçekten uykunu getiriyor olmalı. Belli ki nerede olursa olsun uyuyabilenlerdensin'

'Üzgünüm o kadar süre hareketsiz kalmışsın. Keşke uyandırsaydın…'Nil Yiğit'i rahatsız ettiğini düşünerek utanmıştı.

Yiğit sıcak bir kahkaha ile karşılık verdi 'Şaka mı yapıyorsun yol hiç bitmesin istedim' Daha sonra sesini alçaltarak devam etti 'Hatta bir ara seni evime götürmeyi düşündüm. Sabah nasılsa kendi evine dönebilirdin ama sonra bir gece için yeterince çok şey yaşadığına kanaat getirerek seni evine bırakmanın daha uygun olacağına karar verdim. Böylece yatağına yatıp bol bol hayal kurabilirsin'

Karanlıkta çok belli olmasa da, genç kızın kızardığından adı gibi emindi. ***Daha önceden hiç bu kadar kolay utanan ya da öfkelenen biri ile beraber oldum mu acaba*?** diye geçirdi içinden. Hatırlamıyordu çünkü Nil'den öncesi bu gece tüm önemini yitirmişti.

Tam anlamıyla onları gerçeklerden alıp hayal alemine götüren büyülü bir yolculuk ve unutulmaz bir gece olmuştu. Hayatının en tatlı zaferini kazanmış, Nil'den heyecan dolu bir öpücük koparmıştı. Zaferlerin en tatlısı diye düşündü onu öpme arzusu içini yeniden kaplarken.

Nil üstüne başına çeki düzen verirken bir yandan da şoföre yolu tarif ediyordu. Az sonra apartmanın önüne yanaştıklarında elinde olmaksızın keyfi kaçmıştı. Bu gecenin bitmesini istemiyordu. Yiğit onu eğlendiriyor, güldürüyor, en önemlisi de heyecanlandırıyordu.
Oysa evde tek başınayken gerçeklerin çıplaklığı ile karşı karşıya kalacaktı.

Umutlar ve hayaller Yiğit'in kolları olmuş onu sararken duyduğu haz, o yanında yokken içini kemiren pişmanlıktan başka bir şey olmayacaktı. Madem bu kadar emindi pişman olacağından o halde neden engel olmamıştı bugün aralarında geçen onca şeye? Yalnız kaldığında vicdan muhasebesi yapacağını bildiği için mi ondan ayrılmak istemiyordu şimdi?

Düşünmemek, kafasını dağıtmak, kendini meşgul etmek için mi Yiğit'i biraz daha onunla kalmaya ikna etmeye çalışıyordu?

'Kahve içmek ister misin? Beni buraya kadar getirdin sana bir şey ikram etmeden yollarsam çok ayıp olur' derken olumsuz cevap duymaktan ödünün koptuğu her halinden anlaşılıyordu.Yiğit avucunu onun yanağına koyup, hafifçe okşadı.

'Yapamam prenses. Yapmayı istemediğimden değil. Yaparsam olacaklardan korktuğum için. Bence bu gece babana verdiğim sözü tutmuş olmanın rahatlığıyla seni sağ salim eve bırakıp, ben de kendi evime gideyim'

Nil hayal kırıklığını örtbas etmek için uğraştıkça hırçınlaşıyordu 'Anlıyorum tabii babam ve ona verdiğin sözü. Yol boyunca gerçekten çok yakından ilgilendin ama belli ki sıkıldın. Seni daha fazla sıkmak istemem. Ne de olsa kaç saattir bana katlandın. Baksana her yerin de uyuşmuştur.'

Yiğit gülümsedi 'Senden asla sıkılmayacağımı biliyorsun değil mi?'

'O halde daha fazla eğlendirecek birinin yanına gidiyorsun.'

'Yoksa kıskançlık mı seziyorum?' dedi Yiğit sırıtarak.

Nil çantasını aceleyle alıp kapı koluna uzandı. Bu arabada bir saniye daha fazla kalamazdı. Özellikle gururu bu denli kırılmış ve buna bir de şoför tanık olmuşken.

'Seni kıskanmak için bir sebebim olduğunu sanmıyorsun umarım. Benimkisi sadece nezaketen yapılmış bir teklifti. İyi geceler ve teşekkürler' dedikten sonra inmeye hazırlanırken Yiğit sakin bir biçimde onu kolundan tutup kendine çekti. Nil'in patlamaya hazır halini fark ederek şoföre dışarıda beklemesini söyledi.

'Veda öpücüğü vermeden mi gideceksin?' derken sormaktan çok talep ediyor gibiydi.

'İstemiyorum' dedi Nil hırçın bir şekilde.

'Bence istiyorsun ama gururuna yediremiyorsun. Neyse ki bu sefer öpen sen olmak zorunda değilsin' dedikten sonra öpmek için eğilirken genç kız onu sertçe itti.

'Senden ve numaralarından sıkıldım. Öpmek de öpülmek de istemiyorum. Sadece evime gidip uyumak istiyorum. İzin verirsen'

'Nasıl istersen prenses. Nasılsa başka fırsatlarımız olacak'

Nil kapıyı açıp adımını dışarı atarken ona bakmadan mırıldandı 'Sen öyle san'

Yiğit 'Sanmıyorum tatlım eminim' derken Nil arkasından çarparak kapıyı kapattı.

Apartmanın önündeki birkaç basamağı hızlıca tırmanıp, giriş kapısını açarken şoför de valizlerini getiriyordu. Dairesine kadar ona eşlik eden şoför sonunda eşyaları bırakıp gittiğinde rahat bir nefes almıştı.

Kim bilir adam gün boyunca gördüklerinden sonra neler düşünmüştü. Patronu ile yatağa girmeye can atan kadınlardan biri sanmıştı kesin. Özellikle de kahve teklifi reddedilirken düştüğü istenmeyen kadın pozisyonu daha da aşağılayıcıydı.

Aptal Yiğit yol boyunca kendini Nil ile eğlendirmiş, sonra da İstanbul'a gelince ondan sıkıldığına karar vererek Tuğba'ya koşmuştu.

Ondan nefret ediyorum! Bir daha asla ama asla görmek istemiyorum diye kendi kendine söylenerek banyoya gitti. Bugün ve bugünle ilgili her şeyden arınmak istiyordu.Özellikle de Yiğit'in üstüne sinmiş baş döndürücü kokusundan...

Aşağıya inerken şoförün aklından geçen bu tuhaf günün son bulmasından duyduğu mutluluktu. Patronunun aşık olduğu kadın- ah evet kendileri henüz farkında olmasa da ikisi birbirine bal gibi de aşıktı- deli fişek bir şeydi. Bir an neşeliyken sonra aniden kaşları öfkeyle çatılıyordu. Bu gelgitler Yiğit Bey'in aklını başından alıyordu şüphesiz ama Ahmet tüm bunlara tanık olmaktan rahatsızlık duymuş, kendini fazlalık gibi hissetmişti. Üstelik genç kız da besbelli onun varlığından tedirgin olmuştu. Bundan sonraki buluşmalarının arabada olmamasını diliyordu. Arabaya binince patronuna sordu.

'Nereye devam edelim efendim?'

Genç adam düşündü: Sahi nereye gidebilirdi ki? Nil'in varlığı ile bütün gün ruhu doymuşken onun yokluğunda hissettiği tek şey mahrumiyetti. Sanki hayatın, canlılığın kendini de alıp götürmüştü beraberinde giderken.

'Eve Ahmet…'

'Yeniköy'e mi efendim? Tuğba Hanım bu sabah geldi'

Yiğit hayretle başını kaldırdı 'Tuğba? Bugün mü dönecekti? Beni neden aramadı ki?'

'Hay Allah yoksa sürpriz mi yapacaktı da ben bozdum? Özür dilerim'

Yiğit ona cevap vermedi. Dalgın bakışlarını yola dikerek sessizliğe gömüldü. Tuğba'nın gelmiş olmasına seviniyordu. Evi ev yapan Tuğba'ydı. Onun olmadığı zamanlarda ev duvarlardan ve çatıdan ibaret öylesine bir yapıydı. Tuğba olduğu zamanlarda yuvaya dönüşüyordu. Anaç ruhlu ya da evi çekip çeviren türde bir kadın olduğu için değil elbette…Tuğba bunların hiçbirini yapmadan yine de bulunduğu ortama varlığını, ruhunu, canlılığı katan bir kadındı.

Kollarıyla sevgiyi, bedeniyle özgürlüğü vaat eden bir kadındı. Uzun yıllar boyunca yabancı topraklarda savaşıp, vatana dönmek gibiydi ona dönmek.

Ne çok şeydi Tuğba Yiğit'in hayatında ve aynı zamanda hiçbir şey. Sevgilisi, arkadaşı, sırdaşı, yoldaşı ve hatta annesi ya da eşi olabilirdi Tuğba. Hep özlemini duyduğu anne kadar ulaşılmazdı kafasında onu koyduğu yer.

Yıllarca anne özlemi çekmiş bir çocuk için, anneye kavuşmanın ötesinde bir hayal olamazdı. Her şey onunla başlamış ama onsuz bitmişti. Tuğba güzel ve akıllı bir kadın olmaktan başka anlamlar barındırıyordu kişiliğinde Yiğit için. Onun gözlerine bakmak, özlem ile geçen yılları bir çırpıda silip atmak, kat edilemeyen mesafeleri kapatmak, açlığını çektiği tüm duygulara tıka basa doymak gibiydi.

Telefonun sesiyle düşüncelerden sıyrılan Yiğit, ekranda onun adını görünce gayri ihtiyari gülümsedi.

'Ben de beni ne zaman arayacaksın diye merak ediyordum' dedi sesinden açıkça okunan bir memnuniyetle.

'Hiç aramayacaktım sürpriz yapmak istemiştim ama görünüşe göre bu gece eve dönmüyorsun'

'Tam tersine şu an yoldayım. Sana doğru geliyorum. Neden geleceğini haber vermedin? Daha erken dönerdim'

'Ne fark eder ki? Eninde sonunda dönecektin'

Tuğba'nın ne kast ettiğini bilerek güldü 'Lafı dolandırmama özelliğine hayran olduğumu söylemiş miydim?'

Tuğba da güldü 'Hem de defalarca. Hatta bir keresinde diğer kadınlar gibi davranmaya başlarsam terk etmekle tehdit ettin'

'Şaka yapıyorsun. Böyle bir şey demiş olamam'

'Haklısın demedin. Sadece içinden geçirdin'

'Ah elbette aklımı da okuyabildiğini unutuyordum neredeyse. Peki o halde şimdi aklımdan ne geçiyor?'

Tuğba baştan çıkarıcı bir kahkaha ile karşılık verdi 'Bunu anlamak için özel yeteneğim olmasına gerek yok. Ben de seni özledim. Ne kadar sürer gelmen?'

'Aslında sadece 10 dakikalık mesafedeyim ama bilmediğim bir nedenden dolayı trafik kitlenmiş durumda' dediği an koltukta yanında çalmaya başlayan telefonu fark ederek bakışlarını o tarafa çevirdi.

'O bir neden hafta sonu ve gece olmasıyla alakalı olabilir mi sence? Herkes eğlenmeye çıkmıştır. O ses ne?'

'Tuğba seni arayacağım. Sanırım varışım tahminimden uzun sürecek. Beni beklersin değil mi? Mümkün olduğunca acele etmeye çalışacağım' dedikten

sonra telefonu kapatıp Nil'in telefonunu eline aldı. Arayan annesiydi. Muhtemelen kızını merak etmişti.

Nil duştayken çalan telefonu duymadığından annesinin ona ulaşma çabalarından da habersizdi elbette. Aklı o kadar Yiğit'le meşguldü ki, annesini arayıp, eve vardığını haber vermesi gerektiğini bile unutmuştu.

Üzerine kısa askılı bir gecelik geçirip saçlarına havlu sardıktan sonra valizini açmaya koyuldu. Kapı zilinin sesini duyduğu an Yiğit'in yaklaşık yirmi dakika önce geri çevirdiği teklifi kabul etmek üzere döndüğünü düşünerek kendinden emin bir ifadeyle yerinden kalktı. Bu sefer onu reddeden kendi olacaktı. Ama elbette bunun daha etkili olması için basitçe birkaç hileye başvurmaya karar vererek havluyu başından çekip ıslak saçlarını serbest bıraktı. Makyaj masasının çekmecesini açıp bulduğu ilk ruj ile dudaklarını ve yanaklarını çabucak renklendirdikten sonra aceleyle parfüm sıkarken aynı zamanda 'geliyorum' diye seslendi.

Kapıya doğru olabildiğince yavaş yürürken bir yandan da içinden söyleyeceklerinin provasını yapıyordu. ***Ah demek geri döndün. Yazık ki teklifim tek seferlikti***

Ah sen misin? Neden geldin? diye sorarken hayretle bakıp sonra içeri girmek istediğinde kaşlarını çatıp ***Fırsatın varken kabul edecektin*** de diyebilirdi.

Ya da belki de kapıyı açıp kendini gösterdikten sonra kıyafetinin uygunsuzluğunu bahane ederek kapıyı suratına çarpar, içerden sabahlık alacağını belirtip sonra da 10 dakika falan bekletirdi.

En iyisi ilk onun konuşmasıydı. Bakalım ne demeye gelmişti? Konuşmanın gidişatına göre bulurdu nasılsa bir şeyler. Kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı, elleriyle saçlarını havalandırıp, göğüslerini geceliğinden hafifçe taşacak şekilde yerleştirdikten sonra kapıyı açtığında şaşkınlıktan afallamış, ne diyeceğini şaşırmıştı.

'S-s-senin n-ne işin var burada?' diye sorarken genç adam onu hafifçe yana itip çoktan içeri girmişti bile.

'Bunu yapamam Murat…Seninle görüşemem…'

'Elbette görüşebilirsin, görüşeceksin de…Diyeceklerimi dinledikten sonra bana kapıyı gösterip defol git dersen, hayatından bir daha dönmemek üzere çıkacağım. Ama infazımı gerçekleştirmeden önce, savunmamı dinleyeceksin. Beni istediğin kadar yargılayabilirsin Nil ama konuşmamız bittiğinde benimle birlikte babanı da yargılamak zorunda kalacaksın.'

Murat salonun ortasında dimdik dururken daha önceden hiç olmadığı kadar uzun ve kararlı görünüyordu. Genç kızın hayır diyemeyeceğinden o

kadar emin bir ifadeyle bakıyordu ki ona… Her zamankinden de koyuydu öfkesi gözlerinde… Öyle derinlemesine çekiyordu ki Nil'i girdabına, az sonra onu boğacağını bile bile bakmaya devam etti çatılmış kaşlarının altından.

Genç kızın tereddütlü tavırlarından sadece kararsız değil aynı zamanda ürkmüş olduğunu anlayarak anlık bir pişmanlık kapladı içini. Ama geri adım atmanın sırası değildi. Bu gece olacaktı, olmalıydı. Çünkü başka fırsat yakalayamayacaktı. Çok yakında koruma adı altında Nil'in çevresine kalın bir duvar örülecek ve Murat'ın girişi yasaklanacaktı. İşte o zaman ona ulaşmak imkansız bir hal alacaktı. Bu geceye kadar bunun ne kadar önemli olduğunu anlayamamıştı. Ama ilk kez onu Yiğit'in arabasından inerken gördüğünde anlamıştı. Damarlarındaki kan öfkeyle akarken, alnında boncuk boncuk ter birikip ve içini tarifi imkansız bir çaresizlik kapladığında artık kuşkuya yer kalmamıştı. Onu kaybetmekten korkuyordu. Bunu engellemek içinse yapılabilecek fazla bir şey yoktu. Hatta tek bir şey vardı ve bu gece de bunun için buradaydı.

Yiğit gibi bir erkekle nasıl rekabet edebilirdi ki? Üstelik şimdi babası da ona tüm gücüyle savaş açmışken… Babası diye geçirdi içinden küçümseyerek. Hiçbir nedenden olmasa sırf o adamdan kurtarmak için kaçırırdım seni buralardan çok uzaklara… Eğer yapabilseydim, bir saniye bile düşünmezdim. O adam sana kızım demeyi hak etmiyor. Adını onun ağzından duymak işkencelerin en büyüğü.

Böyle hissetmesinin yegane nedeni Haluk Bey'e karşı duyduğu nefret değildi. Elbette ilk sırayı o alıyordu ama en önemli nedeni hayattaki tek düşmanının kızına vurulmuş olmasıydı. Farkında olmaksızın baba kız Murat'ın hayatını ellerinde tutuyor, istedikleri yöne çekiyorlardı. Yok etmeye çalıştığı adamın kızına sahip olmaktan başka bir şey düşünemezken ne başarabilir, hangi amacına ulaşabilirdi ki ? Ne tam anlamıyla aşık olabilir ne de tam anlamıyla nefret edebilirdi… Öylesine arada sıkışmış, öylesine yolunu kaybetmiş ve boşlukta hissediyordu ki kendisini…

Nil'in tedirgin bir biçimde ellerini ovuşturduğunu görünce, düşüncelere daldığında takındığı yüz ifadesinin genç kız için ne denli ürkütücü olduğunu anladı. Ona doğru adım attığında Nil'in gayri ihtiyari geriye kaçması sinirlendirmişti Murat'ı.

'Ne yapacağımı sanıyorsun Nil? Sana saldıracağımı mı?' dedi elini ona doğru uzatırken. 'Haydi gel oturup konuşalım'

Nil kendine uzanan eli önce şüpheyle süzdükten sonra bakışlarını Murat'ın yüzüne çevirdi.

Murat acı bir gülümseme ile konuştu. 'İki günde hayatının aşkından, elini dahi vermekten çekindiğin bir erkeğe nasıl dönüştüm? Nerede hata yaptım? Sana karşı ne suç işledim?'

Gözlerindeki ifade o kadar dokunaklıydı ki, Nil içinde sevdiği adama karşı derin bir şefkat hissetti. Ona koşup sarılmak bunun böyle olmadığını söylemek istiyordu ama ayaklarının üzerine tonlarca ağırlık çökmüştü sanki. Hareket bile edemiyordu. Neydi onu tutan hiç bilmiyordu.

Tutukluğunun nedenini bilmese de, daha sonra onu harekete geçirenin ne olduğundan emindi. Murat'ın gözlerindeki çaresizlik, yalvarış onu tanıdığından beri öfke dışında gördüğü ilk duygulardı. Buna gerçekten ihtiyacı varmış, hayatı buna bağlıymış gibi bakıyordu genç kıza. O an anladı ki, aşk böyle bir şeydi. Bütün dünya aksini söylese de O'na inanmayı, O'na şans tanımayı gerektiriyordu.

Sonunda elini Murat'ın avucunun içine bıraktığında içine yayılan sıcaklık tüm tereddütlerinin yerini almıştı. Ayaklarının üzerindeki ağırlık bile kanatlanıp uçmuştu sanki. Yan yana kanepeye oturduklarında her şey olması gerektiği gibiydi. Nasıl olması gerektiğini bildiğinden değil ama sadece çok doğal geldiğinden öyle düşünüyordu.

Murat ile yıllardır bu kanepede yan yana oturmuş, kah sohbet etmiş, kah televizyon seyretmiş, kah kavga etmişler, sonra da tutkuyla öpüşüp barışmışlardı sanki... Tutku? Hakkında ne fikri vardı ki? Tüm bildikleri Yiğit'in ona öğrettiklerinden ibaretti. Yiğit? Şu anda burada otururken düşünmek istediği son kişi Yiğit idi elbette. Şu anda Murat vardı yanında. Onun tüm anlayışına ve dikkatine ihtiyaç duyan… Hayatında hiç olmadığı kadar açık bir biçimde ona içini dökmeye hazırlanan... Babası ile yaşadıklarını, ona olan aşkını, neden ona inanması onunla beraber olması gerektiğini anlatacak olan…

Peki neden sevinemiyordu? Neden coşku duymuyordu? Neden şu anda onu dinleme sebebi, aşktan çok idama gidecek bir adamın bir dileğini gerçekleştirmek gibi geliyordu? Bu doğru değildi. Ona hala aşıktı. Bir hafta hatta üç gün önce ne hissediyor idiyse aynı şeyleri hissediyordu…Yalnızca…yalnızca artık aşkın yeterli olmadığını öğrenmeye başlamıştı.

'Biliyorum şüphelerin var. Yerinde olsaydım ben de aynı şeyleri hissederdim' diye söze girdi Murat çatılmış kaşlarını ileride bir noktaya dikerek. 'Ama daha önceden de dediğim gibi bilmediğin çok şey var'

Murat konuya nerden gireceğini, nasıl anlatacağını bilememenin verdiği sıkıntıyla elini saçlarından gezdirdi. Onun üzerindeki gerginlik Nil'i de etkisi

altına almıştı. Konuşursa yanlış bir şey söylemekten korkarak sessizliğini korudu.

Murat ona dönüp baktığında Nil'in gözlerindeki endişeli bekleyişi gördü.

Yüzünü çevreleyen ıslak saçlarına, usulca ısırdığı alt dudağına, nefes alırken inip kalkan göğsüne baktı. Dalında bir meyve gibi günden güne olgunlaşmasını izlemişti yıllarca. Sevgiyle, güneşle, ilgiyle, özenle… Kendi çocukluğunda mahrum kaldığı her şeye sahip olarak. Şimdi her şeyiyle bir tam kadın vardı karşısında. Ne çok şeydi Nil onun gözünde… Murat için neler ifade ettiğini bir bilse kendi bile şaşar kalırdı. Nil'in ilki olamamıştı şüphesiz ama sonu olmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Yapmak zorundaydı. Yaşananları unutmasa da en azından geçmişiyle barış yapabilmesi için, kendinden koparılıp alınanları bir nebze olsun telafi edebilmesi için ona sahip olmak zorundaydı. Bir kez daha kaybetmeyi göze alamazdı.

'Babanın beni senden uzaklaştırmak istediğini biliyorum. Sana zarar vereceğimi düşünüyor olmalı. Benden korurken seni Yiğit'in kucağına atması da tam babandan beklenecek hareket doğrusu!' dedi alay ederek.

Nil kaşlarını çatıp itiraza hazırlanırken onu susturdu.

'İnkar etmek için boşa zaman harcama Nil. O adamın sende gözü olduğu öyle açık ki…Babanın bunu görememesi kendi görüş darlığından. Baban hep böyle olmuştur. Tek bir noktaya o kadar takılır ki, onun dışında kalan her şey gözünden kaçar. Bu yüzden iş hayatında sürekli hata yapıyor'

Nil babasının bu şekilde küçümsenmesine sessiz kalamazdı. Yerinden fırlayıp, diklenirken elleri iki yanında yumruk halini almıştı. 'Babamın hata yaptığı yok. Onu zor duruma düşüren sensin! Babama neler yaşattığını biliyorum. Dediğini gibi beni sevseydin sırf benim hatırıma ona zarar vermezdin!'

Murat da hışımla ayağa kalktı 'Sen de dediğin kadar bana aşık olsaydın iki günde kendini başka erkeğin kollarına atmazdın!'

'Sen ne cüretle…'

'Bırak Allah'ını seversen. Alanya'da geceyi birlikte geçirdiğinizi bilmediğimi mi sanıyorsun?'

Nil söyleneni önce algılayamayarak kaşlarını çatıp başını yana eğdi. 'Neden bahsediyorsun sen?'

'Senin sarhoş gelip onunla aynı odaya girişinden bahsediyorum! Ama belli ki ilk seferin değildi. Bu denli çabuk atlatıp, üstünde durmadığına göre…'

Nil kollarını göğsünde birleştirip başını dikleştirirken küçümser bir ifadeyle Murat'a baktı. 'Bana ne kadar da inanıyormuşsun öyle. Gözlerim yaşardı doğrusu. Bahsettiğin aşk böyle bir şey mi? Çünkü hala anlayabilmiş değilim. Eğer seni başkasıyla aldattığımı düşünüyorsan nasıl olup da buraya

gelebiliyor ve aklımı çelmeye çalışıyorsun. Bunun bir anlamı olamaz. Ancak babama son bir kazık atmak için beni kullanmayı planlamıyorsan!'

Murat Nil'i kolundan kavrayıp sertçe kendine çekti. Dişlerinin arasından konuşurken uzun süredir içinde tuttuğu nefret dışa taşmış, genç kızı korkudan sindirmişti

'Babanın bana attığı kazıkların yanında lafı bile olmazdı inan!Eğer seni seviyor olmasaydım çoktan kullanmıştım. Üstelik senin buna dünden hazır olduğun düşünülürse hiç de zorlanmazdım yanılıyor muyum?' dedikten sonra tutuşunu daha da sıkılaştırıp hafifçe dürttü 'Yanılıyor muyum? Bana aşkını vermeye ne kadar hazır olduğunu başından biliyordum. Seni istemeyen bendim Nil!'

Nil boğazına düğümlenen hıçkırıkları bastırmak için sürekli yutkunup dursa da, gözlerinden yaşların süzülmesine engel olamıyordu. Murat'ın öfkesi dinmemiş olsa da, pişmanlığı ağır basmıştı. Niyeti onu hırpalamak ya da aşağılamak değildi.

'Özür dilerim! Özür dilerim... Seni korkutmak istemedim' dedi genç kızın başını elleri arasına alıp saçlarını geriye doğru iterken. Bakışlarını yerden ayırmayan Nil'i görebilmek için başını hafifçe eğerek tekrarladı özrünü. 'Affet beni! Öfkem sana karşı değil.'

Nil burnunu çekerken mırıldandı 'Evet babama karşı…'

'Baban olması benim suçum değil. Tıpkı senin suçun olmadığı gibi… Her şeye rağmen seni seviyorum. Babana rağmen…'

Nil cesaretli görünmeye çabalayarak başını kaldırıp ona baktı. 'Babam ne yapmış olabilir ki böyle bir nefreti hak edecek? Sana bir baba gibi yaklaşmaktan başka ne suçu var?'

Murat'ın yüzünde beliren alaycı ifadeyi takip eden kahkaha Nil'i serseme çevirmişti. Murat gülmezdi. Gülümsediği anlar bile nadirdi. Şimdi böyle bir anda nasıl kahkaha atabiliyordu?

Genç adam neredeyse gözlerinden yaşlar gelene kadar gülüp içini boşalttıktan sonra kendini toparlamak için uğraşarak onu yanıtladı. 'Şu söylediğin sözlerin ne denli ironik olduğunu bilsen inan bana sen de gülerdin. Baban bana baba gibi yaklaştı öyle mi? Baban Nil beni babasız bıraktı. Sence bir çocuğun babasını elinden aldıktan sonra ona babalık yapmış olman bir şey ifade der mi?'

Nil'in kafasına doluşan birbirinden farklı onca düşünce ve duygunun verdiği kaybolmuşluk hissi o kadar yoğun okunuyordu ki gözlerinden Murat onu elinden tutup tekrar koltuğa oturttu.

'Neden bahsediyorsun sen?' diye sordu Nil kafası karışmış bir şekilde.

‘Anlatacağım. Hepsini öğreneceksin. Ama bilmeni istiyorum ki mecbur kaldığım için anlatıyorum. Eğer baban seni benden uzaklaştırmaya çalışmasaydı…’

Murat ona karşı hissettiği duyguları çözümlemek için çok uğraşmıştı. Geceler boyu düşünmüş ve onu Nil’e bu denli çeken şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmıştı. Şüphesiz hoşlanıyordu ondan. Aşk mıydı hissettikleri? Aşk olamazdı, ondan öte bir şeydi. Çünkü aşka inanmıyordu. Ona karşı büyük bir zaafı olduğu ortadaydı. Nedenini bilmiyordu, henüz cevapların hepsine ulaşamamıştı. Tek bildiği onu kaybetmenin acı verdiğiydi. Ve bunu ona itiraf etmenin dünyanın en zor işi olduğuydu. Sevgi sözleri söyleyebilen biri değildi. Nil’i ikna etmek için yumuşak olması, sevgi sözcükleri kullanması ve hissettiklerini itiraf etmesi gerektiğinin farkındaydı. Ama sanki duyguları kelimelere dökülünce sıradanlaşıp önemini yitirecek gibi geliyordu ona. Dili ağırlaşıyor, çenesi kilitleniyor, üstüne anlam vermediği bir basiretsizlik çöküyordu. Konuşmak için her ağzını açtığında etrafına öfke ve kinden başka bir şey saçmıyordu. Böyle olmak istemiyordu. Kolayca içini açabilen, normal bir insan olmak için neler vermezdi? Ama normal bir hayat yaşamamıştı ve şimdiden sonra da öyle olmasını beklemek saflıktan başka bir şey olmazdı değil mi?

Sıkıntıyla nefes alıp verdikten sonra zorlandığı açıkça belli olarak konuşmaya devam etti.

‘Seni kaybedeceğimi düşünmeseydim… bu…bu ihtimal beni bu denli yaralamış olmasaydı anlatmazdım. Seni bu işin dışında tutmak için çok uğraştım Nil. Ama başarılı olamadım. Ne yazık ki etrafa sıçratmadan çamura taş atmak mümkün olmuyormuş’

Nil beklenmedik bir çıkışla ona saldırdı ‘Murat! Lütfen neler olup bittiğini anlatır mısın? Burada durup babamı çamura benzetmeni dinleyecek değilim! Bu şekilde hakaret etmek için sağlam bir nedenin olsa iyi olur. Yoksa babamın engellemesine gerek kalmadan ben seni ömrüm boyunca bir daha görmemek için elimden geleni yapacağım. Nasıl bir gerekçen var bilmiyorum ama doğru olmadığından eminim. Babam kimseyi bilerek incitmez! O hayatımda tanıdığım en duyarlı insanlardan biridir. Arkadaşlarım için kötü düşünmeme bile izin vermezdi. Bırak bir insana kendi elleriyle kötülük yapmayı… O …o harika bir insan ve onun hakkında söylenecek her kötü söz ancak iftira olabilir!’ Sonunda gözyaşları ile konuşmasını bitirdiğinde adeta nefessiz kalmıştı.

Murat bunun kolay olmayacağını biliyordu ama bu denli yıkıcı olabileceğini tahmin etmiyordu. Kendini küçük bir kızın kolları arasından onun çok sevdiği oyuncağını zorla çekip alıyormuş gibi hissederek müthiş bir

vicdan azabı duydu. Bu gerekli miydi? Gerçekten Nil'in tüm bunları bilmesi ve hayalindeki kahramanın itibarının ayaklar altına alınışına tanık olması şart mıydı?

Evet şarttı! Ya kendi itibarı ya da ı-onun babasının itibarı, ikisinden biri ayaklar altına alınacaksa bu neden Haluk'unki olmasındı? Bu sefer yenilmeyecek, ezilmeyecekti.

Genç kızı tüm direnişlerine rağmen zorla kolları arasına alıp sakinleştirirken, kendini bile şaşırtacak bir rahatlıkla fısıldadı. Az önce ağzını yakan kelimeler şimdi özgürce çıkıyordu. Onun hissettiği ve hissedeceği acı karşısında iyileştirici etki yaratmak için gönüllü bir biçimde dökülüyordu dudaklarından 'Üzgünüm sevgilim. Böyle olduğu için... Ama senden vazgeçemem. İstesem de yapamam.' Onun saçlarını okşarken bir yandan gözyaşları ile ıslanmış yanaklarını öpüyordu.

'Vazgeçmek zorunda değilsin ki… Sorun her neyse babamla çözebileceğinize inanıyorum' dedi Nil çocukça bir umutla. Murat elinde olmadan gülümsedi. Omuzlarından aşağıya yumuşacık dökülen saçları, göğüslerini zapt etmekte güçlük çeken minicik geceliği ile tezat oluşturan sözlerine gülümsedi.

'Yapabilsem yapardım. Ama babanı affetmek benim gücümün çok ötesinde'

Umutsuzluğun gölgelediği gözlerinden sicim gibi akan yaşları gizleme gereği bile duymadan Murat'a baktı 'Ama neden?'

Murat daha fazla erteleyemeyeceği anın geldiğini bilerek isteksizce Nil'i kendinden uzaklaştırıp ayağa kalktı. Bunları anlatmak yeterince zordu. Bir de onun gözlerinin içine bakarak yapmak?

'Çünkü baban sadece babamı değil, annemi de, tüm çocukluğumu da elimden aldı. Nasıl her şeyi yaşanmamış sayabilirim? Nasıl affedebilirim onu? Benim kız kardeşim olduğunu biliyor musun? Gözleri seninkiler gibi yeşil…nil yeşili' derken yüzünde sıcak bir tebessüm belirmişti.

Nil tüm dikkatini vererek konuyu takip etmek için uğraşıyordu. Murat bilmece gibi konuşuyor, aklını karıştırıyordu. 'Senin kadar güzel. Hatta birbirinize çok benziyorsunuz. Ona da senden bahsetmiştim. Ne kadar çok tanışmayı istediğini bilemezsin. Belki tanışırsınız ha? Ne dersin?' derken gözlerinde anlık bir heyecan belirip derhal sönmüştü.

Genç kız ona cesaret vermek istercesine başını olumlu anlamda sallarken, şu anda neden bu konudan bahsettiklerini anlamaya çalışıyordu. Ne anlamı vardı ki kız kardeşinden bahsetmenin?

'Elbette Murat neden olmasın? Ama şimdi esas konuyu merak ediyorum. Babam ile aranızdaki meseleyi…'

Murat'ın çatılan kaşlarından ve gerilen bedeninden bir şeylerin ters olduğunu anlamıştı Nil.

Genç adam soğuk bir şekilde karşılık verdi.'Esas konu da bu zaten. Bunu anlatmanın kolay yolu yok. O yüzden direk söyleyeceğim' dedikten sonra söyleyecek gücü toparlamak istercesine derin bir nefes aldı 'Öykü senin kardeşin Nil. Aranızda iki yaş var.'

Nil'in gözleri dehşetle açılmıştı. İlk düşünebildiği abisine aşık olduğuydu. Bu düşünce ile midesinde hissettiği bulantı, başının dönmesine neden olmuştu 'N-ne? S-sen…?'

Murat onun yanına gidip ellerini elleri arasına aldı 'Hayır hayır abin değilim. Babalarımız da annelerimiz de farklı. Belki üvey abin olabilirdim...' diye ekledi alaycı bir gülüşle.

Nil bakışlarını boşluğa dikerek öylece kaldı. Başını iki yana sallarken 'Bu doğru olamaz' deyip duruyordu.

'Doğru Nil. Hem de şüphe götürmeyecek şekilde doğru. Onu görsen, ispata ihtiyaç bile duymaz, aranızdaki benzerliğe şaşardın.'

'Ama nasıl? Babam annemden başkasına bakmaz. Ona o denli aşık ki…'

Murat sert bir şekilde karşılık verdi 'Demek sandığın kadar değilmiş. Tek bildiğim babanın annemle olan ilişkisinden bir kızı olduğu ve bundan haberi olduğu. Gerçi sadece bebekken gördüğü bu çocuk hakkında hiçbir şey bilmese de bir yerlerde bir çocuğu olduğundan haberi var.

Sana resmini göstermemi ister misin?'

İster miydi? Böyle bir şeyi nasıl isterdi ki insan? Hayır elbette istemezdi ama sırf merakından ya da bir ihtimal yanıldığını görüp rahatlamak için bakmak zorundaydı.

Murat'ın uzattığı resmi gördüğü an vücudundaki tüm kanın çekildiğini hissetti. Hayatında bundan daha büyük bir şok yaşamış mıydı? Ya da yaşayabilir miydi hiç bilmiyordu. Tek hissettiği hissizlikti.

Bir yabancının fotoğrafına bakan herhangi birinin hissedeceği türden kayıtsızlıktı hissettiği. Öylesine bir yabancıya bakıyordu işte. Tek fark bu kızın nil yeşili gözleri, koyu renk saçları, geniş alnı ve dolgun dudakları ile kendine korkunç derecede benzemesiydi. ***Benim gözlerim, benim alnım, benim dudaklarım*** diye düşündü. ***Hayır babamın, hepsi babamın…***

O an Nil hikayenin devamı olduğunu fark ederek buz gibi bir ifadeyle konuştu 'Devam et. her şeyi bilmek istiyorum.'

'Anlatacak fazla bir şey yok. Milyonlarca insanın yaşadığı yasak ilişki hikayelerinden biri daha. Ayrıntılar önemsiz. Kurbanlarının ben ve kardeşim, alt üst olan hayatların ise bizimkiler olduğu sıradan bir hikaye işte.

Baban ihaleler nedeniyle Ankara'ya sıkça geldiği dönemde, bakanlıkta çalışan annemle tanışmış. Babam da bir bakanın koruması olarak görev yapıyordu. Annemin hamile olduğunu gösteren belirtiler ortaya çıktığında, annemle sorunlar yaşadığı o dönem beklenmedik bebek haberi ile babam o kadar sevinmişti ki, bunu ilişkileri için bir kurtuluş olarak görüp sıkı sıkıya sarılmıştı…

Bu bebeğin doğması için çok diretti. Hatta konuya aile büyükleri bile dahil olmuştu. Hatırlarım da sürekli olarak bize gelip doğurmak için hiçbir engel olmadığı halde, sebepsiz yere bebeği aldırmanın nasıl günah olacağından bahsedip duruyorlardı.

Her şey kontrolden çıkınca çaresiz annem bebeği dünyaya getirmek zorunda kaldı. Belki boşanabilirdi, farklı bir yola gidebilirdi. Bilemiyorum neden yapmadı. O zamanlarda boşanmak bu kadar kolay değildi belki de. Ya da belki de sadece basireti bağlanmış ve kaderinde Öykü'yü doğurmak vardı. O zaman çocuktum ama her şeyi anlayamayacak kadar küçük değildim. Bir iki kez babanı görmüştüm. O adamın babamın canını yakacağını biliyordum. Hayatımıza sorun getireceğini hissediyordum. Ama anneme inanmak zorundaydım. Bir çocuk annesine inanamadıktan sonra hayatta kime inanabilirdi ki? Annem ***her şey yolunda, o amca işyerinden biri diyorsa öyle olmalıydı.*** Bir an duraksayıp, uzaklara dalan bakışlarla sessizce düşünmeye başladı.

Tekrar konuşmaya başladığında sesindeki pişmanlık yüzüne de yansımıştı 'Çok kereler Öykü'nün doğduğu güne lanet okuduğumu bilirim. Ama sonra ondan ayrı geçen yıllarda, babaanneme ve dedeme rağmen, bu işte onun da benim gibi suçsuz olduğunu görmemi sağladı anneannem'

Kederden koyulaşmış bakışlarını ona çevirdiğinde yaklaşmakta olan fırtınayı fark ederek oturduğu koltuğun koluna tutunma ihtiyacı duydu Nil.

'Ondan ayrı geçti uzun yıllar. Çünkü babaannem ve dedem onun masum bir bebek olduğunu kabullenmeyecek kadar geri kafalılardı. *O **piçi almayız*** evimize dediklerinde ilk kez öğrendim piç kelimesinin tam olarak ne anlama geldiğini. Beni kardeşimden koparıp alırkenki mazeretleri ise oğullarından kalan yadigarı, her şeyin nedeni olan ***o piçle*** yani kardeşimle bir arada büyütmemekti.

Anneannem zaman zaman okuduğum okulun çıkışına gelir, beni görürdü. Bir gün yine okul çıkışı geldiğinde, eteklerinin arkasına saklanmış, meraklı gözlerle beni izleyen ufaklığı görene kadar Öykü'nün adını bile duymak istememiştim. Ama tuhaftır ki, görür görmez kalbim ısınmıştı o küçük, ele avuca sığmaz afacana. İlk başlarda kendime itiraf edemesem de, annemden hatıra ve hayattaki tek kardeşim olan bu kız çocuğunu git gide daha fazla

merak eder olmuştum. Annem...Tüm yaptıklarına, arkasından söylenen onca kötü söze rağmen sahip olduğum, olacağım tek anneydi. Kimse onun yerini tutamazdı, tutmayacaktı da. Beni sevmişti. Ona doyamadan geçen yıllarda ve kısa ömründe beni gerçekten sevmiş ve şımartmıştı.

Onu affetmeyi beceremediğin halde her gün onun ölmemiş olmasını dilemek, dokunuşunu, kokusunu delice özlemek nasıl bir şey biliyor musun? İçten içe kanayan, yavaş yavaş kemiren bir acı... Ona karşı duyduğum hasrete rağmen öfkemi yenemiyor, onunla ve geçmişle barış sağlayamıyordum. İçimde benimle birlikte büyüyen intikamdan başka bir şey hissedemez hale gelene kadar bu böyle devam etti.

Babamı da severdim. İşi gereği onu daha az görmeme rağmen onu da seviyordum. Yapabileceğinin en iyisini yapmaya, elinden geldiğince ilgili bir baba olmaya çalışmıştı. Ama nedense anneme hep daha yakındım. Belki de her şeye rağmen, çektiği acıya son verirken babamın bizi düşünmeden, bencilce başvurduğu yöntemi affedemiyordum, bilmiyorum.

Tek bildiğim anneme duyduğum özlem dayanılmazdı. Öykü'yü görmek bana onu hatırlatarak acı verse de, aynı zamanda tuhaf bir biçimde içimde huzur bulmamı da sağlıyordu.

Sonunda kendi kararlarımı verecek yaşa geldiğimde, beni ona karşı her gün dolduran, kin ve nefretle zehirleyen babaannem ile dedemin evinden ayrıldım. Evet kardeşimi affedecek gücü bulsam da, babanı da annemi de affedecek gücü bulamadım kendimde. Belki annem sadece çekip gitmiş olsaydı… Belki babam sadece onu terk etseydi…' dedikten sonra ansızın durdu. Daha fazlasını anlatamıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın kelimeler boğazında düğümlenip kalmış, bir türlü dışarı çıkamıyordu. Ömrü boyunca kaçındığı o büyük adımı atacak gücü kendinde bulamıyordu. Üstünden geçen yıllara rağmen, o gün hakkında kimse ile konuşmamış, hiç kimseye anlatmamıştı.

Nil hayal kırıklığı, şaşkınlık, öfke, çaresizlik, mutsuzluk, kaybolmuşluk ve adını koyamadığı onca duygu arasında sıkışıp kalmışken bile bir şeyi fark etmişti. Karşısındaki erkeğin çok daha derin bir tecrübe yaşadığını. Geçmişte olanları sadece düşünmenin bile canını ne denli yaktığı o kadar açıktı ki, bundan daha kötüsü ne olabilir diye düşünmeden edemedi. Yanına gelmesi için ona elini uzattı. Çünkü ayağa kalkıp yanına gidecek gücü yoktu.

Bir bulut olsam yüklenip yagsam
Dökülsem damla damla topragina
Bir deli nehir, bir asi rüzgar
Olup kavussam üzüm baglarina

Bir çig tanesi, bülbülün çilesi
Annemin sesiyle güne uyansam
Radyoda yanik içli bir keman
Aglasa nihavend acem asiran
Radyoda yanik içli bir keman
Aglasa nihavend acem asiran
Aglasa nihavend acem asiran

Murat onun eline boş boş öylece baktı. Huzuru hayatını mahveden erkeğin kızının kollarında araması ne tuhaftı. Başlarken aklında olan bu değildi. Olayların bu noktaya gelmesi kendi hatasıydı. Amacı ile aracı arasına mesafe koyamamış her şeyin birbirine girmesine neden olmuştu. Şimdi amacı, aracın ta kendisi olmuşken, Nil'i kazanmak bu denli önem kazanmışken, önünde uzanıp giden birden fazla yol varken, hangisini seçeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Bildiği tek şey hangi yolu seçerse seçsin, sonunda bir şeylerden yoksun kalacağıydı. Yine de kendine uzanan eli tuttu. Ona hayatıymışçasına sarıldı. Belki de hayatını kurtaracak eldi bu. Ya da en azından bu gece böyle sanmasına izin verecekti, bırakacaktı kendisini. Genç kızın zayıf kolları bedenine dolandığında tuhaf bir biçimde kendini güvende, evinde hissetti. Evi olmamıştı hiç Murat'ın. Kendini koruyacak bir çatı olmuştu elbette. Ama evim diyebileceği bir yer olmamıştı hiç. Ev neresi diye sorsalar şimdi, hiç düşünmeden Nil'in kollarının arasında olmak diye yanıtlardı.

'Dahası var değil mi Murat? Bana anlatmadığın…' diye sordu Nil kendini şaşırtan bir cesaretle. Sesi öyle yumuşak, öyle teşvik ediciydi ki Murat yapabilir hissediyordu. Ona anlatabilir, yıllarca içinde sakladığı o resmi ona gösterebilirim, kapıyı aralayıp bakmasına, gördüklerini görmesine izin verebileceğini düşünüyordu.

'12 yaşımdaydım Öykü doğduğunda. Annemle babanın ilişkisi sanırım 3 yıl kadar sürmüş. Basit bir kaçamaktan öte, babamın defalarca aldatıldığı bir ilişkiden bahsediyoruz Nil. Bebek doğduğunda babamın yaşadığı mutluluğu anlatamam sana. O kadar güzel, o kadar minikti ki… Ben bile bir an için saltanatımın son bulduğunu unutup, kardeş sevinci yaşadım. Annem kadar güzeldi ve gözlerinin renkliliğini de tıpkı benim gibi ondan almıştı. Her şey o kadar tuhaf ki… Pek çok kişinin gözünden kaçacak ufak ayrıntıların bizim hayatımızda merkeze oturmuş olması düşününce çok ironik. Tıpkı eğer Öykü sağlıklı bir bebek olsa, hiç hastaneye yatmasının gerekmeyeceği gibi. Tıpkı o

zaman kan grubunun kimseyle uyuşmadığının fark edilmeyeceği ve doktorun bu konudan babama bahsetmeyeceği gibi.

Çoğu kişi bilmez Nil. Babam da başlarda şüphelenmemiş. Kendinin, annemin ve benim kan grubumuz A rh (+) olduğu halde Öykü'nün AB rh (+) olması dikkatini çekmemiş. Bir yaşındayken rahatsızlanıp hastaneye kaldırıldığında doktorlar immün yetmezliği ve HLA Class II teşhisiyle ilik nakli yapılması gerektiğini söyledi. Bu babamın aldığı tek kötü haber değildi. Bir de kızım diye sevip hastayken başından ayrılmadığı bebeğin kendinden olmadığı, karısının kendini aldattığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı.

Sanırım kaldırabileceğinden çok daha fazlası yüklenmişti omuzlarına. Ya da belki de annemi o kadar çok seviyordu ki, onun tarafından istenemediği, sevilmediği gerçeğiyle baş edemedi. Benim uyuduğumu sandıkları o kadar çok gece biliyorum ki, alçak sesle tartıştıkları. Annem babamı itiyordu, uzaklaştırıyordu kendinden sürekli. Ben bile anlamıştım onu artık sevmediğini, babam nasıl gözlerini yummuştu tüm bunlara hiç bilmiyorum. Ama öyle bir nokta gelip çattı ki, ne artık göz ardı edebildi, ne de daha fazla kaldırabildi. İşte o gün… benim okuldan gelip de…kardeşimi beşiğinde aralıksız ağlarken bulduğum…'

Farkında olmadan Nil'in elini öyle güçlü sıkmıştı ki, genç kız can acısıyla içini çekti ama yine de sesini çıkarmaya cesaret edemedi. Annesi ve babası hakkındaki gerçeği duymak zorundaydı. Onlardan neden geçmiş zamanda bahsettiğini bilmek istiyordu. Murat'ın gülmeyi unutmuş yüzündeki, sert hatların hikayesini öğrenmeliydi. Onun nasıl bu hale geldiğini çözmek, onun acıyla yoğrulmuş hayatından neden Nil'i uzak tuttuğunu anlamak istiyordu.

Genç yaşına ve yok denecek kadar az hayat tecrübesine rağmen aşık olduğu erkeğin ona ihtiyaç duyduğunun farkındaydı. Kendisinin bile bunu bildiğinden emin değildi ama her nasılsa Nil içinde hissediyordu. Hayatında ilk kez ona ihtiyaç duyuluyordu.

'Babamı ve annemi kanlar içerisinde yerde yatarken gördüğüm gün o gündü' diyebildi sonunda alçak sesle.

Elbette anlatmadığı ayrıntılar vardı. Nil'in babasının o gün annesini ziyaret edişi, Murat'ın babasının arabadan izleyişi gibi. Babasının birkaç gündür işe gitmeyip eve uğramayışı ve sürekli sarhoş gezdiği gibi. Sarhoş olarak eve gittiğinde büyük bir kavga çıkardığı, seslerinin tüm komşular tarafından duyulduğu ve annesinin onu artık sevmediğini yüzüne haykırışı gibi… Aşık olduğu kadının gözünde mide bulandırıcı bir hale gelişini kabullenmekte zorlanan babasının önce annesini sonra kendisini öldürürken etrafa sıçrayan kanın bebeğin beşini nasıl kirlettiği gibi… Yıllarca gece kabus

görürüm korkusuyla uyanamayışı, uyuduğunda bebeğin kanlı beşikte ağlayışını ve yerde annesiyle babasının yatışını görerek kan ter içinde uyanışı gibi...

Ama bu ayrıntılara gerek yoktu çünkü duyduğu kadarı Nil'in gözyaşlarının sel olup akmasına yetmişti. Bir eli hala Murat'ın avucunun içinde diğer eliyle onun yanağını okşayıp, sessizce akan bir iki damla yaşın ıslattığı dudaklarını yavaşça öpüyordu.

'Ne çok şey yaşamışsın…' diyebildi ancak burnunu çekerken. 'Hayal bile edemeyeceğim kadar kötü şeyler…'

Babamın neden olduğu kötü şeyler. Ya peki annem? O bu gerçekleri biliyor mu? Biliyorsa nasıl katlandı tüm olanlara? İki masum insanın hayatı yerle bir olurken ben mutlu ve sıcacık yuvamda nasıl bir yalanı yaşıyordum? Baba bunu nasıl yaparsın? Bunu nasıl yaptın?

Sessizce, kımıldamadan geçen birkaç dakika sonunda konuşmaya başladığında Murat'ın zihni durgun bir su kadar temiz ve berraktı. Şimdi Nil'in kalbini esir alan tüm acılardan, Murat nihayet yıllar sonra kurtulmuştu. Ne istediğini biliyordu. Nil'in de bilmesini istiyordu.

'Yaptığımız her şey gün gelir, dönüp dolaşır bizi bulur Nil. Nefes aldığım her anın, ömrümün her gününün babandan alacağım intikam ile bilenmesine rağmen, bugün burada durmuş senin sevginden medet umuyorum. Hayat bir kısırdöngü…

Hatalarımızın ve pişmanlıklarımızın döngüsünde kaptırmış giderken, sevgi saflığı ve güzelliği ile yüzünü cömertçe gösterdiğinde ona sırtımızı dönüp gidemiyoruz değil mi? Öykü'yü ilk kez anneannemin etekleri arkasında saklanmış gördüğümde hayatıma teklifsizce girdiği gibi…Ya da ofisimde senin bana aşkını itiraf etmene engel olamadığım o akşamüstü olduğu gibi…

Temiz bir şeylerin varlığını bilmeye, hayatta güzel şeylerin de korunabildiğini görmeye duyduğumuz ihtiyaç bize devam etme gücü veren. Benim kalkıp buraya gelmemi sağlayan… Haluk'tan etrafa sadece kötülük değil sevgi tohumları da saçılabileceğini ikinci kez görmüş oldum. İlki hayatımı alt üst eden ama her şeyim olan kardeşim Öykü…İkincisi bir kez daha hayatımı ve planlarımı altüst eden ama vazgeçemediğim sensin Nil. Şimdi her şeyi öğrendikten sonra bana git diyebilir misin?'

Nil Murat'a sıkı sıkı sarılırken hıçkırıklarını onun omzuna gömdü. Bilmiyordu. Ona git diyemeyeceğini bilse de, kal diyebilecek kadar güçlü müydü henüz bilmiyordu. Zaman gösterecekti. Ama şu anda tek istediği onun acılarını ve kendi acılarını dindirmek, göğsünün üzerinde nefes almasını engelleyen ağırlıktan bir nebze olsun kurtulabilmekti.

Tuğba telefonu kapattıktan sonra duş almak için yukarı, yatak odasına çıkmıştı. Ne kadar çok özlemişti Yiğit'i? Tahmin ettiğinden de fazla..Bu gece bunu anlamasını sağlayacaktı. Daha fazla rol yapmak istemiyordu. Umursamıyormuş gibi görünmenin de anlamı yoktu. Yiğit'i kaybetmemek adına verdiği mücadele o kadar çok şey alıp götürmeye başlamıştı ki kendisinden… Üstelik bir şeylerin değişmeye başladığını hissediyordu. Tam olarak adlandıramasa da, Yiğit hala ona yakın gibi görünse de farklı bir şeyler vardı adını koyamadığı.

Belki de Monako'ya gitmeden önceki gece kal demesiydi onu düşündüren. Daha önceden hiç kal dememiş, gitme diye rica etmemişti. Bu iyi bir şey miydi? Öyleyse neden sevinemiyordu? Yerinde başka bir kadın, herhangi bir kadın olsa bundan mutluluk duyar hatta kendine paye çıkarırdı. Ama Tuğba çok iyi biliyordu ki, onun kal demesinin kendi başarısıyla alakası yoktu.

Ayrı oldukları sürede bir şeyi daha çok net anlamıştı ki o da Yiğit ile birbirleri için yaratılmış olduklarıydı. Onsuz geçen zamanlarda bir şeyler eksikti sanki. Aralarındaki ilişki fiziksel olarak başlamışsa da, zaman içerisinde farklı bir yöne kaymıştı. Birbirleri için yemek, içmek kadar doğal bir gereksinim haline gelmişlerdi. Tek bir farkla… Yemek içmek kadar basitçe giderilemiyordu ihtiyaçları. Yiğit'e yakın olmak, onun için farklı ve özel olduğunu hissetmek istiyordu. Daha önceden umursamadığını sandığı her şeyin bir anda nasıl olup hayatını ele geçirdiğini anlamıyordu. Ne zaman, hangi noktada onu kaybetmekten korkmaya başladığını hatırlayamıyordu.

Bu gece büyük bir risk alacak ve sevdiği erkeğe kalbini açacaktı. Bunca zaman, bunca paylaşılan şeyden sonra daha iyi anlıyordu… Ortaya sermekten kaçındığı hep kendi olmuştu. Yiğit'i tanımanın verdiği rahatlıkla, kolayca onun istediği şekle bürünebilmişti. Üstelik bunu yaparken, içinden gelerek yaptığını sanmıştı. Oysa attığı her adımda kendi olmaktan git gide daha fazla uzaklaşmış, duygularına iyiden iyiye sırt çevirir hale gelmişti. Şimdiye kadar önceliği Yiğit'i anlamak, onun ihtiyaçlarına cevap vermekti.

Bu gece her şey farklı olacaktı. Bu gece kendi ihtiyaçlarını anlatacaktı. Bu gece yeni bir sayfa açılacaktı. Onunla ya da onsuz... Şimdi yapmazsa ileride çok daha fazla acı çekeceğini biliyordu. Peki bitirmeye hazır mıydı? İşte bu sorunun cevabını bilmiyordu. Yine de bu almak zorunda olduğu bir riskti ve alacaktı da.

Evet Nil şu ana kadar Murat ile beraberliği doğru dürüst hayal edememişti ama nedenini şimdi daha iyi anlıyordu. Her şey o kadar doğal ve o kadar zorlamasızdı ki… Gerçeğin ta kendisiydi bu. Hiçbir hayal bu denli güzel olamaz, gerçeğiyle boy ölçüşemezdi zaten.

Kaderdi onları bir araya getiren. Ve belki de aynı kader ayıracaktı yollarını. Yine de bir an için tüm sorunları unutarak onun kollarında olmanın ne harika olduğunu düşündü.

Telefonun çalışıyla irkilen Nil birden annesini aramayı unuttuğunu hatırlayarak kendi kendine küfretti.

'N'oldu?' diye merakla sordu Murat.

'Annemi arayıp vardığımızı söylemeyi unuttum. Endişeden kendini yemiş olmalı. Önce sağ salim vardığıma sevinecek sonra kendine gelip aramadığımı hatırlayarak bu sefer de benim başımın etini yiyecek' dedi aceleyle telefonun olduğu tarafa giderken.

Murat elinde olmadan gülümsedi. Nil böyleydi işte. Dünyanın en büyük trajedisine tanık olsa, kısa sürede toparlanır eski haline dönerdi. Cıvıl cıvıl, aklı bir karış havada, çocuksu haline…

Genç kız telefonu açar açmaz annesine fırsat dahi vermeden açıklamaya başladı. 'Çok çok çok özür dilerim anne. Gelir gelmez duşa girdim. Biliyorum aramalıydım ama yolculuk o kadar uzun sürdü ki, yolun ağırlığını bir an önce üzerimden atmak istedim.'

Konuşmaya başladığında annesinin sesinin kızgından çok rahatlamış olduğunu fark etmek Nil'i sakinleştirmişti. Elbette Murat'tan bahsetmeyecekti ona. Zaten bilmesine de gerek yoktu. Bugün onun için yeterince endişelenmişti şimdi bir de evinde gece vakti bir erkek olduğunu duyarsa ilk uçağa atlayıp gelirdi. Üstelik herhangi bir erkek değil, Murat'tı şu anda salonunda kanepede oturan. İnanılmaz geliyordu düşündükçe. Tüm olanlara, her şeye rağmen hiç düşünmüş müydü Murat'ın bir gün çıkıp evine geleceğini? Hayır hiç düşünmemişti.

'Biliyorum ulaştığınızı. Yiğit Bey söyledi' dedi Şebnem Hanım.

Nil şaşırmıştı 'Onu mu aradın?'

'Hayır seni aradım o cevap verdi. Telefonunu arabada unutmuşsun. Evi de, cebini de kaç kez aradım ulaşamayınca çok merak ettim. Ama o telefonuna cevap verip seni yaklaşık yarım saat önce eve bıraktıklarını söylediğinde tahmin ettim duşta olabileceğini. Yine de iyi olduğundan emin olmak için gelip bakacaktı. Geldi mi?'

Nil'in cevap vermesine fırsat kalmadan kapı zili çalmıştı. Bu gerçek olamaz diye düşünürken genç kızın telefonu tutan eli terlemeye başlamıştı.

'Şimdi geldi sanırım. Kapıya baksam iyi olacak. Sonra konuşuruz olur mu?' diye geçiştirmeye çalıştıysa da annesi kapatmadan önce araya sıkıştırdı.

'Nil sakın içeri alma. Gecenin bir vakti evine erkek alman hoş olmaz. Teşekkür edip kibarca gönder'

Nil elini alnına koyup gözlerini kapattı. ***Ah anne neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin bile yok*** diye geçirdi içinden. Ateşi mi çıkıyordu yoksa ona mı öyle gelmişti bilmiyordu ama tüm vücudu alev alev yanıyordu.

Avuçlarının içi sıkıntıdan ter içinde kalmış bir halde ne yapabileceğini düşünmeye çalışıyordu. Çabuk düşünmek, çabuk çözüm üretmek zorundaydı. Önce Murat'a kısaca anlatmalıydı. Telefonu kapatır kapatmaz kapıya koştu. Niyeti zaman kazanmaktı.

'Kim o?' diye sordu elinden geldiğince olağan bir şekilde. Bir yandan da parmağını dudaklarına götürüp Murat'a sessiz olmasını işaret ediyordu.

Yiğit her zamanki neşeli haliyle karşılık verdi.'Benim prenses aç. Telefonunu unutmuşsun'

Murat kaşlarını çatmış Nil'e bakarken tüm vücudu gerilmişti. 'Neler oluyor?' dedi alçak sesle.

'Murat lütfen sesini çıkarma ki hemen telefonumu verip gitsin. Babam beni ona emanet etti diye üstüne vazife bilip içeri girerse olacakları düşünemiyorum. Daha bu sabah adamın tekini bir yumrukla yere serdi' diye fısıldıyordu heyecandan nefes nefese kalmış bir şekilde.

Murat bilinçsizce ellerini yumruk haline getirmiş, dişlerini sıkıyordu. 'Denesin bakalım kim kimi yere serecek'

'Lütfen Murat babam burada olduğunu öğrenirse başım derde girer. Bu şekilde öğrenmemeli' derken genç kız elini sevdiği adamın dizine koymuş adeta yalvarıyordu. Her ne kadar bu şekilde saklanıyor olmaktan hoşlanmıyorsa da, onun hassasiyetini anlayabiliyordu Murat. Nil onun ikna ettiğine kanaat getirdikten sonra yüksek sesle karşılık verdi.

'Ee tamam ama önce üstüme uygun bir şeyler giyeyim. Duştan yeni çıktım'

Yiğit Murat'ı çileden çıkaran bir arsızlıkla karşılık verdi 'Bence mahsuru yok prenses. Bugün pek çok kısımla tanışmıştım zaten'

Genç adam aniden yerinden kalkıp Nil'i kolundan yakaladı 'Ne demek istiyor?' diye sordu dişlerinin arasından.

Panik Nil'in tüm vücudunu esir almışken kelimeleri ağzından çıkarmakta zorlanıyordu 'H-hiç b-bi-bir şey..'

Murat kavrayışını sıkılaştırıp sorusunu tekrarlarken artık sesinin duyulmasını umursamıyordu 'Ne demek istiyor diye sordum?'

Aynı anda dışarıdan Yiğit'in sesi de duyulmuştu 'İçerde biri mi var? Kiminle konuşuyorsun Nil?'

Genç kız çaresizce bir Murat'a bir kapıya bakıyordu. Kendini bu kurtarılması zor pozisyona nasıl soktuğunu ve bu durumdan nasıl çıkacağını bilemiyordu. Başka bir kadın bilebilirdi belki ama bırakın kadın olmanın

inceliklerini, henüz kadın olmayı bile beceremeyen Nil için durum farklıydı elbette. Onun kişiliği bedeninin aksine çocukluğa daha yakındı. Bu yüzden o an yapabileceği tek şeyi yapıp, içinden yükselen hıçkırıklara kaptırdı kendini.

Onun ağladığını duyan Yiğit kapana kısılmış vahşi bir hayvan misali bir sağa bir sola gidiyor, bir yandan da kapıyı yumrukluyordu.'Neler oluyor Nil? Aç şu kapıyı…'

Murat Nil'e bakıp, kolunu hafifçe dürttü 'Haydi açsana Nil. Baksana senin için ne kadar endişelendi. Görüyorum da epey yakınlaşmışsınız kısa sürede'

'Böyle söyleme her şeyi açıklayabilirim Murat….'Açıklayabilir miydi gerçekten? Yani birkaç öpüşme ve bolca sarılma ile geçen romantik saatleri ona önemsiz şeylermiş gibi göstermek mümkün müydü? En doğrusu yalan söylemekti ama ne yazık ki o da bir seçenek olmaktan çıkmıştı.

Murat alayla güldü 'Lütfen açıkla. Çok merak ediyorum anlatacaklarını' dedikten sonra kapıya doğru ilerledi. 'Hatta Yiğit'i de içeri alalım hikayeyi bir de ondan dinleyelim.'

Nil koşup koluna yapışarak onu durdurmaya çalıştı. 'Yapma! Açma kapıyı!'

'Ne yapmayı planlıyorsun? Adamı öylece bekletirsen çekip gidecek mi sanıyorsun? Açmak zorundasın'

'Tamam ben açayım öyleyse sen içerde kal! N'olursun Murat benim için yapsan'

Murat gözlerinden açıkça okunan bir memnuniyetsizlik ile ona bakıp, sert bir biçimde karşılık verdi. 'Kapıda kocası bekleyen kadınlar gibi davranma Nil! Ne o senin kocan ne de ben senin yasak ilişki yaşadığın sevgilinim! İçeride saklanacak değilim' dedikten sonra kolunu çekip genç kızın elinden kurtardı ve tekrar kapıya yöneldi.

Zili çalıp, kapıyı yumruklamaktan sabrı iyice taşmış olan Yiğit hırsla tekrar kolunu kaldırmıştı ki, kapının açılmasıyla eli havada kaldı.

Tam ***nihayet*** demeye niyetlenmişti ki karşısında Murat'ı görünce bir an şaşırıp,duraksadı.

Demek hiç zaman kaybetmemişti. Babasına oynadığı oyunlar ortaya çıkınca, acısını kızından çıkarmaya karar vermişti. Bu adamın hiç utanması, sınırı yok muydu? Murat'ı öyle sert itmişti ki, genç adam dengesini tekrar bulabilmek için kapının koluna asıldı.

Murat'ın yakasına yapışmış 'Nil nerde? Neden ağlıyordu? Eğer ona bir şey yaptıysan…' diye tehdit ederken, genç kız telaşla araya girdi.

'Ben iyiyim Yiğit lütfen bırak onu'

'Vay demek Yiğit Bey Yiğit oldu. Sandığımdan da samimi olmuşsunuz' dedi Murat dalga geçerek.

‘Sen bizi bırak da neden burada olduğundan bahset! Haluk’un başına açtığın dertler yetmedi şimdi de kızına mı göz diktin?! Nil iki erkeğin de kendine gelmesi için adeta çırpınıyordu ama o an genç kızın varlığını unutmuşlardı sanki. Ancak yaşam alanı tehdit altında iki vahşi hayvan kadar umursuyorlardı sakin davranmayı.

Murat küçümseyerek cevap verdi ‘Benim burada olmam doğal, özellikle de Nil’in bana aşık olduğu düşünülürse. Onun da olayların aslını öğrenmeye hakkı var. Normal olmayan senin Nil kadar küçük bir kızın peşinden koşman!’

Yiğit yüzünü Murat’ın yüzüne iyice yaklaştırıp dişlerinin arasından nefretle konuştu ‘Olayların aslı senin Nil’in babasına kazık attığın! Bunun başka açıklaması yok! Ve Nil sana aşık değil! Şimdi çek git ve bir daha da buraya geleyim deme. Bir dahaki sefere bu kadar anlayışlı olamayabilirim’

‘Öyle mi? Sen kim oluyorsun ki? Buna karar verecek kişi Nil’

‘Yanılıyorsun Murat buna karar verecek kişi Haluk. Nil ne istediğini bilmiyor’

Nil paniğe kapılmış bir şekilde haykırdı ‘Babama söyleyemezsin! Bunu yapamazsın!’ dedikten sonra Murat’a dönüp yalvardı.’Lütfen git Murat…’

Murat öfkeden delirmiş bir halde ona baktı ‘Şaka mı bu!? Şimdi Yiğit kalacak ben gideceğim öyle mi?’

Yiğit atıldı ‘Aynen öyle!’

Nil’in sesi de bakışları da üzüntüsünü o kadar açık yansıtıyordu ki, bu durum Yiğit’i daha da sinirlendiriyordu. ‘Üzgünüm Murat ama şu anda böyle olması gerekiyor aksi takdirde babam yarın ilk uçakla gelir. Bu gece daha fazla sorun çıkmasın. Zaten komşular duymuştur bütün bu sesleri...’

‘Öyle olsun ama Nil şu kapıdan çıkarsam bir daha dönüşüm olmayacağını bilmelisin’ derken hissettiği hırs, yaşadığı hayal kırıklığının yarısı bile değildi.

Nil ona yaklaşıp genç adamın koluna dokundu ‘Lütfen böyle söyleme… elimde değil anlamıyor musun…’

Murat kolunu çekip, gitmeden önce Nil’e son kez baktı ‘Yanılıyorsun. Hayatta yaptığın tüm seçimler sana aittir. Tıpkı şu anda olduğu gibi…’

Genç kız sevdiği erkeğin yürüyüp gidişini izlerken dünyasının altüst olduğunu hissediyordu. Bir kez daha duyguları karmakarışık bir halde, kafasında onlarca soruyla baş başa kalmıştı… Fakat bir şeyden çok emindi. Bir duygu diğerlerinin arasından sıyrılıp, tüm benliğini etkisi altına almıştı. O duygu öfkenin ta kendisiydi. Bütün ömrü boyunca hissetmediği kadar büyük bir öfkeydi hissettiği.

‘Evimden defol!’ derken sesi o kadar kararlı çıkmıştı ki, Yiğit tek kelime etmeksizin onun emrine itaat etti. Kapı Yiğit’in arkasından kapandıktan sonra,

Nil bulunduğu yere çöküp, kollarıyla tir tir titreyen bedenini sarmış sakinleşmeye çalışırken aynı düşünce kafasında dönüp duruyordu:

Neden...neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda ki?

'Nasıl olur hiç anlamıyorum! Ne cüretle gider Nil'in evine? Ne cüretle kızımı bana karşı kışkırtmaya çalışır? Daha da önemlisi benim saf kızım onu nasıl evine alır! Hem de belli ki ona inanmış! Ben…babası dururken…!

'Sakin ol Haluk. Bir şeye inanmış falan değil. Sadece o an sorun çıkmasın diye kabullenmiş olabilir. Murat neden sana karşı bu denli kızgın? Yani bu basit bir hırstan öte bir şey. Ve tahminimce olay benim bildiğimden çok daha derinlere gidiyor….'

'Uzun mesele…'

'Bana anlatmak zorunda değilsin Haluk. Ne olduğunu bilmek zorunda değilim. Öyle ya da böyle hepimizin işlediği günahlar var. Önemli olan bunların bedelini sevdiklerimizin ödemek zorunda kalmaması. Anlıyorsun değil mi?'

Haluk Bey derin bir nefes alıp verdikten sonra yorgun bir şekilde konuşmaya başladı. 'Yiğit inan Murat'ın neden benden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum. Tek bildiğim bugün işe gelmediği ve soluğu İstanbul'da almış olduğu. Belki de kovulacağını bildiği için işe gelmedi. Gerçi ben onu kovulmaktan beter edecektim ya neyse.. Nil'in ona karşı duyguları olduğunu bile bilmiyordum. Ama sabah ilk uçakla gidip bu duruma el koyacağımdan emin olabilirsin!'

'Yapma! Nil daha çocuk Haluk. Aklı kolayca çelinebilecek, küçük bir kız çocuğu kadar habersiz dünyadan. Onu bu şekilde sıkıştırman kendini kapana kısılmış hissetmesine yol açacaktır. Uzaktan takip et. Bu konuyu konuşup onunla yüz göz olma. Şu anda çok ince bir çizgi üzerinde gidip geliyor. Tam olarak kime inanacağını bilemiyor. Seni dinlerse sana inanacaktır belki ama Murat ile görüşme dersen onu karşına alırsın. O zaman gideceği yoksa da ona gider'

Haluk Bey sabırsızca araya girdi 'Ne yapayım Yiğit? Adamın kızımın aklını çelip, kendi amaçlarına alet etmesini mi izleyeyim? Oraya gelip Nil'i kolundan tuttuğum gibi Antalya'ya getirmekten başka ne yapabilirim?'

Yiğit sakinliğini korumakta zorlanıyordu. Nil'in babası olaylara tek yönden bakıyor, bir fikir üzerine yoğunlaşırken resmin çok daha önemli bir parçasını gözden kaçırıyordu.

Ama belli ki şu anki ruh hali bundan daha fazlasına izin vermeyecekti. Alçak ve kendinden emin bir sesle yanıtladı. 'Sen bir şey yapmayacaksın. Sen babasısın Haluk. Bir kez aranıza o duvarları sokarsan bir daha kolay kolay yıkamazsın. Sen onun kahramanı olmaya devam etmelisin. Bu hayale tutunmaya gerçeklerle yüzleşmekten daha fazla ihtiyacı var şu anda. Elbette buraya gelebilir onunla konuşabilir, kafasındaki soru işaretlerini giderebilir, yaptığın her şeyi iyiliği için yaptığına ikna edebilirsin. Ama onu alıp götürmek? Bu fazla olmaz mı?'

Haluk Bey pes etmiş bir şekilde iç geçirdi. 'Bir önerin var sanırım'

Bir süredir evin önüne yanaşmış halde bekleyen arabanın içinden elinde telefonla inen Yiğit 'Ben bir şeyler düşünürüm' dedikten sonra başını kaldırıp yatak odasının camına baktı.

Arkasından vuran loş ışık Tuğba'nın ince siluetini ortaya seriyordu. Yüzü görünmese de, göğsünde kavuşturduğu kollarından sıkılmış olduğunu anlamak zor değildi. Yiğit evin önündeki basamaklara yönelmeden önce şoföre alçak sesle bir şeyler söyledi. Sonra içeri girip dosdoğru üst kata çıktı. Kravatını gevşetip boynundan çıkarırken Tuğba'nın rahatlığına ve huzuruna doğru nasıl bir özlemle çekildiğini fark ederek gülümsedi.

Odanın kapısını açıp, hala pencereden bakmakta olan Tuğba'ya arkasından yaklaştı. Kolunu onun kolları üzerinden geçirip sıkıca sarıldı. Genç kadını kendine doğru çevirmeden önce bir süre saçlarını kokladı.

'Seni çok özledim' diye özlem dolu bir sesle kulağına fısıldarken, Tuğba gözlerini kapatıp genç adamın odayı dolduran, özlediği kokusunu içine çekti.

'Yeterince özlememişsin belli ki' Tuğba'nın sesinde sitem vardı.

Yiğit onu kendine çevirdikten sonra başını hafifçe eğip gözlerine baktı. 'O da ne demek oluyor?'

'On dakikalık mesafeyi iki saatte geldiğine göre beni görmek için pek de acele etmemişsin sanırım'

Yiğit seslice nefes alıp verdi. Onu kendine çekip başını öperken açıklamaya çalışıyordu ama içinden bir ses bu gece Tuğba'ya her şeyi, tüm detayları anlatmamasını söylüyordu. Tuğba'dan hiçbir şey gizlemek zorunda kalmamıştı şimdiye dek çünkü genç kadın kendine çok soru sormazdı.

Bu gece bir farklılık vardı üzerinde hissedebiliyordu. Bütün geceler içinde özellikle bu gece aralarında herhangi bir sürtüşme yaşanmasını istemiyordu. Şimdiye kadar hiç olmamışken şu anda onun kıskançlık gösterisine tanık olmak mantıksız geliyordu.

Yorucu geçen bir günün ve gecenin ardından, huzuru bulmaya geldiği evde Tuğba'nın onu bu şekilde beklemesi kötü bir tesadüf müydü sadece yoksa gecikmesi üst üste damlayan damlaların sonuncu mu olmuştu bardağı taşıran? Bilmiyordu ve açıkçası bu gece cevabını öğrenmek de istemiyordu.

'Özür dilerim arayıp haber vermem gerekirdi. Şirkete uğramam gerekti. Trafik berbattı bu yüzden geç kaldım'

Tuğba elleriyle onu nazikçe itip, kendinden uzaklaştırdı. 'Biliyor musun Yiğit hayatta pek çok konuda tecrübeli, pek çok şeyi iyi yapıyor olabilirsin. Ama yalan söylemek bunlardan biri değil. Belki de hiç yalan söylemek zorunda kalmadığın içindir kim bilir…'

Yiğit gözlerini kapatıp başını geriye attı. Vücudundaki tüm kasların ağrıdığını hissediyordu.'Bu konuşmayı şu anda yapmak zorunda mıyız Tuğba? Cidden çok yorgunum' derken sesi keyifsiz çıkıyordu.

Tuğba ansızın ona döndü 'Hayır bu konuşmayı şu anda yapmak zorunda değiliz Yiğit. Belki iki saat önce yapsaydık bir anlamı olurdu ama haklısın gecenin geç saatinde gereksiz bir konuşma olur'

Genç adamın yanından geçip gidecekken Yiğit kolundan tutup durdurdu onu. 'Neler oluyor? Neyin var?'

Tuğba birkaç saniye ona öylece baktıktan sonra yüzünde acı bir tebessüm belirdi 'Hiçbir şeyim yok Yiğit. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey...'

Bir şeyler tersti. Bir başkalık vardı genç kadının üzerinde hissedebiliyordu. Şimdi onu kolları arasına alıp sevmesi, her şeyin yolunda olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu. Kalbinin derinliklerinde Tuğba'ya ne kadar bağlandığını, onsuz olamayacağını da biliyordu. Ama yine de o duymamayı, görmemeyi, bilmemeyi ve söylememeyi tercih etti. Bu gece ona sarılıp uyumak istiyordu. Yarın ya da sonraki gün konuşurlardı nasılsa… Aralarındaki şey kolayca sökülüp atılacak, bir anda vazgeçilecek türde değildi. Öyle olsaydı defalarca çekip kapıyı gitmez miydi?

'İyi' diye mırıldandı genç kadının dudaklarından öperken. 'Seni çok özlediğimi biliyorsun değil mi? Buradan uzak olduğun sürede gayet uslu durdum. Sanırım bu bir şeylerin ispatıdır'

Tuğba genç adamın ondan beklediğini ona verirken bir yandan da bunu özleyeceğini düşünmeden edemedi. Şüphesiz hiç kimse Yiğit gibi hissettiremez, onun gibi heyecanlandıramazdı. ***Bu bir veda*** dedi kendi kendine. ***Ona vereceğim bir hediyeden çok, ondan çaldığım son bir anı.***

Sevişmeleri bile her zamankinden farklıydı. Öylesine yoğun, öylesine güçlüydü ki…Yiğit sonunda onu kolları arasına alıp uykuya daldığında aklındaki tek şey onu ne denli özlemiş olduğuydu.

Ertesi sabah telefonun sesiyle uyandığında, aslında bütün gece doğru dürüst uyumadığını fark etti. Kafasındaki düşünceleri susturmak için beyni en iyi bildiği yönteme başvurmuş, tüm vücudu ile birlikte göz kapaklarını da ağırlaştırmış sonunda onu düşler alemine yollamıştı.

Ne yazık ki gördüğü rüyaların da gerçeklerden farkı yoktu. Sürekli bir şeylerden kaçsa da hep sonunda yakalanan o oluyordu kabuslarında. Bu yüzden telefon çaldığında, onu uyandırdığı için arayan kişiye minnettardı.

'Uyandırdım mı?' diye sordu tedirgin bir biçimde Eda.

Nil kulağında telefon gözleri hala kapalı halde mırıldandı 'Doğru dürüst uyumadım ki…'

'Nil neler oluyor? Bana haber vermeden çekip gitmişsin dün. Annenin sesi çok keyifsiz geliyordu. Sorun mu var?'

Nil bu soruya nasıl bir cevap verileceğini düşünüyordu. Evet sorun vardı. Üstelik bir değil birden çok sorun vardı ve nasıl çözebileceğini bile bilmiyordu. Hatta nereden başlayabileceği hakkında bir fikri bile yoktu.

'Üzgünüm Eda çok ani oldu. Aslında benim kontrolüm dışında oldu. Babam aniden gitmem gerektiğini söylediğinde…daha doğrusu emrettiğinde ben de olan biteni anlamaya çalışıyordum. Sana haber vermem gerekirdi ama kafam karmakarışıktı. Hiçbir şey bilmiyordum' dedikten sonra bir an duraksayıp sonra acı bir şekilde güldü. 'Hoş şimdi biliyor olmam bir şey değiştirdi mi ki sanki? Kafam iki kat karıştı'

Eda bir şeylerin ters olduğunu hissetse de tam olarak adlandıramıyordu. 'Nil sesin çok kötü geliyor iyi misin sen? Hem neden seni apar topar tek başına yolladılar ki?'

'Ah tek yollamadılar Yiğit'le yolladılar…' Onun adını anmak bile beyninde şimşekler çakmasına neden oluyordu. Bir insanın bu denli değişik şeyler hissettirebilmesi mümkün müydü? Birini ya severdiniz, ya nefret eder, ya da hiç umursamazdınız. Ama Yiğit hakkında her an her şeyi hissedebilmek mümkündü.

'Yiğit mi?! Nil neler oluyor? Murat'ın da işten çıkarıldığını duydum'

Ah evet Murat…Hayatımın aşkını, hayal kırıklığını ve çaresizliğini yaşatan erkek. Dün giderken dönüşüm olmaz demişti. Ciddi miydi? Geri dönmezse ne yaparım?

'Eda ben hiç iyi değilim. Birkaç günlüğüne gelebilir misin? O zaman detaylıca konuşuruz' derken sesi boğuklaşmış, gözyaşlarını akıtmamak için olağanüstü çaba sarf ediyordu.

'Tamam bizimkilerle konuşur sana haber veririm birazdan. Nil'ciğim lütfen kendini üzme sorun her neyse eninde sonunda çözüleceğinden eminim.

Zor günler geçecektir. Baban toparlanacaktır…' Eda pot kırdığını fark ederek aniden sustu.

Neden bahsediyor bu kız? Yoksa o da mı biliyor gerçekleri? Babam canım babam….Ona karşı beslediğim sevgi ve hayranlığın benimle birlikte kalbimde büyüyüp yeşerdiği yıllar boyunca tek kahramanım olan babam…Ona nasıl hesap sorarım geçmişi için? Belki geçmişi için değil ama bugün yaptıkları için bana bir açıklama borçlu.

'Babama ne olmuş?'

'Hiç şeey ben sorunun finansal kaynaklı olduğunu sanmıştım da…'

Nil hafifçe güldü 'Ah Eda keşke o kadar basit olsaydı. Neyse ben üstümü giyip yürüyüşe çıkacağım. Belki deniz havası zihnimi açar, güneş de içimdeki karamsarlığı alır götürür.'

Eda endişeleniyordu. Arkadaşının ne denli hayat dolu, umursamaz ve çabuk atlatan bir yapıya sahip olduğunu bildiğinden şu anki durumu için endişe duyuyordu.

Nil telefonu kapattıktan sonra isteksizce yataktan kalkıp duşa girdi. Yaklaşık yarım saat sonra hazırlanmış olarak apartmanın kapısından çıkarken kendini bekleyen sürprizden habersizdi.

Telefon çaldığında Yiğit uzun zamandan beri ilk kez bu kadar geç saatte uyandığını fark etti. Başucundaki telefona uzanmak için Tuğba'nın bedeni altındaki kolunu hafifçe çekti. Genç kadın yatağın diğer tarafına doğru kıvrılırken Yiğit alçak sesle telefona cevap verdi.

'Ne var? N'oldu?'

'Yiğit Bey rahatsız ettim ama küçük bir sorun var' diyordu hattın diğer ucundaki adam.

Yiğit sevgilisini uyandırmamak için yataktan kalkıp banyoya giderken onun çoktan uyanmış olduğundan habersizdi. Tuğba içerden gelen konuşmalara kulak kabartırken bir kez daha dün gece almış olduğu kararın doğruluğundan emin oluyordu.

'Ne demek kabul etmiyor? Babasının talimatı olduğunu söylemedin mi?' diyordu Yiğit canı sıkılmış bir şekilde.

'...'

'Öyle mi? İyi o zaman babası arar kendisine söyler. Sana dediğimi yap bir daha da beni bunun için arama. Madem kendi başına hareket etmekte kararlı sen de onun gölgesi ol peşinden ayrılma.'

Tuğba Karşıdaki adamın ne dediğini duyamıyordu ama Yiğit'in çıkışmasından anlamıştı ki, bu konuya düşündüğünden de fazla önem veriyordu. Nil konusuna…

'19 yaşında bir kız sana kafa tutuyor, seni azarlıyor, bir de tehdit mi ediyor? O zaman sen de ona de ki burası özgür bir ülke istediğim yerde dururum. Canım senin yakınında durmak istiyorsa öyle yaparım! Bu kadar basit bir şeyi de yapamıyorsan sen benim için hiç çalışma Erman zaten!' dedikten sonra telefonu adamın suratına kapatıp hışımla banyodan çıkmış, karşısında yataktan kalkmış sabahlığını giyen Tuğba'yı bulmuştu.

'Uyandırdım mı?' diye sordu sıcak bir tebessümle, öpmek için kadına yaklaşırken.

'Sorun değil bugün çok işim var zaten. Erken kalkmak iyi oldu.'

Yiğit onun sabahlığının kuşağını çekerken sırıtıyordu 'Haklısın ikimizin çok işi var'

Tuğba hafifçe geri çekilirken bakışlarını ondan kaçırdı 'Yapamam Yiğit. Gerçekten hazırlanıp çıkmam gerek. Senin de işlerin var belli ki. Sen de çıksan iyi olur' diyerek arkasını dönüp banyoya gitti.

Kapıyı kapattığında Yiğit dışarıda kalmanın ne demek olduğunu tekrar yaşıyordu. Birinin hayatının kapısını yüzüne kapatmasının, kendini dışarıda soğukta bırakmasının ne anlama geldiği hatırlıyordu.

Elini sıkıntıyla saçlarında gezdirip düşünmeye çalıştı. Engel olunamaz sonu engellemenin bir yolunu düşünmeye çalıştı…Tek düşünebildiği uzaklaşmaktı…Bir an önce duygularından, endişelerinden ve güvensizliklerinden kaçmak, kendi için özenle inşa ettiği mükemmel dünyanın duvarları ardına saklanıp her şeyin yolunda olduğunu kendine hatırlatmak istiyordu. Öyle de yaptı.

Yaklaşık iki saat sonra pahalı mobilyalarla döşenmiş ofisinde, usta bir ressamın fırçasından çıkmış kadar muhteşem görünen, güneşli bir İstanbul gününü izleyip kahvesini yudumlarken hiçbir şey o kadar da umutsuz görünmüyordu. Ta ki o telefon gelene kadar.
Arayan evinin emektar çalışanlarındandı.

'Ne demek Tuğba Hanım gitti?! Emin misin?'

Emindi çünkü yatak odası o sanki hiç var olmamış gibi tertemiz, derli toplu ve onun varlığını taşıyan izlerden yoksundu..

'Bütün eşyalarını mı götürmüş?'

Hepsini götürmüştü. Başından çıkarıp nereye koyduğunu unuttuğu için hep kaybettiği, sonra evin çeşitli yerlerinden çıkan tokaları bile toparlanıp gitmişti onunla beraber... Neyi var neyi yoksa alıp çıkmıştı hayatından. Geriye hiç bir anı bırakmadan.

'Neden bana daha önce haber vermedin peki?!' derken artık kendini kontrol edemiyor, sesi gittikçe yükseliyordu.

Derhal telefonu kapatıp Tuğba'nın cep telefonunu aramaya koyuldu. ***Aradığınız kişiye ulaşılamıyor*** yanıtını duyduğunda öfkesinden sıkı bir küfür savurmuş, tam o sırada kapı açılmış içeri Nil dalmıştı.

'Lütfen… Nil Hanım…Yapmayın Nil Hanım! Yiğit Bey rahatsız edilmek istemediğinizi söyledim ama zorla girdi!' derken genç adamın sekreteri Nil'in koluna yapışmış çaresiz mücadelesine devam ediyordu.

Nil öfke saçan gözlerini Yiğit'ten ayırmadan tükürürcesine karşılık verdi.

'Tıpkı onun benim hayatıma zorla girdiği gibi! Merak etmeyin Yiğit Bey size kızmayacaktır. Ne de olsa onun suçu yanında benimkisi hiç kalır!'

Sekreter çaresizlikten havaya kalkmış kaşları ile medet umarcasına patronuna baktı. Yiğit mesafeli bir şekilde başıyla çekilebileceğini işaret etti.

Sekreterin odadan çıkmasıyla Nil kızgın adımları odanın zemininde yankılanarak Yiğit'in masasına doğru ilerledi. Ellerini dayayıp ona doğru eğilirken hiç olmadığı kadar kararlı ve kendinden emin görünüyordu. Dişlerinin arasından konuşmaya başladı.

'Sen ne cüretle hayatımı yönetmeye kalkarsın?!Bir daha hayatıma müdahale edersen seni pişman ederim!'

Yiğit aynı kararlılık ama Nil'in tam tersi soğuklukla karşılık verdi 'Senden de çocukça kaprislerinden de sıkıldım! Pişman mı edeceksin beni? İyi o zaman dene de görelim ne yapacağını. Şimdi ofisimden çıkarsan sevinirim çünkü ilgilenmem gereken daha, çok daha önemli meseleler var.'

Nil neye uğradığını şaşırmış, karşısındaki erkeğin umursamaz tavırları ile sersemlemişti. Onun ofisine gelirken aklından pek çok düşünce ve replik geçmişti. Ama hepsi de Yiğit'in ondan vazgeçmemesi ve onu Murat'tan soğutması çabaları üzerine planlanmıştı.

Arkasını dönüp gitmeden önce son bir söz söyledi 'Adamını çek peşimden'

'Babanla konuş Nil…' diye karşılık verdi Yiğit sıkıldığını açıkça gösteren bir ifadeyle.

Kötü başlayan gün beklenmedik sürprizlerle devam ediyordu. Yiğit'in gölgesi misali peşinden ayrılmayan adamına daha fazla dayanamayacağını düşünerek eve dönen genç kız salonunda oturmuş onu bekleyen biri olduğunu fark edince önce korkuyla irkilmiş, sonra babası olduğunu anlayarak rahatlamıştı.

Bir an ne yapacağını bilemeyerek çekimser bir şekilde salonun girişinde dikilip beklemeye başladı. Babasından gelecek tepkiyi görene, ani ziyaretinin

altında yatan nedeni öğrenene kadar ilk adım atan olmayacaktı. Şüphesiz Yiğit bir şeyler anlatmış olmalıydı babasına. Ona da, herkesi her şeyi kontrol etme saplantısına da lanet olsun diye geçirdi içinden.

Haluk Bey'in yüzünde beliren gülümseme içinde bastırdığı hisleri saklamakta başarısızdı. Kendi kendine kızına karşı anlayışlı olacağına söz vermişti uçakta gelirken. Her şeye rağmen onun küçük prensesiydi ve öyle de kalacaktı. Ama orada, kapı girişinde dikilmiş karşısındaki hayatta en sevdiği insanlardan biri, kahramanı, hayranlık duyduğu babası değilmiş de bir yabancıymış gibi ona bakarken içinde yükselmekte olan öfkeye hakim olmakta güçlük çektiğini fark ediyordu.

Hayır Nil'e karşı değildi hissettikleri… Murat'tı öfkesinin hedefi de nedeni de. Yine de her şeye rağmen kızının ona bu denli kolayca inanmış olması kabul edilebilir gibi değildi. Murat şirketini batırmaya çalışan, arkasından iş çeviren, evine aileden biri gibi girip çıkan ama bu arada kızına göz koyan şerefsiz erkeğin tekiydi. Ne söylemiş olabilirdi ki Nil'i bu denli etkileyecek? Yoksa kızı gerçekten gözleri kör olacak kadar aşık mıydı bu adama? Dün gece Yiğit gelmiş olmasaydı Murat ne kadar ileri gitmeyi planlıyordu? İşte tüm bu sorular beynini kemirirken, bir yandan sakin olmaya çalışarak, teşvik edercesine kollarını açtı ve kızına başıyla gelmesini işaret etti.

'Biliyorum ayrılalı daha bir gün oldu özlememiş olman normal. Ama yine de insan babasını görünce biraz olsun sevinmiş numarası yapamaz mı prenses?'

Babasının yakışıklı yüzüne yayılan gülüş her ne kadar bir şeyleri gizlemek için olsa da o denli tanıdık ve rahatlatıcıydı ki, Nil hemen babasının yanına gidip ona sıkıca sarıldı.

'Seni gördüğüme sevindim' dedi hafifçe geri çekilirken.

'Küçük yalancı. Yüzün öyle demiyor ama' derken babası işaret parmağı ile hafifçe Nil'in burnunun ucuna dokunmuştu. Babasının bu hareketiyle bir an çocukluğuna dönmüş, onun küçük kızı olmuştu yine. Kafasında ***hiç büyüdün mü ki sanki*** diyen o ses hevesini kaçırmıştı.

Haluk Bey'in kolları arasından sıyrılırken Nil bakışlarını kaçırarak karşılık verdi. 'Yalan söylemiyorum. Seni gördüğüme sevindim ama şaşırdım da. Üstümdeki durgunluk başka sebepten. Sanırım sen nedenini biliyorsun zaten.'

'Senden duymayı tercih ederim Nil. Benden hiçbir şey gizlemeyen kızımın hep olduğu gibi tüm açıklığı ile bana anlatmasını isterim.'

Nil koltukta babasının yanında büzülmüş, başı eğik vaziyette ellerini incelerken neden böyle hissettiğini çözmeye çalışıyordu. Kötü bir şey yapmamıştı. Kimseye zarar vermemiş, kimsenin canını yakmamış, kimseye ihanet etmemiş ve kimsenin ölümüne neden olmamıştı. Peki o halde neden

suçlu gibi başını eğen o iken karşısında dimdik durup ona hesap soran babasıydı

Bunun kimin suçlu ya da suçsuz olduğu ile alakası yoktu. Bu kimin güçlü olup kimin güçsüz olduğu ile alakası vardı… Kimin yönetip, kimin yönetildiği ile…Üzerindeki sakinlik aldatıcıydı. Tıpkı fırtına öncesi sessizlik gibi, isyan öncesi durgunluk yaşıyordu. Yakında çok yakında, hatta belki de şimdi ayağa kalkıp yeter artık diyecek hayatının kontrolünü eline alacaktı. Düşüncesi bile omuzlarının dikleşmesine, kendine olan güveninin artmasına neden olmuştu. Çenesini hafifçe kaldırıp derin bir nefes aldı. Bugün hesap soran kendisi, hesap veren de babası olacaktı. Bugün babasının kendisine çocuk muamelesi yaparak olan biteni örtbas etmesine izin vermeyecekti. Bugün kızına o güzel kafanı gereksiz şeyler için yorma diyemeyecekti. Babasının ayrıntılarla seni sıkmak istemiyorum bahanesiyle kaçmasına izin vermeyecekti

'Bana bu denli mesafeli davranacak kadar ne yapmış olabilirim sana diye düşünüyorum Nil? Gerçekten ne kötülük yaptım biricik kızıma? Ne yaptıysam farkında olmadan yapmış olmalıyım çünkü kasıtlı bir biçimde sana zarar vermem biliyorsun değil mi? Seni kırmaktansa kolumu kırmayı tercih ederim' derken Nil'in daha birkaç ay önce babasına söylediği sözleri, şimdi onun kullanması tüm kararlılığının uçup gitmesine omuzlarının düşmesine neden olmuştu.

'Hayır baba bana bir şey yapmadım. Yani peşime taktığın adamı saymazsak… O da zaten senin değil Yiğit'in işi olmalı'

'Yiğit mi diyorsun artık ona?' diye sordu babası kaşlarını kaldırarak.

'Evet çünkü bey dedirtecek kadar saygımı kazanmış değil' dedi Nil hırçın bir şekilde. Ellerini iki yana açarak konuşmasına devam etti 'Bütün yaptıkları, bu olanlar… Her şeyin onun gelmesi ile bu kadar karmaşık bir hal alması tesadüf mü?'

Haluk Bey kararlı bir şekilde karşılık verdi. Bu konuda ne konuşulması gerekiyorsa konuşacak, giderken kızının aklındaki tüm şüpheleri silmiş olarak gittiğinden emin olacaktı.

'Yiğit benim iyiliğim ve şirketin çıkarları doğrultusunda hareket ediyor. Bu her zaman hoşuna gitmiyor olabilir ama yine de ona karşı takındığın katılık gereksiz. Onun sayesinde Murat'ın yaptıkları ortaya çıktı.'

'İyi de yaptıkları için Murat'ı suçlayabilir misin? Neler yaşamış!' Nil kontrolsüzce haykırdığında babası şaşırmıştı.

'Neler yaşamış Murat? Sana ne anlattı Nil?'

Nil bu oyuna daha fazla devam edemeyeceğini anlayarak doğrudan sormaya karar verdi. 'Baba Murat'ın kim olduğunu bilmiyor musun

gerçekten? Bana anlattıkları korkunç şeyler ama senin tüm bunları görmezden gelmen daha da korkunç!'

Babası afallamıştı. Kaşlarını çatarak sert bir biçimde sordu 'Neden bahsediyorsun sen? Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et. Karşındakinin baban olduğunu unutma.'

'Annemi Murat'ın annesi ile aldattığın, gayri meşru bir kızın olduğu ve ilişki yaşadığın kadının ölümünden sorumlu olduğun düşünülürse biraz sesimi yükseltmem normal sanırım!'

Nil babasının tepkilerine anlam veremiyordu. Ya çok iyi rol yapıyordu ya da cidden kızının neden bahsettiğini anlamıyordu.

'Neden bahsediyorsun sen? Gayri meşru çocuğum olduğunu mu söyledi Murat sana?'

Genç kız geri adım atmayarak ithamlarına devam etti. 'Evet adı Öykü… Benden iki yaş küçükmüş. Resmini gördüm bana çok benziyor. Öz kardeşim olsa bu kadar benzeyebilirdi ancak baba. Lütfen beni yalanlarla daha fazla oyalama. Çocuk değilim gerçekleri kaldırabilirim. Bu gerçekler ne kadar çirkin olursa olsun…'

Haluk Bey sinirli bir kahkaha attı 'Demek ne kadar çirkin olursa olsun öyle mi? Bir şey söyleyeyim mi sana Nil? Keşke çocuk olsaydın. O zaman belki biri benim arkamdan konuştuğunda hiç düşünmeden beni savunur, olayların iç yüzünü bilmeden beni yargılamazdın. Çocukça bir sadakatle babana sahip çıkardın. Ama görüyorum ki 19 yıllık yaşamında yanında olan baban yerine, Murat'a inanmayı tercih etmişsin. Yiğit haklıymış senin gözlerin aşktan kör olmuş!'

'Yiğit de kim oluyor benim hakkımda konuşuyor?! O önce kendine baksın!'

Haluk Bey elini otoriter bir biçimde kaldırıp, kızının sözünü kesti. 'Yeter! Bu saçmalığa şimdi son vereceğiz Nil. Ve bir daha beni böyle bir pozisyona sokmana izin vermeyeceğimi bilesin!'

'Ama…'

'Ama falan yok. Madem bu konuların içine girmeye bu kadar meraklısın o halde birkaç çirkin gerçekle daha yüzleşmenin sakıncası yok. Otur!' diye buyurduğunda Nil hayatında ilk kez babasından korktuğunu hissetti. Hiç sesini çıkarmadan koltuğun kenarına ilişti.

'Sana benzemesi çok doğal çünkü o senin halan!' diye konuya girdi doğrudan babası. Kızının şaşkınlıktan açık kalmış ağzı ve çatılmış kaşlarına şöyle bir bakıp alayla gülümsedi.

'Ne o şaşırdın mı? Kardeşin olarak daha kolay kabullenmiştin sanırım.' Haluk Bey öfkeyle başladığı konuşmaya aynı şekilde devam edemeyeceğini

fark ederek koltuğa çöktü. Elini saçlarında gezdirdikten sonra çenesini sıvazladı.

'Bak Nil bu ailemizde rahatlıkla konuşulan bir konu değil. Deden çapkın bir erkekti. Benim de ona çektiğimi söylerlerdi ama ben anneni tanıyıp onunla evlenince duruldum. Deden hayatı boyunca yasak ilişkiler yaşamaya devam etti. Annemi, babaanneni defalarca aldattı ama bunlar gecelik ilişkilerden öte değildi. Ta ki bu kadınla tanışana kadar. O zamanlar babam 50lerinin sonlarındaydı. Murat'ın annesi tam olarak kaç yaşındaydı bilemiyorum ama o da 30larının başlarında olmalı.

Babamı bu hatadan geri çevirmek için ne kadar dil döktüğümü anlatamam. Aşık olduğunu söylüyordu. Kadın ona aşık mıydı? Hiç bilmiyorum, sanmıyorum. Ama öyle ya da böyle babamın ona karşı çok cömert olduğu ortadaydı. Murat'ın annesi ile defalarca görüştüm. Başta ikna etmek, sonraları gözdağı vermek için. Sonuç hep aynıydı, vazgeçmemekte kararlıydı ve babama aşık olduğunu söyleyip duruyordu.

Babaannen çok hastaydı. Hayatının son yıllarında, zamanının çoğunu yatakta geçirirken kocasının ona ihanet ettiğini söyleyemezdim. Bazı günler kendini iyi hissettiğinde giyinir, kuşanır babamın gelişini beklerdi. Onu o halde görmek beni her seferinde kahretse de, bu yalanı yaşamasına göz yumuyordum… Anlık mutluluklarla canlanmasına göz yumuyordum.' Gücünü toplamak istercesine bir an duraksayıp, derin bir nefes aldıktan sonra devam etti.

'Bir gün annen bir kadın ile görüştüğümden şüphelenip, dikkatlice irdelediğinde Murat'ın annesinin varlığını öğrendi. Evde büyük kıyamet koptu ama sonunda onu doğru söylediğime ikna edebildim. Ne yazık ki tüm yaşananların üzerine bir de bebek gelince kaldırabileceğinden fazla oldu.'

Genç kızın anlamak için gösterdiği çaba yüzüne yansımış olmalıydı ki, Haluk Bey'i daha açık olmaya karar verdi.

'Nil annen sen bir yaşındayken tekrar hamile kaldı. Ama doktorlar çeşitli nedenlerle doğurmanın riskli olacağına karar verip, kürtaj olması gerektiğini söylediler. Şebnem buna sonuna kadar karşı çıktı. Doğurmakta ısrarlıydı. Ona göre kaderde ne varsa o yaşanırdı. Ama ben onun kadar gözü kara olamıyordum işte. Sanırım biraz fazla baskıcı davrandım. Elimde değildi onu kaybetme ihtimali bile kanımı dondururken, gerçek olursa nasıl başa çıkabileceğimi bilemiyordum. Doğururken ölseydi… o çocuğu benimseyebileceğimden, kucağıma alıp ona babalık yapabileceğimden bile emin değildim. Sonuçta bebeği aldırdı ama bunun için benim her fırsatta suçladı, uzunca bir süre tepki duydu. Çünkü o bebekten sonra tekrar bebek sahibi olma şansı kalmamıştı. İnanmayacaksın ama annen kalabalık bir aile

istiyordu. En az dört çocuğumuz olsun derdi hep. Çocukları ne kadar sevdiğini tahmin bile edemezsin.' Karısını düşünmek Haluk Bey'in yüz hatlarının gevşemesine, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemenin uçuşmasına neden olmuştu.

Nil duydukları ile biraz rahatlamış olsa da hala kafasındaki soru işaretlerinden tam olarak kurtulmuş sayılmazdı. Dikkatini ellerinden ayırmadan gözlerini kırpıştırıyordu.

Babası yumuşak bir şekilde 'sorabilirsin' dediğinde başını kaldırıp babasına baktı.

'Efendim?

'Aklını kurcalayan bir şeyler olduğu açık. Bana sorabilirsin. Başkasına sormandan iyidir.'

Nil dili ile ıslattıktan sonra, alt dudağını ısırıp kısa bir süre düşündü. 'Kafama takılan bir şey var. İki gece önce annemin sana söylediği sözler… Seni geçmişteki hatalarından dolayı suçluyordu. Yani dediğin gibi bütün suç dedemin idiyse neden…'

'Annen beni suçluyor. Sormak istediğin bu değil mi?' diye kızının sözlerini tamamladı babası.

Nil başını olumlu anlamda salladı.

'Şebnem beni bir konuda asla anlamadı. O da babamın o kadından olan bebeğini gizlemem konusunda.'

Nil hayretle gözlerini açtı 'Dedem bir kızı olduğunu hiç öğrenmedi mi? Ama nasıl? Yani kadın bunu ondan nasıl saklar ki?'

Babası sıkıntıyla yerinden kalkıp, salonda dolanmaya başladı. 'Annemin durumunun iyice ağırlaştığı bir döneme denk geliyor olaylar. Babam çok sık yanından ayrılamıyordu. Sanıyorum bu kadınla olan ilişkisi hızını ve heyecanını yitirmeye başlamıştı. Birkaç ay geçtiği halde babam Ankara'ya gitmemiş, konusunu açmamıştı bile.

Sonunda işlerin takibi için gidilmesi gerektiğinde, benim gitmemin daha doğru olacağına karar verdik. Kadın gelip beni buldu. Babam ile acilen görüşmesi gerektiğini söyledi. Bundan 17-18 yıl önceden bahsediyoruz. Henüz cep telefonlarının hayatımızı kontrol altına almadığı, herkesin istediği an istediği kişiye ulaşamadığı dönemlerden.

Sıkıntılı görünüyordu. Paraya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ama sonra hamile olduğunu öğrendim. Neyse ki ilişki babam için ömrünü doldurmuştu. Ankara'ya bir daha gelmesi gerekmediği gibi gelmek için de hiçbir çaba sarf etmedi.

O zamanlar belki de artık bir şeyler değişmeye başladı diye düşündüysem de bir insanın 7'sinde neyse 70'inde de o olacağını bir kez daha kanıtlamıştı

babam. Ankara'daki sevgilisine olan ilgisini kaybetme nedeni, şirkette işe başlayan mühendis kadına duyduğu ilgiymiş.

Babam ne hamilelikten ne de bebekten haberdar oldu. Bunu gizlediğim için annen beni hep zaaflarıma yenik düşmekle suçladı. Ona göre benim aklımdaki tek şey babamın gözüne girmek, onun güvenebileceği sevebileceği bir evlat olmaktı.

Oysa bunun babamla alakası yoktu. Bu tamamıyla annemle ilgili bir durumdu. Kalbinin kırıldığını görmekten nefret ediyordum. Sağlıklı bir kadın olsa ona gerçekleri söyleyip babamı terk etmesi için destek bile olurdum.

Ama o günkü şartlar altında gerçeği bilmek onu paramparça etmekten başka bir işe yaramazdı Nil anlıyorsun değil mi?' Babasının gözlerindeki ifade genç kıza öyle dokunmuştu ki, hiç tereddütsüz ayağa kalkıp yanına gitti, kollarını ona doladı.

'Ah babacığım çok özür dilerim… Senden bir an bile olsa şüphe etmemem gerekirdi. Ne çok şey yaşamışsın! Annem de seni zorlamış bu konuda belli ki… Üstelik ben de seni hayal kırıklığına uğrattım. Bana çok kırıldın m?'

'Kırılmadım dersem yalan söylemiş olurum. Hayatta herkes gibi benim de yanlışlarım oldu. Hatasız değilim. Ama beni en çok üzen ne oldu biliyor musun?' dedi hafifçe geri çekilip kızının yüzünü incelerken. 'Anneni aldatabileceğimi düşünmüş olman. Üstelik sadece bana değil annene de haksızlık ettin. Sence annen bunları kabullenecek bir kadın mı?'

'Biliyorum ama elimde değil. Ben Antalya'dan ayrılırken annem sana çok kızgındı ve sonra Murat bunları anlatınca…'

'Hepsi üst üste geldi biliyorum. Annenin bebeğini kaybetmesi ile bu bebek haberini almamızın arasında fazla uzun zaman yoktu. Nedense bu bebeğe karşı kendini sorumlu hissediyordu. Sanki onun haklarını savunmazsa iki masum yavruya ihanet etmiş olacağını düşünüyordu. Kürtajdan sonra bir gece gördüğü rüya onu öyle etkilemişti ki gözyaşları ile uyandı uykusundan. Aldırdığı bebeğin rüyasına girdiğini düşünüyordu. Ona 'neden anne neden benim doğmama izin vermedin? Neden yaşama hakkımı elimden aldın? Bir ben mi fazla geldim sana?' demiş. Bana sorarsan hepsi bilinçaltının sonucu ama şimdi sorsan o hala rüyasına girenin doğmamış kızı olduğunu söyler çünkü rüyasında gördüğü bebek kızmış. Bu olayın yükünü üzerinden atmak için profesyonel yardım almaya başladığında psikologu onun stresle kolay başa çıkabilen bir yapısı olmadığını söyledi. Oysa çok güçlü görünür her zaman değil mi? Ama herkesin bir kırılma noktası vardır. Anneninki de buymuş demek ki...

Öykü dediğin kızı en son gördüğümde henüz bir yaşında bir bebekti. Annesi onun ciddi bir sağlık problemi olduğundan bahsettiğinde annen

görüşmem için zorladı. Tedavisi için gerekli olan maddi desteği vermiş olsam da, manevi açıdan bitik görünüyordu kadın. Bir bunalımın içine sürüklendiği çok açıktı. Onu evinde ziyaret ettiğimde kocasından boşanacağını söylüyordu. Babamla görüşüp kızını ona göstereceğinden bahsediyordu. Bunun iyi bir fikir olmadığını anlatmaya çalıştım ve yüklü miktarda para verdim. Daha sonra ondan haber almayınca niyetinin para koparmak olduğunu düşünmüştüm.

Ancak Yiğit'in yapmış olduğu kapsamlı araştırma sonucu gerçekler ortaya çıktı. Murat'ın babasının aldatıldığını öğrenip karısını öldürdüğünü ben de senin gibi yeni öğrendim Nil. Murat dün işe gelseydi onunla detaylıca konuşacak ve her şeyi olduğu gibi anlatacaktım. Ama o karşıma çıkıp benimle yüzleşmek yerine buraya gelip senin aklını çelmeye çalıştı. Nedeni her ne olursa olsun başvurduğu yöntem kabul edilemez. Senin mantığın alıyor mu böyle bir intikamı? Yıllarca görmediğim birinin yıllarca içinde beslediği kin ve nefret ile beni yok etmeyi planlamış olması… Bu psikolojideki bir insan her şey yapabilir. Sana zarar bile verebilir. Ondan uzak durmanı istiyorum. Ne olursa olsun onunla tekrar görüşmemelisin…'

Nil itiraz edecek olduysa da babası onu susturdu 'Nil Murat'ı aklından da kalbinden de çıkar… Sana zarar vermese bile seni mutlu edebileceğinden şüpheliyim. Ben ya da babam fark etmez. Sonuçta bizim kanımızdan biri onun en sevdiği iki insanın canına mal oldu. Aranızda bu kadar büyük bir engel, iki insanın kanı varken beraber her şeyi geride bırakıp mutlu olabileceğinize inanıyor musun? Üstelik bir de bu adam nişanlı! Nişan yüzüklerini bile ben taktım! Olmaz bu iş kesinlikle olmaz. Bana söz vermelisin. Ondan uzak duracağına dair söz vermeni istiyorum'

Nil çaresiz söz verdi. O biricik babası, kahramanı, hayatta en sevdiği ve onu en çok seven erkekti. Hayır demesi mümkün müydü? Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Belki annesi ile konuşarak bir yol bulabilirlerdi. Ama o zamana kadar sözünde durup Murat ile görüşmeyecekti

'Ne yapmayı planlıyorsun?' diye sordu karşısındaki erkek elindeki çakmakla Tuğba'nın sigarasını yakarken.

Genç kadın derin bir nefes alıp, düşünceli bir şekilde dumanı havaya üfledi. 'Bir şey yapmayacağım. Bir şey planlamıyorum. Hiçbir şey beklemiyorum. Basitçe ayrıldım. Buna inanmak neden bu kadar zor?'

'Çünkü' dedi erkek elindeki makinenin deklanşörüne basarken 'Seninle ilgili hiçbir şey o kadar basit değildir'

Tuğba parmaklarını geçirip saçlarını geriye attıktan sonra, başını avucuna dayadı. 'Bu sefer o kadar basit işte Evren. Aşk aslında o kadar karmaşık değilmiş ben de yeni anlıyorum. İki kere iki kadar açık ve net. Cevap da her zaman dört. Varsa var yoksa yok. Bizim aramızda aşk yokmuş. Oldurmaya çabalamanın anlamı ne?'

Erkek elinde fotoğraf makinesi ile bir süre öylece Tuğba'ya baktıktan sonra sağ tarafına geçip tekrar deklanşöre bastı.

'Evet ama yine de henüz onunla konuşabilmiş değilsin. Üstelik sana ulaşamasın diye telefonun kapalıymış havası veriyorsun ama aradığına dair her mesaj geldiğinde heyecanla irkiliyorsun. Sen aşıksın bence hala'

Tuğba rahat kanepede otururken, altında kıvırdığı bacaklarını yere doğru uzatıp ayağa kalktı. Pencerenin yanına gidip her zamanki gibi sıkışmış olan Nişantaşı trafiğine, kaldırımları hınca hınç dolduran insanlara baktı. Onların arasına karışmak zorundaydı biliyordu. Hiç istemese de er geç herkes Yiğit'ten ayrıldığını duyacak çevresini meraklı onlarca çift göz saracaktı. Hazır hissetmiyordu. Burada güvenli bir noktadan onları aylarca izleyebilirdi. Keşke mümkün olsa evden hiç çıkmasa ya da güçlü görünmek zorunda kalmasaydı. Keşke kaybetmiş olan her kadın gibi o da özgürce yasını tutabilseydi giden sevgilinin ardından. Yiğit gitmemiş olsa bile…

Arkasını pencerenin pervazına dayayıp Evren'e boş gözlerle baktı. 'Ben sana aşık değilim demedim ki… Aramızdaki aşk değilmiş derken onu kast ediyordum. Aşkı tekil yaşayabilenlerden değilim ben.'

Evren Tuğba'nın önünde dizlerinin üzerine hafifçe çökerek poz yakalamaya çalıştı.

'Keser misin şunu!' diyerek ona sırtını döndü Tuğba.

'Elimde değil. Hüznün sana bu kadar yakışacağını hiç tahmin etmezdim'

Tuğba kırgın bir ses tonuyla 'teşekkür ederim çok duyarlısın' dediğinde Evren elindeki fotoğraf makinesini kanepeye fırlatıp onun yanına gitti. Elini genç kadının omzuna koyup onu kendine doğru çevirdi.

'Özür dilerim. Demek istediğim bu değildi. Sadece seni hep güçlü, umursamaz görmeye alışık olduğum için bir gün gözlerinden hüznü okuyacağımı düşünmemiştim hiç. İnsanın içine işleyen biz hüzün seninki… Gerçekten ona aşıksın değil mi?' derken başını hafifçe yana eğmiş Tuğba'nın gözlerine bakmaya çalışıyordu.

Genç kadın gözyaşları ile parlayan gözlerini ona dikip hiç çekinmeden itiraf ederken her zaman olduğu gibi güçlü durmaya çalışıyordu. 'Onu unutup unutmayacağımı soruyorsan ömrüm boyunca bir Yiğit daha olmayacağını biliyorum. Tanıyacağım her erkek onunla kıyaslanacak, onun gölgesinde kalacak. Kalbim bir daha asla tam anlamıyla açık olmayacak'

Evren Tuğba'nın başını alıp göğsüne dayarken saçlarını okşuyordu 'Kalbin hiç açık oldu mu ki tatlım?' diye mırıldandı yumuşakça.

Tuğba cevap vermedi çünkü o da bunun soru olmadığının farkındaydı. Hava kararmaya başlarken aklındaki tek düşünce içip sarhoş olmak Yiğit'i unutmaktı. Tabii böyle bir şey mümkünse…

Evren hafifçe geri çekilip gülümsedi 'Harika bir şarabım var. Güneş tamamıyla batıp, ayrılık acısı iyice üzerine çökmeden önce içmeye başlasan iyi olur'

Tuğba ıslak kirpiklerini kırpıştırarak gülmeye çabaladı. 'Sen olmasan ne yapardım?'

'Asıl ben sensiz ne yapardım? Şu resimlerin bana büyük paralar kazandıracak. Magazincilere satana kadar bekle' diyerek sırıtırken Tuğba koluna vurunca yüzünü buruşturdu.

'Tamam ya ne kızıyorsun. Kadın milleti değil misiniz? Hep alın hiç vermeyin. Ne var üç beş kuruş kazansaydım. Geldin dertlerinle içimi karartıyorsun, az sonra içkimi de bitireceksin geriye ne kalacak bilmiyorum benden söküp almadığın.'

'Belki ruhunu da alırım diye düşünüyordum' dedi Tuğba Evren mutfağa doğru giderken arkasından seslenerek.

Genç adam mutfağa girmeden önce durup başını hafifçe yan çevirdi ve göz kırptı 'Ah sevgilim o zor biraz işte. Nedenini ikimiz de biliyoruz'

Tuğba derin bir nefes alıp verirken kendini burada ne denli güvende hissettiğini düşünüyordu. İyi ki Yiğit'e ondan hiç bahsetmemişti. İyi ki Yiğit Evren'i tanıma fırsatı bulamamıştı. Yoksa mutlaka kalkıp gelir, onu eve, yanılgıların, kısır döngülerin ve zaafların yuvasına götürürdü.

Bu gidişin dönüşü olmamalıydı. Yiğit'i aşmak bir ömür gerektirse de, onun sessiz vaatlerine kapılıp gitmeyecekti. Sevip kaybetmiş olmak hiç sevmemiş olmaktan iyidir diyen her kimse, gerçekten aşık olmamıştı belli ki….Böylesine derin bir kalp acısı ile nasıl başa çıkılırdı ki?

Akşam vakti hızla yaklaşırken, güneş güne dair tüm umutları çantasına koyup gitmeye hazırlanıyordu. Gün yerini huzursuz bekleyiş ve çaresiz kabullenişe gebe geceye bırakırken eve gitmek Yiğit'in içinden gelmiyordu. Tuğba'nın tüm izlerinden arınmış bir yatak odası ile karşılaşma fikri hiç de cazip değildi. Yüzleşmeye hazır hissetmiyordu henüz. Onu geri kazanma şansı varken, tekrar elde etmek için her yolu denediğinden emin olmadan oraya dönmeyecek, onsuzluğu tatmayacaktı.

Defalarca aramış olmasına rağmen ona bir türlü ulaşamamıştı. 'Lanet olsun!' savruldu ağzından, içkisini başına dikip bitirmeden önce. Her şeyi bu

kadar kesin olmak zorunda mıydı? Tuğba'nın bütün kararları, attığı her adım, söylediği her söz sarsılmaz derecede sağlamdı. O öyle olmasını istedikten sonra kim değiştirebilirdi ki fikrini? Onu elde ettiğini sandığı bunca süre boyunca asıl genç kadın onu elinde tutmuştu. Tıpkı Yiğit küçük bir çocukmuş gibi sıkı sıkıya kavramıştı elini. Şimdi ansızın bırakıvermişti bilinmezliğin ortasında. Ayrılık fikrine hazırlanacak zamanı bile olmamışken hem de...

Bu fikre hazır olunabilir miydi ki hiç? Önceden bırakıp giden hep kendi olmuştu. Tıpkı şimdi Tuğba'nın yaptığı gibi tereddüt etmeden, arkasına bakmadan çıkıvermişti ansızın hayatlarından sayısız kadının. Onlar da bu denli acı çekmiş miydi acaba? Daha önceden hiç kafa yormamıştı bu konuda çünkü aşık tatmamıştı. Aşk acısına da inanmazdı. Oysa şimdi çok net anlıyordu ki, Tuğba'nın kendine aşık olduğunu sandığı bunca zaman yanılgıdan öte değilmiş. Asıl aşık olan kendisiymiş. Tabii eğer bu aşk ise… Aşk neydi ki sahi? Bir cümle olarak tanımlamak mümkün olsa ne derdik aşk hakkında? Elindeki boş kadehe öylece baktı.

Telefonunun çalmasıyla yüreğinden bir kuş havalanmıştı sanki, arayanın o olmadığını anlayınca adı umut olan o küçük kuşun kanatları kırılıp ayaklarının dibine düşmüştü çırpınarak. Aşk bu muydu peki? Bilmiyordu… Aşk şöyle dursun sevgiyi bile tanımamıştı doğru dürüst. Peki bunların hiçbirini tanımadıysa Tuğba'ya karşı ne hissetmişti? Ya kendi Tuğba'ya neler hissettirebilmişti? Ya da hissettiremediği neydi de bu ilişkiye olan inancını yitirip, uzaklara gitmişti genç kadın? Oysa her şey harika gitmiyor muydu? Ona gittikçe daha fazla bağlanmış, aralarındaki paylaşım her geçen gün daha fazla derinleşmemiş miydi?

Telefonu tekrar çalmaya başladığında isteksizce yanıtladı. Haluk'tu arayan. İstanbul'da olduğunu söylüyordu. O gece kalacaktı sabah erkenden dönecekti. O ve Nil ile beraber yemeğe çıkmak ister miydi? Öylesine dinlediği sözlerin ardından gelen teklifi geri çevirmeye hazırlanırken birden bu gece bekleyeni olmadığını fark etti.
Zaten hiçbir zaman Tuğba'nın beklemesi sorun olmamıştı. Ama özellikle bu gece keşke bekleyen o olsa, bekletmekten çekinen de ben diye düşündü.

'Tamam gelirim. Orada buluşuruz' dedi kısaca. Şüphesiz yalnız kalmaktan çok daha iyiydi. Belki yeterince içerse kafasını boşaltabilir ve hatırlamamak için çok çabaladığı anılar kendini rahat bırakırdı.

Annesinin o daha küçücük bir çocukken aniden ortadan kayboluşu ile yaşadığı travma çok eskilerde kalmışken geriye dönüp bakmanın ne anlamı vardı. Bir çocuk olarak hiç anlayamamıştı. Hoş büyüdüğünde bile anlam verememişti ya olanlara. Bu kadar mı imkansızdı onu çekip kolları arasına almak ve bir daha hiç bırakmamak.

Bir gece önce uyumaya hazırlanırken alnından öpüp saçlarını okşayan ve sonsuza dek onu seveceğini söyleyen annesinin ertesi sabah dönmemek üzere gittiğini fark etmek hayatın ona öğrettiği ilk ve en acı dersti.

Hiç kimse, hiç bir şey kalıcı değildi. Bağlanmak acıdan başka bir şey getirmezdi. İnsanlar sözler verir ve tutmazlardı. Dört yaşındaki bir çocuğun hafızasına kazınacak kadar sarsıcı bir deneyimdi yaşadığı.

O sabah da her sabah olduğu gibi neşeyle uyanmış, pijamasının yerlere sürünen paçalarına takılmadan koşabilmek için ekstra çaba sarf ederek annesi ile babasının odasına dalmıştı. Yatağa zıplayıp annesinin göğsüne yatacak, mis kokusunu doyasıya içine çekecekti.

Çok güzel kadındı annesi. Hani su kadar güzel dedikleri türden. Duru, berrak ve insanı içine hapseden bir başkalıktı ondaki. Sesi tatlı bir melodi gibi çalınırdı Yiğit'in kulaklarına sevgi sözleri mırıldanırken.

Annesinden daha harika bir kadın var olmuş muydu şu dünyada? Onun sevgisinden daha büyük sevgi, güvenli kollarından daha sıcak bir sığınak olamazdı. Ta ki o sabaha kadar. Bozulmamış yatak örtüsünü gördüğünde ilk aklına gelen annesinin başka bir odada yatmış olabileceğiydi.

Evin tüm odaları arasında çılgınca koştururken, kalbinin yerinden fırlayacakmışçasına attığını bugün bile tüm netliği ile hatırlayabiliyordu. Her boş oda hayal kırıklığı üzerine yenisini eklerken, içinde yaşatmaya çalıştığı umut küçük bedeninin kaldıramayacağı darbelere neden oluyordu. Annesinin gittiği gerçeğini öğrendiğinde günlerce durmaksızın bağırıp, ağlamış yalan söyledikleri için hepsine nefret bilenmişti. Ama en çok da babasına. Tüm olanları bakıcısından duymak zorunda kaldığı, annesi giderken o yanında olmadığı için her şeyden hatta annesinin kendilerini terk edişinden bile onu sorumlu tutmuştu. Ömrü boyunca affetmedi. Hatta babası son nefesini verdikten sonra tek hissettiği rahatlamaydı. Onun ölümüyle bunca yıl içini kemiren öfke ve nefret onu terk edip, benliğini özgür kılmıştı sonunda.

Ellerini yüzüne kapatıp bir an öylece kaldı. Anılar anıları çağırırken bu akşam daha fazlasını düşünmeye gücü olmadığını fark ederek yerinden kalktı. Restorana gidip Haluk ve kızına katılmak üzere ofisinden çıktı. Aklına Nil geldiğinde içini tuhaf bir kıpırtı kapladı. Ne kadar genç, ne kadar umut dolu ve hayatla barışıktı. Ondaki enerji bulaşıcıydı. Çevresindeki herkesi iyileştirici bir etkisi vardı sanki. Bambaşka bir boyuta taşıyordu insanı. Umudun ve saflığın var olduğu bir boyuta…

'Neden o da bizimle gelmek zorunda ki?' Babasının telefon konuşması biter bitmez, evden çıkıp yemek yiyecekleri restorana gitmek üzere taksiye binmişlerdi. 'Yani ikimiz olsaydık keşke bu gece. Zaten yarın gidiyorsun

Antalya'ya ondan sonra kim bilir ne zaman fırsat bulacağız bir araya gelmek için' derken somurtuyordu.

Babası ona bakıp gülümsedi 'Abartıyorsun Nil altı üstü bir buçuk saatlik mesafeye gidiyorum. İstediğimiz zaman birbirimizi görebiliriz. Okulunun başlamasına çok az kaldı bu arada sen de eksiklerini tamamlamış olursun. Hem bak Eda da gelecekmiş seninle kalmaya. İki hafta beraber gezersiniz sonra o gidince annen gelir İstanbul'a.'

Nil babasının sözlerinin mantıklı olduğunu bilse de, elinde olmadan diretiyordu. Çünkü esas mesele onunla baş başa kalamamaktan çok, Yiğit ile yüz yüze bakmak zorunda olmaktı. Bu adamın kendine yaşattığı gelgitlerden sıkılmıştı. Hayatını yönetmesinden, aklını karıştırmasından, bütün dünyaya sahipmiş gibi davranmasından. Evet onu heyecanlandırdığı bir gerçekti. Bunu inkar edecek değildi. Ama Yiğit'in Nil'e karşı takındığı tavırlar, kullandığı sözcükler, hatta mimikler bile sürekli olarak ne kadar saf ve tecrübesiz olduğunu vurgulamak istercesineydi.

Babasının yemek için seçtiği İtalyan lokantası, İstanbul'a her geldiğinde gitmekten keyif aldığı yerlerden biriydi. Kapıdakiler onu tanımış, bir anda tüm ilgi üzerlerinde toplanmıştı.

Ama elbette bu Yiğit geldiği zaman gördüğü ilginin yanında hiç kalırdı. Her şeyin en kalitelisini tercih etmesi Nil'in bakış açısıyla gövde gösterisinden başka bir şey değildi. Tıpkı kırmızı şarap sipariş ederken olduğu gibi diye düşündü Nil Yiğit'in menüden seçtiği ismi duyunca. Gaja Sori San Lorenzo yani asgari ücretle geçinen üç ailenin aylık eline geçen paranın tamamına eşit değerdeki şarap.

'Şarabı nasıl buldunuz?' diye garson abartılı bir nezaketle sorduğunda Yiğit çok beğendiklerini söyleyip teşekkür etmiş, Nil ise 'Öküzgözü'nden bir farkı yok' şeklinde mırıldanmıştı. Aslında farkı olmadığından değil ama nedense Yiğit'e karşı adlandıramadığı bir öfke büyüyordu içinde. Nedenlerinin görünenden çok daha derinlerde olduğunu hissetse de tam olarak çözemiyor ya da belki de çözmek istemiyordu. Tek bildiği onun varlığının bile sinirlenmesine yol açtığıydı.

Yiğit genç kızın alçak sesle yaptığı yorumu fark ederek bakışlarını ona çevirmişti.

'Demek Öküzgözü'nü tercih ediyorsun. İstersen sana ondan istetelim' diye karşılık verdi alayla karışık.

Haluk'a dönerek sanki orada Nil yokmuşçasına devam etti. 'Şarabın kalitesini anlamak için ince bir zevk, gelişmiş bir damak olması gerekir. Ama

belki de en önemlisi tecrübe. Yeterince şarap içmiş olmak… En kötü şarap, en basit şarap, en sert şarap, en yumuşak şarap ve en kaliteli şarap.'

Nil öfkeden kasılmış inatçı çenesini hafifçe yukarı kaldırıp araya girdi. 'Elbette tecrübe önemli ama ben kaliteden anlamak için ille de kalitesiz şarap tatmış olmak gerektiğine inanmıyorum. Bazı kişiler zengin olmaksızın kaliteden anlar. Bazıları da milyonları olduğu halde ucuz zevklerinden vazgeçemez'

Haluk Bey neşeli bir kahkaha attı 'Aman Nil sen de… İnsanın parası olduktan sonra gidip menüden ucuz şarap alacağını mı düşünüyorsun? Hem bu tarz yerlerde sunulan şaraplar kalitesiz de olmaz. Ayrıca Öküzgözü de iyi bir seçim. İlle de yabancı olan kaliteli olacak diye bir kural yok. İstersen bir kadeh Öküzgözü istetelim'

Babasının iyi niyetli müdahalesinin yarattığı baskı ile Nil'in iyiden iyiye keyfi kaçmıştı. 'Ben şaraptan bahsetmiyordum' diye mırıldandı olabildiğince alçak sesle bakışlarını önündeki tabağa dikerken. 'Teşekkür ederim gerek yok' dedi babasına kibarca.

Yiğit gözlerini ona dikerek karşılık verdi 'Ben de şaraptan bahsetmiyorum' Daha sonra Haluk Bey'e dönerek devam etti. 'Hayat tecrübesinden bahsediyorum. Hayatta her konuda tecrübe sahibi olmak için bazen hata yapmak kaçınılmazdır. Zamanla doğruyu yanlıştan ayırmayı öğreniyor insan. Ne yazık ki bu süreçte herkes Nil kadar şanslı olamayabiliyor'

Nil öfkeyle başını kaldırdı. Neden bahsediyordu bu adam yine? Kendini köşeye sıkıştırmak için yakaladığı hiçbir fırsatı boşa harcamıyordu. Ondan nefret ediyorum! Öyle nefret ediyorum ki hayatını alt üst etme şansını yakalasam hiç tereddüt etmeden kullanırım ve bu yüzden bir an için bile olsa pişmanlım duymam diye düşündü.

Ama daha da kötüsü babasının ona hak vermesiydi. 'Doğru söylüyorsun Yiğit. Hala inanamıyorum Murat'ın bu kadar ileri gidebildiğine. Neyse ki sen tam vaktinde yetiştin.'

Yiğit şarap kadehini dudaklarına götürüp bir an öylece durdu ve imalı bir biçimde gülümsedi 'Tesadüf işte. Demek kaderimde Nil'i kurtarmak da varmış'

Nil sinirli bir biçimde gözlerini devirdi. 'Ortada kurtarılacak bir durum yoktu. Gayet iyi niyetli bir biçimde gerçekleri açıklıyordu. Uzun zaman önce bana açıklanmış olması gereken gerçekleri!'

Yiğit 'Yalanları desek daha yerinde olur' diye tavrında ısrar edince Haluk Bey araya girdi.

'Yalan olmasa da yanlış olan çok şey vardı anlattıklarında ve Nil gerçekleri öğrenmiş oldu bu sayede.'

‘Evet gerçekleri öğrendikçe sizin Murat’a yaklaşımınızın yanlışlığını da fark ettim Yiğit Bey. Nasıl oldu da tüm bunlardan haberdar olduğunuz halde onu basit bir fırsatçı gibi gösterebildiniz? Ama doğrusu sizi de yargılamamak lazım. Ne de olsa mükemmel dünyanızda hiçbir sorunla karşılaşmadığınız için gerçek hayatta neler olup bittiğini anlayamamanız çok normal. Hayatında acıyı tatmamış birinin bu kadar çok şey yaşamış biriyle empati kurabilmesi mümkün mü? Bana kalırsa...’

Babası ‘Yeter!’ diye sert biçimde sözünü kesince Nil susmak zorunda kalmıştı. ‘Yiğit bütün ayrıntıları bilmiyor ve zaten bilmesine de gerek yok. Gerekçesi her ne olursa olsun Murat’ın izlediği yol yanlıştı. Gelip açıkça konuşabilirdi. Haklıyken haksız duruma düşürdü kendini. Bundan sonra yapacaklarının sonuçlarına katlanacak.’

Nil’in hayret dolu bakışları babası ve Yiğit arasında gidip geliyordu. ‘Size inanamıyorum! Hiç mi duygunuz yok sizin? Gerçekleri açıklayıp bir şeyleri telafi etme zahmetine bile girmeyecek misiniz yani? Onun yerine cezasını çeksin öyle mi?’

‘Aynen!’ diye karşılık verdi tereddütsüz bir şekilde Yiğit.

Babası kızının duygularına kapılarak kontrolünü yitirme eğilimi gösterdiğini fark etmiş, onu yumuşatmaya çalışıyordu ‘Bana kalırsa Nil…’

‘Öyle mi? Nasıl bir ceza olacak bu peki?’ diye babasının sözünü kesti Nil, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken. Sakin görünmeye çabaladıkça az sonra kopacak fırtınanın sinyalini daha belirgin bir biçimde veriyordu. Babası kızını az çok tanıyıp üstüne gitmemeyi tercih etse de Yiğit’in tüm bu ipuçlarını göz ardı ettiğini görebiliyordu.

Haluk Bey ‘Bu konuların yeri değil burası Nil’ diyerek konuyu kestirip atmaya çalıştıysa da, Yiğit’in pes edeceği yoktu.

‘Artık Türk Ceza Kanunu neyi uygun görürse. Ben ne hakimim ne de savcı. Ama ortada bir dolandırıcılık olduğuna göre…’

Nil kucağındaki peçeteyi avucunun içinde toparlayıp, öfkeyle masaya fırlattı. Sandalyesini itip, yerinden kalkarken gözlerini Yiğit’ten ayırmıyordu. ‘Bence aile meselesi aile içinde çözülmeli. Bilmem anlatabildim mi?’

‘Nil nereye gidiyorsun? Lütfen saçmalama’ dedi Haluk Bey. Kızını sakinleştirecek sözleri arıyor ama ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Daha önceden görmediği bir yanı ile tanışmıştı kızının son birkaç gündür. Kendine benzediğini biliyordu. İnatçı ve bildiğini okuyan bir yapısı vardı. Ama bunu babasına hiç göstermemiş, kendine hiç karşı gelmemişti. Şimdiyse onun üzerindeki tüm etkisini kaybettiğini hissediyordu. Neden bu denli isyankar davrandığını anlayamıyordu. Evet belli ki Murat’a aşık olmuştu ama

babasının rızasına karşı gelecek kadar mı? Keşke Şebnem yanımda olsaydı diye düşündü.

'Eve gidip dinlenmek istiyorum izin verirseniz. Siz keyfinize bakın. Zaten keyfinizi kolay kolay hiçbir şeyin de kaçıracağını sanmıyorum ya…

Babası yerinden kalkıp kızının kolunu yumuşakça kavradı. 'Nil lütfen çocukluk yapma'

Nil alayla karışık güldü 'Neden yapmayayım? Zaten çocuk değil miyim gözünüzde? E o halde neden büyük gibi davranacakmışım? Siz de şımarık bir çocuk gibi davranmamı mazur görün Yiğit Bey' dedikten sonra kolunu çekip babasının elinden kurtardı. Masada duran çantasını alıp gitmeye hazırlanırken Yiğit şaşırtıcı derecede yumuşak bir şekilde rica etti.

'Lütfen kal. Canını sıkmayacağıma söz veriyorum. Hatta istersen ben giderim. Ne de olsa baban yarın Antalya'ya dönüyor. Siz baş başa zaman geçirin.

Nil'in siniri biraz olsun yatışmışsa da hemen geri adım atmayı da kendine yediremiyordu.

'Sorun değil. Sizin konuşacak konularınız var ben engel olmayayım'

'Gitmesi gereken biri varsa o benim. Siz baba kız devam edin' diyerek ayağa kalktığında Haluk Bey sonunda dayanamayıp müdahale etti.

'Kimse bir yere gitmiyor. Oturup güzel bir yemek yiyip sohbet edeceğiz. Başka konulardan… Daha eğlenceli konulardan bahsedeceğiz.'

Yiğit Nil oturana kadar bekledi. Nihayet genç kız pes edip omuz silkerek oturdu 'Benim için fark etmez. Hangi konuda isterseniz o konuda konuşun. Ben yokmuşum gibi devam edebilirsiniz'

Yiğit 'Şüphesiz' diye mırıldanarak yerine otururken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Nil tekrar ayağa kalkmaya yeltenirken babası omzuna hafifçe bastırarak tekrar oturmasını sağladı.

'Yeter artık Nil uzatma.' Genç kız asıl uzatan Yiğit dememek için kendini zor tutuyordu. Bu gece yeterince çocukça tavır sergilediğinin farkındaydı. Ama onlar da bir karar vermek zorundaydı. Nil'e çocukmuş gibi davranıp sonra da olgunca karşılık beklemek büyük haksızlıktı. Sessizliğe gömülmüş bir şekilde bakışlarını önüne eğerek ne kadar oturdu hiç bilmiyordu. Tek bildiği kendi adı ve Yiğit için çalışma kelimelerinin aynı cümle içerisinde geçmesiyle kendine gelişiydi.

'Nil de memnun olacaktır. Zaten beni ikna etmeye çalışıyordu. Normal şartlarda başkasının yanında çalışmasına karşıyım ama sen de aileden biri gibi oldun kısacık sürede. Hem kafasını dağıtacak bir şeylerle uğraşması iyi olur. Sen ne dersin Nil?'

Nil duydukları karşısında o kadar afallamıştı ki kaşlarını çattığının bile farkında olamayarak babasına dönerek cevapladı.

'Hayır derim'

Bu sefer şaşırma sırası babasındaydı 'İyi de sen değil miydin beni ikna etmek için uğraşan..?'

Yiğit sırıtıyordu 'Demek benim için çalışmayı bu kadar çok istiyordun. Hiç haberim yoktu doğrusu'

'İstemiyorum' diye karşılık verdi Nil ters bir biçimde. 'Yani bir ara istediğimi sanmıştım ama…'

Haluk Bey işin ucunu bırakmayacak gibiydi. 'İyi ya fikrin niye değişti şimdi?' diye sorduğunda Yiğit Nil'in yerine cevap verirken, söyleyeceği sözlerin genç kız ile arasında ne büyük bir uçurum açacağının çok da farkında değildi.

'O Murat'ın İstanbul'a geldiğini öğrenmeden önceydi'

Nil öfkeyle kasılmış çenesini hafifçe dikleştirip, başını Yiğit'e doğru çevirirken dişlerini adeta gıcırdatıyordu. 'Ne dedin sen?' diye çatılmış kaşlarıyla sorduğunda Haluk Bey bu gecenin hiçbir şekilde güzel geçmeyeceğine kanaat getirerek sonlandırmaya karar verdi.

'Belki de hesabı istesek iyi olacak. Görünüşe göre bu gece herkesin üzerinde büyük bir gerilim var.' Kızının nedenini gayet iyi anlıyordu. Hak vermese de anlıyordu. Ama Yiğit'in bu denli ters davranmasına Haluk Bey de şaşırmış ama kişisel nedenleri olabileceğini düşünerek fazla üstünde durmamıştı. Yine de ikisini bir arada tutmak aralarında yaşanacak tatsızlığa çanak tutmakla eş olacaktı. Elini kaldırıp garsondan hesabı isterken eve gidince Nil ile konuşması gereken konular olduğunu düşünerek yüzü asılmıştı.

Nil tül perdeyi hafifçe aralayarak sokağa baktı. Üç gün geçmiş olmasına rağmen hala alışamadığı ve her gördüğünde sinirinin tepesine çıkmasına neden olan manzaraya lanet okuyarak arkasını pencereye döndü. Onun bu gergin hali Eda'nın da gerilmesine neden oluyordu.

'Nil'cim yokmuş gibi varsaysan da bu kadar üzerinde durmasan?' dedi yumuşak bir şekilde.

Bu sözler genç kızın fitilini ateşlemeye yetmişti. Defalarca yaptığı gibi bir kez daha öfke patlaması yaşarken Eda konuştuğuna pişman olmuştu. 'Nasıl yok sayayım? Adamlar gece gündüz aşağıda bekliyor. Var olan birini nasıl

görmezden geleyim? Her fırsatta bana kontrol altında olduğumu hatırlatıyor! Kendimi özgürlüğü kısıtlanmış, özeline tecavüz edilmiş gibi hissediyorum! Yok yok gibisi fazla resmen o durumdayım!'

'İyi de adamın seni takip ettiği yok ki… Sen Murat ile görüşme dışında her şeyi yapmakta özgürsün. Sadece Murat yine gelirse diye önlem amacıyla duruyor orada.'

Nil derin bir nefes alıp öfkesini bastırmaya çalıştı. Gözlerini kapatıp, başını hafifçe geriye atarken dişlerinin arasından söyleniyordu. 'Benim de anlatmaya çalıştığım bu zaten. Murat geri gelmeyecek.'

Olayların içinde olmak Nil'in objektif muhakeme yeteneğini köreltmişti. Ama Eda bu konudan onun kadar emin olamıyordu. Murat normal şartlar altında verdiği sözden geri dönmeyen bir erkek olabilirdi. Ama şu anda kendini kandırılmış, ihanete uğramış ve hakkı yenmiş biri olarak gördüğünden, dolayısıyla da yapacaklarının sınırı olmadığından hiç şüphesi yoktu. Evet Murat yaralı bir kaplandı ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Zaman Eda'nın haklılığını ispatlardı belki ama o güne kadar Nil'in dırdırından kurtulamayacağını biliyordu. Keşke şu Murat bir an önce gerçek niyetini ortaya koysa da, Nil de şu saplantısından kurtulsa diye düşündü. Yine de yangına körükle gitmenin, arkadaşı ile zıtlaşmanın alemi yoktu.

'Tamam dönmeyecek ama belli ki onlar senin kadar iyi tanımıyor Murat'ı ve geri geleceğini sanıyorlar' dedi sakinleştirici bir şekilde Eda.

Nil'in omuzları düşmüş, ani parlayan öfkesi hep olduğu gibi bir anda sönüp gitmişti. Nil ile yaşamak aynı anda dört mevsimi birden yaşamak gibiydi. Bir anda yaz kadar yakıcıyken hemen ardından kış gibi üşütüyordu insanı. Kanatlarını açıp ilkbahar gibi ışıl ışıl umut dolu uçuverirken, birden sonbahar kadar hüzünlü bakabiliyordu kalbinizin derinliklerine.

Yorucuydu... Nil ile herhangi bir ilişkiyi sürdürmek çok yorucuydu. Arkadaş ya da sevgili fark etmez, her şekilde serseme çeviriyordu yanındakini bütün bu gelgitler. Ama bir gerçek var ise o da varlığına alışanın ondan uzak kalamadığıydı. Bir gün çok sevilecek diye düşündü Eda arkadaşına bakarken. Bir gün bir erkeğin aklını başından alacak, ruhuna tamamıyla sahip olacak ve işte o gün onu görenler dünyada başka hiçbir kadın bu kadar arzulanmış mıydı diye düşünmeden edemeyecek. Tabii çoktan bir erkeğin aklını başından almadıysa…

Nil arkadaşının yanına gidip önünde diz çöktü. Eda'ya bakarken gözlerindeki yalvarış çok net okunuyordu. Anlaşılmaya, hak verilmeye duyduğu ihtiyaç o kadar derindi ki, Eda kendini arkadaşı için üzülmekten

alıkoyamıyordu. Altın kafese kapatılmış nadide bir kuş gibiydi… Çok güzel, çok sevilen, tek bir şey dışında her şeye sahip… Özgürlüğüne…

'Gelse bile bana zarar vermez. O kadar incinmiş ki… Bu yaptıkları haksızlık ama daha da önemlisi onun yaralarını daha da derinleştiriyorlar. Cüzamlıymış gibi davranacaklarına onu anlamaya çalışmaları gerekmez mi? Bir tek ben miyim böyle düşünen? N'olur söyle? Çok mu haksızım?'

Eda arkadaşının yumuşacık saçlarını okşarken 'Hayır haklısın. Hem de çok haklı. Ama bu durumu değiştiremiyorsan neden görmezden gelmeye çalışmıyorsun?' diye karşılık verdi Eda olabildiğince tatlılıkla.

Nil başını kanepenin ucuna dayayıp kendi kendine mırıldandı. 'Hep öyle yapmıyor muyuz zaten? Hep boyun eğmiyor muyuz? Hep güçsüz olmayı kabullenmiyor muyuz? Korkaklar gibi sessiz kalıp, sorunları görmezden gelmeyi…'

Eda'nın eli Nil'in saçlarını okşarken, genç kız gözyaşlarını başını yasladığı kanepeye sessizce akıttı. Bir süre öylece kaldılar. Sessizliğin kendilerine anlattığını dinlediler. Duymaya hatta düşünmeye dahi korktuklarını… Bir de cd çalarda usulca çalmaya devam eden şarkıyı.

Belle
C'est un mot qu'on dirait inventé pour elle
Quand elle danse et qu'elle met son corps à jour, tel
Un oiseau qui étend ses ailes pour s'envoler
Alors je sens l'enfer s'ouvrir sous mes pieds

Belle,is the only word I know that suits her well
When she dances oh,the stories she can tell
A free bird try out her wings to fly away
And when I see her move I see the hell to pray

Onu tanımlayacak bildiğim tek kelime güzel
Dans ettiği zaman hikayeler anlatır
Uzaklara uçup gitmek isteyen bir kuş gibi kanatlarını açar
Onu görmek insana cehennemi arzulatır

Gözlüklerinin arkasına gizlenmiş ateş saçan gözlerini kapının önündeki arabadan alamıyordu. Nil ile görüşmelerinin üzerinden tam beş gün geçmişti ve o günden beri bu araba ve içindeki iki kişi apartmanın önünden bir an olsun ayrılmamıştı. Ne sanıyorlardı kendini? Masum kızları yalanlarla kandırıp kötü yola düşüren bir pislik mi? Yoksa eli bıçaklı azılı bir katil mi?

Tüm yaptıklarından bir nebze olsun pişmanlık duymadığı gibi, kızını da yalanları ile zehirliyor. Ama belli ki kızı anlattıkları ile pek de ikna olmamıştı. Bu yüzden eve hapsetmek zorunda kaldı. Aşağılık şerefsiz! Nasılsa o evden çıkacak. Ve o zaman ne olursa olsun onunla yalnız kalmanın bir fırsatını bulacağım.

Telefonu çalınca sırtını apartmana doğru dönüp, denizi karşısına aldı. Güneşli bir günün sarhoş edici güzelliği ışıl ışıl parlayan denizin üzerinde dans ediyordu adeta. Bir an, sadece kısacık bir an için her şeyi unutmuş, sıcacık umut iliklerini doldurmuştu. Belki de hiçbir şey o kadar kötü değildi. Telefonunda çıkan isme bakınca gerçeklere dönüşü ani olmuştu.

'Selam Gamze' diye cevap verirken telefona, sesi donuk geliyordu.

'Selam Gamze mi? Murat sen hangi cehennemdesin? Başında bir şey geldi diye ödüm koptu! İş için şehir dışında gitmem gerekiyor merak etme yazan bir mesaj ve iki üç cümlelik telefon konuşmalarından sonra öğreniyorum ki sen işten çıkarılmışsın! Hangi iş gezisiymiş bu lütfen açıklar mısın? Neden en son nişanlın, yani ben öğreniyorum bunu?!'

Murat bu konuşmayı erteleyebildiği kadar ertelemek istiyordu. Gamze'nin işinin yoğunluğu Murat için hep bir avantaj olmuştu. Aşırı ilgi beklemediği gibi, sık sık nöbetleri oluyordu. İyi bir doktordu ama çok daha iyi olmak için uğraşıyordu. Olacaktı da şüphesiz. Uzmanlığını aldıktan sonra kariyerine devam etme kararı almış bu da sorumlulukları beraberinde getirmişti. Hastanedeki sorumluluklarından arta kalan zamanının çoğunu araştırma yapıp, makaleler yazarak geçiriyordu. Pek çok makalesi tıp dergisinde yayınlanmış, hocaları ile sık sık tıp kongrelerine katılır olmuştu.

Hedefine giden yolda gayet emin adımlarla yürüyordu. Zaten bir kez o noktaya ulaştıktan sonra her şey yerine oturacaktı şüphesiz. Elbette tüm bu yoğunlukta Gamze'nin kapris yapacak zamanı yoktu. Oysa ona şöyle bir bakan, bu kadının dünyanın en zor kadınlarından olduğunu düşünürdü. Sadece güzel değil aynı zamanda başarılıydı da. Yine de zor değildi Gamze. Hatta fazlasıyla kolaydı belki de…

Murat onunla konuşmayı, sakin kafayla, düzgün bir şekilde olmasını istediği için geciktirmişti bunca zaman. Ama bu kadar net sorulan soruları daha ne kadar geçiştirebilirdi ki?

'Evet işten ayrıldım. Kovulmadım ben kendi isteğimle bıraktım. Sana söylemedim çünkü öncesinde konuşmamız gereken şeyler var. Telefonda olmasını istemiyorum'

Gamze'nin sesi sakin olmaktan çok uzaktı. Sinirli de denemezdi. Daha çok olup biteni bilmiyor olmanın verdiği bir rahatsızlık ve belki de biraz endişe

vardı. Gergin bir kahkaha attı 'Ayrılık konuşması falan yapmayacaksın di mi? Yani öyle bir başladın ki…'

Murat'ın tepkisizliği Gamze'nin afallamasına neden olmuştu. Demek cidden niyeti buydu. 'Şaka yapıyorsun herhalde! Yanlış hatırlamıyorsam herhangi bir konuda tartışmadık, kavga etmedik ve ilişkimiz gayet rayındaydı. Şimdi nerden çıktı bu?' derken sabrını yitirmeye başladığı sesinden anlaşılıyordu.

Murat sıkıntıyla nefes alıp verdi 'Haklısın görünürde her şey yolundaydı ama demek ki görünmeyen şeyler varmış'

Gamze ağzından çıkacakları kontrol etmek istercesine dudaklarını birbirine bastırmış, duyduklarını kavramaya çalışıyordu.

'Murat nerdesin? Lütfen buluşabilir miyiz?'

'Hala şehir dışındayım'

'Nerdesin?'

'…'

'Murat!'

'İstanbul'dayım. Kişisel bir mesele var halletmem gereken'

'Ve bu kişisel değil öyle mi?'

'Öyle demek istemedim sadece bu işi halletmeden…'

'O işi hallettikten sonra başkaları çıkacaktır. Daha sonra başkaları ve elbette bu böyle devam edecek. Neyin var senin? Neden normal bir erkek gibi davranamıyorsun? Neden hep kapalı kutu olmak karşındakini zorlamak zorundasın?'

Murat başını yana çevirdiğinde apartmanın girişinde bir hareketlilik fark etmiş dikkatini o tarafa vermişti. Ağzından öylesine çıkan sözlerin ne denli kırıcı olduğunun bilincinde bile değildi söylerken.

'Zorluyorsa çekme o zaman!'

'Haklısın…' Gamze'nin sesine yansıyan ne üzüntü ne de öfkeydi. Saf hayal kırıklığıydı. Onu bu şekilde yüzüstü bırakıyor olmak Murat'ı o kadar yaralıyordu ki, hissettiği acı daha fazla hırslanmasına neden olmuştu. Neden Gamze bu kadar mükemmel olmak zorundaydı ki? Keşke ayrılığı kolaylaştıracak bir, iki kusuru olsaydı.

'Lütfen Gamze olayı dramatize etme. Her ilişki bitebilir. Taraflardan birinde suç olmak zorunda değil. Belki de sadece birbirimize uygun değiliz ya da heyecanı kaybettik'

'Bu söylediklerine inanıyor musun? Gerçekten bunlar doğru mu?'

Murat yolda yürümeye başlayan kızları gözden kaçırmamak için pür dikkat izliyor, dikkatini telefon konuşmasında yoğunlaştıramıyordu.

'Murat?! Doğru mu?'

‘E-evet. Doğru Gamze’ Şu anda yapılacak en uygunsuz hareket olsa da bu görüşmeyi noktalaması gerekiyordu. ‘Gamze bak şu anda bunu konuşmak için uygun zaman değil daha sonra karşılıklı…’

‘Gerek yok Murat. Heyecanın bittiğini, bir de birbirimize uygun olmadığımızı düşünüyorsan konuşacak bir şey kalmamıştır. Hayatta aradığın şey her neyse onu bulup huzura kavuşmanı dilerim. Tabii mümkünse…’ derken sesi kırgın geliyordu. Gamze kolay ağlayan kadınlardan değildi ama Murat telefonu kapattığında onun ağlayacağını biliyor bunun için kendini suçlu hissediyordu.

‘Üzgünüm’

Gamze telefonu kapatmadan önce Murat’ın ona söyleyebildiği son söz olmuştu. Gerçekten üzgündü sadece ne kadar üzgün olduğunu bilmiyordu. Şimdi ilgilenecek başka konular olduğundan duygularının derinliğinden habersizdi. Ama çok yakında öğrenecekti…

‘Bak demedim mi sana dışarı çıkmak iyi gelir diye…’ Eda Nil’in koluna girmiş onu neşelendirmeye çalışıyordu.

‘Haklısın bir de her an ısırmaya hazır iki bekçi köpeği tarafından takip edilmesek?’

‘Nil’cim ne derler bilirsin. Eğer şartları değiştiremiyorsan uyum sağlamaya çalışmalısın. Madem buradalar neden faydalanmıyoruz bu durumdan?’ diye karşılık verdi yüzünde muzip bir gülümsemeyle.

Nil tek kaşını kaldırmış arkadaşını süzüyordu ‘Ne muzurluk peşindesin yine?’

‘Görürsün hadi gel’

Alışveriş merkezinin altını üstüne getirdikleri yaklaşık üç saat sonunda zavallı iki adam hala kızları takip ediyorlardı ama bu sefer elleri kolları poşetlerle dolu ve bitkin bir halde.

Eda elinde tuttuğu dondurma külahını ağzına götürmeden önce adamlara bakıp gülümsedi. ‘İstemediğinize emin misiniz? Bu dondurmaları her yerde satmıyorlar. Tadı harika! Size de birer külah alabilirim.’

Adamlar bu nazik teklifin altında yatan niyeti bildikleri için suratsız bir şekilde reddettiler.Tüm şirinliği ile Eda ‘Siz bilirsiniz. İsterseniz siz azıcık oturup soluklanın biz de gidip rujlarımızı tazeleyelim. Sonra da alışverişe devam ederiz’ dediğinde adamların yüzünde beliren dehşet ifadesine gülmemek için kızlar kendilerini zor tutuyordu.

Gülüşerek tuvalete doğru giderlerken Nil bir yandan da söyleniyordu. ‘Oh olsun onlara. Kendilerine gidip daha düzgün bir iş ve daha düzgün bir patron bulsunlar’

‘Aman sen de. Sanki Yiğit Türkoğlu’ndan iyisini bulacaklar. Hem sen hala ondan gıcık mı alıyorsun? Ben yanında staja başlayacaksın sanmıştım’

‘Kontrol amacıyla beni göz önünde tutmanın adı staj olunca işler değişir canım.’

‘Aman abartma. İstediğimiz yere gidiyoruz. Alt tarafı peşimizde iki koruma var. Hem çok havalı bile olabiliyor bazen. Az önce sen soyunma kabininde giysi denerken…’ Eda’nın sözlerini bitirmesine fırsat kalmadan Nil bir çığlık atmıştı.

‘Sakin ol. Benim. Bağırıp herkesin dikkatini çekme buraya’

Nil’in şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Eda kontrolü eline alarak Murat’a karşılık verdi.‘Burada olman hiç de akıllıca değil. Senin sorumsuz hareketlerin Nil’in hayatını kısıtlıyor.’

Murat ona bakmadan Nil’e dönerek, yüzünü avuçları arasına aldı. ‘Beni görmek istemediğini söylersen bir daha karşına çıkmam’

Nil hipnotize olmuşçasına bakışlarını ondan ayıramıyordu. Cevap yine Eda’dan geldi. ‘İstemiyor. Karşısına çıkma.’

‘Seninle konuşmuyorum’ dedi Murat soğuk bir şekilde. Tekrar Nil’e sorarken sesi tam tersine sıcacıktı.‘Benimle buluşacak mısın?’

Nil onun bakışlarının etkisi altındayken, onunla buluşmaktan başka bir şey düşünemez olmuştu. Başını evet anlamında sallarken bile bu buluşmanın başına açacağı sorunları düşünerek kalbi deli gibi atıyordu.

‘O zaman gece saat 10’da seni bekleyeceğim. Evin karşısındaki parkta. Ararsan karşılarım.Sonrasına bakarız.’

Eda hafif bir çığlık attı. ‘Ne?! Çıldırdınız mı siz? Başınız çok ama çok büyük derde girer’

Murat’ın kararlı bakışları genç kızın üzerine sabitlenmiş, yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme belirmişti. ‘Umurumda değil. Daha fazla beklemek istemiyorum’ dedikten sonra Nil’in yanağı ile dudağı arasında bir yeri hafifçe öpüp yanlarından hızla uzaklaştı.

‘Ne için beklemek istemiyor? Sen başına nasıl bir iş açtığının farkında mısın? Nil! Sana söylüyorum öyle aptal gibi durma kendine gel! Onunla buluşmayacaksın herhalde!’

Nil Murat’ın arkasından boşluğa bakarak mırıldandı ‘Kesinlikle buluşacağım…'

‘Saçmalama Nil! Bunu yapmayacaksın gerçekten değil mi?’ diye tekrar sordu Eda inanamayarak.

Murat ile karşılaşmanın şok edici etkisinden kurtulur kurtulmaz, yaratıcı gücü tam kapasite çalışmaya başlamış, çoktan bir plan yapmıştı bile Nil. ‘Elbette yapacağım ama tek başıma değil sen de yardım edeceksin’

Eda tüm gücüyle dirense de, arkadaşını fikrinden caydıramayacağını biliyor, olacaklardan fena halde korkuyordu. 'Ben buna alet olmam. Eğer bu işe karıştığımı anlarlarsa annen de baban da bir daha bana asla güvenmez!'

'Saçmalıyorsun. Benim annem ve babamın sana güvenip güvenmemesinin ne önemi var ki? Korkması gereken biri varsa o da benim ama ne kadar da sakinim'

'Evet deli sakinliği seninki. Çünkü aklını tamamıyla kaybettin sen!'

'Yine de bana yardım edeceksin değil mi?'

'…' Büzülmüş dudakları ile somurtan Eda, başını önüne eğmişti.

Nil omzuyla onu hafifçe dürttü. 'Hadi ama bir gün senin de Barış ile ilgili bir yardıma ihtiyacın olabilir'

'Burak! Onun adı Burak!' diye patlayıvermişti sonunda Eda. Neden anlamak istemiyordu ki Nil, tüm bu olanların o ve Burak arasındaki ilişkiden dağlar kadar farklı olduğunu. Eğer Nil de gidip üniversiteden, yaşıtı sıradan bir gence aşık olsa sonuna kadar destek olurdu. Ama bu şartlar altında, inadın beraberinde bir yığın sorun getireceği bu kadar açıkken nasıl kendinden yardım beklerdi ki?

'Adının ne önemi var önemli olan senin sevdiğin erkek olması. Bugün Burak yarın Barış diğer gün başka biri olabilir'

'O ne demek oluyor?'

'Sen çok sık fikir değiştirirsin demek oluyor' diye yanıtladı Nil kıkırdayarak.

Eda hırçın bir şekilde kolunu onun elinden çekip kurtardı. 'Şu tavırların…İçinde bulunduğun durumu kolaylaştırmıyor. Sence bu beni yardım etmeye ikna etmek için uygun bir yöntem mi?'

Nil başını hafifçe geriye atıp içten bir kahkaha attı 'Hem de her zaman işe yarayan bir yöntem. Seni ikna etmenin en iyi yolu kızdırıp, kontrolünü kaybetmeni sağlamaktır'

Eda tek kaşını kaldırıp onu uzun saniyeler boyunca süzdü 'Şimdi bunu öğrendiğime göre yardım edeceğimi de nerden çıkarıyorsun?'

Nil tekrar arkadaşının koluna girip onu eczanenin kapısından içeri çekerken, pırıl pırıl bir gülümseme ile bakıp göz kırptı 'Çünkü beni mutsuz görmekten nefret ettiğini de biliyorum'

Yiğit sonunda telefonla Tuğba'ya ulaşabildiyse de fazla bir şey elde edememişti.

'Nerdesin? Günlerdir sana ulaşamaya çalışıyorum! Nasıl hiçbir şey söylemeden gidersin?' demişti soluk bile almadan telefon açılır açılmaz.

‘Üzgünüm Tuğba şu anda telefona cevap veremiyor ama aradığınızı ileteceğim’ diyen erkek sesini duyduğunda ise önce ne tepki vereceğini bilemedi.

Duyduğu şaşkınlığın yerini alan hissi tanımlamak için öfke yetersiz kalırdı. Kendini hakarete uğramış hissediyordu. Tuğba onu terk etmekle kalmamış, bunu yaparken bir açıklamaya bile tenezzül etmemişti. Şimdi de kalkmış telefonu yeni sevgilisine açtırıyordu. Bir de günlerce ona haksızlık yaptığımı düşünüp üzüldüm diye düşününce iyice zıvanadan çıkmıştı.

‘Sen kimsin? Ne işi var bu telefonun sende? Söyle Tuğba’ya beni hemen aramaz ise bundan sonra aramak için hiç uğraşmasın!’

‘Söyleyemem çünkü İstanbul dışına çıktı ama telefonu burada unutmuş’ diyordu karşısındaki adam, Yiğit’in öfkesinden zerre kadar etkilenmemiş olarak. ‘Ama iki gün sonra yanına gideceğim o zaman mutlaka iletirim mesajınızı’

Yiğit son duydukları karşısında adeta nefretle tıslamıştı ‘Allah ikinizin de belasını versin!’ dedikten sonra telefonu adamın suratına kapatıp duvara fırlattı. Hızını alamayıp paramparça olana kadar yere düşen telefonunun üzerine defalarca basıp sonra da bir tekme ile parçaları ileriye savurdu.

Ne yapacağını, nereye gideceğini bilemez halde kafese tıkılıp kalmış bir kaplan misali odanın içinde dolanıp duruyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Hiç kimse kendini bu rezil duruma düşürüp sonra da elini kolunu sallayarak yürüyüp gidemezdi. Bunun hesabını ödetmenin bir yolu olmalıydı. Tuğba’yı kendinden ayrıldığına pişman etmeliydi? Ama nasıl? Nasıl diye düşündü elini saçlarının arasında gezdirirken.

‘Sence uyumuşlar mıdır?’ diye sordu Nil pencereden aşağıya merakla bakarken.

‘Ben geçtim uyumalarını hiç uyanamamalarından endişe ediyorum. O kadar çok koymak zorunda mıydın?’ dedi Eda da merakla başını uzatıp sokakta park etmiş halde duran siyah arabaya bakarak.

Nil zevkle sırıtıp omzunu silkti ‘Adamlar kocaman ancak etki eder diye düşündüm. Hem risk almak istemeyiz değil mi? Bütün gece mışıl mışıl uyurlar artık. Hadi inip baksana uyumuşlar mı? Uyanıklarsa boş bardakları almaya geldim dersin. Ben de hazırlanayım artık’

‘Of ya! İçim hiç rahat değil bilesin. Kesin bir terslik çıkacak’

Nil kaşlarını çatıp arkadaşını azarladı ‘Açma şom ağzını çağırma uğursuzluğu. Git i acele et. Murat gelmiş bekliyordur parkta’

Eda söylene söylene arkadaşının dediğini yaparken Nil çoktan odasına gitmiş giysilerini çıkarmaya başlamıştı. Böyle bir gece için en uygun kıyafet ne

olabilir diye düşünüyordu. Bu özel gecede diye geçirdi içinden gülümseyerek belki de kadınlığa atacağı ilk adım, uzun zamandır hayalini kurduğu büyülü anın yaşanacağı bir tecrübe gerçekleşecekti. Birden tüm benliğini bir tedirginlik kaplamıştı. Ya onu hayal kırıklığına uğratırsam diye endişelendi? Sonra daha büyük bir endişe sardı içini. O da canının acıması ihtimaliydi. Nasıl oldu da bu işin ayrıntısını Eda'ya sormayı unutmuştu. Arkadaşı gelir gelmez ilk soracağı soru bu olacaktı. Zil çaldığında hala çıplak olan bedenine sabahlığını geçirip aceleyle kapıya koştu.

'Eda en önemli şeyi sormayı unuttum! Bana hiç bahsetmedin nasıl olacağından ve ne yapmam gerektiğinden…' derken kapının tamamen açılmasıyla ansızın durdu. Gözlerine inanamıyordu. Panik tüm vücuduna dalga dalga yayılırken tek tesellisi ağzından çok da bir şey kaçırmamış olmasıydı.

'Ben sana detaylıca anlatır, tüm merakını gideririm. Tabii önce sorunun ne olduğunu bilmem gerek'

Yiğit Tuğba'yı arayıp onun yerine erkek arkadaşı ile konuştuktan sonra çıkan öfkesini bir türlü yatıştıramamıştı. İçtiği viskilerin de hiçbir etkisi olmamış, kendini oyalayacak bir şeyler arayışına girmişti. Tam o sırada aklına Nil gelmiş, görevlendirdiği adamların kızların durumunu rapor etmek için aramadıklarını fark etmişti. Kendisi onları aradığında ise uzun uzun çalan telefonlara cevap verilmemesi, şüpheye düşürmüştü. O da gidip neler olup bittiğine bakmaya karar verdi. Elbette bunu bizzat kendinin yapmasına gerek yoktu ama kafasını dağıtacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Üstelik adamların kaytardığını anlarsa öfkesini boşaltmak için çok uygun bir nedeni olacaktı. Gerçi nedene de ihtiyacı yoktu ya…Yanında çalışanlar gayet iyi bilirdi ki, çok sıklıkla kontrolünü kaybetmese de, kaybettiği zamanlarda yanına yaklaşılmazdı.

Nitekim Nil'in evinin önünde park etmiş haldeki arabaya iyice yaklaştığında Eda'yı ve içeride horul horul uyuyan adamları fark etmişti. Genç kız başını çevirip de Yiğit ile burun buruna geldiğinde, adamın yüzündeki ifade adeta kanını dondurmuştu. Açıklamak için ağzını açtıysa da uygun kelimeleri bulamıyordu bir türlü. Kekelemeye başladığını fark ederek sustu ve başını öne eğdi. Onun bu korkmuş halinden faydalanmaya karar veren Yiğit buz gibi bir sakinlikle konuştu.

'Bunu sadece bir kez soracağım ve sen de doğruyu söyleyeceksin tamam mı Eda?'

Genç kız başını evet anlamında çabucak salladı.

‘Nil Murat ile mi buluşacak? Ve bu adamların böyle uyumasından o mu sorumlu?’

‘Lütfen Haluk Amca’ya söyleme. İnan bana kötü bir niyetimiz yoktu. Ona da anlatmaya çalıştım ama alışveriş merkezinde karşısına aniden Murat çıkınca… f zaten fazlasıyla stres altındaydı yani kendini hapishanede gibi hissettiğini söylüyordu. Bilirsin işte içinde gittikçe yükselen bir isyan…’

Yiğit gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra elini kaldırıp genç kızı susturdu. ‘Ve bu adamları nasıl uyuttunuz böyle?’

Eda bakışlarını utançla önüne eğip yanıtladı ‘Alışveriş merkezinin eczanesinden reçetesiz satılan uyku ilacı aldık. Nil adamlar çok büyük olduğu için limonatalarına bolca koymamız gerektiğini söyledi’

Yiğit tüm kızgınlığına rağmen bu küçük kurnaz tilkilerin planına içinden gülüyordu. Özellikle de adamların büyük olduğu için fazla ilaç vermeleri gerektiğini düşünmeleri tam bir çocukluktu.

Eda arabada uyuyan adamlardan tarafa bir bakış fırlatıp endişeyle sordu. ‘Sence ilacı fazla kaçırmış olabilir miyiz? Ölü gibiler baksana? Belki de ambulans falan çağırmakta fayda var. Yani limonatalarına 3-4 tane attık ’

Yiğit de onlara bakıp mırıldandı ‘Boş ver zaten ölmemişlerse de uyandıklarında ben öldüreceğim. Zahmetten kurtarmış oldun beni’

Eda dehşetle gözlerini açtı. ‘Cidden onların ölmesini istiyor olamazsın. Yani adamların ne suçu var ki?’

Yiğit tek kaşını kaldırıp ciddiyetle karşılık verdi. ‘Haklısın onların suçu yok. Sen burada arabada oturup bekle bakalım. Eğer sıra dışı ya da tehlikeli bir durum görürsen bana hemen haber ver hastaneye götürelim.’

Eda’nın adeta kanı donmuştu. Korkuyla tekrarladı ‘Hastane mi?’

‘Tabii çoktan ilaç kanlarına karışmadıysa. Belki de her şey için çok geçtir.’

‘Neden şimdi götürmüyoruz?’

‘Haklısın şimdi götürelim ama ben önce yukarı çıkıp Nil’e haber vereyim de o da bizimle gelsin’

Eda onun ne demek istediğini anladıysa da bu konuda bir şey yapamazdı. Bu adamlara bir şey olursa başına neler gelebileceğini düşünerek sustu ve Yiğit’in dediğini yapmaya karar verdi.

Kapı açılıp da karşısında Yiğit’i bulan Nil’in üzerindeki şaşkınlığı atması uzun sürmemişti. ‘Ne istiyorsun yine? Babam gibi beni kontrol etmekten vazgeçsen artık diyorum’ diyerek arkasını dönüp odaya gitmeye hazırlanırken Yiğit kolundan tutup onu durdurdu.

‘Nereye gidiyorsun? Murat’a telefon açmaya mı? Gözümün önünden ayrılmıyorsun’

‘Murat’ı arayacak değilim. Sadece izninle üstüme bir şeyler giymek istiyorum. Yoksa ona da mı sen karar vereceksin? Hatta istersen babama telefon açıp soralım ben çıplak iken çevremde olman hakkında ne düşüyor?’

Yiğit’in yüzünde alaycı bir gülüş belirdi ‘Bana gayet giyinik görünüyorsun. Hem hatırladığım kadarıyla zaten her şekilde birazdan soyunacaktın. İstersen babanı aramışken Murat’ın karşısında soyunman hakkındaki planlarından da bahsedelim’

Nil dudaklarını öfkeyle büzüştürüp gözlerini kıstı ‘Yapamazsın!’

‘Öyle bir yaparım ki…’

‘Ya senin sevgilin, özel hayatın, hobin falan yok mu bana sardın iyiden iyiye… anyak mısın nesin? Anlamıyor musun istemiyorum seni görmeyi! Defol git evimden ve hayatımdan da!’

Yiğit hiç istifini bozmadan ona baktı. ‘Haklısın bunu yapabilirim’ dedi bir süre düşünerek. Sonra fikrini değiştirmişçesine başını iki yana sallayıp neşeyle karşılık verdi.

‘Ya da oturup senin şu nefis limonatandan bir bardak içebilirim. O kadar güzelmiş ki, içen bayılıyormuş’ diye devam ederken koltuğa oturup bacak bacak üstüne atmıştı.

Nil adeta burnundan soluyordu. ‘Lütfen keyfine bak ben şimdi geliyorum’ derken yemek masasında duran cep telefonunu çaktırmadan alıp sabahlığının cebine koymuştu.

‘Aa bu arada Nil?’ diye seslendi arkasından Yiğit tırnaklarını incelerken

Nil arkasını dönmeden olduğu yerde durdu. ‘Efendim?’

‘Telefonunu alabilir miyim? Benimki kırıldı da babanı seninkinden arayacağım’

Nil’in üstünü giyinme bahanesiyle gittiği odadan bir türlü çıkmadığını gören Yiğit kuşkulanmaya başlamıştı. Tam kalkıp bakmaya gidecekti ki, oda kapısının açıldığını duyarak vazgeçti. İçeride bir çözüm yolu bulmaya çalışarak geçirdiği uzun dakikalar boyunca Murat’a yaşatacağı hayal kırıklığı dışında hiçbir şey düşünememişti Nil. Sonunda yapabileceği tek şeyin Yiğit ile konuşmak olacağına karar vererek odadan çıktığında, belki bir kez olsun kendini ciddiye almasını sağlayabilir, mantıklı ve olgun bir konuşma yapabilirler umudu taşıyordu içinde.

‘Ben de çarşafları birbirine bağlayıp aşağı sarkıttığından şüphelenmeye başlamıştım’ dedi Yiğit rahatça yayıldığı koltuktan ona bakıp dalga geçerek.

Bu sefer sakinliğimi korumalıyım diye hatırlattı kendine Nil. Yüzünde tatlı bir tebessümle karşılık verdi. ‘Böyle bir şey yapacağımı cidden düşünmedin değil mi? Yani hayatımdan olmak pahasına senden kaçacak değilim.’

Yiğit genç kızın ılımlı tavrını şaşırtıcı bulduysa da üzerinde fazla durmadı. 'Hiç belli olmaz. Belki benden kaçmasan da hayatın pahasına Murat ile buluşabilirsin. Sahi söylesene prenses, neden bu kadar taktın bu çocuğa?

Tam zamanıydı. Duygularını tüm içtenliği ile açıp, kendini anlamasını ummaktan başka çaresi yoktu. Sessizce gidip koltuğa, Yiğit'in yanına oturdu. Hafifçe yan dönüp ona baktı.

'Bu soruyu cevaplayabilmem için önce benim sana sormam gerek. Sen hiç aşık oldun mu?' diye konuşmaya başladı. 'Gerçek anlamda birini hayatının merkezine koyup, ondan başka hiçbir şey umursamaz, hiçbir şey düşünemez hale geldin mi? Bütün hayallerini onun üzerine inşa ettin mi? Onun olmadığı bir resimde kendini de koyacak bir yer bulamadığın oldu mu?'

Yiğit'in yüzünden ne hissettiğini anlamak imkansızdı. Her ne kadar tüm ciddiyetiyle onu dinliyor olsa da, ne düşündüğünü belli etmiyordu. Nil'e cevap verirken yine aynı ciddiyeti korudu.

'Bu bahsettiğin aşk değil Nil. Bu saplantı, takıntı. Ve evet benim de bunu hissettiğim biri oldu hayatımda. Ama tecrübelerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki, bir gün bir sabah uyanıp da o kişinin hayatından çıkıp gittiğini fark edersen sonrasında hiçbir şey aynı olmaz. Bütün hayatını etkileyecek bir saplantıdan bahsediyorsun ve ben aşk olduğuna bile inanmıyorum. Bu takıntından kurtulduğunu görmeyi herkesten çok ben istiyorum çünkü ne Murat'a ne de ömür boyu yanında olacağına güveniyorum.'

Nil yalvaran bir ifade ile Yiğit'e baktı 'İyi ama nerden biliyorsun? Onu benim tanıdığım gibi tanısan…'

Yiğit kararlı bir biçimde onun sözünü keserken olabildiğince soğukkanlı görünüyordu. 'Sen onu nasıl tanıyorsun ki? Bildiğim kadarıyla platonik bir hayranlık seninki.'

'Doğru bunca zaman uzaktan, içimde yaşattım aşkımı ama bu sadece onu çok daha iyi gözlemlememi, çok daha iyi tanımamı ve anlamamı sağladı'

'Elbette o kadar iyi anlıyorsun ki, sırf intikam için seni kullandığının farkında değilsin' diye karşılık verdi Yiğit alay ederek.

Nil sakinliğini korumaya, alttan almaya çalışıyorsa da sabrını kaybetmesi an meselesiydi.

'Bu konu seni neden bu kadar çok ilgilendiriyor? Neden babam ile aranızda sıradan bir iş ilişkisi yok? Neden sürekli beni takip ediyorsun? Neden?' derken sorgulayan bakışlarını genç adamdan ayırmıyordu.

Sahi neden? Neden bu kadar dert ediyorum senin gibi bir yeniyetmeyi diye düşündü Yiğit. Bu soruların cevabını bilmiyordu ve açıkçası öğrenmek de

istemiyordu. Her zaman olduğu gibi alaycılığa sığınarak konuyu dağıtmayı tercih etti.

'Gerçekten aşıksın bu adama değil mi? Yani bu denli ateşli biçimde savunduğuna göre…'

Nil Yiğit'in nihayet kendini anlamaya başladığını düşünerek umutlanmış heyecanla başını sallamıştı. 'Evet hem de ilk gördüğümden beri!'

Yiğit başını hafifçe yana eğip ona bir süre baktı. İkisi de hiç konuşmadan öylece kaldılar. Sonunda dayanamayıp sessizliği bozan Nil olmuştu.

'O halde gitmeme izin vereceksin ve babama bundan bahsetmeyeceksin değil mi?'

Yiğit dudaklarını büzüp bir süre daha düşündükten sıcak bir tebessümle karşılık verdi 'Hiç sanmıyorum tatlım'

Nil hışımla ayağa kalktı. Farkında olmadan ellerini iki yanda yumruk yapmıştı. Öfkeden al al olmuş yanakları ve dağılmış saçları ile öylesine baştan çıkarıcı görünüyordu ki, bu halde Murat'ın karşısına çıkarsa bu gece elinden kurtulamayacağı açık diye düşündü Yiğit.

Nil burnundan soluyordu 'Sen hayatımda tanıdığım en duygusuz, en kaba, en bencil, en…en…'

'Evet evet biliyorum her şeyin en'leri bende toplanmış. En baştan çıkarıcı, en eğlenceliyi de unutmayalım' dedi göz kırparak.

Nil diyecek söz bulamıyordu. Bir erkek bundan daha aşağılık olabilir miydi? 'Murat'a gidiyorum ve bunu ne sen ne de başkası engelleyemeyecek. Madem aşkım için savaşmam gerekiyor ben de savaşırım o zaman!' diyerek hışımla arkasını dönmüştü ki, Yiğit kolundan yakalayıp onu sertçe çekip koltuğa oturttu. Genç kızı öyle sıkı tutuyordu ki, parmaklarının izi çıkmıştı kolunda.

'Demek çok aşıksın ve aşkın için savaşacaksın. Hepimize aşkının derinliğini ispatlayacaksın öyle mi?' diye sordu buz gibi bir tonla.

Bu sefer kendini korkutmasına izin vermeyecekti Nil. Başını dikleştirip dişlerinin arasından cevap verdi 'Evet!'

'İyi o zaman hemen şimdi başlayabilirsin' dedikten sonra genç kızın ensesinden sıkıca tutup kendine çekti ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Öpüşü her zamankinin aksine sert ve kabaydı. Nil karşı koymaya çalışıyor, zayıf yumruklarını göğsüne savuruyordu. Yine de Yiğit durmamaya kararlıydı. Onu nefessiz kalana kadar gittikçe artan bir yoğunlukla öptü. Sonunda geri çekildiğinde Nil yumruklamayı çoktan kesmiş, gözleri hala kapalıydı. Bir anda kendine gelerek gözlerini açtığında utanç ve öfke ile kızaran yanakları adeta yanıyordu.

‘Bu yaptığın resmen ahlaksızlık. Hiç de herkesin sandığı gibi beyefendi değilsin!’ dedi tükürürcesine.

‘Sen de sandığın kadar aşık değilsin’ diye karşılık verdi Yiğit yüzünde beliren yamuk bir gülümseyişle.

‘Biliyor musun bir gün bunların hepsini sana ödeteceğim. Bir gün yaptığın her şey için pişman olacak, beni tanıdığın güne lanet okuyacaksın’

Genç adam keyifle sırıttı ‘O günü dört gözle bekleyeceğimden emin olabilirsin’

Nil’in evinde tüm bunlar yaşanırken ikisi de aşağıda olanlardan habersizdi. Murat bulunduğu yerden uzun süredir apartmanı gözetliyordu. Nil’in gelmemiş olmasından daha tuhaf olan Eda’nın arabanın yanında bekliyor olmasıydı. Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor ama belki Nil’in planlarını bozar endişesiyle ortaya çıkmak istemiyordu.

Sonunda daha fazla bekleyemeyeceğine karar vererek yolun karşısına geçip, kaldırımın kenarına park etmiş olan arabaya yaklaştı. Onu fark eden Eda’nın gözlerinden pişmanlık açıkça okunuyordu.

‘Murat çok üzgünüm ama gitmelisin. Nil seninle buluşmayacak. Lütfen şansını zorlama her şey çok karıştı zaten’ dedi daha genç adam bir şey sormadan.

Murat çatılmış kaşlarla Eda’ya bakıp sordu. ‘Bu ne demek oluyor?’

Eda derin bir nefes alıp verdi ‘Yiğit geldi ve çevirdiğimiz dolapları öğrendi. Sonra da yukarı çıktı ve Nil’in evden çıkmasına izin vermediğini tahmin ediyorum.

Murat içinde kabaran öfkeyi bastırmak için çaba bile göstermiyordu. ‘Onu ne ilgilendiriyor? Bu adam kendini ne sanıyor?’ derken çenesi kasılmış, elleri yumruk halini almıştı bile.

Eda onu sakinleştirmek için ‘bak biliyorum…’ diye söze başlamıştı ki Murat onu dinlemeyip arkasını döndü ve apartmanın girişine yöneldi. Uzun ve kararlı birkaç adımdan sonra kapıdan girmişti bile. Eda panik olmuş bir halde arkasından koşuyor, bir yandan da konuşuyordu. ‘Lütfen Murat. Bak bu hiç iyi bir fikir değil. Hem Nil’in başı büyük derde girebilir. Hatta belki Antalya’ya dönmek zorunda bile kalabilir’

Ne yazık ki genç kızın sözleri Murat için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kendinden emin bir ifade ile asansörün kapısını açıp adımını attı. Peşinden Eda da girdi ve hiç durmaksızın konuşmaya devam etti.

Nihayet dairenin kapısına vardıklarında onu engelleyemeyeceğini anlayarak, az sonra olabilecekler için iyice endişelenmeye başlamıştı. Ne kadar endişelense de, az sonra olacakları tam olarak kestirebildiği söylenemezdi.

Bağırış, çağırış ve ortaya savrulacak tehditleri düşünmek bile gerilmesine yetiyordu. Ama olaylar tahmininden çok daha farklı gerçekleşmişti.

Nil kapıyı açtığında hayret, korku, suçluluk ve sevinç duyguları arasında gelip gitti. Bir an ne yapacağını bilemedi ama Murat'ın bildiğinden hiç kuşkusu yoktu. Önce Nil'e sıkıca sarılıp sonra salonun kapısına kadar gelip bu sahneye tanık olan Yiğit'e çevirdi bakışlarını.

'Sen kendini ne sanıyorsun?' diye sert bir biçimde çıkıştı Yiğit. 'Ne cüretle buraya gelip…'

Murat Nil'i kollarından bırakıp onun yanına gitti. Tam önünde durup tükürürcesine konuştu.

'Senden de, tavırlarından da hoşlanmıyorum. Özellikle de Nil'in çevresinde olmandan. Neden gidip eskiden olduğu gibi sağa sola kadınlara para saçmıyor ve bizi rahat bırakmıyorsun? Yoksa aniden yaşadığın anlamsız hayattan sıkıldığına mı karar verdin?'

'Benim şu anda tek gördüğüm kıskançlık ve nefret ile bilenmiş bir öfkeye sahip, içi bomboş bir adam! Hayatta sahip olamadığın her şeye sahip olduğum doğru. Buna saygınlık da dahil! Asıl sen neden cehennemin dibine defolup gitmiyorsun? Senin gibi aşağılık bir adamın Nil gibi bir kızın yanına yakışmayacağını sen de çok iyi biliyorsun'

Murat'ın cevabı Yiğit'in yüzünün ortasına inen bir yumruk olmuştu. Olayları korku ile izleyen Nil ve Eda yumruk ile birlikte çığlık atmışlardı. Beklenmeyen yumruk ile sendeleyip düşmemek için son anda kapının kenarına tutunan Yiğit kendini çabucak toparlayıp bir yumruk ile karşılık verdi. Murat'ın gözüne isabet ettiği anda Nil öne fırlayıp onları durdurmaya çalıştı.

'Delirdiniz mi siz? Bu yaptığınız korkunç, lütfen durun artık!' aralarına girdiğinde Yiğit son derece sert bir şekilde emretti. 'Nil geri çekil!'

'Hayır! Burada durup birbirinizin canını yakmanıza izin vermeyeceğim!' diye itiraz ettiğinde bu sefer Murat sinirli bir şekilde bağırdı.

'Nil uzaklaş! Bu adamın ağzının payını çok önceden vermem gerekirdi zaten!'

Kaşla göz arasında iki erkek yine birbirine girmiş, rastgele yumruklarını savuruyor, öldürmek istercesine birbirlerine saldırıyorlardı.

Eda koşup arkadaşını geri çekti. Nil sinirden ve korkudan tir tir titriyordu. Eda'nın da durumu farklı değildi ama arkadaşına destek olabilmek için kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. Sonunda Nil dayanamayıp öfkeyle bağırdı 'Birbirinizi öldürmek istiyorsanız benim için hava hoş! Ama burada durup izleyecek değilim' diyerek kendini dairenin dışına attı.

Merdivenleri koşarak inip sokağa, akşam serinliğine çıktığında tüm yaşananların çirkinliği daha da netleşmişti kafasında. Nereye gittiğini bilmeden öylece koştu, koştu. Ta ki koşamayacak hale gelene kadar. Nihayet durduğunda, iki büklüm eğilmiş karnını tutarak ağlamaya başladı. Hıçkırıklarla sarsılırken, arkadan sarılıp onu rahatlatmaya çalışan yine Eda olmuştu.

Sahilde başı Eda'nın omzuna dayalı vaziyette sessizce ağlayarak ne kadar süre bankta oturduklarını hiç bilmiyordu. Gecenin serinliğinde ürperen bedenini kollarıyla kavradığında, Eda 'artık dönsek iyi olur' dedi yumuşakça.

Nil'in yüzünde acı bir tebessüm belirdi. Dönmek? Nereye dönecekti? Yuva olmaktan çıkmış, kendine konforlu bir esaretten başka bir şey sunmayan evine mi? Kendini bekleyen manzarayı düşünmek bile istemiyordu. Birbirlerini ölesiye dövmüş olabilirlerdi. Üstelik evde hangisinin kendini beklediğini tahmin edemese de, geride kalanın tüm sinirini ondan çıkaracağını biliyordu.

'B-ben y-yap-yapamam' diye kekeledi başını iki yana sallayarak.

Rüzgarın Nil'in yüzüne düşürdüğü bir tutam perçemi, arkadaşı sevgiyle kulağının arkasına sıkıştırdı. 'Yapabilirsin. Yapmak zorundasın. Bütün gece dışarıda kalamayız. Üstelik aceleyle çıkarken ne çanta ne telefon hiçbir şey almadık yanımıza. Başka çaremiz yok. Eve döneriz ondan sonra bir çözüm düşünürüz'

Nil endişeli yüzünü arkadaşına doğru kaldırdı. 'Korkuyorum. Evde beni neyin beklediğini bilmiyorum Eda'

Eda Nil ile ilişkilerinde hep olduğu gibi yine yaşından çok daha olgun ve güçlü görünüyordu. Güven veren bir tebessümle karşılık verdi.

'En kötü ihtimalle seni seven ve kıskanan iki erkek.'

Nil tam ağzını açıp itiraz edecekti ki, arkadaşı elini kaldırıp onu susturdu. 'Ki seni sevip, kıskanmaları yaptıkları hiçbir aptallığın mazereti olamaz. Oldukça bencilce ve umursamaz hareket edip, seni sürekli mutsuzluğa sürüklüyorlar. Bu nedenle şu andan itibaren kendinden emin hayatını kontrol eden bir birey olma zamanın geldi Nil. Bu şekilde daha fazla devam edemezsin. Görmüyor musun? Sen kararsız olduğun müddetçe birileri hayatına ve planlarına hep müdahale edecek. Tek yapman gereken ikisini de hayatından tamamıyla çıkarıp, sadece ve sadece kendine odaklanman'

'Ama Murat…'

'Ama Murat'ı yok bu işin Nil! Hala anlamıyor musun? Murat ile birleşmenin imkanı yok!'

Eda'nın sesinin tonu öylesine yükselmiş ve sertleşmişti ki, Nil'in bir kelime daha söylemeye cesareti yoktu.

Arkasını dönüp bir iki adım uzaklaştığında, 'Ah pardon elbette bir yolu var. Senin Murat ile birleşmenin bir yolu var' dedi Eda aniden fikrini değiştirerek. Nil şaşkın ve umut dolu bir ifade ile arkadaşına baktı. Ne de olsa her zaman mantıklı düşünen ve olaylardan akıllıca sonuçlar çıkaran o değil miydi? Belki de onun göremediği bir çıkış yolu bulmuştu. Ama ne yazık ki Eda konuşmaya başlayınca tüm hevesi balon gibi sönmüştü.

'Aileni reddeder ve Murat ile kaçıp izini kaybettirirsen onunla beraber olabilirsin. Ama bu sefer de mutlu olur musun bilemem.' Tekrar arkadaşının yanına gelerek ellerinden tuttu.

'Lütfen anlamaya çalış böyle bir şey olması mümkün değil. Belki ileride, taşlar yerine oturduğunda, herkes bu denli öfkeli değilken. Ama şimdi ne yaparsan yap sonunda hep üzülen sen olacaksın. Nil…' Hafifçe geri çekilerek başını yana eğdi ve gözlerini yere dikmiş sessizce ağlayan arkadaşına baktı 'Lütfen bu işin ucunu bırak. Bırak her şey olacağına varsın. Tek düşündüğüm senin daha fazla kırılmaman. Henüz 19 yaşındasın. Hayatı tüm güzellikleri ile dolu dolu yaşayacağın bir yaşta, kendine bunu yapma. Bu oyunda tek kaybeden olacak. O da sen olacaksın.'

Nil burnunu çekip, gözyaşları ile buğulanmış bakışlarını arkadaşına kaldırdı 'Ne yapmalıyım?'

Eda gülümsedi 'Senin için doğru olanı. Diğerlerini boş ver. Ve lütfen eve dönebilir miyiz artık? Sadece çok üşümekle kalmadım fena halde çişim de geldi.'

Nil elinde olmadan güldü. 'Keşke senin gibi olabilseydim. Her duruma nasıl da kolay uyum sağlıyorsun'

'Ee ne demiştim? Şartları değiştiremiyorsan oturup kendini hırpalamanın alemi yok. Sen şartlara uyum sağla olsun bitsin' diye karşılık verdi göz kırparak.

Nil pişmanlıkla iç geçirdi. Keşke o kadar kolay olabilseydi diye düşündü. 'Elimde değil. Yani onu kazanmaya o kadar yakındım ki…Her şey…tüm şartlar o aptalın hayatımıza girmesi ile değişti. Ve ben bunu kabullenemiyorum. Keşke onun o kendinden emin sırıtışını suratından sonsuza dek kazımanın bir yolunu bulsam! Keşke onu hayatımıza burnunu soktuğuna pişman edebilsem! Keşke…keşke babam onun gerçek yüzünü görse!'

Eda arkadaşının öfkeyle koyulaşan gözlerindeki intikam arzusunu görünce rahatsız olmuştu. Bu Nil rahat durmayacak ve başını tekrar derde sokacak demekti. Sonsuza dek onun yanında kalamazdı. Yakında Ankara'ya dönmesi gerekecekti. Ne yapıp ne edip, Yiğit gibi bir adamla oyun oynanmayacağını kavramasını sağlamalıydı. Bunun için gerekirse dışarıdan

yardım alacaktı. Nil'i en az kendi kadar seven ve umursayan birinden… Annesinden…

'Tamam işte. Bu da elinde olmayan bir durum ve değiştiremeyeceğin şartlar söz konusu. Boş ver tatlım ya… Görmezden gel adamı. Murat olmayınca o da olmayacaktır hem hayatında. Bir süre kafanı dinlersin. Sık sık Ankara'ya gelirsin. Ben de buraya gelirim. Beraberce atlatırız bu dönemi'

Nil arkadaşına sıkıca sarıldı 'Sen olmasan ne yapardım hiç bilmiyorum'

'Ah ben çok iyi biliyorum. Bütün erkekleri birbirine düşürür peşinde bir sürü kalbi kırık zavallı bırakırdın. Hadi ama sana bir şey olmayacağından eminim. Ben esas diğerleri için üzülüyorum.'

İkisi de bir an için her şeyi unutup gülmeye başlamışlardı ki arkadan sinirli bir ses duyuldu.

'Yiğit Bey sizi bekliyor. Ne kadar süredir sizi aradığımızı biliyor musunuz?' Adamın siniri sadece uzun süredir onları aramaktan değil, aynı zamanda bu iki kızın oyununa gelecek kadar salak olduğu için patronundan bolca azar işitmiş olmasından da kaynaklanıyordu.

Nil hırçın bir şekilde karşılık verdi. 'Aramasaydınız siz de o zaman! Arayın diyen mi oldu?'

'Bana kalsa aramazdım ama dua edin de size acıyan biri var.'

'Ah öyle mi? Kimmiş o? Yiğit Bey hazretleri mi? Onun acıması değil mi bizi bu hallere düşüren. Keşke o acıma duygusunu alıp…' lafını tamamlayamadan Eda onun kolunu hafifçe çekiştirip araya girdi.

'Yiğit Bey'e teşekkür edelim o zaman. Nerde kendisi?' dedi bir yandan da Nil'i arabanın olduğu tarafa sürüklerken.

'Ben o adamın arabasına binmem' diye arkadaşı öfkeyle fısıldayınca, Eda ona hatırlattı 'Şartlara uyum sağlayacaktın hani?'

'İyi de şartlara uyum sağlayınca ona boyun eğmiş olmuyor muyum?'

'Hayır sadece alttan alıyor gibi görünüp istediğini yapıyor olacaksın'

'Off bilmiyorum Eda. Bu işi öğrenebilecek miyim hiç bilmiyorum. Yani şu şartlara uyum sağlama olayını. Adamı her gördüğümde gırtlağını sıkasım geliyor.'

Eda onun koluna girip kulağına fısıldamaya devam etti 'Çok kolay. Bir kez inatlaşmayı ve direnmeyi bıraksan arkası gelir. Hem sen sinirlenmezsen o da seni sinirlendirmeye çalışmaz. Ha bu arada sinir demişken az önce kavga etmiş bir erkekle karşılaşacağını unutma lütfen Nil'

'Yani?'

'Yani mümkün olduğunca ağzını kapalı tut!'

Arabaya bindiklerinde Nil gördüğü manzara karşısında dehşetle içini çekti. Sonra Eda'nın uyarıcı bakışıyla kendini toparlayıp hiçbir şey olmamış gibi yerine yerleşti. Yiğit ön koltukta oturmayı tercih etmişti. Böylece birbirlerini görmeyeceklerdi ki sırf bu bile çok kızgın olduğunun işaretiydi. Ama ya yüzüne ne demeliydi? Kaşı yırtılmış, dudağı patlamış ve yanağı balon gibi şişmişti. Korkunç durumdaydı. Hiç de Yiğit Türkoğlu gibi görünmüyordu. Neyse ki koyu renk camlar içeriyi göstermiyordu. Yoksa onu bu halde görenlerin neler söyleyeceğini tahmin etmek zordu.

Hiç kimse içeriye hakim olan ölüm sessizliğini bozma girişiminde bulunmazken, sonunda dayanamayan yine Nil oldu.

'Bence hastaneye gitmemiz gerek' dedi. Ama karşılığında Yiğit'ten tek kelime gelmedi.

'Yani kaşına baksana. Dikiş atılması gerek bu halde bırakamazsın.'

Yiğit derin bir nefes alıp seslice verdi. Bunun üzerine Eda susması için Nil'in elini hafifçe sıktığında, Nil bu sefer ona dönüp konuştu 'Haksız mıyım Eda? Bu şekilde…'

'Yiğit Bey'in kaşıyla ilgilenecek bir doktor onu evde bekliyor Nil Hanım' diye onu yanıtladı şoför sonunda.

'Ee o zaman neden hemen evine gitmiyor ki?'

Şoför 'Zaten gidiyoruz' dedikten sonra eve varana kadar bir daha konuşmadı.

Nil duyduklarından sonra evlerini çoktan geçtiklerini fark etmişti 'Zaten gidiyor muyuz?

Eda ben evime gitmek istiyorum' diye fısıldadı panik bir halde. 'Ben bu adamın evine gitmem. Onu tanımıyorum bile! Ne diye onda kalacakmışız ki?'

'Sakin ol Nil. Murat bir daha gelebilir diye önlem alıyordur. Sabah döneriz eve. Bir gece kanepede yatarız ne olacak?' dedi Eda arkadaşını sakinleştirmek için ama Nil her geçen dakika daha fazla geriliyordu. Üstelik Yiğit'in hiç konuşmuyor olması da pek hayra alamet değildi.

Nitekim sonunda eve vardıklarında kanepede değil de Eda ile ayrı odalarda yatacaklarını anlayınca Nil'in tedirginliği daha da artmıştı.

Yiğit kendi odasına gitmeden önce durup kızlara şöyle bir baktı ve buz gibi bir tonla açıkladı 'Bu gece daha fazla plan yapmamanız ve olay çıkarmamanız için ayrı odalarda kalacaksınız. Yarın baban gelip seni aldığında ne yapacağına karar verir'

Nil'in ağzı açık kalmıştı 'B-ba-bam mı? Ona anlatmadın değil mi?' deyiverdi sonunda şok olmuş bir halde kıpırdamadan dururken.

Yiğit tek kelime etmeden arkasını dönüp odasının kapısını açtı. Kapıyı tekrar kapatmadan önce başka bir erkeğin şaşkınlıkla 'Aman Allah'ım! Yiğit bu halin ne?' dediğini duydular.

Odalarına doğru giderken Nil kendine gelmiş söyleniyordu 'Babama söylediyse, eğer bütün bu olanları anlattıysa onu kendi ellerimle boğacağım. Murat'ın yarım bıraktığını ben tamamlayacağım!'

Önden yürüyen hizmetçi başını çevirip ona ters ters baktıktan sonra hoşnutsuz bir şekilde odayı işaret etti 'İşte siz orada kalacaksınız'

'Sizin odanız da üst katta' dedi Eda'ya dönerek. Eda gülümseyerek başını salladı. 'Tamam teşekkürler. Çıkarım birazdan'

'Yiğit Bey benim odanıza eşlik etmem konusunda özellikle tembih etti' dedi kadın ifadesiz bir şekilde.

Eda şaşkın bakışlarını Nil'e çevirdiğinde, onun içinde kabarmakta olan fırtınayı sezerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. 'Tamam geliyorum. Zaten yorgunum hemen yatsam iyi olur. İyi geceler' diyerek arkadaşına sarılırken kulağına fısıldadı 'Lütfen Nil kendini daha da zor duruma sokma. Şartlara uyum sağla. Kısa süre sonra biteceğini düşün'

Nil duygusuzca mırıldandı 'Bitmeyecek. Ama benim için endişelenme. Dediğin gibi şartlara uyum sağlayacağım. Bu gece, yarın gece ve hatta her gece… Ta ki şartlar benim istediğim noktaya gelinceye kadar'

Eda telaşla geri çekilip ona baktı 'Bu da ne demek?'

Nil'in yüzünde hüzünlü bir tebessüm belirdi 'Hiç! Sadece öğüdünü dinleyip hayatımın kontrolünü elime alacağım demek. Büyüyeceğim demek. Korkacak bir şey yok. Merak etme başka plan yok, numara yok, çocukça kapris yok'

Bu sözlerin onu rahatlatması gerekiyordu belki ama Eda arkadaşının bir özelliğini çok iyi biliyordu. O da Nil'in öğütleri alıp istediği yöne çekme huyuydu. İsteksizce ondan ayrılıp odasına giderken, içinden yaşanacak birkaç günün çabucak bitivermesi için dua etti.

Saat gece yarısını geçmiş ve kendi de çok bitkin düşmüş olmasına rağmen, Nil'in gözüne uyku girmiyordu. Bir kaç saat önce yaşananlar tekrar tekrar hafızasında canlanıyor, Yiğit'e karşı duyduğu öfke gittikçe artıyordu. Üstelik onca kargaşada yemek yemeye fırsat bile bulamamışlardı. Sözüm ona Murat ile baş başa yiyeceklerdi. Bir kez daha tüm planlarını bozduğu için içinden Yiğit'e lanet okuyarak yatakta doğruldu.

Ayakkabılarını giyecekti ki son anda vazgeçerek eline aldı. Kimsenin onu duymasını istemiyordu. Yavaşça kapıyı açıp başını uzattı, koridorun her iki tarafına da baktıktan sonra dışarı adımını attı. Parmak ucunda aceleyle

merdivenlere vardığında bir gölge kadar sessiz hareket ediyordu. Herkesin çoktan yatmış olduğunu düşünerek rahatlamıştı ki, köşeyi dönünce Yiğit'e çarparak hafif bir çığlık attı.

'Yine mi kaçıyordun? Sanırım bir kızın aklı kaçmakta olunca nerede duracağını bilemiyor' dedi genç adam soğuk ve alaycı bir ifadeyle. Yiğit'in nefesindeki alkolün yoğunluğundan çok içmiş olduğunu anlayan Nil arkadaşının sözlerini hatırladı. Onun üstüne gitmek şu anda yapılacak en akıllıca şey olmazdı. Yine de hemen yumuşayacak değildi.

'Kaçtığım falan yok sadece mutfağı arıyordum. Karnım acıktı' diye söylendi Nil onun yüzüne bakmadan.

'Art niyetli davrandığım için üzgünüm. O halde sana mutfağı göstereyim' derken abartılı bir reverans yaptı. Demek diye düşündü Nil, Yiğit'in bile alkol sınırı varmış ve belli ki bu gece onu çoktan aşmış. Genç adamı sessizce takip ederken, bir an önce atıştıracak bir şeyler alıp odasına çıkmanın planını yapıyordu.

Mutfağa girdiklerinde Yiğit ışığı yakıp ona yüksek taburelerden birine oturmasını işaret etti. Birkaç dolap açıp kapadıktan sonra, bir kutu mısır gevreği bulup bir miktar kaseye boşalttı. Buzdolabından çıkardığı sütü kasenin içine döküp Nil'in önüne koydu. 'Artık idare edeceksin. Sabah düzgün bir kahvaltı edersin' dedi başıyla mısır gevreğini işaret ederek.

Nil gözlerini ondan alamıyordu. Hiçbir zaman Yiğit ile geçinememişlerdi ama yine de çekici bir erkek olduğu gerçeğini inkar edemezdi. Şimdiyse yüzü resmen dağılmıştı. Birden içini bir suçluluk kapladı ve kelimeler kendi kendine ağzından döküldü. 'Özür dilerim. Çok üzgünüm'. İşin komik yanı Yiğit duydukları karşısında gülmüş ve ona inanmamış olsa da, Nil gerçekten üzgündü.

Yiğit dalga geçti 'Yerinde olsam Murat'ı görmeden üzülmezdim.'

Nil ellerini ağzına kapayıp içini çekti 'Yoksa ona bir şey mi oldu?'

'Merak etme prenses, prensin hala yaşıyor ama ondaki hasar benimkinden biraz fazla. Gerçi eminim sen bu duruma üzülüp, keşke beni almaya gelen o olsaydı diye düşünüyorsundur'

Nil başını önüne eğip mırıldandı. 'Ben o hayalden vazgeçtim artık'

Yiğit inanmayan bir ifade ile sordu 'Vazgeçtin mi? Merak ediyorum son birkaç saatte ne değişti de böyle ani fikrin değişti '

Nil başını kaldırıp cesurca karşılık verdi 'Sadece bazen bazı şeyleri zorlamanın anlamı olmadığını anladım. Bu bana ve çevremdekilere zarardan başka bir şey getirmiyor. Şartlar bana uymuyorsa ben şartlara uymalıyım haksız mıyım?'

Yiğit kaşlarını kaldırınca doktorun attığı dikiş hafifçe gerilip rahatsızlık verdi. Bunu fark eden Nil elini tereddütle kaldırıp bir an duraksadı sonra Yiğit'in dikişlerine dokundu.

'Acıyor mu?'diye sordu yumuşak bir şekilde.

'Biraz'

'Sence iz kalacak mı?'

'Umarım kalır ve bana bugün ne büyük bir aptallık ettiğimi hatırlatır' diye karşılık verdi Yiğit alayla karışık.

'Yapmak zorunda değildin. Ne orada olmak ne de o kavgaya karışmak mecburiyetin vardı' derken bir yandan Yiğit'in yüzündeki tüm şişliklere nazikçe dokunuyordu.

Genç adam gözlerini kapatıp Nil'in dokunuşlarının ve tatlı endişesinin tadını çıkardı. 'Elimde değil kurtarılacak bir prenses olduğu zaman içimdeki prens şahlanıyor' diye karşılık verirken Nil'in ılık nefesini yüzünde hissederek gözlerini açtı. Genç kızın gözlerindeki kararlılık içinin arzuyla dolmasına neden olmuştu.

Nil gözlerini ondan ayırmadan tüm ciddiyetiyle sordu 'Peki beni senin elinden kim kurtaracak?'

Yiğit'in sessizliği karşısında, hafifçe güldükten sonra alt dudağını ısırdı. 'Beni kendinden koruyamayacağının farkındasın değil mi? Murat varken seni oyalayacak biri vardı. Şimdi o yokken bakalım bana karşı durabilecek misin?'

Genç adam yavaşça ona doğru eğildiğinde, Nil içinde tuhaf bir zafer hissi duyuyordu. Ta ki Yiğit kulağına şu sözleri fısıldayana kadar 'Mutfaktan çıkarken ışığı kapatmayı unutma…'
Onun gidişini izlerken Nil kendi kendine mırıldandı 'Şartlar sana uymuyorsa…'

Bütün gece gözüne uyku girmediği için sabahın ilk ışıkları ile yatağından kalkıp aşağıya inmeye karar verdi. Acaba Eda uyanmış mıydı? Daha da önemlisi babasının tüm olanlardan haberi var mıydı yoksa Yiğit onu sabah mı arayacaktı? Babasını henüz aramadıysa belki de onu ikna edebilirdi. Bundan sonra uslu duracağına dair yeterince inandırıcı olursa belki de ona son bir şans daha verirdi. Tüm bu soruların cevaplarını yattığı yerden alamazdı. Hem zaten karnı iyice acıkmıştı. Belki mutfakta ona yardımcı olacak birileri vardır umuduyla fazla ses çıkarmamaya özen göstererek aşağıya indi.

Şaşırtıcı biçimde Yiğit ondan önce uyanmış, kahvaltısını ediyordu bile. Elinde tuttuğu çay fincanının üstünden Nil'e şöyle bir baktıktan sonra lafı dolandırmadan söyleyeceğini söyledi.

'Berbat görünüyorsun'

Nil gerilmiş biçimde başını hafifçe geriye atarken eli gayri ihtiyari saçına gitmişti. İçinden keşke önce elimi yüzümü yıkayıp kendime çeki düzen verseydim diye geçirdiyse de, bunu Yiğit'e belli edecek değildi.

'Çok normal! Berbat bir gece geçirdim. Hiç uyumadım ve çok da açım. Bu durumda iyi görünmeyi becerebilecek bir kadın olduğunu sanmıyorum'

Yiğit başını okuduğu gazeteden kaldırmadan karşılık verdi. 'Biliyorum ben de oradaydım hatırlarsan. Ama bu yine de duş alıp temizlenmeme engel olmadı'

'İyi de benim eşyalarım bile yok! Resmen kaçırdın bizi buraya getirirken' diye çıkışırken Nil kollarını iki yana açmıştı.

'Giysi istemen yeterliydi. Eminim burada işine yarayacak bir şeyler vardır' dedi Yiğit ilgisizce.

Nil bu giysilerin kime ait olduğundan adı gibi emindi. Böyle bir şeyi yapmaktansa pislik içinde gezerim daha iyi diye düşünürken birden aklına geldi. Sahi nerdeydi o?

'Ve bu giysiler Tuğba'nın sanırım. O nerde bu arada? Normal şartlarda siyam ikizleri gibi dolanmanız gerekmez mi?'

Yiğit soruyu karşılıksız bırakarak dikkatini okuduğu gazeteye verdi.

Nil sesini yükselterek sorusunu tekrarladı. 'Nerde o?'

Yiğit bir süre daha sessizliğini koruduktan sonra, sanki sıradan bir olaymış gibi mırıldandı

'Gitti'

Genç kız anlamaya çalışıyordu. Tatile mi gitmişti, yoksa kendi evine mi? Ya da hayatından temelli mi çıkmıştı? Birden yorgunluk ve açlık dayanılmaz bir ağırlık olarak çöktü üzerine. Hafifçe sendeleyerek ilerledi ve sandalyelerden birine oturdu. Gözlerini Yiğit'in kahvaltı tabağına dikmiş öylece bakarken genç adam fark ederek sırıttı. Zuhal Hanım'ı çağırmak için seslendi.

'Nil Hanım'a da yiyecek bir şeyler getirir misiniz?' Kadın başını sallayıp salondan çıktığında Nil tekrar konuyu Tuğba'ya getirdi.

'Gitti de ne demek?'

Yiğit sıkılmış olduğunu açıkça belli ederek sesli bir biçimde nefesini verdi. 'Gitti demek'

Nil kaşlarını hayretle kaldırarak 'Yani seni terk etti öyle mi?' diye sordu emin olmak istercesine. Sonra gözlerinde gizleyemediği zevk pırıltılarına tezat oluşturacak şekilde üzgün bir ses tonuyla devam etti. 'Ah bunu duyduğuma çok üzüldüm. Oysa ki ne kadar yakışıyordunuz birbirinize. Ama sanırım suç sende'

Yiğit kaşları çatılmış bir biçimde onu süzdü 'Ve bu kanıya nerden vardın?'

Nil uzanıp genç adamın ekmeğinden bir parça aldı, yine onun bıçağı ile tereyağını ekmeğine sürerken oldukça mümkün olduğunca oyalandı. Sonunda işini bitirince başını kaldırıp yüzünde hain bir ifade ile sırıttı. 'Başkalarının ilişkilerine bu kadar burnunu sokmaktan kendi ilişkini ihmal etmişsindir de ondan. Yani düşünsene son günlerde benimle bu denli zaman geçirdiysen, tüm bu süre boyunca o yalnız kalmış demektir' dedikten sonra lokmayı ağzına atıp keyifle çiğnemeye başladı.

Yiğit'in çenesi kasılmış, ifadesi iyice sertleşmişti. Bunu fark eden Nil arı kovanına çomak soktuğunu bile bile devam etti. 'Olamaz yoksa hayatında ilk kez mi terk ediliyorsun? En azından aşk acısı çekmiyorsun. Ne de olsa sen aşka inanmıyorsun ya… Yine de beni Murat ile ayırmak için gösterdiğin onca çabadan sonra senin de bir şeylerden ödün verdiğini görmek beni rahatlattı. Neyse ki bu dünyada adalet varmış.'

Yiğit tek kelime etmeden gazetesini katlayarak yerinden kalktı. Nil gözlerini kocaman açarak masumca sordu. 'Nereye gidiyorsun? Yoksa canını mı sıktım? Çok özür dilerim. Lütfen kal ve kahvaltını bitir söz konuşmam bir daha'

Genç adam onu bir süre süzdükten sonra mesafeli bir nezaketle karşılık verdi. 'Önemli değil zaten kahvaltımı bitirmiştim. Hem yapmam gereken bir telefon görüşmesi var. Dün akşamdan beri bekletiyordum artık zamanı geldi'

Bunu duyduğunda ağzına attığı ikinci lokma adeta Nil'in boğazına takıldı. Güçlükle öksürmeye başladığında Yiğit sahte bir ilgi ile hafifçe sırtına vurdu. 'İyi misin? Biraz su iç istersen'

Kahretsin tamamıyla unutmuşum diye düşündü. Onu açığından vurmaya o kadar kaptırmışım ki, buraya gelirkenki amacımı unuttum. Onunla iyi geçinip, ikna edecektim. Şimdi söylediklerimden sonra…

Tam Yiğit dönüp gidecekti ki, koluna yapışıp onu durdurdu. 'Lütfen gitme! Konuşmamız gerek'

Nil'in tüm paniğine rağmen Yiğit son derece sakin görünüyordu. 'Hangi konuda?' dedi neşeli bir şekilde sanki bilmiyormuş gibi.

'Babam… şey yani onu araman ile ilgili…'

Yiğit genç kızın endişesi ile eğlenmeye karar vermiş, konuyu anlamamakta ısrar ediyordu.

'Bu konuda konuşulacak ne olabilir ki? Ben babanı sık sık ararım'

'Of lütfen ne demek istediğimi anlıyorsun. Dün gece hakkında… Babama söylemesen olmaz mı?'

Yiğit kollarını göğsünde kavuşturup, ciddi bir şekilde bu konuyu düşünüyormuş gibi yaptı. Tek elini kaldırıp önce çenesini sonra da şakağını

kaşıdı. 'Benden ne istediğinin farkında mısın? Yani babana yalan söylersem ben ne tür bir arkadaş olurum ki?'

Nil dayanamayıp patladı 'Kes şunu! Sen babamın arkadaşı falan değilsin!'

İçeri giren Zuhal Hanım ikisinin de bir süre sessiz kalmasına neden oldu. Kadın işini bitirip odadan çıktığında Nil de ayağa kalkıp Yiğit'in karşısında durarak aklından geçenleri söylemeye devam etti.

'Bu işin babamla ilgisi yok. Neden bu oyuna son vermiyorsun? Sanki tek derdin beni korumak ve ona karşı arkadaşlık sorumluluğunu yerine getirmekmiş gibi…'

Yiğit 'Ama öyle…' diye inat etmeye niyetlenmişti ki, beklenmedik bir biçimde Nil'in öpücüğü onu susturdu. Genç kız ayak parmakları üzerinde yükselip, ürkek bir cesaretle dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Yiğit onun beklentisine karşılık vermekte geç kalmamıştı. Nil'in başlattığı beceriksiz hamle onun tecrübeli kollarında her zamanki yoğunluğuna ulaşmış, sonunda her ikisi de bir kez daha anın büyüsüne kapılmışlardı.

Sonunda ayrıldıklarında Nil'in yüzünde kendinin bile farkında olmadığı baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. 'Bu konunun babamla ilgisi yok. Bu ikimizin arasında. Neden biz kendimiz çözmüyoruz?'

Yiğit kendini geri çekip ondan uzaklaştı. 'Neden bahsettiğinin farkında mısın?'

Neden bahsettiğinin farkında değildi. Tek yapmaya çalıştığı onu oyalamak, zaman kazanmak ve zaafını, eğer varsa tabii, kullanmaktı. Eda'nın dediği doğruysa Yiğit ona karşı boş değildi ve belki de bir şekilde bu durumu lehine çevirebilirdi. Şimdiye kadar ona olan ilgisi sürekli olarak Nil'in başına dert açmıştı. Neden bundan sonra avantaj olarak kullanmayacaktı ki? Hem bunda kötü bir şey yoktu. Tıpkı Eda'nın da dediği gibi şartlara uyum sağlıyor, çocuk gibi mızmızlanmak yerine kadın gibi elinde bulunan kozları değerlendiriyordu. Harika diye geçirdi içinden. Kendimi şimdiden ne istediğini bilen bir kadın gibi güçlü, karşı konulmaz hissediyorum.

'Elbette farkındayım' dedi ona doğru bir adım atıp aradaki mesafeyi tekrar kapatarak.

Yiğit onu uzun saniyeler boyunca sessizce süzdü. Nil enine boyuna ölçülüp biçiliyor, değeri tartılıyormuş gibi hissederek huzursuzlandı. Sanki genç adam teklifinin yeterince değerli olup olmadığını hesaplıyordu.

Bu süre zarfında Yiğit'in tek düşündüğü ise, bu küçük şeytanın ne işler peşinde olduğunu çözmekti. Daha düne kadar Murat'a olan aşkından ailesini karşısına almaya hazırken şimdi aniden kendine cüretkar bir teklifte bulunuyordu. Muhtemelen tam olarak ne teklif ettiğinin farkında bile değildi. Peki karşılığında ne almayı planlıyordu?

‘Bana kalırsa’ dedi Yiğit sonunda kollarını göğsünde kavuşturarak ‘sen daha kedi olmadan fare yakalamanın derdindesin. Teklifin için teşekkür ederim çok gururlandım ama ne yazık ki geri çevirmek durumundayım.’

‘Neden?!’ diye atıldı Nil heyecanla. Ne istediğini bilen kararlı kadın çizgisinden şaşıp, panik halde çaresiz bir çocuğa dönüşmeye başladığını fark ederek kendini toparlamaya çalıştı. Derin bir nefes alıp sakin bir şekilde devam etti. ‘Neden? Bunca zaman beni öpüp durdun. Demek ki benden hoşlanıyorsun. Şimdi neden kaçıyorsun benden?’

‘Çünkü bana vermek istediğin şeyin ne olduğunu sen de bilmiyorsun ve ben bu kadar büyük bir sorumluluğun altına giremem prenses’

‘Bana prenses deyip durma. Baksana bana!’ derken ellerini açmış kendini gösteriyordu. ‘Ben de diğerleri kadar kadınım. Sizin gözünüzde çocuk olabilirim ama başka erkekler öyle düşünmüyor’

Yiğit’in yüzünde alaycı bir gülüş belirdi ‘Demek başka erkeklerle de bu konuyu tartıştın? Bakıyorum da epey kafayı takmışsın kadın olma konusuna. Oysa ben bir tek Murat var aklında sanıyordum’

Nil’in içindeki çocuğun omuzları çökmüş, çoktan pes etmeye hazırdı. Ama o bir kadının bu şekilde küçümsenmeyi karşılıksız bırakmayacağını düşünerek azimle fikrini savunuyordu. Küçük inatçı çenesini kaldırıp, karşısındaki erkeğe tepeden baktı. ‘Murat’tan vazgeçmedim. Vazgeçmek zorunda bırakıldım. Ama o yok diye hayata küsecek değilim. Aynı şekilde sen de vazgeçilmez değilsin. Baksana Tuğba vazgeçmiş bile! Öyle ya da böyle istediğim olacak.’

‘Kararın buysa kim karışabilir ki? Ne de olsa sen artık bir yetişkinsin. Koskocaman 19 yaşında bir kızsın’

‘Aynen öyle!’ diye onayladı Nil omuzlarını iyice dikleştirerek.

Yiğit ona gülümseyerek arkasını döndüğü an Nil’in omuzları çaresizlikle tekrar düştü. ‘Babamı aramayacaksın değil mi?’ diye sordu rica eder bir tonda.

Yiğit başını iki yana sallarken gülüyordu. Nil yüzünü göremediği için bu hareketi ricasını ret olarak algılayarak yalvardı. ‘Lütfen lütfen arama onu. Ne istersen yaparım’

Yiğit arkasını dönüp ona ciddi bir ifadeyle baktı ‘Asla ama asla bir erkeğe bu cümleyi söyleme Nil. Herkes benim kadar kontrollü olamayabilir. Senden hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Sadece daha fazla plan yapmadan usluca otur. Babanı bugün aramayacağım. Ama bu hiç aramayacağım anlamına gelmiyor’

Nil minnettar bir ifadeyle ona bakıp gülümsedi ‘Teşekkürler. Eve dönebilir miyim?’

‘Bugün değil’

‘Ama neden?’

‘Ev biraz hasar görmüş, komşular da rahatsız olmuş olabilir. Onlara bir iki gün tanısak iyi olur. Bu arada ev de derlenip toparlanır.’

Nil yüzünde boş bir ifadeyle ona baktı. ‘Derlenip toparlanmak? Hasar mı? Tam olarak ne kadar hasardan bahsediyoruz.’

Yiğit sevimli bir ifade takınarak gülümsedi ‘Farz edelim ki evi baştan dekore ediyorsun’

Genç kız hayretle gözlerini açarken derin bir iç çekti. Bunu gören Yiğit elinde olmadan güldü. ‘Sence yüzümün bu hali almasına kolay izin verir miydim? Kısa bir süre için Eda ve sen misafirim olursunuz. Bu arada Murat da sana ulaşamaz.’ dedikten sonra konunun daha fazla uzamasına izin vermeden arkasını dönüp, salonu terk etti.

Nil tek başına kaldığında sandalyesine çöküp az önce konuştuklarını kafasında evirip çevirmeye başladı. Her şey karman çorman olmuştu. Hafızasında yer eden en çarpıcı noktalar şunlardı:

1.Evi ciddi hasara uğramıştı.

2.Burada mahsur kalmışlardı.

3.Yiğit onu reddetmişti.

Aman Allah’ım diye düşündü. Az önce babamdan olayları saklaması karşılığında Yiğit’e her şeyimi teklif ettim ve o elinin tersiyle itti. Hem de Tuğba’dan ayrılmış olmasına rağmen! Ben nasıl bu denli salak olabildim? Ve bu adam benden azıcık da olsa hoşlanmıyor mu?! Yani aslında ben onu cazibemle ikna falan etmiş değilim. Sadece evimi kırıp döktüğü ve bana borçlu olduğu için babamı aramamış! Of ya şu kadın olmak ve kontrolü elinde tutmak olayı da ne zormuş! Hiç de göründüğü gibi değil! Gelir gelmez bu konuyu Eda ile konuşacağım. Ne de olsa o bir kadın ve kontrolü elinde tutuyor. Yani en azından beni kontrol ettiği kesin. Belki Barış’ı da kontrol ediyordur. Yoksa Burak mıydı? Off basit bir ismi bile aklımda tutamıyorum. Kontrolü nasıl elimde tutacağım?!

Tam o sırada Eda salona girmiş ona neşeyle gülümsüyordu. ‘Günaydın. Nasılsın bu sabah bakalım?’ Nil derhal yerinden fırlayıp arkadaşının yanına gitti kolundan tuttuğu gibi çekiştirerek sandalyeye oturttu.

‘Seninle acilen konuşmam gerek!’

Eda endişelenmişti. Merakla kaşlarını çattı ‘Neler oluyor? Dün gece bir haltlar mı karıştırdın yoksa?’

‘Hayır, hayır öyle bir şey değil. Bu daha çok karıştıramadığım bir haltla ilgili…’ dedi belli belirsiz bir sıkıntıyla.

‘Dinliyorum’

Utançtan yanakları kızarmıştı. Sesini alçaltarak açıkladı 'Ben kontrolü elime almak istiyorum ama beceremiyorum'

Eda hiçbir şey anlamamıştı. 'Nil'cim daha önce de söyledim. Biraz zaman tanı olaylar yatışınca hayatına müdahale olmayacaktır'

Nil sabırsızca başını iki yana salladı. 'Hayır anlamıyorsun bahsettiğim o değil!' dedikten sonra eğilip arkadaşının kulağına fısıldadığında Eda dehşetle haykırdı 'Sen ona ne teklif ettin?!'

'Of Eda sakin ol. Ne var bu kadar abartacak?' derken soğukkanlı görünmeye çalışıyordu.

'Nil sen ne dediğinin farkında mısın? Sen… bu dediğin…yani planladığın şey kabul edilemez. Sen tamamıyla dengeni kaybettin.'

Genç kız arkadaşının sözlerinden rahatsız olmuş bir şekilde huysuzca arkasına yaslandı.

'Sen değil miydin şartlara uyum sağla diyen?'

Eda ağzı bir karış açık halde başını iki yana salladı. 'Yani sözlerimden çıkardığın tek sonuç bu mu? Ailene yalan söylememeyi, numara çevirmemeyi, işbirliği yapmayı ve Murat konusunu kapatmayı kast ediyordum ben! Gidip de koskoca adamı baştan çıkarmanı değil!'

Nil umursamaz bir şekilde omuz silkti 'İlk gördüğünde öyle demiyordun ama. Hani çok yakışıklıydı, hani karşı konulmazdı, hani bazı erkekler seni istedi mi onları reddetme şansın olmazdı!' dedi alçak sesle hırçın bir şekilde.

Eda ona iyice yaklaşıp aynı hırçınlıkla fısıldadı 'İyi de adam seni istemiş bile değil! Onu ayartmaya çalışan sensin! Sonunda ya kendini küçük düşürecek ya da acı çekeceksin. Hem adam babanın arkadaşı!'

Nil dalga geçti 'Ah ne arkadaş ama! Bulduğu her fırsatta beni öpüp durdu'

Eda hayretle gözlerini açtı 'Neden bahsediyorsun sen?'

Nil daha önce bu konudan arkadaşına bahsetmediğini hatırlayınca yüzünde zafer dolu bir ifade belirdi. Aslında öpüşmenin ötesindeydi yaptıkları. 'Öpüşmeye farklı bir boyut kattık diyebilirim.'

'Ve bu ne zaman oldu?' diye sordu Eda şüpheyle.

'İstanbul yolculuğu sırasında'

'Ve sen hemen arkasından Murat ile gizli görüşme planı yapıyordun öyle mi?'

'Bana öyle bakma! Murat'ı istediğimi biliyorsun ama araya hep Yiğit giriyor. Bir şekilde hayatıma burnunu sokup istediği yöne çekiyor. Madem o beni kontrol ediyor ben de onun üzerinde kontrol sahibi olmak istiyorum.'

Eda arkadaşının sözlerini bir süre düşündükten sonra ikna olmamış biçimde başını iki yana salladı. 'Söylediklerin anlamsız. Nereye varacaksın ki? Hem annen öğrenirse…'

‘Öğrenmeyecek! Bunu da öğrenmelerini istemiyorum! Sen bir şey söylemezsen öğrenemezler!’

‘Nil niyetin ne? Yani gerçekten asıl ne başarmayı hedefliyorsun?’

Nil bakışlarını ileride bir noktaya sabitleyip mırıldandı ‘Bana yaşattıklarının aynısını ona yaşatmayı’ Sonra başını çevirip arkadaşına sıcacık bir şekilde gülümsedi. ‘İyi ki buradasın. Sen olmasan ne yapardım?’

Eda sıkıntıyla gözlerini devirdi ‘Muhtemelen bu yaptıklarının aynılarını yapardın. Çünkü benim sana bir nebze akıl aşılayabildiğimden şüpheliyim’

Nil bu sözler karşısında kıkırdadı. ‘Evet biliyorum çok fazla soruna yol açtım ama söz veriyorum bundan sonra esas eğlence başlıyor.’

Eda endişe dolu gözlerle arkadaşına baktı ‘Ya peki Murat ne olacak? O konuyu kapattın mı?’

Nil tekrar ciddileşmişti ‘Şimdilik. Elbet o konuya da sıra gelecek’

‘Nil Murat’a aşık olduğundan emin misin?’

‘Bu da nerden çıktı şimdi?’

Eda arkadaşının duygularının karmaşıklığı nedeniyle tedirgindi. ‘Bilmem. Ben sadece Yiğit hakkında…’

Nil hırçın bir şekilde onun sözünü kesti. ‘Yiğit’e aşık değilim. Evet belki ona doğru hafif bir çekim duyuyorum ama hoşlandığım bile söylenemez. Ben sadece onunla biraz oynayıp, kendime aşık edip sonra da süründürmeyi planlıyorum.’

Eda sıkıntıyla iç geçirdi. ‘Tuğba bile bunu başaramamışken sen nasıl başaracaksın? Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Ayrıca biraz oynamak da ne demek? Böyle bir adam seni birazla bırakır mı sanıyorsun?’

Nil kendinden emin bir biçimde saçlarını geriye attı ‘Ah o konuyu merak etme. Tuhaf bir biçimde benden uzak durmaya çalışıyor. Sanırım bir tür sorumluluk duyuyor.’

Eda bunun içini rahatlatması gerektiğini bilse de, Nil hiçbir konuda nerede duracağını bilmediğinden bu konuda da sınırı aşabilir diye endişe duyuyordu. Öte yandan akacak kan damarda durmaz diye düşündü. Öyle ya da böyle yaşanması gereken yaşanacaktı. Ya peki bu arada Nil bu adama gerçekten aşık olur ve sonu gelmeyecek bir ilişki içine sürüklenirse? O zaman ne olacaktı? Bunu düşünmek bile istemiyordu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar canlanarak sordu ‘Eve gidelim mi?’

Tüm dikkatini elinde reçel sürmekte olduğu ekmeğe vermiş olan Nil hiç istifini bozmadan karşılık verdi ‘Bir süre burada kalacağız’

‘Ne? Neden?’

Elindeki ekmek parçasını ağzına atan Nil gülümsedi ‘Dairemin baştan dekore edilmesi gerekiyor da…’

Yiğit kahvaltıdan sonra, çalışma odasına çekildiğinde az önce Nil ile aralarında geçen konuşmayı düşünüyordu. Elinde olmadan gülümsediğini fark etti. Bu kız onu gerçekten oyalıyordu. Ömrü boyunca yapmadığı şeyler yapmasına neden oluyordu. Tıpkı bir gece önceki kavga gibi. Tek tesellisi Murat'ın ondan çok daha kötü durumda olmasıydı. Çocukça olsa da, onu fena benzetmiş olduğunu bilmek egosuna iyi gelmişti. Özellikle Tuğba tarafından terk edildikten sonra. Birden yüz hatları gerilmiş, kaşları çatılmıştı. Gerçekten de Nil'in söylediği gibi onu fazlasıyla ihmal ettiği için mi çekip gitmişti? Tuğba hiçbir zaman ilgi konusunda aşırı talepkar olmamıştı. Kendi uğraşları ve işleri vardı her zaman. Bu yüzden onca zaman iyi anlaşmamışlar mıydı? Neden şimdi birden fikrini değiştirmişti? Neden kendisiyle konuşma gereği bile duymadan hayatından sessiz sedasız çekip gitmişti?

Elini saçlarında sıkıntıyla gezdirdi. Bütün bunların cevabı sende ama lanet telefonunu açmıyorsun bile diye kendi kendine söylenirken kapısı çalındı.

'Yiğit Bey biliyorum rahatsız edilmek istemiyorsunuz ama çok tuhaf bir durum söz konusu…' dedi evin hizmetlisi çekimser bir şekilde.

'Hiç zaman kaybetmiyor doğrusu' diye mırıldandıktan sonra Yiğit sabırsız bir şekilde elini salladı 've bu durum nedir? Nil yine bir şey mi yaptı?'

Kadın başını iki yana salladı. 'Hayır. Bir kadın geldi ve ısrarla sizi görmek istiyor'

'Öyle mi? Derdi neymiş?' diye sordu Yiğit merakla kaşlarını kaldırarak. Aşk defteri oldukça kalabalıktı ama hiç kimseden kötü bir şekilde ayrıldığını hatırlamıyordu. Birlikte olduğu kadınlara karşı her zaman nazik ve cömert olmuştu. Hafızasını çabucak tarayarak bu kadının kim olabileceğini çözmeye çalıştı ama Tuğba dışında hiçbir sonuca varamıyordu. Elbette nasıl da düşünememişti! Bu kadın Tuğba'nın arkadaşı olabilirdi.

'Bilmiyorum. İçeri almak istemedim ısrarla sen benim kim olduğumu biliyor musun deyip duruyordu. O sırada Nil Hanım geldi ve kadını içeri buyur etti. Ben de size haber vereyim dedim.'

Yiğit olup biteni anlamak için yerinden kalkıp aceleyle salona gittiğinde gördüğü manzara karşısında afalladı. Bir an bunun gerçek olup olmadığından emin olamayarak onlara öylece baktı.

'Senin gibi güzel bir genç bayanı seçmiş olmasına sevindim. Yiğit hep zevkli bir erkek olmuştur zaten' diyordu kadın elini Nil'in elinin üzerine koymuş hafifçe gülümseyerek.

Nil başını çabucak iki yana salladı 'Hayır hayır siz yanlış anladınız. O beni seçmiş değil ben sadece geçici bir süre için burada kalıyorum. Babam ile arkadaş Yiğit.'

Kadın gözlerini Nil'e dikip onu bir süre süzdükten sonra gülümseyerek göz kırptı. 'Eh o zaman şimdiye kadar olmadıysa bundan sonra olacaktır. Tüm kız arkadaşları arasında en farklı olan sensin. Benim oğlum bunu ayırt edecek kadar…'

'Ama Yiğit senin oğlun değil!' Diyerek sert bir biçimde araya girdi genç adam.

İkisi de aynı anda dönüp sesin geldiği tarafa baktı. Yiğit yanlarına gelirken kadının yüzünde beliren ifadeyi Nil dikkatle takip ediyordu. Bir anneninki kadar şefkatle ve gururla bakıyordu genç adama. Aralarındaki benzerlik de şaşırtıcıydı. Yiğit'e ve bu kadına bakan her hangi biri aralarındaki kan bağından şüphe etmezdi.

'Merhaba Yiğit' dedi kadın çekimser bir gülümsemeyle. Onun yumuşak yaklaşımına genç adam yine sert bir şekilde karşılık verdi.

'Ne işin var? Neden geldin?'

Kadın ağzını açtı ama bir an ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi öylece kaldı. Sonunda 'seni özledim' çıkıverdi umutla kıvrılan dudaklarından.

Yiğit'in yüzünde alaycı bir gülüş belirdi. 'Doğrudur ne de olsa otuz yıl geçti aradan. Demek aniden özlediğine karar verdin ve geldin. Ama ben seni özlemedim ve varlığın keyfimi kaçırıyor. Lütfen gider misin?'

Nil duyduklarına inanamayarak derin bir iç çekti. Hayretle açılmış gözlerini ona dikti. Bu adam ne yapıyordu böyle? Bu son derece tatlı ve nazik kadını, yani annesini evinden kovuyor olamazdı.

'Konuşmamız gerek. Beni dinlemelisin. Biliyorum kızgınsın…'

Yiğit öfkeyle kükredi 'Biliyorsun demek! Kızgınım öyle mi? Sana kızacak kadar seni önemsediğimi de nereden çıkarıyorsun? Ben kızgınlık evresini geçeli çok oldu! Onu nefret ve sonra tiksinti takip etti. Şu anki duygularımı merak ediyorsan sana baktığımda evime izinsiz girmiş ve rahatımı bozan bir kadından başka bir şey görmüyorum! Şimdi lütfen git! Bu konuşma daha fazla çirkinleşmeden gitmeni öneririm.'

Kadın kararlı bir biçimde ayağa kalkıp Yiğit'in gözlerinin içine baktı 'Biliyorum her şey için geç kaldım ama lütfen en azından gerçekleri anlatmama izin ver.

Yiğit nefretle sıkılmış dişlerinin arasından karşılık verdi. 'Yeterince açık konuşamadım galiba. Defol!'

Nil şaşkınlığından sıyrılarak araya girdi. 'Anneni kovuyor musun?' diye sordu kaşlarını kaldırarak. 'Bu çok kaba bir hareket. En azından ne diyeceğini…'

Yiğit gözlerini annesinden ayırmadan sert bir biçimde genç kızı susturdu. 'Seni ilgilendirmez!'

'Elbette beni ilgilendirmez ama bir parça vicdanı olan herkes anneye böyle davranılmayacağını bilir' diye ısrar edince Yiğit bakışlarını ona çevirip buz gibi bir ifade ile tekrar etti.

'Seni ilgilendirmez!'

Nil gayri ihtiyari ellerini beline koyup saldırı pozisyonuna geçtiğinde, genç adam ona alay ederek baktı. Gerçekten bu kızın nerde duracağını bilmeme gibi bir sorunu var diye düşündü. Şimdiye kadar yaptıkları bir derece kabul edilebilirdi ama şu çocuk aklıyla kendine ders vermeye kalkışması, Yiğit'e göre resmen saçmalıktı.

'Öyle mi? Ama sen seni ilgilendirmeyen pek çok konuya burnunu sokuyorsun.'

Yiğit kaşlarını kaldırıp başını hafifçe yana eğdi. 'Bu konuların ne olduğunu sormayacağım bile! Senin saçma sapan gönül meselelerin ile kıyaslanacak türden değil burada bahsi geçen. O yüzden bir iyilik yapıp çeneni kapalı tutarsan çok mutlu olurum. Tabii başarabilirsen!'

Nil hışımla ona doğru bir adım atmıştı ki, ikisi arasındaki konuşmaları sessizce izleyen, Yiğit'in annesi Hülya Hanım koluna yapışıp onu durdurdu. Tatlı bir ses tonuyla ortamı yatıştırmaya çalışıyordu.

'Lütfen konuyu uzatmayalım. Ben de gidecektim zaten. Daha sonra tekrar konuşuruz'

'Daha sonrası yok bunun!' diye kararlı bir şekilde kestirip atan Yiğit'e karşın Nil Hülya Hanım'a bakıp gülümsedi.

'Sizi daha sonra görmeyi çok isterim. Eminim bana anlatacak çok renkli hikayeleriniz vardır.'

'Nil!' diyen Yiğit'i duymazdan gelerek genç kız devam etti. 'Size numaramı verirsem beni ararsınız değil mi?'

Hülya Hanım olayın büyümesinden endişe ederek oğluna kaçamak bir bakış attıktan sonra çantasını alıp gitmeye hazırlandı. Her ne kadar Nil'in inatçılığını sevimli bulduysa da, oğlunun öfkesi göz ardı edilecek gibi değildi. Salondan dışarı çıkarken genç kız ona eşlik ediyordu.

Kapıya kadar geçirip, telefon numarasını da verdikten sonra geri döndüğünde Yiğit'in onu ayakta beklediğini gördü. Belli ki oturamayacak kadar kızgın diye düşündü. Ama bu düşüncenin onu endişelendirmesine fırsat vermeyecekti. En sonunda genç adamın zayıf noktasını bulmuştu.

Üzerinde espri yapamayacak kadar ciddiye aldığı hayatındaki tek konu buydu ve nedenini deli gibi merak ediyordu. Annesi olduğunu bile bilmiyordu. Yani elbette bir annesi olmalıydı ama nedense Yiğit'i hep yapayalnız, kimsesi olmayan, kimseye ihtiyaç duymayan, dünyayı avucunun içinde tutan bir erkek olarak düşünmüştü. Ama demek ki, görünen buzdağının su üzerindeki kısmıydı.

'Ne kadar hoş bir annen var' dedi olayın hassasiyetinin farkında değilmişçesine. 'Çok tatlı ve nazik bir bayan ama sen çok kabaydın'

Yiğit bu konuda lafı dolandıracak ya da espri yapacak sabrı kendinde görmediğinden direk konuya girdi. 'Annemle görüşmeyeceksin! Hayatıma burnunu sokmayacaksın ve bu konuda konuşmayacaksın! Anladın mı?'

Nil bir an tokat yemişçesine afalladı. Yiğit daha önceden hiçbir koşulda kendi ile bu şekilde sert ve buyuran bir tonla konuşmamıştı. Yanaklarının yanmaya başladığını hissediyordu. Bu hiç de iyi değildi. Çünkü içinde patlamaya hazır bir öfke biriktirmişti son zamanlarda. Şimdi Yiğit'in bu sözleri fitili ateşleyen bir etki yaratmıştı adeta.

'Sen' diye başladı başını geriye atıp karşısındaki erkeğe küçümseyen bakışlarla. 'Sen kim oluyorsun da bana böyle bir şey söyleyebiliyorsun? Hayatıma bu denli müdahale ettikten sonra hem de! Nasıl? Başkalarının senin işine burnunu sokmaları hoş olmuyormuş değil mi?'

Yiğit onu dinlemeyeceğini göstermek için yanından geçip gitmeye hazırlanırken kuru bir sesle mırıldandı. 'Yine Murat'a karşı olmayan aşkından bahsetmeyeceksin umarım. Cidden bu konudan sıkıldım…'

Nil hışımla koluna yapışıp onu durdurdu. 'Sen kimsin de aşktan bahsediyorsun? Hayatında kimseyi gerçek anlamda sevmeyi becerememiş, duygusal anlamda özürlü birisin. Kimseyi sevemezsin sen! Anneni bile!'

Yiğit başını eğip, Nil'in kolunu kavramış olan eline baktıktan sonra soğuk bir şekilde karşılık verdi. 'Söyleyeceklerin bittiyse bırakır mısın?'

Nil onu öyle hızlı itti ki, genç adam hafifçe geri sendeledi.

'Bitmedi! Ama seninle konuşmanın duvarla konuşmaktan farkı yok. İstediğini duyuyor, söylenenlerin çok azına cevap veriyor ve sadece bildiğini okuyorsun! Tuğba'nın seni terk etmesine şaşırmamalı!' dedikten sonra Yiğit'in konuşmasına fırsat vermeden arkasını dönüp aceleyle odayı terk etti.

Aradan geçen iki saat boyunca odasında hiç durmadan söylenip durmuştu Nil. Sonunda Eda annesini araması gerektiğini hatırlatarak dikkatini başka yöne çekmeyi başarmıştı. Şimdi elinde cep telefonu annesine ev telefonunun bozulduğunu anlatırken Nil camın önünde duruyordu. Yiğit'in arabaya bindiğini görünce telaşla görüşmeyi sonlandırmaya karar verdi.

‘Tamam anneciğim. Bir iki güne sorun çözülmüş olur sanırım. Bu arada bana cep telefonundan istediğin zaman ulaşabilirsin. Kendinize iyi bakın. Öpüyorum herkesi’ dedikten sonra telefonu kapatıp arkasını döndüğünde yüzünden heyecanı okunuyordu.

‘Haydi gel’ dedi yatağın üzerinde oturmuş olan Eda’nın elinden tutarak. Arkadaşı ayağa kalkmak konusunda direniyordu. ‘Nereye gidiyoruz ki?’

‘Az sonra görürsün. Lütfen uzatma. Acele etmemiz gerekli tam olarak ne kadar vaktimiz var bilmiyorum’ dedi Nil Eda’nın elini bırakmadan. Koridorda ilerlerken alçak sesle açıklamaya başladı.

‘Bu sabah Yiğit’i daha önceden görmediğim kadar sinirli ve soğuk gördüm. Annesi ile aralarında ne olduğunu çok merak ediyorum. Ve az önce evden çıktı. Yani çalışma odasına gidip etrafa biraz göz gezdirebiliriz’ dediğinde Eda aniden durup elini sertçe onun elinden çekip kurtardı.

‘Hayır! Ben gelmiyorum!’ diye karşılık verdi suratını asarak. ‘Bu sefer seninle suç birliği yapmayacağım.’ Tam Nil ağzını açıp açıklayacaktı ki arkadaşı elini kaldırıp onu susturdu.

‘Hayır! Geçerli nedenini bilmek istemiyorum. Zaten yaptığın her şeyin nedeni aynı değil mi?’

‘Ama ben…’

‘Ama sen ne Nil? Sana çocuk gibi davranılmasından mı bahsedeceksin? Yoksa Murat’a olan aşkından mı? Büyümek istediğinden mi? Tek yaptığın şımarıklıkların için mazeret uydurmak. Şu haline baksana! Bize baksana! Nerelere geldik inatçılığınla… Murat başından beri yanlış seçimdi. Sana anlatmaya çalıştım. Şimdi ne onunla berabersin ne de o Gamze ile. Babanın güvenini sarstın. Yiğit ile Tuğba’nın arasını bozdun. Beni tüm bunlara alet ettin. Ne içindi tüm bunlar? Hepsi Murat için miydi? Çünkü kusura bakma ama ben ona aşık olduğundan da emin değilim artık!’

Nil duydukları karşısında afallamıştı. Ama ona en çok dokunan Murat’a olan aşkının en yakın dostu tarafından sorgulanmasıydı. ‘Bunu nasıl söylersin? Hem de sen! Beni herkesten iyi tanıyan’ derken sesinde sitem vardı.

‘Haklısın! Tam da bu nedenle bunu söylüyorum. Seni herkesten iyi tanıdığım için. Nil sen çocukluğundan beri hep böyleydin’

‘Nasıl?’

Eda ellerini iki yana açıp, başını salladı. ‘Böyle işte… Kafasına bir şeyi taktığında sınırlarını asla bilmeyen, istediğini elde edene kadar pes etmeyen’

Nil saçlarını omuzlarından geriye savurup, başını hafifçe geriye attı. ‘Pes etmeyen biri olmanın nesi kötü?’

Eda acı bir biçimde güldü. 'Hala anlamıyorsun değil mi? Şu anda içinde bulunduğumuz durumun nesi iyi? Bazen işin ucunu bırakmalısın Nil. Bazen geri çekilip, olayların kendi doğrultusunu bulmasına izin vermelisin. Bazen Nil… evet…bazen kaybettiğini kabul etmelisin. Ve bunu kabullenmenin de incelikleri olduğunu bilmelisin.'

Nil sessizce bir süre arkadaşını süzdü. Tek eli belinde öylece bekledi. Uzun saniyeler boyunca cevap vermedi. Sonunda konuşmaya başladığında omuzları düşmüş, kararlılığı yerini hayal kırıklığına bırakmıştı.

'Haklısın seni de bir sürü olayın içine sürükledim. Herkesin güvenini sarstım. Ben sadece Yiğit'in annesi ile sorununun ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.'

'Ama bilmeni isteseydi anlatırdı. Demek ki kendi için hassas bir konu. Odasına sızıp gizlice bilgi toplamak benim yapmaktan gurur duyacağım türde bir hareket değil doğrusu. Çok merak ediyorsan geldiğinde tekrar sorarsın. Ama ben olsam bu konuya burnumu sokmazdım'

Nil utançla karışık bir çekingenlikle başını öne eğmiş, ayağının ucunu halının desenleri üzerinde gezdiriyordu. 'Özür dilerim. Bana çok kızgın mısın?'

Eda seslice nefes alıp verirken gözlerini devirdi. 'Sana uzun süre kızgın kalamayacağımı gayet iyi biliyorsun. Lütfen burada kalacağımız bir iki günü mümkün olduğunca sorunsuz geçirelim. Yiğit'i de hayatını da boş ver. Onu kontrol etmek fikrinden de vazgeç. Bunu yapamayacağını ikimiz de çok iyi biliyoruz.'

Nil'in tek omuzu kalkıp indi. 'Öyle olsun… Zaten bu sabah onu öyle kızgın görünce içimde onu daha fazla sinirlendirmek için istek de kalmadı. Biliyorsun bazen çok kaba olabiliyor'

Eda gülümseyerek elini arkadaşının omzuna attı. 'Bunu söyleyebilecek son kişinin sen olduğunu düşünüyorum. Onca yaptığından sonra adamı birazcık çileden çıkarmış olabilirsin sence de öyle değil mi? Hadi odaya dönelim.'

'Sen git ben okuyacak bir şeyler var mı soracağım. Bana öyle bakma! Söz verdimi tutarım. Sana iş çevirmeyeceğime dair söz verdim. İstersen sen de gelebilirsin.'

'Gerek yok. Ne de olsa söz verdin ve sen sözlerine sadıksındır' dedi Eda göz kırparak.

Nil arkasını dönüp koridorda yürürken verdiği sözü bozmadan nasıl esnetebileceğini düşünüyordu. Salona geldiğinde eşyaların tozunu alan hizmetçiyi görünce ne yapacağını bulmuştu.

'Kolay gelsin' dedi tüm sevimliliğiyle. 'Okuyacak bir şeyler arıyordum da… Nerede bulabilirim acaba?'

Kadın Nil'e şöyle bir bakıp, ciddi bir ifade ile karşılık verdi. 'Yiğit Bey'in odasında kitaplar var ama ilginizi çeker mi bilemem'

'Ooo tabi eminim çok ilginç şeyler vardır' diye atıldı heyecanla.

Tamam işte onun odasındayım ve sözümü de tutmamış değilim. Yani Eda'ya gizlice sızmayacağım dedim değil mi? İşte açık bir şekilde içeri girdim. Bakalım ne tür kitaplar okuyormuş diye mırıldanarak raflardaki kitaplara göz gezdirmeye başladı.

Evin kapısının açılışını ve Yiğit'in sesini duyduğunda aradan iki saat geçmiş olduğunu fark ederek şaşırdı. Her ne kadar gizli bir şey yapmadığını kendine hatırlatıp dursa da, heyecandan kalbi deli gibi çarpıyordu. Yiğit'e yakalanmamalıydı. Fotoğraf albümlerini aceleyle yerine koyup odayı terk etti. Yukarı çıkarken merdivenlerde Yiğit ile karşılaşınca elinde olmadan içini suçluluk kaplamıştı.

Kısaca başı ile selam vererek odasına çıkmaya niyetlenmişken, Yiğit onu durdurdu.

'Benimle küs müsün?' diye sordu her zamanki umursamaz havasına bürünerek.

'Yoo değilim onu da nereden çıkardın?'

Yiğit ona bakıp gülümsedi 'Biliyorum bu sabah biraz fazla sert davrandım. Ama uykusuz bir gece geçirmiştim ve neden olduğunu biliyorsun'

Nil onun özellikle annesine değinmediğini fark etmişti. Onu sinirlendiren esas nedeni söylemekten kaçınıyordu. Sanki tüm öfkesinin temelinde Hülya Hanım'ın ani ziyareti yatmıyormuş gibi… Ama neden diye düşündü Nil. Neden ondan bu kadar nefret ediyor? Neden albümdeki fotoğrafların çoğunda annesi yok?

Yiğit'in bebeklik ve çocukluğunun ilk yıllarında çekilmiş fotoğraflarında annesi onu sevgiyle kucaklamışken, sonraki resimlerin hiçbirinde yoktu. Üstelik Yiğit de artık gülmüyordu. Tuhaf bir biçimde babası da resimlere pek dahil olmamıştı. Küçük, oldukça ürkmüş görünen çocuk sonra genç, yakışıklı bir erkeğe dönüşmüştü. Delikanlılığa adım atmasıyla beraber şimdi bile dudaklarından hiç eksik olmayan o alaycı gülüş yerleşmişti yüzüne. Artık kendinden emin, ne istediğini bilen ve istediğini alan bir erkeğe dönüşmüştü. Ama tüm bunlar annesi ile aralarındaki sorunu açıklamıyordu. Annesi ile babasının ayrılmış olduğu açıktı ama yine de, bunca yıldan sonra hala her şeyden annesini sorumlu tutuyor olamazdı değil mi?

'Sorun değil. Ben de başına fazlasıyla dert açtım. Üzgünüm. Ne yaptığımı bilmiyordum, iyice saçmaladım. Bundan sonra daha dikkatli hareket

edeceğimden emin olabilirsin. Yaptıklarım ve söylediklerim için pişmanım' derken bir yanı hala tüm olanların suçunu Yiğit'e yüklüyordu.

'Her şey için mi pişmansın?' diye sordu Yiğit, Nil'in heyecanlanmasına neden olacak kadar çekici bir gülümsemeyle.

Hafifçe yutkunduktan sonra 'Evet' dedi kısaca.

'Yazık! Oysa ki ben dün gece söylediklerini düşünüyordum da…'

Genç kız kaşlarını kaldırıp, başını hafifçe yana eğdi 'Eee?'

'Belki de o şekilde tepki vermemeliydim. Hoş değildi biliyorum. Üzgünüm. Yani seni öylece terslemem…'

'Ooo… En çok da o bölüm ile ilgili saçmaladım. Yani bana bir baksana daha çok gencim değil mi? Ne dediğimi bilmediğim ortada. Sen dediklerimi unut bence'

Yiğit bir iki basamak çıkınca Nil ile yüz yüze gelmişti. 'Unutulacak gibi değil ama. Çok çarpıcı sözlerdi' dedi göz kırparak.

Nil hafifçe kızarmıştı. Gerçekten o sözleri söylerken ne düşünüyordum ki? diye düşündü.

'Ben…eee…şey…dün gece çok sarsıldım…sanırım dengem bozuldu.' dedikten sonra birkaç sefer yutkundu. 'Sana söylediklerimi hiç söylemediğimi farz edemez miyiz?'

Yiğit'in içtenlikle gülümsedi 'Hiç sanmıyorum. Çünkü sözlerin benim bir gerçeği fark etmemi sağladı. Sayende son zamanlarda Tuğba'ya karşı ne kadar haksız davrandığımı anladım. Ve onu tekrar aradım. Tabii telefona yine o çıkmadı ama bu sefer duygularımı o kadar net ve içten aktardım ki, sonunda benimle konuşmayı kabul etti. Onunla görüşmeden geliyorum. Yüzümün bu halinin bir işe yarayacağını hiç düşünmezdim doğrusu. Ama beni böyle görmek onu yumuşattı sanırım. Her neyse bu sefer daha ağırdan alacağız. Buraya yerleşmeyecek. Bir süre dışarıda görüşüp birbirimizi daha iyi tanımaya çalışacağız. Ama sana itiraf etmeliyim ki prenses, son birkaç gündür bana yaşattığın tüm sıkıntılara değdi doğrusu'

Nil iyice afallamıştı 'Tuğba mı? Barıştınız mı?'

'Aynen öyle! Sen ne sanmıştın ki?' diye sordu Yiğit kaşlarını kaldırarak

Nil odasında sıkıntıyla bir aşağı bir yukarı dolanırken, bir yandan tırnaklarını kemiriyordu. Arkadaşının halini gören Eda onu bu denli sıkan şeyin ne olduğunu merak ediyor ama kendini yine olmadık planların içinde bulmaktan çekindiği için sormuyordu. Muhtemelen Nil yine evden gizlice kaçmak ya da Murat ile buluşmak üzerine planlar kuruyordu. Daha da kötüsü belki de sözünü tutmayıp Yiğit'in eşyalarını karıştırdı ve bilmemesi gereken bir şey keşfetti. Yiğit gibi nüfuzlu birinin birtakım sırları olması normaldi

elbette ama Nil bu durumda olduğuna göre tahmin ettiğinden çok daha korkunç bir şeyler keşfetmiş olmalıydı. Sonunda dayanamayarak konuyu açtı.

'Tamam sormayacağıma söz vermiştim ama şu haline neyin sebep olduğunu gerçekten merak ediyorum doğrusu?'

Nil'in adımları ansızın durdu, anlatmaya niyetlenmiş gibi ağzını açtı. Ama konuşmak yerine gözlerini kapatıp, sanki kafasındaki düşüncelerden kurtulmak istercesine başını iki yana salladı.

'Hadi Nil anlatsana ne gördün aşağıda? Seni bu denli tedirgin eden çok önemli bir konu olmalı. Bilmemen gereken bir şey öğrendin değil mi? Görmemen gereken bir şeye tanık oldun… Sana söyledim başkasının işine burnunu sokma diye ama beni dinledin mi? Hayır!'

Nil derin bir nefes alıp alçak sesle mırıldandı 'Hiçbir şey görmedim. Sadece birkaç albüme baktım o kadar'

Eda'nın çatılmış kaşları, bu sefer hayretle kalktı 'Ooo…demek önemli bir şey görmedin. O halde neden bu denli sıkıntılısın?'

'Sıkıntılı falan değilim' dedi Nil omuz silkerek. Eda oturduğu yerden kalkıp arkadaşının yanına gitti. Ellerini elleri arasına alarak tutup çevirdi ve tırnaklarını gösterdi. 'O zaman tırnaklarına neden işkence ediyorsun?'

Nil telaşla ellerini çekti. Rahatsızlığını gizlemek istercesine arkadaşına sırtını döndü. 'Ben sadece eve gitmek istiyorum. Burada rahat hissetmiyorum kendimi.'

'Öyle mi? Daha sabah evinin dekorasyona ihtiyacı olduğunu söylüyordun. Ah bir de Yiğit'in kontrolünü…'

'Saçmalama!' diye sesini yükselterek arkadaşının sözünü kesti Nil. 'Öylesine söylenmiş boş laftı onlar. Hem ne diye kontrol edecekmişim onu?'

Eda kollarını göğsünde birleştirip başını hafifçe yana eğdi ve yüzünde ikna olmamış bir ifadeyle arkadaşını süzdü. 'Evet ben de sabah buna benzer şeyler söylemiştim ama senin bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı.'

'Görüyorsun ya demek sandığın gibi birinden girip diğerinden çıkmamış. Kafamın içinde pozisyonunu koruyor' diye karşılık verdi Nil dalga geçercesine.

'Ha ha ha. Esprilerin de yıkıp geçiyor bu akşam. Demek söylemeyeceksin. Tamam öyle olsun nasılsa sabah olmadan çıkar kokusu. Ne de olsa çeneni tutmada pek başarılı olduğun söylenemez'

'Beni rahat bırak tamam mı? Tek yaptığın sürekli eleştirmek!'

Nil'in bu masumane şakaya beklenmedik biçimde sert tepki vermesi Eda'nın iyice meraklanmasına neden olmuştu.

‘Tamam özür dilerim niyetim seni eleştirmek değildi’ diyerek arkadaşının gönlünü almaya çalıştı. Yapılacak en doğru şey onun üstüne gitmemekti. Nasılsa Nil dayanamayıp ona açılacaktı.

‘O zaman yemeğe inelim mi? Ben çok acıktım. Ve sana bir şey söyleyeyim mi? Yemekler o kadar lezzetli ki kendimi beş yıldızlı otelde falan hissediyorum. Yiğit çok akıllı adam. Yani her konuda çok titiz ve hep en iyiyi seçiyor’

Nil hırçın bir şekilde saçlarını geriye attı ‘Bunun akılla alakası yok. Sadece şanslı. Her konuda ballı dedikleri türden işte!’

Eda onu daha fazla kızdırmaktan çekinerek omuzlarını silkti. ‘Şans ya da değil, fark etmez. Şunun şurasında birkaç gün kalacağız bu arada harika yemekler yiyeceğim. Bu da bana yeter.’

‘Aslında ben yarın eve dönmeyi düşünüyordum. Sabah erkenden…’

Eda merakla kaşlarını kaldırdı. ‘Bitti mi evin tadilatı? Ne çabuk! Gerçekten hızlılarmış’

‘Bittiğini sanmıyorum. Ama biz evdeyken devam edebilirler. Gündüz dışarı çıkarız zaten gece de onlar olmaz’

‘Sen bilirsin. Ama onun yerine burada rahat rahat kalsak olmaz mı?’

‘Hayır’ diye kestirip attı Nil aşağı inmek üzere kapıdan çıkarlarken.

Salona girdiklerinde Yiğit’in yemek masasında her zamanki yerine kurulmuş olduğunu gördüler. Nil ona doğrudan bakmamaya özen gösterse de, elinde olmadan gözleri ona kayıyordu. Hazırlanmıştı. Bunu fark ettiği an Nil’in midesine bir şey oturmuştu sanki. Belli ki dışarı çıkacaktı ve yüzündeki şişliklere rağmen yakışıklı görünüyordu.

Eda neşeyle ‘afiyet olsun’ derken Nil başıyla hafifçe selam verdi. Yiğit Eda’ya teşekkür ettikten sonra dönüp Nil’e baktı.

‘Temizlenmiş görünüyorsun’ dedi gülümseyerek.

Nil sessizliğini koruyarak ona dik dik baktı. Cevap yine Eda’dan gelmişti. ‘Teşekkürler giysilerimizi getirtmişsin.’

Yiğit sırıttı ‘ Önemli değil. Kokmanıza izin veremezdim değil mi? Özellikle Nil’in bu sabahki halini gördükten sonra.’

Nil yemeğinden başını kaldırıp, öfkeyle onu süzdü. ‘Yediğin yumruklar görüşünü etkilemiş belli ki. Daha bir gece önce duş almıştım. Dediğin kadar pasaklı ve kirli değildim. Ayrıca…’

Yiğit ona bakmadan ve sözlerinin devamını dinlemeden Eda’ya döndü ‘Hiç şakadan anlamıyor değil mi? Demek ki Allah’ın ona verdiği bunca özelliğin yanında, onu mahrum bıraktığı şey espri anlayışı’

Nil derin bir nefes alıp, sertçe yutkundu. Bu adamla ağız dalaşına girmeyeceğim dedi kendi kendine. Yeterince sakinleştiğine kanaat getirince, önemsemiyormuş gibi konuşmaya başladı. 'Boşuna zahmet etmişsin. Biz zaten sabah erkenden gideceğiz'

Yiğit ağzındaki lokmayı yavaşça çiğneyip şarabından bir yudum aldıktan sonra kısa ve net bir şekilde cevap verdi. 'Olmaz'

'Ne demek olmaz? Evime gitmek istiyorum. Sana ne ki?'

'Çünkü evin tadilatı bitmedi henüz' diye devam etti bütün dikkatini tabağındaki eti kesmeye vererek.

Nil çenesini hafifçe havaya kaldırarak ukala bir tavırla sordu 'Nedenmiş o? Yoksa bizi burada alıkoymak için bahane mi uyduruyorsun?'

Yiğit dirseklerini masaya dayayıp, ellerini birleştirdi. Sonra hafifçe öne eğilerek sakin bir şekilde gülümsedi. 'Olmaz çünkü evinin kapısı yok. Ve sipariş ettiğimiz kapının gelmesi biraz zaman alacak. Ama merak etmeyin bir iki günden uzun sürmez.'

Nil bozulmuştu ama renk vermemeye çalışıyordu. 'Kapıma ne oldu ki?'

Yiğit ilgisini tekrar yemeğine yöneltmişti. 'Kapın çok çürükmüş. Menteşeleri kolayca kırıldı. Bence yalnız yaşayan genç bir bayanın evinin kapısı çok daha sağlam olmalı'

'Haklısın o kapıyı yaparken aklını yitirmiş iki adamın yeni yetmeler gibi kavga edeceklerini hesaba katmamışlar'

'Tamam işte ben de onu diyorum. Kapı dediğin daha dayanıklı olmalı' diye sırıttı Yiğit anlamazlıktan gelerek.

'Anlamıyorum! Neden kavga ettiğini ve benim için bunca zahmete girdiğini anlamıyorum'

Yiğit çatal ve bıçağını bırakıp keyifle arkasına yaslandı. Bir yandan elindeki şarap kadehini hafifçe sallıyor, bir yandan da Nil'i inceliyordu.

'Biraz asabi gibisin. Bir sorun mu var diye soracağım ama sen hep böylesin zaten değil mi?'

'Sadece senin yanında' dedi Nil hırçın bir biçimde.

Yiğit kadehi dudaklarına götürürken göz kırptı. 'Neden acaba?'

Nil nedenini bilmese de kızardığını hissediyordu. Yiğit öyle bir bakıyordu ki, sanki beyninin içini okuyor gibiydi. Açık vermekten çekinerek başını diğer tarafa çevirirken mırıldandı 'Hayatıma müdahale ettiğin için olabilir mi sence?'

Tüm bu konuşmaları sessizce ve ilgiyle takip eden Eda, Nil'in tepkilerine şaşırıyordu. Gerçekten arkadaşı fazlasıyla hırçınlaşmıştı. Öyle ki öfkeden yanakları bile kızarmıştı. Bir erkeğin bir kadını bu denli kızdırabilmesi için,

sözlerinin kadın tarafından fazlasıyla ciddiye alınması gerekir ki… Bu da…dur bir dakika…yoksa Nil? Hadi canım! Olabilir mi acaba?

Eda şimdi Yiğit'i izliyordu. Genç adamın bu durumun farkında olduğu o kadar açıktı ki… Ve bununla eğlendiği de ortadaydı. Yani Nil'in bu denli üstüne gitmesi ancak tek bir nedenden olabilirdi. Demek ki Yiğit arkadaşının duygularının farkındaydı. Bu durumda tüm bunların bilincinde olmayan tek bir kişi vardı. 'O da Nil!' diye düşündü Eda.

Yiğit ağzını peçete ile sildikten sonra, sandalyesini iterek ayağa kalktı. 'Benim çıkmam gerek kızlar ama siz keyfinize bakın. Lütfen kendinizi evinizde hissedin. Hiçbir yere girmekten çekinmeyin. Hatta çalışma odamda okuyacak, inceleyecek bir şeyler bulabilirsiniz' dedikten sonra her şeyin farkında olduğunu belli edercesine göz kırptı.

'Sen bir yere mi gidiyorsun ki?' diye sordu Nil ilgisiz görünmeye çalışarak.

Yiğit gülümsedi 'Evet Tuğba ile buluşacağım.'

Onun odadan çıkmasıyla Nil başını ters ters salladı. 'Tuğba ile buluşacağım. Siz keyfinize bakın! ' dedi onu taklit ederek.

Eda kısılmış gözlerle onu süzdü. 'Bu seni neden rahatsız ediyor?'

Nil hemen toparlanmıştı 'Neden rahatsız edecekmiş ki canım? Ben sadece biz tutsak gibi evde kalırken onun gezmesine sinir oluyorum.'

Eda imalı bir şekilde sırıttı 'Tabii eminim öyledir'

'Ne saçmalıyorsun sen yine Eda? Elbette öyle. Hadi yemeğini bitir de gidip televizyon seyredelim. Belki dizi falan vardır izleyecek'

O gece Yiğit eve döndüğünde saat epeyce ilerlemişti. Arabanın taşlar üzerinde çıkardığı sesleri duyar duymaz yatağında yatmakta olan Nil dikkat kesilmişti. Saat 3'e yaklaşıyor ve Yiğit'in sesi keyifli geliyordu. Demek güzel bir gece geçirmişti. Sen dışarılarda eğlenirken biz bütün gece aptal televizyon kanallarında dolanıp durduk! diye mırıldandı içinde gittikçe büyüyen bir öfkeyle. Neden bu kadar kızdığını kendi de anlamıyordu. Birkaç gün sonra eve gidince tüm bunlardan kurtulacaktı zaten. Yiğit'in nereye gittiğinin, ne yaptığının hiç önemi yoktu. Tıpkı kaçta döndüğünün öneminin olmadığı gibi. Evet en iyisi umursamamaktı. Yan dönüp örtüyü omuzlarına çekti. Gözlerini kapatıp uyumaya konsantre oldu. Bir müddet öylece kaldıktan sonra sıkıntıyla sırtüstü döndü ve tekrar gözlerini kapattı. Uyku ile uyanıklık arasında bir yerlerde kendinden geçmek üzereyken hayalinde canlanan bir görüntüyle aniden gözlerini açtı. Bu Yiğit ve Tuğba ile tanıştıkları ilk gece Valley'de, Yiğit'in Tuğba'nın vücudunu rahatça okşadığı geceye ait bir görüntüydü. Ne kadar da rahatsız olmuştu.

O gece Murat ve Gamze de vardı. Murat'ı uzaktan hayranlıkla izlerken, Gamze ile ilgilendiğini görmek bile onu bu kadar rahatsız etmemişti. Bu elbette çok normaldi. Çevreyi umursamaz davranarak, insanlara batacak hareketlerde bulunmuyorlardı. İkisi de çok seviyeli ve kaliteli davranmıştı.

Daha sonra Yiğit ile yaptıkları araba yolculuğunu hatırlayarak yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Üstelik şimdi sıcaklık tüm vücuduna yayılmaya başlamıştı. Birden bedeninde Eylül gecesinin serinliğini hissetme ihtiyacı duydu. Pencereyi açabilirdi. Daha da iyisi kalkıp bahçede yürüyebilirdi. Nasılsa uyku tutmuyordu gözünü. Belki kısa bir yürüyüş uyumasına yardımcı olurdu. Keşke Eda da gelseydi diye geçirdi içinden. Ama hemen sonra onun olmamasının daha iyi olacağına karar verdi. Ne de olsa sessizce düşünmesi gereken şeyler vardı ve Eda çok fazla soru soruyordu.

Sahi ne düşünmeyi planlıyordu ki? Yani bu yürüyüşün amacı biraz rahatlamak değilse neydi? İyice saçmalamaya başladım diye mırıldandı ayaklarını yataktan aşağı sarkıtırken. Tam o sırada kapısının önünde ayak seslerini duyunca kalbi yerinden fırlayacakmış gibi heyecanla atmaya başladı. Tamam sakin ol. Neden heyecanlanıyorsun ki? Kaçmayı falan planlamıyordun ki, sanki suçüstü basılmış gibi davranma.

Koridorun sonunda odanın kapısının açılıp kapandığı duyana kadar nefesini tuttuğunun farkında bile değildi. Tamam artık rahatça çıkabilirim diye düşündü. Yine de elinden geldiğince dikkat ederek, adeta parmak ucunda merdivenleri inmeye başladı. Dışarı çıkmak üzere kapıyı açtığında yüzüne çarpan serin hava ürpermesine neden olmuştu. Keşke daha kalın bir şeyler giyseydim diye düşündü. Üzerindeki pembe fırfırları olan askılı beyaz gecelik dizlerinin biraz altındaydı. Kollarını göğsünde birleştirip, evden çıkıp çıkmama konusunda biraz kararsız kaldı. Yukarı çıkıp üstüne bir ceket alabilirdi ama ses yaparak birilerini uyandırıp yakalanmak istemiyordu. Elbette bu yaptığı gayet normaldi. Yakalanmaktan korkacak bir şey yoktu. Ama belki de Yiğit'e rastlar ve neden dışarı çıktığını açıklamak zorunda kalırdı. O zaman Yiğit kendine bağlayabilirdi konuyu. Aman yani cidden onunla alakası olduğunu düşünmez herhalde diye geçirdi içinden. Onunla alakası olamaz ki? Of neler saçmalıyorum.

Kararlı biçimde kapıdan çıkıp bahçede gezinmeye başladı. Ama daha ilk dakikadan üşüdüğü için fazla kalamayacağını biliyordu. Hem zaten bu kadar üşümenin uykusunu getirmekten çok daha fazla kaçıracağını düşünmeye başlamıştı.

Havuzun çevresinde hızlıca bir tur atarken, sabahın köründe gezinti fikri iyice saçma geliyordu şimdi. Tamam dediğimi yaptım ve turladım artık odama dönebilirim dedi kendi kendine bedenini kollarıyla iyice sararak. Onun

bu halini eğlenerek izleyen biri olduğunu fark etmediğinden eve koşar adımlarla dönmekte sakınca görmedi. Girişe vardığında kapının kapanmış olduğunu görünce bir an ne yapacağını bilemedi. Sıkıntıyla etrafına bakındı ama hiçbir odanın ışığı yanmıyordu. Zili de çalamazdı. Acaba penceresine çakıl taşı atarak Eda'yı uyandırabilir miyim diye düşündü. Tek sorun odasının tam olarak hangisi olduğunu bilmemesiydi. Tamam bu ikinci plan olarak dursun bir köşede. En iyisi gidip bekçiye sormak. O belki telefon açabilir.

Tam arkasını dönmüş bekçi kulübesine gitmeye niyetlenirken kapının açıldığını duyarak irkildi.

'Birini mi arıyordun?' dedi Yiğit kapıyı ardına kadar açarken.

'Ee ben…uykum kaçtı da biraz temiz hava alayım demiştim'

Yiğit onu şüpheyle süzdükten sonra hafifçe gülümsedi. 'Sabahın 3'ünde uykularını kaçıracak ne sorunun var ki prenses? Ah doğru aşk değil mi?'

Nil kaşlarını çatmış ona ters ters bakarken bir yandan da kollarını ovalayarak ısınmaya çalışıyordu.

Yiğit sırıttı 'Gel hadi içeri donmuşsundur dışarıda. Hasta olmanı falan istemem. Sonra baban kızımı hasta ettin der. Hem uykunu getirecek daha iyi bir yöntem var'

Az sonra Yiğit'in çalışma odasının koltuğunda büzülmüş olan Nil, elindeki bir kadeh dolusu oldukça kaliteli konyağa şaşkın bir biçimde bakıyordu.

'İç hadi' dedi çalışma masasının ucuna ilişmiş vaziyette onu izleyen Yiğit.

'Çok sert bir içki olmalı. Kokusundan belli. Ben daha önceden…'

Yiğit başını salladı 'Biliyorum biliyorum sen daha önceden hiç konyak içmedin. Şimdi dene o zaman. Hem içini ısıtır hem de uykunu getirir' dedikten sonra kendi kadehini kafasına dikip yenisini almak için ayağa kalktı.

Nil önce kokladı sonra yüzünü buruşturdu sonra tekrar kokladı ve nihayet cesaretini toplayınca koca bir yudum aldı. Almasıyla öksürmesi de bir oldu. 'Çok acı bir şey bu insanlar nasıl içiyor ki?'

Arkası dönük halde içkisini tazeleyen Yiğit hafifçe yan dönerek ona güldü 'Aynen senin yaptığın gibi içiyorlar. Ağızlarına kadehi götürüp sonra da…'

'Kes şunu!' diye aniden patladı Nil.

Yiğit şaşırmıştı. 'Neyi?'

'Bana kuş beyinliymişim gibi davranmayı. Yani sadece bana böylesin. Eda'ya karşı oldukça naziksin. Tuğba'ya da…' derken aniden sustu. Kırdığı potun etkisiyle içkisinden koca bir yudum daha alınca yüzünü buruşturdu.

'Tuğba ile kendini karşılaştırmıyorsun değil mi?' derken Yiğit'in yüzünde yamuk bir gülüş belirmişti.

‘Hayır elbette! Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun…Yani kast ettiğim bana sürekli saldırmandı. Bunu başkasına yapmıyorsun’

Yiğit elinde içki kadehiyle gidip Nil’in karşısındaki koltuğa oturup, rahatça yerleşti ‘Çünkü hiçbiri senin kadar kızmıyor. Senin damarına basmak daha eğlenceli. Bana kalırsa duygularını kontrol etmeyi öğrenirsen kimse sana sataşmaz. Ben de dahil’

‘Zaten senin dışında kimse sataşmıyor’ diye itiraz etti Nil içkisinden bir yudum daha alarak.

Yiğit başıyla genç kızın elindeki bardağı işaret ederek ‘Çok sertse daha yumuşak bir şey verebilirim’ dedi.

Nil kendinden emin bir şekilde karşılık verdi ‘Hayır gayet iyi. Alıştım tadına’ Of kimi kandırıyorum ki tadı berbat diye geçirdi içinden. Ama içki bile içemeyen küçük kız olmayacağım. Tuğba’nın rahatlıkla üç dört kadeh içtiğinden eminim. Bu düşünceler daha azimle içmesine neden oldu. Yüzünü buruşturmamak için ekstra çaba sarf ederek bir dikişte bitirip, boş kadehi uzattı.

‘Bir tane daha alırım’ dedi boğazının cayır cayır yanmasını görmezden gelerek.

Yiğit’in yüzünü eğlenen bir ifade kaplamıştı. ‘Bence biraz ağırdan alsan iyi olur prenses. Ne de olsa alışkın değilsin.’

‘Ben’ diye başladı genç kız kararlı bir şekilde ‘çok içmiyor olabilirim ama içkiye dayanıklıyımdır. Babamdan almışım bu yönümü’

Yiğit omuz silkerek ayağa kalktı ve Nil’in uzattığı kadehi aldı. ‘Sen bilirsin. Ama sonra sarhoş olup, kusmayasın’

‘Böyle bir iğrençlik yapmayacağımdan emin olabilirsin. Ayrıca ben sarhoş da olmam. Nerede duracağımı bilirim’

Yaklaşık iki saat sonra Nil karşısındaki erkeğin her söylediğine kahkahalarla gülerken, Yiğit onun fazlasıyla sevimli ve sarhoş olduğunu düşünüyordu.

‘Demek nerede duracağını biliyorsun. Umarım kusma konusunda da bu konuda olduğu gibi yanılmıyorsundur.’

‘Ben sarhoş değilim ki… Sadece neşeliyim’ dedi Nil saçlarını geriye attıktan sonra, çenesini eline dayayarak. Gözlerini açmakta zorlanıyordu. Vücudundaki tüm kaslar gevşemiş, başı hafif dönüyordu.

‘Neredeyse gün ağaracak. Hadi bakalım artık uyku vakti’ dedi Nil’in kolunun altında tutup ayağa kalkmasına yardım ederek.

‘Ama hiç uykum yok! Uyumak istemiyorum seninle burada kalıp konuşmak ve derin hayat bilginden faydalanmak istiyorum’ diye karşılık verdi Nil gülümseyerek.

Genç kızın ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğunu fark eden Yiğit onu kaldırıp kucağına aldı ‘Sonra tekrar konuşuruz’

Nil kollarını onun boynuna dolayıp başını omzuna yaslarken itiraz etmeye devam etti. ‘Ama gitmek istemiyorum’

Merdivenleri çıkıp odanın kapısına varmışlardı bile. Nil kucağındayken kapıyı açmak uğraştırıyordu Yiğit’i. Sonunda kapı tokmağını çevirip açtığında ‘Ama ben uyumak istiyorum çünkü inanmayacaksın ama benim bile uykuya ihtiyacım var’ diye fısıldadı genç adam sanki bir sır veriyormuş gibi.

‘En çok da senin ihtiyacın var çünkü yaşlanıyorsun’ dedi Nil kıkırdayarak

‘Biliyor musun prenses? Her zaman aksi ve kaprisli olmak zorunda değilsin. Böyle neşeliyken çok daha sevimli oluyorsun. Hem çoğu erkek neşeli kadınları tercih eder’

Nil içkinin verdiği rahatlıkla konuşuyordu. ‘Peki sen? Sen nasıl kadınları seversin?’

Yiğit ona bakıp güldü ‘Ah ben kendine acı çektirmeyi sevenlerdenim. Suratsızlara doğru çekildiğimi itiraf etmeliyim.’

Nil’i yatağına yavaşça yatırırken genç kızın elleri hala boynundaydı. Gözlerini, genç adamın gözlerinden ayırmadan sordu. ‘O halde bana doğru da çekiliyor musun?’

Yiğit kendine sürekli olarak Nil’in sarhoş olduğunu hatırlatsa da, onun bakışlarındaki daveti görmezden gelemiyordu. Öylesine saf, narin ve sevilmeye muhtaç görünüyordu ki… Sanki reddedilirse bunu kaldıramayacakmış gibiydi… Lütfen beni sev dercesine bakıyordu. Yiğit doğrulmak için isteksizce geri çekilirken, Nil onun ensesini sıkıca tutarak kendine çekti. Yumuşacık dudakları Yiğit’inkileri bulduğunda, genç adamın direncini kolayca kırmıştı. Yiğit’in elleri Nil’in yüzünde, boynunda nazikçe dolaşıyor, onu ürkütmemek için ekstra çaba sarf ediyordu.

Nil başını hafifçe kaldırıp Yiğit’in kulağına fısıldadı ‘Beni gerçekten öpmeni istiyorum.

Yiğit ne demek istediğini biliyordu. Tıpkı bunun nelere yol açacağını bildiği gibi. Genç kızın istediği tutku dolu öpüşme, onun sınırlarını zorlamak, kontrolü kaybetmesine neden olmak demekti. Ama Nil seçme şansı bırakmamıştı. Dudakları Yiğit’in dudakları ile tekrar birleştiğinde, istediğini almaya kararlı görünüyordu. Gittikçe hızlanan ve yoğunlaşan bir ritim yakalamışlardı. Yiğit’in elleri genç kızın bedeninde pervasızca dolaşmaya başladığında, Nil başını geriye atıp daha fazlasına hazır olduğunu belli etti.

Mantığın saf dışı kaldığı kısacık sürelerde yaşanmaz mıydı en büyük hazlar? Bunun hiçbir şeye benzemeyeceğini biliyordu Yiğit. Bu cennetin kapılarını aralayacak ama hemen ardından cehennem ateşinde yakacak türden bir deneyimdi. Ve durmak için çok geç kalmıştı.

Nil çok güzel, çok tazeydi. Tıpkı yasak elma kadar cazipti. Adem'in neler hissettiğini anlamak demekti Nil'in tadına bakmak ve dudaklar yetersizdi bu lezzetin keyfine varmak için. Öpücükleri genç kızın boynuna kaydığında dili de katılmıştı dudaklarına.

Nil hafifçe doğrularak Yiğit'in geceliğini çıkarmasına izin verdi. Yiğit büyülenmişçesine durup ona baktı. Genç kızın gözlerinde endişe belirdi. Belki de gördükleri hoşuna gitmemişti. Tuğba kadar muhteşem bir vücudu olmadığını biliyordu ama…

'Sorun mu var?' diye sordu çekinerek.

Yiğit'in bakışları öyle derinleşmişti ki, Nil'in içini korku kapladı.

'Sorun mu? Nasıl sorun olabilir ki? Öyle güzelsin ki…Sen…sen kusursuzsun…' dedikten sonra elinin tersiyle genç kızın boynundan başlayıp göğüslerinin arasına inen bir hat çizdi.

Nil emin olamıyordu. Nedense birden Yiğit'in onu beğenmesi çok önemli bir hal almıştı. Neler diyorum ben? Onun beni beğenmesi hep önemliydi zaten diye geçti alkol ile iyice uyuşmuş kafasından 'Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?'

'Evet' dedi Yiğit boğuk bir sesle.

'O zaman devam et' diyerek genç adamı kendine çekti. Bu noktadan sonra Yiğit tamamıyla kontrolü kaybetmişti. Artık öpüşmeleri de okşamaları da daha sert, daha yoğundu.

Kendi üstündekileri de aceleyle çıkarırken Nil'i daha derinlerde hissetmek için sabırsızlanıyordu. Bir yandan da kendine onun tecrübesizliğini hatırlatıp duruyordu. Şimdiye kadar yaşadığı bütün fiziksellik Yiğit ile öpüşmelerinden ibaretti. Daha fazlasını tanımak için hevesli olsa da, daha fazlasını öncekiler kadar zevk verici bulmayabilirdi. Hayal kırıklığına uğramasını istemiyordu. Seni mutlu etmek istiyorum diye mırıldandı yüzünü genç kızın mis gibi kokan saçlarına sürerken.

'Ediyorsun zaten' diye karşılık verdi Nil kendinden geçmiş bir şekilde.

Nil bunun hayallerindekinden çok daha iyi olduğunu düşünüyordu. Öylesine harika, öylesine baştan çıkarıcı bir deneyimdi ki… Doğru kişiyle olduğunda harika olabilir demişti Eda. O halde Yiğit doğru kişi miydi? Murat konusunda bu denli ısrarcı olarak başından beri yanlış mı yapıyordu? Murat ona yaklaştığında ya da onu öptüğünde heyecanlanırdı hiç şüphesiz ama ona karşı hissettiği aşk ise bu yaşadığı neydi? Murat ile beraberken hissettikleri

Yiğit'in yanındayken hissettiklerinin yanında hiç kalırdı. Biri tatlı bir meltemse, diğeri kasıp kavuran bir fırtınaydı. Yiğit doğru kişi olmalıydı. Ya da yanlışların en keyiflisi diye düşündü gözlerini kapatıp gülümseyerek.

Onu gözleri kapalı gülümserken gören Yiğit'in arzularını daha da kamçılamıştı.'Seni istiyorum. Her şeyinle sana sahip olmak istiyorum' dedi kararlı bir şekilde Yiğit.

Nil kollarını ona sarıp, genç adamın bedenini kendi bedenine iyice yasladı. Yiğit'in olma fikri onu heyecanlandırıyordu. Murat'a ait olmak için hiç bu denli yoğun bir istek duymamıştı. Şehvet dedikleri bu olsa gerek diye düşündü. Yiğit'in onu baştan çıkaran bu sözlerine tüm içtenliği ile karşılık verdi 'Ben de istiyorum Murat!'

Yiğit aniden durup, Nil onun yüzündeki ifadeyi görene kadar, kendi dudaklarından dökülen kelimeleri fark etmemişti bile. Az önce genç adamın sıcaklığıyla sardığı bedeni, onun geri çekilmesiyle ürperdi. Ama onu daha çok üşüten genç adamın bakışlarındaki soğukluktu. Ne denirdi ki böyle bir durumda? Ağzını açtı ama söyleyecek sözleri bulamayarak öylece kaldı.

Yiğit giysilerini giyerken her zamanki alaycı tavrı ile onun yüzüne bakmadan konuşuyordu. 'Hani kadın olmak istediğini söyleyip duruyordun ya prenses? Hani gücünü keşfetmek istiyordun…' dedikten sonra birden durup ona baktı. 'Tebrikler az önce tam bir kadın olduğunu kanıtladın. Keşke büyümek için bu kadar acele etmeseydin'

Nil panik olmuş bir şekilde durumu kurtarmanın yollarını arıyordu. 'B-ben…ö-özür dilerim'

Yiğit ona bakıp güldü 'Az önce yaptığından daha kötü tek bir şey olabilir o da yaptığın için özür dilemen. Olan oldu uzatmayalım. Senin Murat'a olan tutkunu küçümsemişim belli ki. Benimle sevişirken onu düşünebildiğine göre… Ama söylesene prenses ona bu denli aşıksan nasıl oluyor da ilkini benimle yaşamaya bu denli hazırdın?'

Nil başını iki yana sallayıp çaresizce açıklamanın yolunu aradı. Ama sorduğu sorunun cevabını kendi de bilmiyordu. Tek bildiği ağzından çıkan isim Murat olsa da, istediği Yiğit idi. Ve şu anda Yiğit'i kaybediyor olmak onu üzüyordu. Eğer korkudan kalbinin deli gibi çarpıyor olması, nefes almakta zorlanması ve az sonra o odadan çıkınca bu yatakta kendini yapayalnız hissedeceğini bilmesi bu anlama geliyorsa evet, üzülüyordu ve gitmesini istemiyordu.

'Lütfen kal! Bu konuyu şimdi konuşmazsak daha sonra konuşabileceğimizi sanmıyorum ve ben gerçekten… gerçekten böyle olsun istemedim. Sanırım kafam fazlasıyla meşguldü ve ben yanlışlıkla… Yani son zamanlarda çok şey üst üste geldi biliyorsun…'

Yiğit ona doğru eğilip, alnından öperek Nil'i susturdu. 'Açıklamaya çalışma. Doğru olan bu. Bu işe kalkışırken ne düşünüyordum bilmiyorum. Bu yaptığımız yanlıştı.'

Nil gözlerinde yalvaran bir ifade ile Yiğit'in elini küçücük elleri arasına aldı. 'Ama bu denli iyi hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilir?'

'Çünkü tatlım bazen en büyük hazzı yanlışlar verir. Ve bu dediğime inansan iyi olur. Ne de olsa hayatını yanlışlar üzerine yaşayan biri var karşında.'

'Gitme!'

'Benim bile yapmayacağım yanlışlar var. Üzgünüm'

Yiğit'in odadan çıkmasıyla birlikte, Nil'in gözlerinden yaşlar boşandı. Dizlerini toplayıp, örtüyü üzerine çekti. Onun haklı olduğunu biliyordu, yanlıştı. Ama yine de içinde tarif edemediği bir boşluk hissediyordu. Bu sefer Yiğit tamamıyla çıkmıştı hayatından bundan emindi. Tüm saflığına ve tecrübesizliğine rağmen bunu anlayabiliyordu. Neredeyse dört aydır Yiğit ile ne denli kuşatılmış olduğunu yeni fark ediyordu. Bir anda Yiğit onun için her şey olmuştu. İlgisinden boğulduğu zamanlarda bile şu anki kadar havasız kaldığını hissetmemişti. Karşılaşmaları nasıl olacaktı?

Ona her baktığında Yiğit'in gözlerinde, kaybettiklerini görüp tekrar tekrar acı çekecekti. Ne zaman bu kadar önemli olmuştu Yiğit? Neden bu denli canı yanıyordu? Belki de sadece yatakta öylece bırakılan, terk edilen olmayı kendime yediremiyorum diye düşündü.

Gururuydu bütün bunların nedeni. Evet, öyle olmalıydı. O halde tekrar karşılaştıklarında onun yüzüne bakmayan kendi olacaktı. Bir sonraki karşılaşmayı düşünürken midesi düğümlenmişti adeta.

Ama korktuğu gibi olmadı. Bir sonraki karşılaşma asla gerçekleşmedi. O gün öğle saatlerinde sonunda odasından çıkacak cesareti bulduğunda, Yiğit'in çoktan gitmiş olduğunu öğrendi. Bunu duyduğu an yüzündeki kan çekilmişti adeta. Eda durumu fark ederek, koluna girip ona destek oldu. 'İyi misin?' diye sordu yumuşak bir şekilde.

Nil hızlıca başını sallarken konuşmuyordu. Ama gözleri yanmaya başlamıştı bile. Dışarı çıkmalıydı. Temiz hava iyi gelirdi, gelmek zorundaydı. Aceleyle kapıya doğru giderken Eda da peşinden geliyordu.

'Nil neler oluyor? Neden gitti? Ve sen bunu duyunca neden ölü gibi bembeyaz kesildin?'

'Yok, bir şey' derken Nil, inandırıcılıktan öyle uzaktı ki… Hafifçe eğilmiş midesini tutuyor, bir yandan da derin derin nefes alıyordu. Ağlamamak için çabaladıkça daha fazla hücum ediyordu gözyaşları sanki.

‘Nasıl yok? Nefessiz kalmış, boğuluyor gibisin. Nil bana bak’ Eğilip arkadaşının yüzünü görmeye çalışıyor ama Nil sürekli başını çeviriyordu. Sonunda o an yapılabilecek en iyi şeyin sadece sarılmak olduğuna karar verdi. Onu kucaklarken bir yandan da her şeyin düzeleceğini fısıldıyordu kulağına. Bunun nasıl olacağı hakkında en ufak bir fikri dahi olmamasına rağmen. İçinden tüm kalbiyle öyle olmasını dileyerek…

Eda kalkıp çalmakta olan şarkıyı kapattığında, pencerenin yanında oturmuş boş gözlerle dışarıyı seyreden Nil mırıldandı. ‘Açar mısın? Dinliyordum’

‘Dinlediğini biliyorum. On gündür başka bir şey dinlemiyorsun zaten. Bu şarkı daha iyi hissettirmiyor. Haydi dışarı çıkalım. Alışveriş yaparız biraz ne dersin? Ya da dener dener çıkarır hiçbir şey almayız. Hep yaptığımız gibi…’ dedi neşeli görünmeye çalışarak.

Nil ‘canım istemiyor’ diyerek kestirip attı. ‘İstersen sen git ama…’

Eda arkadaşının yanına gidip yere oturdu. ‘Nil biliyorum şu anda kendini kötü hissediyorsun. Ve hatta belki çok daha kötü hissedeceksin. Ama sonunda bir gün kötü hissetmekten bıkacaksın. Hep mutsuz olmaktan, hep dalıp gitmekte, hep bu şekilde evde camın önünde oturup boşluğa bakmaktan… İşte o zaman sen yine sen olacaksın. Çünkü senin içinde hayatı dolu dolu yaşamayı seven bir kız var. Ben bu süreci hızlandırmaya çalışıyorum. Bir iki güne gideceğimi biliyorsun. Aslında çok önceden dönmem gerekirdi ama seni bu şekilde bırakmayı gönlüm elvermedi. Şimdi lütfen bana yardımcı olur musun? Daha iyi hissetmeni sağlamak için uğraşıyorum’.

Nil başını çevirip ona baktığında göz pınarlarında biriken yaşlar parlıyordu. ‘Benim böyle olmaktan memnun olduğumu mu sanıyorsun? Ama elimden bir şey gelmiyor. Nereye gitsek ne yapsak gözlerim onu arıyor. Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Buna aşk derdim ama o zaman altı sene boyunca Murat’a karşı beslediğim ve aşk sandığım şey neydi? Belki de sadece…sadece beni bırakış şekli bu denli içime dokunan. Belki de yaptığını ona ödetememiş olmak ukde kaldı içimde’

Eda arkadaşının elini sevgiyle okşadı ‘Hala sorguluyor musun Nil? Sen ilk andan ona aşık oldun. Murat bir takıntıdan başka bir şey değildi. Hatırlasana size yemeğe geldikleri geceyi. Tuğba ile onun samimi halleri ne kadar sinirini bozmuştu. Sence umurunda olmasa takar mıydın bu kadar? Ah benim inatçı arkadaşım. Hayatında iki olmayacak erkeğe tutuldun ve hep acı çekiyorsun.’

‘Neden Yiğit olmuyormuş ki?’

‘Soruyor musun? En başta annen karşı çıkar. Ayrıca onunla ne olabilir ki? Yani sen daha 19 yaşındasın. Onunla ilişkin nereye gidebilir ki?’

Nil sinirle söylenmeye başladı ‘Neden bir yere gitmesi gerekiyor ki? Sadece aşık olup, aşkın keyfini süremez miyim? Yani sen şimdi ilk sevgilinle evleneceğini mi sanıyorsun? Ya da herkes evlenene kadar bilmem kaç kez sevgili değiştirmiyor mu? Ben de belki otuz yaşıma kadar onunla zaman geçirmek istiyorum. Kime ne ki?’

‘Haklısın. Bu açıdan bakınca mantıklı. Ama tek sorun ailen buna karşı çıkar ve senin Yiğit ile gizli bir beraberlik yaşama şansın da yok. Adamın attığı adım haber oluyor. Bu durumda ne yapacaksın?’

Nil’in omuzları yenilgiyle düşmüştü. ‘Boş ver zaten bunları konuşmamız anlamsız. Yiğit’in nerede olduğunu bilmiyorum. Beni aramıyor sormuyor. Belli ki benimle görüşmek bile istemiyor. Bırak sevgili olmayı…’

‘Onu suçlayabilir misin? Adam o kadar uzun süredir senin Murat’a aşık olmadığını anlaman için uğraşıyor. Sonunda tam bunu kabul ettiğin gece kalkıp onun adını söylüyorsun’

Nil derin bir nefes alıp verirken bakışlarını yine pencereden taraf çevirdi. ‘Farkındayım ve keşke ona gerçekleri anlatabilseydim. Biliyor musun bir yerde aşkın anahtar ve kilide benzetilişini okumuştum. Yıllarca doğru insanı ararken o kadar yanlış insan tanır ki kalbiniz, o denli yıpranır ki , sonunda doğru anahtarın kendisi bile kilidi açamayabilir diyordu.
Yıllarca aramama gerek kalmadan, O’nu buldum. Ama kaybettim. Şimdi bir ömür yanlış anahtara mı mahkum olacağım. Kalbimin kapısı aralanmadan, derinliklerine dokunulmadan…’ derken umutsuzluk dolu gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı.

Eda ona sarılıp, güven veren bir sesle karşılık verdi ‘O yazının devamında bir de maymuncuk gibi insanların olduğundan bahsediyordu yanlış hatırlamıyorsam… her kilide uyan, her kapıyı açan…

İşte onlar karşınıza çıktığında gerçek aşkı buldum sanıp ardına kadar açarsınız kalbinizi… O vakit de bir ömür yalan ilişki yaşarsınız farkında olmadan diyordu. Belki de Yiğit her kalbin kapısını kolayca aralayan bir maymuncuktan başka bir şey değildir. Belki de gerçek aşk henüz karşına çıkmadı.’

Nil başını kaldırıp arkadaşının gözlerinin içine baktı ‘Buna gerçekten inanıyor musun?’

‘Artık neye inanacağımı bilmiyorum Nil. Tek bildiğim kısa zamanda çok şey yaşadığın. Biraz dinlenmeye ve huzura ihtiyacın olduğu…’ Eda’nın konuşmasını çalan telefonun sesi böldü.

‘Kimseyle konuşmak istemiyorum’ dedi Nil dizlerini kendine çekip, kolları ile sararken.

Kalkıp Nil’in telefonunu eline alan Eda arayan kişinin adına baktıktan sonra şaşkınlıkla arkadaşına döndü. ‘Bence buna baksan iyi olur. Konuşmak isteyebilirsin.’

Nil merak etmişti ‘Kimmiş o?’

‘Hülya. Yani Yiğit’in annesi.’

Genç adamın ismini duymak bile Nil’in kalp atışlarının hızlanmasına neden olmuştu. Telaşla yerinden kalkıp telefonu eline aldı ve derin bir nefes aldıktan sonra cevap verdi.

‘Merhaba Nil. Ben Yiğit’in annesiyim. Seninle buluşup, konuşmamız mümkün mü canım?’

Nil şaşırmıştı ‘Elbette. Önemli bir konu mu var?’

‘Yüz yüze konuşsak daha iyi. Bilmen gereken şeyler var’

Neden olduğunu bilmese de, tüm vücudu ürpermiş, içini bir endişe kaplamıştı. Nil bir yere tutunma ihtiyacı hissetti çünkü başı dönüyordu. ‘N-ne…gibi şeyler?

Kadın bir an duraksadıktan sonra lafı dolandırmadan açıkladı. ‘Yiğit ve Tuğba’nın evlenecek olması gibi şeyler’

Tuğba ile Yiğit öğle yemeğinde düğün organizatörü ile buluşup ayrıntıları görüşmüşlerdi. Yiğit her şeyin Tuğba’nın istediği şekilde olacağını söyledikten sonra görüşmenin çoğunda sessizliğini korumuş, kendine sorulan sorulara kısaca cevap vermeyi tercih etmişti.

Organizasyonu takip edecek kadın ile asistanı yanlarından ayrıldıktan sonra Tuğba bir süre konuşmadan genç adamı süzdü.

‘Biliyorsun bu konuda acele etmemize gerek yok.’

Yiğit anlamazlıktan gelerek ‘Hangi konuda?’ diye sordu yüzünde sahte bir merakla.

‘Bu işte… Düğün, organizasyon, hepsi... Evlenme konusunda acele ettiğimizi düşünüyordum hep. Bugün senin bu konudaki ilgisizliğini görünce daha da emin oldum. Bana kalırsa zamana bırakmak…’

Yiğit onun daha fazla konuşmasına meydan vermeden sözünü kesti. ‘Mümkün olsa hemen yarın evlenelim derdim. Beni sıkan formaliteler ama senin de her kadın gibi hayallerini kurduğun şekilde evlenmeye hakkın var. Sırf sıkılıyorum diye seni bu zevkten mahrum bırakacak değilim. Ama bu konuda benden fazla bir şey beklemezsen sevinirim’

Tuğba şarap kadehini eline alıp arkasına yaslandı. ‘Benim derdim düğün organizasyonu değil Yiğit. İdam edilecek bir adamın çaresizlik içerisinde

kaderine boyun eğmesine benziyor kimi zaman tavırların. Ne düğün ne de nikah olmak zorunda. Bence evlilik kendi başına yeterince zor. Bir de kafanda şüphelerle bu işe atılman ne denli akıllıca?'

Yiğit ortamın havasını hafifletmek için espriye başvurmuştu yine. 'Sence bir gelin adayının müstakbel nişanlısına böyle sorular sorması ne denli akıllıca? Her erkek evlenmeden önce bir an durup tereddüt eder. Ama bu evlilikten korkmaktan çok, kaybedeceği özgürlükten kaynaklanır. Neden bana taşınmıyorsun?' diye ekleyivermişti konuşmasının sonuna aniden.

'Neden taşınayım ki? Düğüne iki ay varken bu süreçte ayrı evlerde kalmamız çok daha mantıklı'

'Ama sensiz çok yalnız geçiyor geceler' diye şikayet etti Yiğit yüzünde muzip bir gülümsemeyle.

Tuğba imalı bir şekilde karşılık verdi 'Umarım öyledir'

'Merak etme bundan sonra her şey farklı olacak göreceksin' derken elini genç kadının elinin üzerine koyup, sevgiyle okşadı. Ve o an fark etti ki, doğru dürüst nişanlanmamışlardı bile.

'Hay Allah aceleden her şeyi unuttuk! Daha tam anlamıyla nişanlanmış bile sayılmayız. Haydi şimdi gidip sana güzel bir nişan yüzüğü alalım.'

Tuğba birden bu konuda konuşmaları gerektiğini hatırlayarak tedirgin bir biçimde kıpırdandı.

'Nişan ile ilgili benim de sana söyleyeceğim bir şey var. Yakın çevremize bir yemek vererek duyurabiliriz'

Yiğit başını olumlu anlamda salladı 'Evet nasılsa düğün çok yakında olacak. Bana kalırsa samimi bir yemek yeterli olacaktır'

'Aile arasında….ve ee şey…aile demişken annenle görüştüm. Onu da davet ettim'

Yiğit kaşlarını çatarak sordu 'Ne yaptın? Annemle görüşmek istemediğimi biliyorsun. Nasıl bana sormadan...' Kontrolünü kaybetmek istemeyerek durup derin bir nefes aldı. 'Tamam, sorun değil. Onu arayıp iptal edebilirsin'

'Yapamam Yiğit. Daha doğrusu yapmam. Çünkü gerçekten seninle arasını düzeltmek için nasıl çırpındığını görüyorum. Ayrıca sen yalnız bir adamsın. Çok fazla arkadaşın yok. '

'Çünkü arkadaşa ihtiyacım yok. Arkadaş sorundan başka bir şey getirmiyor' diye karşılık verdi Yiğit kararlı bir şekilde.

'Ailen olarak kabul edebileceğin kim var? Kimi çağıracaksın? Annene olan öfken hayatını kontrol ediyor. Ben öfke ve nefretle başlamak istemiyorum yeni hayatımıza. Geçmişinle ilgili sorunlarını çözebilirsen geleceğe daha güvenli bakabiliriz.'

Yiğit'in bakışları soğuklaşmış, yüzü gerilmişti. 'Annemsiz bunca zaman idare ettik değil mi? Şimdi birden bu anne merakı nerden çıktı? Hem biliyor musun bu şekilde arkamdan iş çevirmek hiç senin tarzın değil. Umarım yeni huylar edinmiyorsundur'

Tuğba Yiğit'in tavrı ve sözleri karşısında bozulduysa da, pes etmemeye kararlıydı.

'Şüphelerin varsa hemen vazgeçebiliriz. Ama bundan sonra benim farklı yönlerimi göreceğinden emin olabilirsin. Umarım beni değiştirmeye çalışmadan olduğum gibi kabul edersin. Annen konusunda gereksiz inatçılık yaptığını düşünüyorum. Tamam biliyorum geçmişte kaybettiğiniz zamanın telafisi yok. Ama neden bu kayba her gün bir yenisini ekliyorsun? Sana durumu açıkladı. Belki çocuğunu bırakıp gitmenin mazereti yok. Yine de baban daha suçlu bu konuda. Olayları bu noktaya getiren oymuş'

'Babam hayatta değil Tuğba. Ona kızmanın bir faydası olacağını sanmıyorum. Hem zaten o kadını eve getirdikten sonraki her Allah'ın gününü ona kızarak geçirdim zaten'

Tuğba masanın üzerinden uzanıp genç adamın elini tuttu. 'Senin için ne kadar zor olduğunu tahmin ediyorum demeyeceğim. Çünkü böyle bir şey yaşanmadan bilinmez farkındayım. İşte bu yüzden sevgilim, bunu daha fazla yaşamanı istemiyorum. Herkesin anne sevgisine ihtiyacı vardır. 36 yaşında olsan bile…'

Yiğit karşılık vermedi. İfadesiz bir yüzle öylece oturdu. Sonunda 'düşüneceğim' dediğinde bu daha çok konuyu kestirip atmak amacıyla söylenmiş bir sözdü.

'Hülya Hanım benden nasıl bir beklentiniz olduğunu anlayamadım' dedi Nil sabırsız bir şekilde. Buluştukları cafe gündüz olması nedeniyle fazla kalabalık değilse de, Nil'in o anki ruh hali az sayıda insanın bile sıkıntı yaratmasına neden oluyordu. Bu buluşmadan ne beklediğini bilmiyordu. Belki de sadece Yiğit hakkında haber almak için gelmişti. Kafasında bazı şeylerin netleşmesine ihtiyacı vardı. Mesela onun da kendine karşı hisleri olduğunu, bu acının tek taraflı çekilmediğini… Ama tabii boş umuttan başka bir şey değildi hissettiği. Ne de olsa başkasıyla evlenebiliyorsa Nil aralarında geçenlere fazla anlam yüklemiş olmalıydı.

'Senden Yiğit'in evlenmesine engel olmanı istiyorum' dedi kadın lafı dolandırmadan. Nil hayretle Eda'ya baktığında onun da şaşırdığını fark etti.

'Hülya Hanım benden ne istediğinizin farkında mısınız? Bunu yapmayı kabul etsem ki ediyorum demiyorum, nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Sizinle karşılaştığımızda beni evinde gördüğünüz için onunla aramızda

bir şeyler olduğunu sanmış olabilirsiniz ama gerçekte benim ya da sözlerimin onun için hiç bir şey ifade etmediğini bilmelisiniz'

'Saçmalık! Sen sahip olduğun gücün farkında değilsin sadece'

Nil sıkıntıyla iç geçirdi. 'Ah şu güç meselesi. Nedense herkes elimdeki güçten bahsediyor. Ben de ortaya çıkıp beni sarıp sarmalamasını bekliyorum bu gücün ama…' derken aniden sustu. Sesi titremeye başlamıştı. Kendini toparlamak için hafifçe yutkundu.

'Ama ne?' diye sordu Yiğit'in annesi yumuşak bir şekilde.

'Ama henüz 19 yaşında kendi hayatını bile idare edemeyen tecrübesiz bir kızım sadece. Öyle olmadığımı sanıyordum ama yaşanan olaylar ne denli yanıldığımı ispat etti.'

Hülya Hanım'ın gözlerinde şefkat belirmişti. Nil'e aktardığı enerji öylesine yoğundu ki, sözleriyle onu kucaklıyordu adeta. 'İşin güzel yanı da bu Nil'cim. Senin bu gücün farkında bile olmadan Yiğit'in aklını başından alman… Benim oğlumla ilişkim…nasıl desem?'

Nil başını yavaşça salladı. 'Kötü mü? Anladığım kadarıyla görüşmüyorsunuz. Daha doğrusu o sizinle görüşmeyi reddediyor. Ve bu konuda çok katı'

Kadın başını evet anlamında sallarken, bakışlarındaki keder dipsiz kuyu kadar karanlıktı. 'Sanırım bu konuda onu suçlayamam. Çok hatalar yaptım. Gençtim. Doğruyu yanlıştan ayıramayacak kadar tecrübesizdim. Duygularımı her şeyin üstünde tuttum. Sonunda bedelini ağır ödedim.'

Nil hafifçe kaşlarını çatmış, kadının sözlerinden bir şeyler yakalamaya çalışıyordu. 'Üzgünüm ama neden bahsettiğinizi anlayamıyorum. Daha açık anlatırsanız belki…'

Kadının yüzünde acı bir tebessüm belirdi. 'Anlatsam bile anlayacağını sanmıyorum. Dört yaşında bir çocuğun anlayamaması ise daha da doğal' dedikten sonra iki kıza da bakıp devam etti. 'Yiğit… Onu bırakıp gittiğimde dört yaşındaydı.'

Nil'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hayretle tekrarladı 'Bırakıp gittiğinizde mi?'

Kadın üzgün bir ifadeyle başını salladı 'Yiğit'in babasıyla evlendiğimde 18 yaşındaydım Nil. O zaman aklım bir karış havadaydı. İlker kadar yakışıklı, tecrübeli bir erkeğin beni kendine aşık etmesi zor olmamıştı. Onun kadınlarla arası hep iyi olmuştu zaten. Sanırım Yiğit bu özelliğini babasından almış. Esprili, kendinden emin, yakışıklı ve zengin bir erkek olunca kadınların çevresinde pervane olmasından doğal bir şey olmuyor. Ailelerimiz tanıştığı için biz de tanışıyorduk. Ama aradaki on yaş fark nedeniyle benim varlığımın bilincine varması epey zaman almıştı. Sonunda genç bir bayana dönüşüp de,

etrafım erkekler tarafından kuşatılmaya başlayınca onun da dikkatini çekmiştim.

Benim aşk olarak nitelendirdiğim onun için yeni heyecandan başka bir şey değilmiş. Ne yazık ki ben bunu anladığımda, karnımda onun bebeğiyle ne yapacağımı bilemez bir durumdaydım. Annem ve onun annesinin müdahalesi ile kendimizi nikah masasında bulmuştuk. Ben mutluluktan bulutların üzerine çıkarken, o bulutların üzerindeki hayatından yere çakılmıştı. Evlenmeye hazır olmadığı için kendini kapana kısılmış hissediyordu. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Ne de olsa babasıyla babamın ortak yatırımları da vardı.

Ben zaman içerisinde bazı şeyleri daha net anlayıp, bana olan aşkını itiraf edecek ve böylece küçük mutlu ailemizi oluşturacağız diye umut ederken aşk itirafı beklediğimden çok önce ve şaşırtıcı biçimde gelmişti. Başka bir kadına tutulmuştu ve gözü ondan başkasını görmüyordu. Hayat bu haberden sonra benim için kabustan farksızdı. Ne yaparsam yapayım, ne kadar güzel görünürsem görüneyim bir şey değişmiyordu. Kendini yokmuş gibi hissetmek nasıl bir duygu biliyor musun? Sanki ben bir hayaldim ve benim dışımdaki her şey gerçekti. O kadar uzun süre beni boş verdi, kendimi önemsiz hissettirdi ki sonunda bir şeylerin değişeceğine, o kadına karşı hissettiklerinin geçici bir hevesten ibaret olduğuna dair tüm umutlarım tükendi.

İşte o zaman karşıma çıktı Metin. Doğru zamanda, doğru yerde, doğru sözleri fısıldıyordu ruhuma. Körelmiş bir ışık gibiydim nasıl parlayacağını unutmuş olan. Bana önemsenmenin nasıl olduğunu hatırlattı. Kendimi güzel hissetmenin…' Durup, bekledi. O günleri hatırlarken, uzaklara dalan gözelerinde sıcak bir ifade belirmişti.

'Hata yaptım. Metin doğru kişiydi ama yaşadıklarımız yanlıştı. Boşandıktan sonra olmalıydı. Bunu öğrendiğinde İlker elindeki fırsatı bana karşı kullanmaktan çekinmedi. Aslında kötü bir insan değildi. Sadece gerçekten kötü niyetli bir kadına aşık olmuş, onun etkisinde kalmıştı.

Benden derhal evi terk etmemi istedi. Aksi takdirde bunu basına yansıtacak ve beni rezil edecekti. Tüm bunlar sorun olmazdı eğer…' Gözlerini kapatıp, derin bir nefes aldıktan sonra alçak sesle mırıldandı 'Eğer hamile olmasaydım. Sevdiğim erkekten olan bebeğe kıyamazdım. Öte yandan Yiğit'i de bırakamazdım. Yanımda götürmek istedim. Allah da biliyor defalarca denedim onu almayı. İlahi adalet diyebilirsin ya da sadece şanssızlık ama İlker o kadınla evlendikten sonra çocuk sahibi olamadı. Yani sahip olduğu olacağı tek çocuk Yiğit idi. Bu ona daha da fazla bağlanmasına neden olmuştu. Evi terk etmemi istediği gece son kez uykusunda öpüp kokladım onu.

Bundan 32 yıl öncesinde kadınlar toplumda şimdiki kadar özgür yaşayamıyorlardı aşklarını. Özellikle de karşılarındaki erkek bu denli güçlü ve

varlıklıysa, onun telkinleri ile toplumdan kolayca dışlanabiliyorlardı. Yiğit'in benden utanmasını istemedim. İlker ile anlaşmamıza göre yılın belirli zamanlarında benimle olacaktı. Ama yurtdışında yaşamam ve velayeti İlker'in almış olması nedeniyle bu hakkımı kullanmam olanaksız hale geldi.

Sonradan öğrendim ki, üvey annesi Yiğit'e karşı çok katıymış. Belki de onu görmek çocuk sahibi olamayışını hatırlatıyordu kim bilir. Ortaokuldan itibaren yatılı okulda okuyan Yiğit'in çocukluğu yalnız geçti Nil. Ama her şeye rağmen hayranlık duyulacak bir erkeğe dönüştü. Onu uzaktan da olsa hep takip ettim. Hatta çok kereler görüşmek istedim. Ama her seferinde talebim geri çevrildi. Bana karşı çok öfkeliydi. Zamanla geçer diye umut ettim ama her geçen gün derinleşiyordu nefreti. Babasını da gerçekten sevdiğini sanmıyorum. O yapayalnız bir çocuk olarak büyüdü Nil. Ve hala da yalnız. Her şeye sahip tek bir şey dışında. En önemli şey… Başka bir aşksız evliliğe daha göz yumamam. Üstelik Yiğit kendi tecrübelerine dayanarak, mutsuz da olsa çocuğu hatırına o evliliği sürdürecektir. Kapana kısılmış hissedecek ama gidemeyecek.'

Nil duyduklarından o denli etkilenmişti ki, söyleyecek söz bulamıyordu.

'Sanırım çok şaşırdın' dedi Hülya Hanım gülümseyerek.

'Hayır… yani evet şaşırdım ama iki insanın hayat hikayelerinin bu denli birbirine benzemesine şaşırdım. İnanmayacaksınız ama yakın zamanda başka birinin annesinin de pek çok açıdan sizin başınızdan geçenlere benzer olaylar yaşadığını öğrenmiştim.'

Yiğit'in annesi hayretle kaşlarını kaldırdı 'Öyle mi? İlginç. Kimmiş bu kişi?'

Nil olanları hatırlayarak yüzünü buruşturdu. 'Aşık olduğum erkek'

'Aşık olduğun mu?' derken Hülya Hanım'ın sesinden duyduklarının hoşuna gitmediği belli oluyordu.

'Daha doğrusu aşık olduğumu sandığım erkek. Aslında Yiğit bu yüzden benden uzaklaştı. Ve açıkçası size nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum. Dediğiniz gibi Yiğit kendini pek çok açıdan geliştirmiş ve hayranlık uyandıran bir erkeğe dönüşmüş' Bu sözleri bu kadar kolay söyleyebilmesine kendi de şaşırıyordu. Ama işin aslı uzun zamandan beri ona hayrandı ve onu kaybettikten sonra anlayabilmişti duygularının ne kadar derin olduğunu.

'Yanlış anlamanı istemem. Tuğba ile tanışıp görüştüm. Ona karşı değilim. Oldukça aklı başında bir kadına benziyor. Ama sana bakarken Yiğit'in gözlerinde aşk gördüm, tutku gördüm. Bir insan bu denli derin duyguları aynı anda iki kişiye karşı hissedemez Nil. Eğer hayallerinde sen varsan, bu kadınla evlenmesi koca bir yanlış. Benim başıma gelenlerin onun da başına gelmesini istemiyorum.'

‘Lütfen kızmayın, kırılmayın ama annelik yapmak için biraz geç kalmadınız mı?’

Kadın üzgün bir şekilde başını salladı ‘Hem de çok geç kaldım. Ama sahip olduğum tek çocuğun da…’

Nil merakla kaşlarını kaldırıp sordu ‘Tek mi? Ama demiştiniz ki?’

‘Biliyorum. Ama yakın zamanda kızımı kaybettim. On senedir verdiği mücadeleyi kaybetti.’

Nil sorduğuna pişman olmuştu. Kadıncağızın sözleri karşısında ezildiğini hissetti. Onu yargılamaya kalkmıştı oysa kadıncağız ne sıkıntılar yaşamıştı.

‘Çok ama çok özür dilerim… Hiç bilmiyordum. Başınız sağ olsun.’

Gözyaşları ile buğulanmış bakışlarını Nil’e dikerek kararlı bir biçimde sordu. ‘O halde bana yardım edecek misin?’

‘Af edersiniz ama ben hala anlayabilmiş değilim. Benden tam olarak ne istiyorsunuz? Onu arayıp konuşmamı mı? Bunun sonuç vereceğini sanmıyorum’

‘Hayır senden duygularını tartmanı istiyorum. Yiğit’e gerçekten aşık mısın?’

Nil hafifçe kızararak, başını öne eğdi. ‘Sanırım’ diye mırıldandı.

‘Sanıyor musun? Bundan daha iyisini yapman gerekli. Ona aşık mısın değil misin?’

‘Ben aşkı bilmiyorum ki… Ama onun başkasıyla evleneceği fikri gerçekten canımı yakıyor’ diye tüm saflığıyla karşılık verdiğinde, kadın elini uzatıp onun elinin üzerine koydu. Sevgiyle okşarken, tatlı bir sesle konuşmaya başladı.

‘Sen şanslı bir kızsın. Fazla aramaya gerek kalmadan aşkı bulmuşsun. Ama onu kaybedersen işte o zaman şanssızlığı tatmış olacaksın. Onu seviyorsan, geri kazanmak için uğraşmalısın’

İkisi arasında geçen konuşmaları sessizce ve dikkatlice izleyen Eda sonunda varlığını hatırlatırcasına hafifçe öksürdü. ‘Pardon ama sizce bu doğru mu? Yani Nil daha 19 yaşında ve ailesinin Yiğit ile ilişki yaşamasına ya da evlenmesine izin vereceğini sanmıyorum. Bu daha fazla soruna neden olmayacak mı?’

Hülya Hanım başını dikleştirip, tüm ciddiyetiyle cevap verdi ‘Zamanla ikiniz de anlayacaksınız ki söz konusu aşk olunca geri kalan her şey ayrıntı oluyor. Yiğit ve Nil bir araya gelmez ise bundan sonraki birlikteliklerinde hep bir şeyler eksik olacak. Ve bu eksiklilerin ne yazık ki telafisi olmuyor’ Daha sonra tekrar Nil’e dönüp aklındakileri anlatmaya başladı.

‘Yakın zamanda bir nişan yemeği olacak. Benimle gelir misin?’

Nil'in heyecandan adeta nefesi kesilmişti 'Şaka mı yapıyorsunuz? Onların nişan yemeğine gidip, Yiğit'in aklını mı çeleceğim yani? B-ben y-yapamam… Üzgünüm. Hem onun evine gidebileceğimden bile emin değilim.'

'O halde benim evime gelirsin sen de…' dedi gülümseyerek.

'Nasıl yani?' dedi Nil başını hafifçe yana eğerek.

'Nişanlı çiftin şerefine küçük bir davet vereceğim. Sen de geleceksin'

Sırf düşüncesi bile genç kızın kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi atmasına neden olmuştu. 'Ben… ne yapacağım?'

Kadın neşeyle güldü 'Tam olarak hiçbir şey!'

Eda merakla sordu 'Hiçbir şey mi?'

'Aslında tam olarak hiçbir şey denemez. Baş döndürücü güzelliğinle ortalıkta dolanman yeterli. Belki etrafını saracak erkeklerle azıcık konuşup, flört edebilirsin. Ama abartmadan tabii…'

Nil derin bir iç çekti 'Heyecandan bayılmazsam tabii

Hülya Hanım ile buluşmalarının üzerinden on gün geçmiş olmasına rağmen ondan tekrar ses çıkmamıştı. Yiğit ve Tuğba ile karşılaşmaktan ödü kopuyor olsa da, elindeki tek seçeneğin bu olduğunu biliyordu. Yine de eli ayağı birbirine dolanacak, muhtemelen bir yığın sakarlık yapacaktı. Keşke diye düşündü daha başka bir yolu olsaydı.

Artık Eda da olmadığına göre yalnız gidecekti. Bunu düşünmek bile midesine kramplar girmesine neden oluyordu. Her günü heyecanla başlayıp, hayal kırıklığı ile sonlanıyordu. Belki de Yiğit'in annesi tekrar düşününce bunun iyi bir fikir olmadığına karar vermişti. Ya da oğlu onun vereceği bir davete katılmayı reddetmişti. İkincisi olması halinde Hülya Hanım Yiğit'in evine beraber gidebileceklerini söylemişti. Ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Gerçekten yüzünü bile görmek istemediği iki kadının beraberce kol kola çıkıp gelmeleri ne denli akıllıcaydı?

Muhtemelen annesinin yanında olması nedeniyle her zamankinden de fazla eleştiri oklarına maruz kalacaktı. Öte yandan yalnız gidemeyeceği ortadaydı. Kendini davet ettiremeyeceği gibi, davet edilse dahi tek başına onun evinde bulunmak delilik olurdu. Bütün gece Tuğba ile koklaşmalarını izlemektense aşk acısından ölürüm daha iyi diye geçirdi içinden.

Kaşları tereddütle çatıldı. Aşk acısı mıydı bu şimdi? En son bu sabah aynada kendine baktığında epeyce zayıflamış olduğunu fark ederek şaşırdığını anımsadı. Pek fazla yemek yiyemediği doğruydu ama bu denli kilo vermiş olmayı beklemiyordu. Murat söz konusuyken iştahının kapandığı hiç hatırlamıyordu doğrusu. Gerçi altı sene hayal kurup, umut edince bu bir tür

alışkanlığa, günlük aktiviteye dönüyordu. Dolayısıyla Murat aşık olma fikrine de, bununla yaşamaya da alışmıştı. Yine de geriye dönüp bakınca onu en çok kıskandığı zamanlarda bile, midesinin düğümlendiğini, kalbinin sıkıştığını ve nefes almakta zorlandığını hatırlamıyordu. Aklı varsa yoksa tek bir düşünceye odaklanmıştı. O da Murat'ın eninde sonunda kendinin olacağı düşüncesiydi.

Tamam işte buldum! Bu denli acı çekmemin nedeni onun resmen evleniyor olması. Murat uzun süre nişanlı kalınca kalbimde hep bunun evlilik ile sonuçlanmayacağı umudu vardı diye geçirdi içinden. Oysa Yiğit iki aydan kısa bir sürede evlenecekti.

Yenik omuzları bir kez daha düşerken kirpiklerinin ucunda boncuk boncuk gözyaşları birikmişti bile.

Oturduğu kanepede bacaklarını kendine çekip yanağını dizlerine dayadı. Hiç bu denli küçük, tecrübesiz ve çaresiz hissetmemişti. Daha birkaç ay önce dünyayı fethetmeye hazır gibiydi oysa ki… Şimdiyse evden çıkacak enerjiyi bile bulamıyordu. Mutlu göründüğü nadir anlar annesi ile telefonda konuşurken rol yaptığı zamanlardı. Bu konuşmalar da tüm enerjisini alıp götürüyordu zaten. Evde yalnız geçen gecelerde ona eşlik eden hiç durmadan çalan cd. çalardı. Eda'nın haklı olduğunu biliyordu. Ayrılığı anlatan tüm o şarkıları dinlemek işini kolaylaştırmıyordu ama ne yapabilirdi ki? Bu ruh halindeyken neşeli tonlar ona çok yabancı geliyordu.

Hatta mutluluk içeren her şey, müzik, kitap ya da aşk filmleri fark etmez ona ilhamdan çok acı veriyordu.

Onun yerine hüznü anlatan şarkıları dinlemek tek kaybedenin kendi olmadığını hatırlatıyordu. Tam şu anda dünyanın herhangi bir yerinde birileri daha onun dinlediği şarkıyı dinleyip gözyaşı döküyordu mutlaka. Birden aklına Yiğit'in ne dinliyor olabileceği geldi.

Sonra araba yolculuklarını hatırladı. Nil'in yaşının küçüklüğü ve tecrübesizliği ile dalga geçmeyi ne kadar da severdi. Onu sinirlendirmekten ne denli zevk aldığını itiraf ederken yüzünde beliren gülümseyişi hatırladı. Molada ayrı masada oturunca başını nasıl da derde sokmuştu? Onu gelip kurtaran Yiğit idi. Sonrasında öfkeden köpürmüş olmasına rağmen fazla uzatmayarak kendini Nil'in ellerine bırakıp, tatlı endişesinin tadını çıkarmıştı. Her ne yaparsa yapsın asla ona uzun süre kızgın kalmadığını düşününce elinde olmadan gülümsedi. Yakın zaman kadar kendine sayısız şans tanımıştı. Nil ne denli kendinden uzaklaştırırsa uzaklaştırsın hep çevresinde olmaya özen göstermişti. Son yaptığım hataya kadar diye düşündüğünde gözlerinden yaşlar boşandı.

Düşünmekten düşünemeyecek hale gelene kadar sürüyordu bu. Tekrar tekrar anılarda dolaşıp, kendini gerçekten sevmiş ve önemsemiş olabileceğine

dair en ufak bir ayrıntıyı bile kaçırmamaya özen gösteriyordu. Ama ne fark ederdi ki…Gerçekten sevmiş ve sevilmiş olsa da, sonunda kaybetmişti. Geriye kalan onun için bir hayat tecrübesinden başka bir şey olmayacaktı. Yiğit benim bile yapmayacağım hatalar var derken kendine açıkça veda etmişti. Bir zamanlar sevdiği bir kadın olarak hatırlayacaktı Nil'i bundan on sene sonra.

Peki ben nerede olacağım o sırada diye düşündüğünde kalbi acıyla kasıldı. Göremiyordu. Sonrasını tahmin edemiyordu. Sonrası olup olmayacağından bile şüpheliydi. Sanki bu kabusta sıkışıp kalacak ve her günü bugünün aynısı olacaktı.

Ayağa kalkıp sıkıntıyla dolandı. Odadaki tüm oksijeni içine çekmek istercesine derin derin nefes almaya çabaladı ama sanki küçük bir kutuda sıkışmışçasına havasız hissediyordu. Bir elini hızla inip kalkan göğsünün üzerine koyarak sakin olması gerektiğini tekrarlayıp duruyordu. Onunla konuşmaya, ona yakın olmaya ne kadar ihtiyaç duyuyordu. Cd çaların yanına gidip çalmakta olan müziği kapattı. Şimdi tamamıyla bomboş kalmıştı odası. Sessizlik yalnızlığını daha da vurguluyordu sanki.

Müziği tekrar açarken Yiğit'in sözleri hafızasında canlanmıştı.

'Ahmet müzik açsana. Arabadaki sohbetten başım şişti biraz müzik dinleyelim'

'Tabii Yiğit Bey. Hangisini istersiniz?'

'Frank Sinatra koy. Nil Hanım küçüktür tanımaz öğrenmiş olur'

MOONRIVER usulca çalarken Nil gözyaşlarının arasından gülümsüyordu.

Yiğit son zamanlarda hep yaptığı gibi o gece de yemeği es geçip direk içmeye başlamıştı. Kendine bunu neden yaptığını hatırlatıp duruyordu. Evlenmek için geçerli mazeretleri vardı. Beyni nedense bunların arasında en önemli olanı düşünmeyi reddediyordu. İsmini hatırlamak bile içini heyecanla dolduruyordu. Önce yüzünü bir tebessüm kaplıyor sonra ona sahip olmanın imkansızlığı ile kaşları çatılıyordu. Keşke hiç tanımasaydım diye kaderine lanet okuyup duruyordu. O gelene kadar her şey yerli yerindeydi. Düzenli bir ilişkisi, parmak ısırtacak türden bir sevgilisi ve arada kaçamakları vardı. Ama her ne olursa olsun kalbi de ruhu da kendine aitti.

Bir erkek, bir insan ikisi olmadan nasıl tam olabilirdi ki? Güçlü olmanın tek yolu bir şeylerin yoksunluğunu hissetmemekti. Şimdilerde geceleri gizlice kaybının yasını tutarken, gündüzleri umursamazlık maskesini giyip insanların arasına karışıyordu. Hiç kimse bilmiyordu. Hiç kimse anlamayacaktı. Bir iki kadeh fazla ya da eksik ne fark ederdi ki? Sonuçta her gece içmiyor muydu?

Artık yataktan kalkmak için içinde istek olmasa da, yapacak daha iyi bir şey olmadığı için yine her sabah erkenden uyanıyordu. İşine gidiyor, yapması gereken neyse onu yapıyordu. Zamanla düzeleceğini umut ediyordu. Kendini seven, akıllı, dürüst ve iyi bir kadınla evleniyordu. Hayatında her şey yerli yerindeydi. Dışarıdan bakılınca mükemmel düzene sahipti. Neredeyse onu hiç tanımamış gibiydi. Ondan hiç iz kalmamıştı. İçkisinden koca bir yudum alıp, başını geriye yasladı.

Ruhuna dokunmuş, kalbini alıp bir süre oyalandıktan sonra fırlatmıştı. Ama sorun değildi. Nasılsa Yiğit atlatırdı. Atlatacaktı da… Sevdiği bir kadın tarafından ilk kez yüzüstü bırakılışı olmayacaktı. Yerinden kalkıp viski şişesinin olduğu tarafa giderken tek ihtiyacım olan daha fazla içki diye geçirdi içinden. Nil gittiğinden beri büyülü bir biçimde başlayan ve felaketle noktalanan gecenin en güzel anılarını barındıran bu çalışma odasından çıkmıyordu.

Tuğba olsaydı her gece olanları tekrar tekrar hatırlayarak çıldıracak noktaya gelmekten kurtulabilirdi. Ama belki de o olsaydı yalnız kalıp düşünemediği için çıldıracaktı.

Neredeyse, evet neredeyse onun olacaktı. Nasıl da uysal bir biçimde bedenini sunmaya hazırdı Yiğit'e. En başından beri en önemli şeyi ondan saklamıştı. Kalbini… Murat'a aşık olduğuna başlarda inanmamıştı. Hep geçici bir heves olarak görmüştü. İşin aslı Nil'in kalbinde Murat için ayrılmış olan yere dokunamamıştı bile Yiğit.

Oysa ki Yiğit ne kadar da hazırdı, her şeyini vermeye. Nil'in istemesi yeterliydi. Kalbi o andan sonra onun mutluluğu için atacaktı. Tek yapması gereken…

Elini sıkıntıyla hafifçe uzamış sakalında gezdirdi. Ne fark eder ki? Hepsi geçti, bitti. Ben kaybettim. Hem de tamamıyla. Bundan sonra elimden Tuğba için iyi bir koca olabilmekten başka bir şey gelmez. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım. O iyi bir kadın ve en iyisini hak ediyor diye düşünürken aklı hala Nil ile meşguldü.

Goodbye My Lover-Elveda Aşkım

Did I disappoint you or let you down?
Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?

Should I be feeling guilty or let the judges frown?
Kendimi suçlu mu hissedeyim yoksa kaşlarını çatmana izin mi vereyim?

'Cause I saw the end before we'd begun,
Çünkü daha biz başlamadan sonunu gördüm

Yes I saw you were blinded and I knew I had won.
Evet gördüm gözlerin kör olmuştu , biliyordum kazanacaktım

So I took what's mine by eternal right.
Sonsuz hakkımı aldım

Took your soul out into the night.
Ruhunu geceden dışarı çıkardım

It may be over but it won't stop there,
Bitmiş olabilir ama öyle kalmayacak

I am here for you if you'd only care.
Umurundaysa sadece senin için burdayım

You touched my heart you touched my soul.
Kalbime dokundun , ruhuma dokundun

You changed my life and all my goals.
Hayatımı değiştirdin ve bütün hedeflerimi

And love is blind and that I knew when,
Ve aşkın gözü kördür, ne zaman olduğunu biliyorum

My heart was blinded by you.
Kalbimin seninle kör olduğunu

I've kissed your lips and held your head.
Dudaklarından öptüm ve ellerini tuttum

Shared your dreams and shared your bed.
Yatağını ve rüyalarını paylaştım

I know you well, I know your smell.
Seni iyi biliyorum,kokunu iyi biliyorum

I've been addicted to you.
Sana bağımlı oldum

Goodbye my lover.
Güle güle aşığım

Goodbye my friend.
Güle güle arkadaşım

You have been the one.
Sen tektin

You have been the one for me.
Sen benim için tektin

I am a dreamer but when I wake,
Ben bi rüyadayım ama uyandığımda

You can't break my spirit - it's my dreams you take.
Ruhumu alamazsın , aldığın hayallerimdi

And as you move on, remember me,
Ve hayatına devam ettiğinde beni hatırla

Remember us and all we used to be
Bizi hatırla , yaptıklarımızı

I've seen you cry, I've seen you smile.
Seni ağlarken gördüm , seni gülerken gördüm

I've watched you sleeping for a while.
Seni kısa bir süre uyurken gördüm

I'd be the father of your child.
Çocuğunun babası olabilirdim

I'd spend a lifetime with you.
Seninle bi ömür geçirirdim

I know your fears and you know mine.
Bütün korkularını biliyorum ve sen de benimkileri

We've had our doubts but now we're fine,
Şüphelerimiz vardı ama şimdi iyiyiz

And I love you, I swear that's true.
Ve seni seviyorum ,yemin ederim doğru

I cannot live without you.
Sensiz yaşayamam

Goodbye my lover.
Güle güle aşığım

Goodbye my friend.
Güle güle arkadaşım

You have been the one.
Sen tektin

You have been the one for me.
Sen benim için tektin

And I still hold your hand in mine.
Ve ellerini hala benimkilerin içinde tutuyorum

In mine when I'm asleep.
Uyuduğum zaman

And I will wear my soul in time,
Ve zamanı geldiğinde ruhumu geri kazanacağım

When I'm kneeling at your feet.
Ayaklarına kapandığımda

Goodbye my lover.
Güle güle aşığım

Goodbye my friend.
Güle güle arkadaşım

You have been the one.
Sen tektin

You have been the one for me.
Sen benim için tektin

I'm so hollow, baby, I'm so hollow.
Çok kötüyüm bebeğim,çok kötü

I'm so, I'm so, I'm so hollow.
Ben,ben,ben çok kötüyüm

'Neler olduğuna hayatta inanmayacaksın!' diyordu Şebnem Hanım telefonda heyecanla.

Annesinin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmayan Nil ilgisizce sordu. 'Neler oldu?'

'Birkaç gün önce ansızın kapı çalındı. Kapıyı açtığımda karşımda gencecik çok güzel bir kız gördüm.'

Nil'in kalp atışları hızlanmıştı. Umarım babam da dedemin izinden gitmiyordur diye düşündü elinde olmadan. 'Kimmiş bu kız?'

Annesi 'Aslında sana çok benziyor' dediği an kimden bahsettiğini anlamıştı.

Murat'ın kardeşinin ismi dudaklarından dökülürken, içini bir telaş kaplamıştı. Acaba kendi ile ilgili bir şeyler anlatmış mıydı? Yiğit ile kavgasını ve o gece hiç gerçekleşmeyen planlarını. O gece niyetlendiği şeyi düşününce yanakları utançla yanmaya başladı. Eğer Yiğit olmasaydı… Artık Yiğit'in olmadığını hatırlayarak bir kez daha ruhunda derin bir sızı hissetti.

'Evet doğru bildin. Öykü'ydü gelen. Kim baksa onun bizim aile ile kan bağı olduğunu tahmin eder. Çok da güzel bir kız doğrusu.'

'Ne istiyormuş? Neden gelmiş?' diye sordu genç kız sabırsızca.

Annesinin sesi heyecanlı geliyordu ama kesinlikle gergin değildi. Bu iyiye işaret olmalıydı değil mi? Yine de Öykü neden kalkıp annesinin kapısını çalmıştı ki?

'Kısaca kendini tanıttıktan sonra benden iyi niyetle yardım istedi'

'Yardım mı?'

'Aynen öyle. Murat birkaç hafta önce ortadan kaybolmuş ve geri geldiğinde

çok kötü durumdaymış. Biri onu fena benzetmiş. Öykü onu görünce çılgına dönmüş. Düşünsene kızcağızın hayattaki tek yakını ve onu da kaybederse ne olacak? Gerçi bu noktadan sonra bir şey olmaz. Baban ona sahip çıkacağına söz verdi. Ama yine de neden en yakınını kaybetsin ki?'

Annesi bir solukta anlatmış olmasına rağmen Nil her kelime ile biraz daha bunaldığını hissetti. Böylesine bir hikayeyi başka zaman olsa uzun uzun dinlerdi. Ama şu anda annesinin lafı dolandırmadan her şeyi bir an önce anlatmasını diliyordu.

'Hangi konuda yardım istedi anne?

'Murat konusunda elbette. O da abisinin içinde alev alev yanan intikam ateşinden korkmuş durumda. Onu o halde gördükten sonra kesin karar verdim, buna son vermeliydim dedi. Her neyse oturduk konuştuk. Ne yazık ki duydukları onu epeyce sarstı. Yani düşünsene abinin patronu ile sorunu olduğunu düşünüp karısı ile konuşmaya geliyorsun ve bu kadın sana geçmişin hakkında korkunç şeylerden bahsediyor. Neyse ki yaşından olgun, anlayışlı bir kız. En azından gerçekler sonunda su yüzüne çıktı. Daha sonra Murat ile baban arasında bir görüşme ayarladık. İtiraf etmem gerekirse Murat Öykü'den daha fazla sarsıldı. Ne de olsa onu yıllardır ayakta tutan öfkesi ve nefreti bir anda anlamsızlaşmıştı. Tüm sorumlu dedendi ve o da artık hayatta olmadığına göre…

Gerçi istenirse babana da bu konuda iyi bir pay çıkarabileceğimizden eminim. Ama o konuya hiç girmeyelim. Murat akıllı genç bir adam. Hayatına kolayca yeni bir yön çizebilir. Şimdiye kadar doğru dürüst yaşamaya bile fırsatı olmamış. Varsa yoksa intikam peşindeymiş. Elbette her şey bir günde değişecek ve biz kocaman sevgi dolu bir aile olacağız demiyorum. Ama en azından küçük yaşta büyük kayıplar yaşayan bu iki insana vicdan borcumuzu ödeyebileceğiz. Murat'ın babası bakanlıkta çalıştığı için o camiadan epeyce tanıdığı varmış. Anlayacağın şirketin başını daha çok derde sokabilirmiş'

'Anne yavaşla biraz' diyerek Nil araya girdi. 'Biliyorum çok heyecanlandıran bir gelişme bu ama bir anda çok fazla bilgi paylaştın. Hepsi kafamda karman çorman oluyor. Seni yakalamakta güçlük çekiyorum. Bir şeyi merak ediyorum…' dedikten sonra tereddüt ederek duraksadı. 'Gamze ve Murat… Onlar ne durumdalar?'

Şebnem Hanım bu soruya biraz şaşırmışsa da fazla üstünde durmamıştı. 'Açıkçası o konuda bir şey sormak aklıma gelmedi. Benim merak ettiğim başka şeyler var ama öğrenmem zaman alacak sanırım'

'Ne gibi?'

'Mesela Murat'ı kim o şekilde dövüp fena benzetmiş olabilir? Haluk'u sıkıştırdım ama bu işle alakası olmadığına dair yemin etti. Zaten öyle olsaydı

ne yapardım, ne derdim hiç bilemiyorum. Bu korkunç bir şey! Bunu yapan kişi vicdansız, aşağılık adamın tekiymiş'

Nil boş bulunarak lafa girdi. 'Nerden biliyorsun belki Murat da onu benzetmiştir? Yani kavga tek kişilik olmaz değil mi? Belki de o adamın da canı çok yanmıştır' derken sesi titremeye başlamıştı.

Annesi bir an sessiz kaldı. Sonunda 'Nil iyi misin? Stresli geliyor sesin' dediğinde genç kız fazla ileri gittiğini anlamıştı.

'İyiyim yok bir şeyim. Biraz yorgunum.'

'Yorgun mu? Neden ki? Çok mu geziyorsun?'

Hayır neredeyse hiç evden çıkmıyorum diye düşündü. 'Öyle de denebilir. Arkadaşlarla yaz tatilinde ayrı kaldık ya. Telafi ediyoruz'

Annesi neşeyle güldü 'Telafi etmek için bu kadar acele etmenize gerek yok. Daha dokuz ay oradasın ne de olsa. Bu arada seni ihmal ettim biliyorum. En kısa zamanda geleceğimden emin olabilirsin'

Nil'in içini tedirginlik kaplamıştı. Annesi çok dikkatli ve akıllı bir kadındı. Ondan bir şeyler gizlemek neredeyse imkansızdı .Şu anda gelmesini gerçekten istemiyordu.

'Sorun değil anne. Sen keyfine bak ben de zaten yoğunum bu aralar. Okul hayatına tekrar adapte olmam gerek. Tatilde epey gevşemişim.'

Annesiyle biraz daha havadan sudan bahsettikten sonra cep telefonunun çalmasıyla görüşmeyi noktaladı. Ekranda arayan kişinin ismini gördüğünde heyecandan kalbi duracak gibi oldu.

'Merhaba tatlım. Seni daha önce arayamadığım için üzgünüm ama Yiğit'i ikna etmek için uğraşıp durdum'

Nil heyecandan başının döndüğünü hissederek oturma ihtiyacı duymuştu. 'Ve?'

'Ne yazık ki onlar için bir davet vermeme razı olmadı.'

Hayal kırıklığı genç kızın sesine yansımıştı. 'Ya demek öyle…'

'Evet. Onun için davet verecek kadar yerim yokmuş hayatında. Kendi nişan yemeğini kendi organize edebilirmiş. Ama Tuğba ısrar ettiği için benim de bulunmamı kabul etmiş. Fakat kocamın benimle gelemeyeceğini anlayışla karşılayacağımdan eminmiş'

'Ooo…Çok kırılmış olmalısınız'

Kadın neşeli bir biçimde karşılık verdi. 'Şaka mı yapıyorsun? Yıllardır ona bunun yarısı kadar bile yakınlaşma şansı yakalayamamıştım. Hem kocamı istemiyorsa ne yapalım? Zaten kocamla gitmeyi de düşünmüyordum. '

Nil heyecanla içini çekti. 'Yani kast ettiğiniz…'

‘Evet kast ettiğim seninle gideceğimiz. Şimdi bu hafta sonu Yiğit Türkoğlu’nun evinde gerçekleşecek nişan daveti için ne giymeyi düşünüyorsun? Çünkü henüz karar vermediysen benim bildiğim çok iyi bir yer var. Ve eminim bayılacaksın’

‘Ben…çok teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana karşı bu kadar ilgili ve nazik olduğunuz için minnettarım ama tüm bunları neden yapıyorsunuz?’

‘Sevgili kızım, ben bunları sana iyilik olsun diye yapmıyorum. Bu bir annenin terk edip gittiği evladına olan vicdan borcunu ödemek için çaresiz çırpınışları. Ben yanlış bir evlilik yaptım aynısının onun başına da gelmesini istemiyorum. Henüz çok gençsin. Senden bu yaşta evlilik sorumluluğu altına girmeni beklemek haksızlık olur. Ama en azından karşısına çıkarak, gerçek anlamda kime aşık olduğunu sorgulamasını, gerçeklerle yüzleşmesini sağlayabilirsin. Sonrası size kalmış…’

Sonrası bize kalmış diye içinden tekrarladı Nil dört gün önce Hülya Hanım ile aralarında geçen telefon konuşmasını anımsayarak. Ya Yiğit için sonrası yoksa? Ya bana karşı çok sert ve kaba davranırsa? Buraya gelmek aptallıktı. Şimdi içeri gireceğiz ve belki de herkesin içinde beni rezil edecek. Allah’ım buraya gelirken ne düşünüyordum ki?

Arabaları Yiğit’in evinin önünde durduğunda Nil endişeli gözlerle Hülya Hanım’a baktı. Terden ıslanmış avuç içlerini elbisesine silip, ürkek bir şekilde konuşmaya başladı. ‘Ben yapabileceğimi sanmıyorum. O kadar cesur değilim. Lütfen siz bensiz içeri girin.’

Yiğit’in annesi Nil’in elini tutup, güven verircesine hafifçe sıktı. ‘İnan bana her şey çok güzel olacak.’

‘Olmaz! Yapamam! Yani Tuğba da orada olacak. Ve ikisi daha önce de bir olup benimle dalga geçmişlerdi. Ama bir farkla… O zaman umurumda değildi. Ya da ben öyle sanıyordum. Oysa şimdi beni küçük düşürecek bir yorumda bulunursa utancımdan ölebilirim.’

‘Nil şu anda tereddüt etmenin sırası değil! Evet seni gördüğünde ters davranması riski var. Ama bu risk daha sonra alacağının yanında hiç kalır! Aşık olduğun erkeğin her gün Tuğba ile resimlerini gazetelerde görüp de, için için kahrolurken keşke o gün o riski alsaydım diyeceğinden şüphen olmasın’ dedikten sonra sesinin tonu yumuşamış, başı hafifçe yana eğilmişti. ‘Ayrıca seni görünce tüm öfkesini unutacağından eminim. Bir peri kadar güzel

görünüyorsun. Haydi şimdi benimle gel de, ona gerçekten kime aşık olduğunu hatırlatalım'

Nil başka hiçbir şey söylemedi. Derin bir nefes alıp arabadan inerken içinden sürekli olarak dua ediyordu. Hafif esintiyle uçuşan saçlarının bir kısmı tepede dağınık toplanmış, kalanı dalga dalga omuzlarından aşağıya, sırtına doğru iniyordu. Esmer teninin güzelliğini ve gençliğini vurgularcasına uçuk pembe bir elbise giymişti. Dizlerinin altına kadar uzanan dar elbisesi son zamanlarda iyiden iyiye zayıflamış olan narin bedenini zarifçe gözler önüne sermişti. Giysisinin sırtı boydan boya açık olmasına rağmen ön tarafı boğazına kadar kapalıydı. Çekimser bir şekilde Hülya Hanım'a bakıp 'nasıl görünüyorum' diye sorduğunda, kadın onu hayranlıkla süzüp, gülümsedi.

'Tam bir prenses gibi…'

'Çok ani oldu değil mi? Ama kesinlikle zamanı gelmişti artık' diyordu konuklardan biri Tuğba ve Yiğit'e.

Hayattaki tek hobisi sosyete hakkında mümkün olduğunca bilgi toplayıp bunu oraya buraya yaymak ve saçlarını tuhaf, göz alıcı renklere boyatmak olan bu kadını Yiğit hiç sevmiyordu. Sözde 'samimi' olması gereken nişan davetlerinde bu hiç de samimi olmayan kadının ne işi olduğunu bilmiyordu. Ve elbette samimi bir davetin neden 100 kişiden oluştuğunu da anlamıyordu.

'Öyle mi? Umarım sizin kızınız için de bu zaman gelmiştir artık. Ne de olsa şu anki sevgilisini karısından ayırmak için epey bir süre uğraştı. Ee adamcağız özgür kaldığına göre özgürlüğüne fazla alışmadan parmağına tekrar yüzüğü takmasında fayda var'

Kadının yüzünün aldığı ifadeyi görünce Tuğba araya girme ihtiyacı duymuştu. 'Nadir Hanım az ilerde Melda Hanım'ı gördüm. Sizi soruyordu o da. İsterseniz gidip bir merhaba diyelim' diyerek onu o tarafa yönelttiğinde, kadın huysuzca söyleniyordu.

'Biliyor musun çok kaba bir nişanlın var. Evlenmeden önce iyi düşün derim'

Bunu duyan Yiğit daha birkaç sene önce bu kadının bir düğünde karşılaştıklarında kızını neredeyse kucağına atmaya hazır olduğunu hatırlayıp, alaycı bir biçimde güldü.

Bu anlamsız kalabalığın evimde ne işi var diye düşünerek gözlerini sıkıntıyla salonda gezdirirken içeri girmekte olan Nil ve annesini fark etti.

'Şaka yapıyor olmalılar' diye mırıldandı kendi kendine. Nil'i görmek bir anda içinde tuhaf bir rahatlamaya neden olmuştu. Birden anlamsız kalabalık daha da anlamsızlaşırken, Nil'in varlığı ile nispeten katlanılabilir olmuştu.

O kadar güzel ve çekingen görünüyordu ki, orada bulunan hiç kimseye benzemiyordu.

İyi ki de benzemiyor diye geçirdi içinden Yiğit engel olamadığı bir hayranlıkla. Onun gelişiyle ev yine ev olmuş, gece değer kazanmış, salon aydınlanmıştı. Hiçbir kadın tam anlamıyla hiçbir şey yapmadan bunu başarabilmiş değildi.

Ne kadar ironikti. Yiğit'in nişan gecesine anlam katan kadın Nil idi. Kendine ait olmayan, Murat'a aşık Nil… Büyüyü bozan anı kafasında canlandığında, orada durmuş aptal gibi onu hayran hayran süzdüğü için kendine kızmıştı. Başka erkeğin adını kulağına fısıldadığı gecenin üzerinden henüz birkaç hafta geçmişken hangi cesaretle kalkıp Yiğit'in nişan yemeğine gelebiliyordu ki? Ama Nil'di bu. Dünyanın kendi ve Murat'a olan aşkının çevresinde döndüğüne inanan, başka hiç kimseyi umursamayan, küçük şımarık kız Nil idi bu.

'Neden şaşırıyorsam?' diye söylendi kendi kendine. Bu kadar rahat bir biçimde Yiğit'in evine gelebiliyorsa belli ki ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Öyle umursamazdı ki, Tuğba ile nişanlanması şerefine kadeh bile kaldırabilirdi. Ve bu ikiyüzlülüğü yaparken kendine çok uygun bir arkadaş seçmişti. Annesini! Ne tuhaftır ki hayatında derin izler bırakabilen iki kadın birbirini bulup kaynaşmıştı. Yiğit'i ellerinde oyuncak yapan iki kadın…

Stres yüzünün gerilmesine, kaşlarının çatılmasına neden olmuştu. Emin adımlarla onlara doğru ilerlerken, Nil de onu fark etmiş, gayri ihtiyari Hülya Hanım'ın koluna sıkıca tutunmuştu.

'Korkma! Kendinden emin ol, seni ezmesine izin verme' diye hatırlattı kadın alçak sesle.

Yiğit tüm öfkesine rağmen büyük bir rahatlıkla onları karşıladı. 'Sizi görmek ne güzel. Demek en mutlu geceme tanık olmak için geldiniz'

Annesi yanağını ona doğru uzatırken aynı rahatlıkla karşılık verdi 'Elbette! Oğlumu bu özel gecede yalnız bırakamazdım'

Annesini öperken alaycı bir tonla mırıldandı 'Ne kadar ilginç! Özellikle pek çok özel anımda yanımda olmadığın düşünülürse' Hafifçe geri çekilip sahte bir gülümseyişle annesini süzdü. 'Yaşlanıyor olmalısın. Duygusallaştığına göre'

Sonra bakışlarını Nil'e çevirdi. 'Hoş geldin Nil. Gerçi seni çağırdığımı hatırlamıyorum ama Haluk'un kızının evimde ve masamda her zaman yeri vardır'

Ve kalbinde diye geçirdi içinden annesi.

Nil kibarca gülümseyip kısaca teşekkür etti. Çünkü daha fazlasını söyleyemeyecek kadar heyecanlıydı.

Onun bu sade hareketini kibir olarak algılayan Yiğit, elinde olmadan damarına basma ihtiyacı hissetti.

'Darısı Murat ile sana diyelim o zaman'

Murat'ın adını duymak Nil'in midesine yumruk gibi oturmuştu. Belli ki o geceyi hala kafasında kuruyordu ve tüm bu abartılı samimiyet gösterilerinin altında büyük bir öfke yatıyordu. Endişe ile hafifçe ürperdiğini hissetti. Bunu fark eden Yiğit yine sataşmadan edemedi.

'Üşüdüysen sana şal istetebiliriz. Biliyorsun havalar serinledi bu kadar açık giymemelisin artık. Hasta olabilirsin.'

Nil'in daha baştan gördüğü muamele karşısında güveni sarsılmaya başlamıştı bile. Tek tesellisi şu anda bu konuşmalara kimsenin tanık olmamasıydı. Nasılsa yemek başlayınca onunla uğraşamazdı.

Nişan yemeğinin tüm detayları ile Tuğba ilgilenmişti. Anlaştığı organizasyon şirketi geniş salondaki koltuk takımını ve mobilyaları kaldırıp, yerine 100 kişiyi ağırlayacak şekilde yuvarlak masalar yerleştirmişti. Odanın her tarafına konmuş olan canlı çiçek tanzimlerinden havaya mis gibi kokular yayılıyordu. Masaların ortasından yükselen görkemli ışıkların etrafı da çiçeklerle süslenmişti. Klasik jazz şarkıları çalan grubun kadın solistinin güze sesi ortama büyü katıyordu.

'Doğruyu söylemek gerekirse kız iyi organize etmiş' dedi annesi etrafı beğeniyle izlerken.

Nil onun koluna girip hafifçe eğilerek fısıldadı 'Evet ve biz gelmiş onun nişanını bozmayı planlıyoruz. Kendimi suçlu hissediyorum'

Hülya Hanım ona yan yan baktı 'Saçmalama! Daha bir şey başarabilmiş değilsin ki suçlu hissedesin. Hem ona iyilik yapıyoruz. Başkasına aşık bir erkekle evli olmanın ne demek olduğunu bilirim'

Nil 'Ama yine de…' diye itiraz edecekken Tuğba'nın hayret dolu karşılayışı ile sözü yarım kaldı.

'Nil? Bu ne sürpriz! Yiğit'in seni çağırdığını bilmiyordum' dedi gizlemekte zorlandığı bir hoşnutsuzlukla.

Hülya Hanım araya girdi 'Çağırmadı zaten. Benim kocamı istemeyince ben de Nil'den rica ettim. Sorun olmayacağını düşündüm. Yalnız gelecek değildim herhalde…'

Tuğba çabucak kendini toparlayıp, gülümsedi 'Ah elbette sorun değil. Sadece tanıştığınızdan haberim yoktu. Nerden tanıyorsunuz birbirinizi?'

Nil kararsızlık içerisinde ne diyeceğini bilemezken, Yiğit'in annesi duruma müdahale etti. 'Aslında uzun ve ilginç bir hikaye. Başka zaman anlatırım. Senin nişan gecende değil' dedi göz kırparak.

Tuğba ikna olmadıysa da, bu sözlerin üzerine uzatması mümkün değildi. Onun yerine oturacakları masayı gösterip yanlarından ayrıldı.

'Çok güzel görünüyor' dedi Nil kıskançlık karışık bir hayranlıkla.

Hülya Hanım peçetesini açıp kucağına yerleştirirken, genç kıza bakmadan cevap verdi. 'O da senin için aynı şeyi düşünüyor'

'Nasıl tanıştığımız hakkında ne söyleyeceksiniz?' diye sordu Nil merakla.

'Hiç bir şey! Umuyorum ki açıklamama gerek kalmayacak. Yani sen bu gece Yiğit'in aklını çelebilirsen'

Nil sıkıntıyla iç geçirdi 'Benden çok şey beklemiyor musunuz? Yani tamam belki benden hoşlanmış olabilir. Ama belki de sadece bir macera olarak gördü her şeyi. Bir yaz aşkı. Küçük bir heyecan…'

'Sen onu öyle görüyorsun demek' dedi Yiğit'in annesi onu süzerek.

Nil'in yanakları hafifçe kızarmıştı 'Hayır öyle değil! Ama bilmediğiniz çok şey var. Ben yakın zamana kadar başkasına aşık olduğumu sanıyordum. Bu yüzden Yiğit'i kıracak çok şey söylemiş olabilirim' dedi başını öne eğerek.

Hülya Hanım sevgiyle gülümsedi 'Bu ifadeni onun da görmesini sağlarsan, gerçekten üzgün olduğunu kanıtlarsan her şeyi unutacağından eminim'

'Ama nasıl? Onu tanımıyorsunuz bile!'

Kadının bakışları soğuklaşmıştı 'Onu istemeden yalnız bırakmış olabilirim Nil ama asla terk etmedim. Yanında olmasam da bütün gelişimini takip ettim. Onu bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığımdan emin olabilirsin. Çocuğunun büyümesini uzaktan takip etmek nasıl bir duygudur biliyor musun?'

Nil mahcup bir şekilde karlılık verdi. 'Hayır'

'İyi. Umarım asla da öğrenmezsin…'

Genç kız karşısındaki kadını farkında olmadan en hassas noktasından vurduğunu anlayarak pişmanlık duymuştu. 'Özür dilerim' diyebildi ancak.

'Özür dilenecek bir şey yok. Bilmiyordun öğrenmiş oldun. Şimdi lütfen bu geceye odaklanalım' dediğinde herkes yerine oturmuş ayakta duran bir erkeğe dikkatini vermişti.

Bu Tuğba'nın yakın arkadaşı Evren idi ve nişan ile ilgili kısa bir konuşma yapacaktı. Konuşması bittikten ve yüzükler takıldıktan sonra nişanlılar dans etmeye başlamıştı. Konuklar büyülenmiş bir şekilde bu göz kamaştırıcı çifti izlerken, Nil pek çok duygu arasında gidip geliyordu. Harika göründükleri inkar edilemezdi. Bu yüzden gıpta ile bakıyordu onlara. Yiğit'in dansı usta bir şekilde idare edişi, Tuğba'yı belinden sıkıca kavrayışı içinde erkeğe karşı özlem uyandırıyordu. Arada hafifçe eğilip Tuğba'nın kulağına bir şey

fısıldarkenki yakınlığı, kadının neşeli bir kahkaha ile karşılık vermesi ruhunda kıskançlık ateşinin yanmasına neden oluyordu.

Dans bitince Tuğba'yı öpmesi ise arzusunu kamçılayan bir etki yaratmıştı.Onu ne kadar da çok istiyordu. Kollarında kendi olmalıydı. Herkes onlara hayranlıkla bakmalıydı. Ama şu anda burada herhangi bir konuktan farksızken, kendini hiç bu denli önemsiz hissetmemişti.
Sandalyesini itip kalkmaya hazırlanırken Hülya Hanım sordu 'Nereye gidiyorsun?'

'Tuvalete gitmem gerekiyor'

'Tamam, ama fazla gecikme. Ortadan kaybolman pek iyi bir fikir olmayabilir'

Nil ise tam tersine mümkünse bütün gece ortadan kaybolmayı, görünmez olmayı diliyordu. Kendinden emin bir şekilde yerinden kalkıp, başını dikleştirdi ve salondan çıkmak üzere masaların arasından zarifçe geçerken herkesin ona baktığının farkında bile değildi.

Bekar ya da evli tüm erkekler Yiğit Türkoğlu'nun nişanına gelecek kadar onu yakından tanıyan ama daha önceden hiç görmedikleri bu büyüleyici güzelin kim olduğunu merak ediyorlardı.

Sonunda dışarı çıktığında, Nil'in omuzları hayal kırıklığı ile çökmüş, narin bedeni yapmak zorunda olduğu rolden yorgun düşmüştü. Biraz yalnız kalıp enerjisini toplamaya ihtiyaç duyuyordu. Ayakları tanıdığı koridorda ilerlerken hiç tereddütsüz çalışma odasını bulmuştu.

Odaya girip arkasından kapıyı kapattı. Kendini koltuğa bırakıp, bahçenin içeri yansıyan ışıklarının loşluğunda bir müddet öylece kaldı.

Buraya gelmek başından beri kötü bir fikirdi diye düşündü. Daha bir kaç hafta önce hayatının en büyülü anları tam bu odada başlamışken, şimdi bir hırsız gibi gizlice içeri süzülmek zorunda kalmış olmak ona çok dokunmuştu.

Makyajının bozulacağından ve ağladığının anlaşılacağından korkmasa gözyaşlarını salıverirdi. Kendini bu kadar çok sıkmanın üzerinde yarattığı baskı bitkin hissetmesine neden olmuştu. Biraz gözlerini kapatıp dinlenmek, kafasını toparlamak istiyordu.

Kapının açılması ile kendine geldiğinde ne kadar süre kestirdiğini bilmiyordu. Koridordan içeri süzülen ışık gözlerini kamaştırmış, kapıda duran erkeği tanımasını zorlaştırmıştı.

'Kimsiniz?' diye sorduğunda Yiğit her zamanki gibi dalga geçerek cevap verdi.

'Ne yazık ki Murat değilim. Annem 45 dakikadır ortalıkta olmadığın için seni merak etmiş. Beni yolladı ama görüyorum ki her şey yolunda. Sadece

nişan davetinden o kadar sıkılmışsın ki, azıcık kestiriyormuşsun' dedikten sonra gitmek üzere arkasını dönerken, Nil onu durdurdu.

'Bekle!' sesi öyle heyecanlı çıkmıştı ki kendi bile şaşırmıştı.

'Bir şey mi var?' diye sordu Yiğit umursamaz bir şekilde.

Nil uzanıp yan tarafındaki sehpada duran gece lambasını yaktıktan sonra tekrar genç adama baktı. 'Konuşabilir miyiz?'

'Hangi konuda?'

'Yapma Yiğit. Hangi konuda olduğunu biliyorsun. Bana bu şekilde davranmanın nedeni hakkında' dedi birden ayağa kalkarak.

Yiğit dışarıya bir göz atıp sonra isteksizce yanıtladı. 'Bunun için uygun bir zaman değil Nil. Kendi nişanımda ortadan kaybolmam hoş olmaz. Hem zaten o gece de söyledim konuşulacak bir şey yok'

Nil ona doğru bir adım attı 'Lütfen sadece 10 dakika…'

Yiğit'in yüzünde alaycı bir gülüş belirdi. Arkasından kapıyı kapatırken mırıldandı '10 dakikada her şeyi çözebileceğini düşünen bir sen varsındır. Bu haline bayılıyorum Nil hiç değişme olur mu?'

Nil kaşlarını çattı 'Ne demek istiyorsun? Bak beni sürekli iğnelemenden bıktım. Bu gece buraya gelirken hiçbir şeyin kolay olmayacağını biliyordum ama bana sürekli saldırmak zorunda mısın?'

'Değilim' diye kestirip attı Yiğit kollarını göğsünde kavuştururken. 'Ama hoşuma gidiyor. Dinliyorum'

'Aslında haklısın. 10 dakikaya sığdırılacak bir konu değil. Bu yüzden seninle rahatça konuşabileceğimiz bir zamanda ve yerde buluşabilir miyiz?'

Yiğit birkaç saniye onu sessizce süzdükten sonra cevap verdi 'Hayır'

Nil böyle bir tepki beklemediği için hafif sarsılmıştı. 'Ama neden?' derken bozulduğu açıkça belli oluyordu.

'Çünkü konuşacak hiçbir şey kalmadı. Her şey o gece söylendi Nil. Bunun üstüne yapmamız gereken hayatımıza devam etmek. Biliyorum üzgünsün ama bu gerçekleri değiştirmiyor ve açıkçası senin gönül meselelerine daha fazla alet olmak istemiyorum'

Nil panik olmuş bir şekilde atıldı 'Yanılıyorsun. Alet olduğun yok. Bak senden uzak geçen zamanda anladım ki ben Murat'a aşık değilim. Başından beri istediğim sendin. Benim anlamam uzun sürdü. Ama senin de defalarca dediğin gibi tecrübesizim ve bunun için beni suçlayabilir misin? Lütfen bu kadar kolay kestirip atma… Bana bir şans daha…'

Yiğit onu omuzlarından yumuşak bir şekilde tutarak susturdu. 'Nil beni dinle. Seni kestirip atmıyorum sadece kendimi bu rüyadan çekip alıyorum. Çok gençsin ve daha çok hata yapacaksın. Ama ben hayatında bir hata olarak iz bırakmak istemiyorum. Üzgünüm…'

Nil yeşili gözlerinde beliren keder o denli derindi ki, Yiğit uzun süre bakarsa boğulacağını biliyordu. Bununla başa çıkamazdı. Onun hayal kırıklığı olmayacaktı. Nil orada öylece durmuş bir mucize olmasını beklerken, Yiğit ellerini ve tüm sıcaklığını ondan çekti. Çıkmak üzere kapıya yönelirken genç kız başı öne eğilmiş bir şekilde alçak sesle sordu.

'Son bir şey rica edebilir miyim?'

Yiğit dönüp ona baktı 'Elbette'

'Gitmeden son kez bana sarılır mısın?

Nil masasına dönüp yerine otururken Yiğit'in annesi onu merakla izliyordu. 'Neredeydin? Ben de gittin sandım ve Yiğit'ten seni bulmasını rica ettim.'

Eline şarap kadehini alarak ona doğru eğilip alçak sesle devam etti. 'Ve görünüşe göre seni bulmuş. Yüzünden anladığım kadarıyla da pek iyi gitmemiş' diyerek kadehi ona uzattı.

Nil güçlü görünmeye çabalasa da, her an ağlayacak gibi duruyordu 'Doğru tahmin etmişsiniz. Bence artık gitsem iyi olacak' dedikten sonra çantasını alıp kalkmaya hazırlanırken Hülya Hanım onu tutup durdurdu.

'En küçük engelde bırakıp gidecek misin yani?' dedi inatçı başını dikleştirerek.

Nil sanki kadının dediklerini anlamıyormuş gibi ona boş gözlerle baktı. Başını iki yana sallarken kötü bir rüyanın etkisindeymişçesine bütün bedenini uyuşmuş hissediyordu. Evet bu bir kabus olmalıydı… bir türlü uyanmayı başaramadığı korkunç bir kabus.

'En küçük mü dediniz? Bana ne dedi biliyor musunuz? Neden artık çabalamanın bir anlamı yok biliyor musunuz? Çünkü o…o…'derken aniden durarak dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini kapattıktan sonra derin bir nefes alıp tekrar denedi. 'Çünkü o benim hayatımda olmayı hata olarak görüyor. Her şey bir rüya imiş ve artık uyanmanın vakti gelmiş. Söylenecek söz kalmadığı için buluşmanın da anlamı yokmuş'

'Tamam, tamam anlaşıldı ilk yöntem işe yaramadı.'

Nil afallamıştı 'Siz ciddi misiniz? Hala umut mu besliyorsunuz? Ben çoktan kabullendim lütfen siz de öyle yapın. Arkadaşım bana bir söz söylemişti. Şimdi anlamını çok daha iyi anlıyorum. Bazen kaybettiğini kabullenmek gerekir. Olayların ucunu bırakıp, çabalamaya son vermek… Ben öyle yapacağım. Belki siz de bunu denemelisiniz' dedikten sonra çantasını alıp ayağa kalktı.

Hülya Hanım da ayağa kalkıp onunla aynı göz hizasına geldi. 'Eğer senin bu denli acı çektiğini görmeseydim boş verebilirdim sevgili kızım. Ama

biliyorum ki daha sonra yaşayacaklarının yanında bu hiç kalacak. Tamam umutsuzluğa kapıldın biliyorum. Canının yandığı öyle açık ki…'

Nil acıyla gülümsedi 'Canım mı yanıyor? Kalbimin yerinden sökülüp çıkarıldığını tanımlamak için can yanması çok hafif kalır.'

'Peki o halde benimle otur ve anlat. Belki birkaç kadeh şarap içeriz. Nasılsa evde seni bekleyen yalnızlık. Bırak biraz daha beklesin…'

Nil'in omuzları yenilgiyle düşmüş, ne yapacağını nereye gideceğini bilemez bir halde bir süre kararsızlık içinde kalmıştı.

'Tamam, bir kadeh şarap içeceğim ama ondan sonra beni söyleyeceğiniz hiçbir şey durduramaz, bunu bilin. Evime gideceğim'

Yiğit'in annesi kabul ettiğini gösterircesine başını iki defa salladı. 'Hem sana anlatacaklarım var. Hiç kimse benim hikayemin detaylarını bilmiyor' diye kulağına fısıldadı.

Bu konuşmanın üzerinden yaklaşık bir saat ve dört kadeh şarap geçtikten sonra Nil artık üzgün görünmüyordu. Dans pistinden gelen kahkaha sesi dikkatini çekince Yiğit o tarafa baktığında, genç kızın sosyetenin en çapkın bekârlarından biri ile dans ettiğini gördü. Adamın söylediği sözlerin kendisini çok eğlendirdiği belliydi. Onun kollarında dans ederken öyle rahat ve mutlu görünüyordu ki Yiğit'in içini beklenmedik bir öfke kaplamıştı. Sohbet ettiği gruptan izin isteyerek ayrıldı ve soluğu annesinin yanında aldı.

'Böyle mi göz kulak oluyorsun sen bu kıza? Baksana şu haline!' dedi ateş saçan gözlerle onun bulunduğu tarafa bakarken.

Annesi hiç istifini bozmadan sakince karşılık verdi. 'Kızcağız biraz eğleniyorsa bunda ne var ki? Son zamanlarda fazla baskı altındaymış rahatlamaya ihtiyacı vardı'

Yiğit sakinleşmek için çabalıyordu ama annesinin sorumsuzluğu ve rahat tavırları onu büsbütün delirtiyordu.Ona doğru eğilip dişlerinin arasından fısıldadı. ' Bir daha o zamparanın Nil'e yaklaşmasına izin verirsen ben kendim gelip bizzat icabına bakarım'

'Seni neden ilgilendiriyor ki?' diye sordu annesi kaşlarını kaldırarak.

Yiğit onu baştan aşağıya süzdü 'Niyetini biliyorum anne. Ama işe yaramayacak. Benim Nil'i korumak için ona aşık olmam gerekmiyor. Babası arkadaşım ve ona karşı sorumluluğum var'

Hülya Hanım başını çevirip masaya doğru uzandı. Tek eliyle su bardağını alırken diğer elini havada rastgele salladı 'Evet tabii tabii sorumluluğun var'

'Bu ne demek oluyor?' diye sordu genç adam kaşlarını çatarak.

Annesi tüm masumiyetini takınarak gözlerini kırpıştırdı 'Hiiiç… Sen merak etme bir daha o zamparayı yaklaştırmayacağım' dedi gülümseyerek.

Zaten dans bitmiş ve Nil geçirdiği keyifli zamanın etkisiyle yanakları pembeleşmiş bir şekilde masaya dönüyordu. Elbette yanında onu dansa kaldıran adam ile birlikte.

'Hiç bu kadar çok döndüğümü hatırlamıyorum' dedi neşeli bir biçimde kahkaha atarak. 'Bir an düşeceğimden korktum'

Adam kendinden emin bir ifadeyle karşılık verirken elini onun sırtından ayırmıyordu 'Merak etme bunun olmasına izin vermezdim'

Yiğit sert bir şekilde müdahale etti. 'En başından bu kadar döndürüp durmasan zaten düşme tehlikesi de olmazdı sanırım. Her neyse buraya kadar getirdiğin için teşekkürler' dedi adamın genç kızın sırtındaki elini hafifçe iterek.

Adam Nil'e dönerek espri yaptı 'Yoksa sen Yiğit'in bizden gizlediği kardeşi falan mısın?'

Nil kıkırdayarak karşılık verince Yiğit çileden çıkmıştı. 'Öyle de denebilir. Ailesi bana emanet etti. Özellikle senin gibilerden korumam için. Şimdi masana dönersen çok memnun olurum' derken gözlerindeki ifade şaka yapmadığını söylüyordu. Bu durum adamın geri çekilmesine neden olmuştu. Yanlarından ayrılınca Nil biçimli kaşlarını çatıp, söylenmeye başladı.

'Biliyor musun çok can sıkıcı olmaya başladın. Ayrıca oldukça da kabasın. Etrafımdaki insanları bu şekilde kaçırırsan kimse yanıma gelmeye cesaret edemeyecek.'

'Daha iyi gelmesinler işte.'

Genç kız kaşlarını kaldırdı. 'Öyle mi? O halde şu bahsettiğin hataları nasıl yapacağımı söyler misin? Yoksa sen hata yapmak istemiyorum derken benim hatalarımı da mı kapsıyordu bu sözün? Çünkü açıkçası seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum.'

'Çünkü ben kendi ellerimle kurda kuzu emanet edecek değilim. Git dışarıda ne yapıyorsan yap ama benim partimde değil'

'Nişan davetin'

'Ne dedin?'

'Bu sıradan bir parti değil. Nişan daveti ve senin ilgilenmen gereken bir nişanlın var. Hatta şu anda bize öfkeli gözlerle bakıyor'

Yiğit gayri ihtiyari arkasını dönünce Nil'in haklı olduğunu gördü. Yanlarından ayrılmadan önce işaret parmağını kaldırıp son kez uyardı. 'O zamparayı yanında görmek istemiyorum. Ve daha fazla içme'

Nil yerine oturup eteklerini düzeltirken ona bakmadan sakin bir şekilde cevap verdi. 'Lütfen beni rahat bırakır mısın? Hiçbir şeyimsin ve buna uygun davranırsan sevinirim.'

Yiğit daha fazla bir şey söylememek için dişlerini sıkmıştı. Yanlarından ayrılır ayrılmaz Nil garsonlardan birine işaret edip bir kadeh daha şarap istedi.

'Belki de şaraba ara versen iyi olur' dedi Hülya Hanım tereddütlü bir ses tonuyla.

'Bu daveti katlanılabilir kılan tek şey şarap. Lütfen buna müdahale etmeyin' diye karşılık verdi genç kız nazik bir şekilde.

Nil'in doğal ve neşeli tavırları gece boyunca ilginin onda toplanmasına neden olmuştu. Erkeklerin ortak düşüncesi kendi camialarında tanıdıkları hiçbir kadına benzemediğiydi. Hareketleri doğal ve içtendi. Tıpkı güzelliği gibi. Kişiliği ise kendini beğenmişlik ve kasıntılıktan öyle uzaktı ki… Ulaşılmaz gibi görünen ama bir o kadar da ayakları yere basan bu büyüleyici genç bayanın sahip olduğu güzellikten haberi yok gibiydi.

Yiğit ne zaman başını çevirse onu birileri ile keyifli bir sohbetin içinde görüyordu. Gözleri o kadar çok Nil'e odaklanmıştı ki, Tuğba'nın bu durumdan ne denli hoşnutsuz olduğunu fark edemiyordu bile.

'Biraz da nişanlına bakarsan belki gecenin kalanını kurtarabilirsin' dedi Tuğba sonunda sitemkar bir biçimde. 'Nadir Hanım gözlerini senden ayırmıyor. Bu konuda çok dedikodu döneceğinden emin olabilirsin'

Yiğit derhal toparlanmıştı. 'Özür dilerim Tuğba. Ama bu kız çok saf ve tecrübesiz. Bu adamların hepsi playboy. Nil daha ne olduğunu anlamadan kendini yatakta bulur. Babası beni hiç affetmez'

'Peki ama nişan gecemizde beni ihmal ettiğin için benim de seni affetmeyeceğimi bilesin' dedikten sonra arakasını dönüp gitti.

'Tuğba bekle!' diyerek onu kolundan yakaladı Yiğit. 'Özür dilerim. Gerçekten. Telafi etmek istiyorum. Ne yapabilirim söyler misin?'

Tuğba gözlerini onun gözlerine dikti ve dudakları sahte bir tebessüm ile kıvrıldı 'Hiçbir şey Yiğit. Hiçbir şey…'

Tam o sırada arkalarında Hülya Hanım belirmişti. 'Pardon bölüyorum ama Nil'i bulamıyorum. Tam gitme vakti geldi, ortadan kayboldu. Rica etsem bir bakabilir misin?' diye sorduğunda, Yiğit af dileyen bakışlarını Tuğba'ya çevirdi.

Tuğba derin bir nefes alıp başını salladı 'Git hadi. Bak bakalım prenses nereye kaybolmuş'

Yiğit bunun hata olduğunu bilse de yapabileceği fazla bir şey yoktu. Çünkü Nil'in en son konuştuğu adam gerçekten güvenilir biri değildi. Normal şartlarda selam bile vermeyeceği bir adamın evinde olması onun suçu değildi. Tuğba çağırmıştı. Ama Nil bekaretini bu adam yüzünden, rızası dışında

kaybederse bu Yiğit'in suçu olacaktı. Aceleyle bahçeye çıkıp etrafa bakındı. Görünürde kimse yoktu. İçini bir korku kaplamıştı. Ya evden ayrılıp başka bir yere gittilerse, ya her şey için çok geç kaldıysam diye düşündü. Nil'e zarar verdiyse o adamı öldürebilirdi. Ve bu yüzden hiçbir mahkeme onu suçlu bulamazdı. Ama bunun ortaya çıkması babasını derinden yaralardı.

Nil'in duygularını düşünmek bile istemiyordu. Bu kadar içmek zorunda mıydın? diye içinden Nil'e de söyleniyordu. Bahçede çılgınca koştururken, rastladığı tüm çalışanlara soruyordu ama hiçbiri görmemişti. Şimdi ne olacaktı? Geri dönüp annesine ne diyecekti? Sırtında bir ürperti hissetti. Alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Korkuyordu.

Evet Yiğit Türkoğlu hayatında ilk kez korkuyordu. İlk kez bu denli çaresiz hissediyordu. Sıkıntıyla alnını ovuşturdu. Cep telefonundan onu arayabilirdi ama muhtemelen yanına almayı düşünmemişti. Zaten nereye koyabilirdi ki? Giysisi daracık ve cepsizdi. Üstelik o kadar güzel görünüyordu ki... O adamın koca pençelerini onun üzerinden çekemediğine dair bahse girebilirdi. Elleri iki yanında yumruk pozisyonu almış, gördüğü an adamı parçalamaya hazırdı. Ama ondan önce Nil'i bulmalıydı. İçeri girip annesine ne diyecekti? Dolu dolu bir küfür savurduktan hemen sonra arkasında duran kişinin sesi duyuldu.

Yiğit içeri girer girmez 'Neler oluyor Yiğit? Nil nerede?' diye sordu Hülya Hanım gizleyemediği bir endişeyle.

Oğlunun yüzünden neler olduğunu kestirmek zordu. Tüm ifadesizliğine rağmen konuşurken sesi sakindi. 'Meraklanacak bir şey yok. Sen evine dönebilirsin.'

Kadın kaşlarını çattı 'Bilmece gibi konuşmadan açıkça söylesen olmaz mı? Neler olmuş neredeymiş?' dedikten sonra korkuyla içini çekti 'Olamaz yoksa o adamla mı gitmiş? Bu kadar içmemeliydi. Belli ki içkiye dayanıklı değil. Onu uyarmaya çalıştım ama…'

Yiğit ters bir şekilde karşılık verdi 'Evet haklısın fazla içmemeliydi. Hatta buraya hiç gelmemeliydi. Hepsi senin fikrindi anne. Bundan sonrasını ben hallederim. Lütfen sen de evine git artık. Arabaya ihtiyacın var mı?'

Annesi başını hayır anlamında sallarken endişeli görünüyordu. 'Gerek yok ben çağırmıştım zaten.' Gitmek için arkasını dönmek üzereyken durup elini oğlunun kolunun üzerine koydu 'Lütfen Yiğit ona iyi bak. '

'Senden daha iyi bakacağımdan emin olabilirsin' dedi genç adam soğuk bir ifadeyle.

Saat epeyce ilerlemiş, konukların birer birer ayrılması ile gecenin sonu gelmişti. Boşalan salonda gözlerini gezdiren Tuğba içinden aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu.

Böyle olmamalıydı. Yıllar sonra geriye dönüp nişan davetini hatırlarken hissettikleri bu olmamalıydı. Belki de doğruydu. Bazı insanlara göre değildi evlilik. Neden ruhu kanatlanıp uçmuyordu. Çok şey beklemişti belki de bu geceden. Ama aslında bilinçaltının derinliklerine ittiği başka bir düşünceydi. İsmini anmak istemediği… Yiğit'in sesi ile düşüncelerinden sıyrıldı.

'Her şey harikaydı. Seninle ilgili her şey harika zaten' dedi yanına oturup kolunu omzuna dolayarak.

Tuğba sessizce gülümsedi. Başını onun omzuna dayayıp mırıldandı. 'Ama yine de yeterli değil sanırım'

İkisi de göz göze gelmemeye özen gösteriyordu. İkisi de neden bahsettiklerini biliyor ama açıkça değinmiyordu.

'Beklenmedik bazı gelişmeler oldu. Daha farklı şeyler isterdim bu gecen için' diye karşılık verdi Yiğit çenesini onun başına dayayarak.

Tuğba genç adamın elini ellerinin arasına alıp hafifçe sıktı 'Hayat planlarımız doğrultusunda ilerlemiyor değil mi? Kimsenin suçu yok.'

Yiğit doğrulup Tuğba'nın başını tutarak, kendine doğru çevirdi 'Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi?' diyerek dudaklarından öptü.

Genç kadın gözlerini kapatıp gülümsedi. 'Biliyorum ama bazen sevgi bile yeterli olmayabiliyor. Bana kalırsa bu gece için yeterince heyecan yaşadık. Bir an önce yatıp dinlenmek istiyorum' dedi bütün gece gözlerini kırpmayacağını bilerek.

Tuğba'nın yüzünü avuçları arasında tutan Yiğit baş parmağı ile yanağını okşadı. 'Seni eve bırakmamı ister misin?'

'Gerek yok. Sen de yorgunsun. Şoför götürse yeter'

Bir an boşluk olmuştu. İkisi de böyle bir anda ne yapılması ne söylenmesi gerektiğini kestiremiyordu. Sonunda Yiğit sarılmak için beceriksizce bir hamle yaparak 'Yarın seni ararım' dedi.

Tuğba başını tamam anlamında salladıktan sonra yerinden kalkıp çantasını alarak kapıya doğru yöneldi. Yiğit arkasından bakarken bir an içinden kalkıp onu tutmak, durdurmak geldi. Ama doğru olanın gitmesine izin vermek olduğunu biliyordu. Tuğba'nın gidişiyle içini derin bir boşluk kaplamıştı. Hayatı boyunca kendini ondan daha iyi tanıyabilecek bir kadına rastlamamıştı. Bir daha da rastlayacağını sanmıyordu. Tuğba tekti ve öyle de kalmalıydı.

Yiğit hayatında ilk kez her şeye birden sahip olamayacağını kabulleniyordu. İşte tam da bu nedenle bu sefer kaybının yerine bir şey koymaya çalışmayacaktı. Tuğba en iyisini hak ediyordu. Onu bu hakkından mahrum etmek yerine, kendi kaybını kabullenmeliydi.

Yerinden isteksizce kalkıp ellerini ceplerine soktu. Yüzleşmesi gereken başka şeyler de vardı. Bu gece onun için henüz bitmemişti. Diğer konuda ne yapacağını bilemiyordu. Düzenli hayatına kargaşa ve sorundan başka bir şey getirmeyen afacan bir kız çocuğu ile uğraşıyor gibi hissediyordu kendini.

Nil'in ona kattığı enerji ve coşkuyu, Tuğba'nın verdiği huzur ve anlayış ile kıyaslamak hataydı belki de. Sonuçta 36 yaşında hayatını dolu dolu yaşamış olgun bir erkek olarak gitmesi gereken yön, seçmesi gereken yol belliydi. Nil ile beraberlik en başa dönmek olurdu. Bunca yılın tecrübesi ve yaşanmışlığını bir kenara atıp, tekrar genç bir delikanlıya dönüşmekti.

Bunu istediğinden bile emin değildi. Ama yine de aklı fikri Nil'de idi. Gözü ondan başka bir şey görmüyor, aklı ondan başka bir şey düşünmüyordu. Kalbi bile onun ismiyle daha hızlı, daha güçlü atıyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi diye geçirdi içinden. Kendini belanın tam ortasına atmak bu olmalıydı.

Merdivenleri ağır ağır çıkarken, aklının başına gelmesi için zaman kazanıyordu sanki. Oysa asıl istediği basamakları ikişer üçer çıkmaktı.

Üst kata ulaşıp, koridorda ilerlerken içini tarifi imkansız bir heyecan kaplamıştı. Ev onun varlığı ile tekrar anlam kazanmıştı sanki. Yıllarca hayatını hiç kimseye, hiçbir şeye bağlanmadan yaşamaya özen gösteren Yiğit, artık sahiplenme ve sahiplenilme arzusu duyuyordu içinde. Bu Nil idi işte. Bütün inançlarını, değerlerini alt üst eden Nil.

Yine de fazla kapılmamaya çalışıyordu. Ne de olsa o henüz ne istediğini bilmeyen küçük bir kızdı. Yaşından çok daha küçüktü hem de… Bekleyecekti. Büyümesini ve olgunlaşmasını sabırla bekleyecekti. Tabii böyle bir şey mümkünse diye mırıldanarak onun bulunduğu odanın kapısının önünde durdu.

Saat epey ilerlemiş ev iyice sessizleşmişti. Elini kapı tokmağına uzatıp, açmadan önce bir süre bekledi. İçeriden her hangi bir ses gelmiyordu. Hala uyuyor olmalı diye düşünüp gülümsedi. İçkiye dayanıksız olduğunu defalarca kanıtlamış olmasına rağmen neden hala inatla bu kadar çok içiyordu ki sanki? Sormak bile saçmaydı aslında. Cevap basitti. Çünkü o Nil idi. İçinden geldiği gibi, düşünmeden hareket eden. Önce hata yapıp, sonra pişmanlığını çeken. Derin bir nefes aldıktan sonra, kapıyı hafifçe açıp araladı.

Koridordan içeri süzülen ışık Nil'in yüzünü aydınlatmıştı. Giysileri ile yattığı yatakta, tıpkı Yiğit'in söylediği gibi üstünü sıkıca örtmüşlerdi. Bütün gece titreyip durmuştu. Bir de o halde bahçeye çıkması yok muydu? Ayazda ne kadar kaldığını bilmiyordu. Çok olmamalıydı. Çalışanlardan biri onu bulduğunda kendinden geçmiş olduğunu söyledi. Muhtemelen hava almak

için dışarı çıkmış, sonra ağacın altına kıvrılmış ve sızmıştı. Sızışını gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. Nil'i tanıyalı daha kaç ay olmuştu ama şimdiden üç kez sarhoş haline tanık olmuştu bile.

Onu uyurken bir süre daha izledikten sonra uyandırmaktan çekinerek sessizce odayı terk etmeye niyetlenmişti ki, Nil'in adını söylediğini duydu.

Orada olduğunu fark etmiş miydi? Hayretle arkasını dönüp ona baktığında uykusunda sayıkladığını anladı. Kabus görüyor olmalıydı çünkü başı yastıkta sıkıntıyla sağa sola dönüyordu.

Harika diye mırıldandı. Kabuslarını süslüyorum. Ne güzel bir başlangıç bizim için. Yanına yaklaştığında Nil belli belirsiz sayıklamalarına devam etti. Kelimeler kopuk kopuk ve çok net değildi. Ama gitme dediğini duyabilmişti Yiğit. Bir anda yüzü sevgiyle yumuşadı. Demek gecenin başında aralarında geçen konuşmayı rüyasında görüyordu.

Saçlarını okşayıp, buradayım diye fısıldamak için alnına uzandığında Nil'in ateşler içinde yandığını fark ederek dehşete düştü. Kim bilir ne kadar süredir bu haldeydi ve kendisi ne kadar geç kalmıştı. Boğazına kadar çektiği örtüye rağmen tir tir titriyordu.

İlk aklına gelen üstünü açmak oldu. Daha sonra cep telefonuna sarılıp doktoru aradı. Sesi o kadar panik halde geliyordu ki, doktor daha önceden genç adamın hiç bu denli endişelenmediğini düşünüyor olmalıydı ama Yiğit'in umurunda değildi.

'Sakin ol. Basit bir üşütme de olabilir. Ateşini düşürmek için ilaç ver.'

'Gözlerini bile açamıyor ki ilaç vereyim!'

'Tamam o halde yapılacak en iyi şey onu ılık duşa sokmak. Ben de birazdan orada olurum' dedikten sonra doktor telefonu kapamıştı.

Duşa sokmak diye mırıldandı Yiğit eliyle ensesini ovuşturarak. Kendine yardımcı olması için çalışanlardan en emektar olan ve en güvendiğini uyandırmıştı. Telefon konuşmasını duyan kadın hemen ileriye atılıp Nil'i kaldırmaya çalıştı. 'Ben onu duşa sokarım Yiğit Bey'

Yiğit kararlı bir ifadeyle reddetti. 'Sen git ılık suyu hazırla. Ben onu kaldırırım.'

'Ama…'

'Kaldıramıyorsun bile baksana! Git suyu hazırla!' dedikten sonra kendinden geçmiş olan Nil'in külçe gibi ağırlaşmış bedeninin altından kolunu geçirip hafifçe doğrulmasını sağladı. Ensesindeki iki düğmeyi açtıktan sonra başını tekrar yavaşça yastığa bıraktı. Bu sefer elbisenin yan tarafındaki fermuarı indirmişti. Elbise üzerinden çıkmaya hazırdı. Tam o sırada kadın suyu hazırladığını haber vermek için telaşla odaya dalmıştı.

‘Çık dışarı’ dedi Yiğit kısaca. Nil’in bundan, herkes tarafından görülmekten hoşlanmayacağını biliyordu.

‘Yardımcı olmamı istemez misiniz?’

‘Dışarıda bekle ve her şeyi de iki kez söyletme!’ diye sesini yükseltti. Aşırı tepki verdiğini biliyordu ama şu anda gereksiz tek kelime etmek istemiyordu. Tüm dikkatini ve enerjisini Nil’e vermeliydi.

Kadının odadan çıkması ile genç kızın elbisesini sıyırıp tamamıyla çıkardığında onun incecik bedenini görerek hayrete düştü. Ne kadar küçülmüştü. Hasta olduğuna şaşmamalı diye Nil ile konuşmaya başladı sanki kendini duyuyormuşçasına.

‘Açlık grevine falan mı girdin sen? Yoksa bu da yeni heveslerinden biri mi?’ derken onu kucağına almış banyoya götürüyordu. Nil’in omzuna dayalı olan başını hafifçe öperek devam etti.

‘Biliyor musun bu tam sana göre bir hareket. Yani biraz ilginin senin üzerinden başkasına kaydığını görünce hemen bir numara çevirirsin değil mi? Şu halime bak. Bir babalık yapmadığım kalmıştı.’

Onu küvetin içine koymadan önce kucağında Nil varken hafifçe eğilip parmağını suya değdirdi. Ilıklığın ideal olduğunu fark edince, genç kızı yavaşça suya bıraktı. Sonra eline duşu alıp saçlarını da ıslatmadan önce saçındaki tokaları fark edip, teker teker çıkardı. Az sonra tüm vücudu ve saçlarının ıslanmasıyla Nil kıpırdanmaya başlamıştı. Gözlerini açmadan nerede olduğunu sorduğunda Yiğit ona takıldı ‘Murat’ın evindesin’ dedi.

Nil birden gözlerini açıp endişe ile etrafına bakındı.

Yiğit hafif bir kahkaha attı ‘Bunun işe yarayacağını biliyordum. Zaten hep işe yarar’

Nil onu görünce kaşlarını çatarak anımsamaya çalıştı. En son Yiğit’in evinin salonunda, tanımadığı biri ile dans ediyor ve Yiğit’in onu fark etmesi için abartılı hareketler yapıyordu. Şimdiyse küvette ve sırılsıklamdı…Üstelik çıplak!

Gayri ihtiyari elleri ile göğüsleri kapattı. ‘N’apıyorsun sen? Beni neden soydun?’ diye sordu korkuyla. Korkuyordu çünkü hiçbir şey hatırlamıyordu. Gerçi Yiğit’in içinde olduğu hiçbir resim kötü olamazdı ama anlamadığı nişanlısının bu resmin neresinde olduğuydu.

‘Çünkü’ diye başladı Yiğit sırıtarak ‘çıplak pozlarını çekebilmem için önce soymam gerekiyordu. Biliyorsun şantaj için…’

Nil tüm bitkinliğine rağmen onun şakalarını özlediğini ve bundan keyif aldığını fark etti.

‘Ha ha ha… Yine formdasın’

Yiğit şaşırmış gibi yaparak kaşlarını kaldırdı 'Şaka yaptığımı da nerden çıkardın? İçeride tam iki rulo film bitirdik.'

'Ve sonra beni yıkamaya mı karar verdin?' diye sordu Nil ciddiyetini korumaya çalışarak.

Yiğit duşu onun saçlarında gezdirirken başını sallayarak onayladı. 'Yapmak zorundaydım çünkü oldukça kirliydin'

'Öyle mi neden?'

'Çünkü seni bahçede bir ağacın altından toplamışlar. Tıpkı bir ayyaş gibi sızıp kalmışsın'

Nil dehşetle içini çekti. Bu kısmın doğru olduğundan şüphe ediyordu. Onun bu halini gören Yiğit gülümsedi 'Ama sonradan ortaya çıktı ki asıl neden çok hasta olmanmış. Çok yüksek ateşten vücudun bitkin düşmüş. Aç karnına içtiğin şaraplar da tuzu biberi olmuş'

'Aç karnına içtiğimi de nereden çıkardın?' diye sordu Nil merakla.

Yiğit sırıttı 'Çünkü tatlım en son seni soyduğumda elimin altında bir kadın vardı. Az önce Afrikalı bir çocuk ile karşılaşınca anladım ki, birileri bir süredir yemek yememiş.'

Nil bitkin başını küvette geriye yaslayıp gözlerini kapattı. 'İştahım yoktu' diye mırıldandı.

Yiğit nedenini tahmin ettiği için bakışlarında şefkat belirmişti. 'Hadi artık seni banyodan çıkaralım. Doktor her an gelebilir'

'Önce sen arkanı dön' dedi Nil gözlerini açarak.

'Saçmalama. Nasılsa soyarken gördüm.'

'Ama o zaman bilincim yerinde değildi. Şimdi gözlerinin önünde çıplak duramam'

'Sen ciddi misin?'

'Hem de oldukça' dedikten sonra işaret parmağını çevirdi 'Hadi dön'

Yiğit arkasını dönerken söyleniyordu 'Bir de senin için nişanlımdan ayrıldım. Üstelik onu çıplak görebiliyordum'

Nil duyduklarına inanamıyordu 'Ne dedin sen?'

'Onu çıplak görebiliyordum' dedi Yiğit genç kıza sırtı dönük halde sırıtarak.

'Ondan önce ne dedin? Nişan gecende nişanlından ayrıldın mı?'

'Bir de soruyor musun? Bu gece bunun için gelmedin mi buraya? Ve ikimiz de biliyoruz ki sen kafana koyduğunu yaparsın'

Nil ne diyeceğini, ne tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. Mutluluktan içi içine sığmıyordu. Hemen şimdi ona sarılıp, uzun uzun öpmek istiyordu. Ah elbette başka şeyler de vardı yapmak istediği... Yüz kızartıcı şeyler…Başı

döndüğü için kendini yavaşça küvete bırakmadan önce hatırladığı son şey aşık olduğuydu…

Ne kadar sonra tekrar gözlerini açtığını hatırlamıyordu ama bu sefer yatakta yatıyordu ve üzerinde de ince bir gecelik vardı.

Yatağın yanında bir koltukta oturan Yiğit başını ellerinin arasına almış sıkıntıyla saçlarını karıştırıyordu. Başını kaldırınca Nil'in uyandığını görmüş, yüzünde yorgun bir tebessüm belirmişti.

'Amma da uykucuymuşsun' dedi yatakta yanına oturup alnından öperken.

Nil ona sarılmak istediğinde diğer kolundaki serumu fark ederek şaşırdı.

'Ben…'diye başladı önce seruma sonra endişeyle Yiğit'e bakarak 'tam olarak ne kadar hastayım?'

'Epeyce hastasın ama hayatımın geri kalanını cehenneme çeviremeyecek kadar değil' dedi hafifçe gülerek.

'Kes şunu. Bunu yapmak zorunda değilsin. Her zaman dalga geçmek, bana sataşmak zorunda değilsin'

Yiğit eğilip yanağından hafifçe öptükten sonra kulağına fısıldadı 'Haklısın değilim. Ama hoşuma gidiyor'

'Sakalın uzamış' dedi Nil yanağını hafifçe kaçırarak.

Yiğit derin bir nefes alıp başını iki yana salladı 'Söyleyene bak! Sen de bunu yapmak zorunda değilsin!'

'Neyi?' Nil merakla kaşlarını kaldırdı.

'Her güzel anın büyüsünü bozmayı'

Yiğit'in haklı olduğunu bilerek mahcup bir şekilde başını öne eğdi 'Haklısın. Özür dilerim.'

'Önemi değil prenses. Zamanla sen de öğrenirsin. Şimdi önemli olan saçma sapan kaprisler yapacak kadar iyileşmen. Kaprislerini törpüleme kısmına sonra geliriz.'

'Sahi neyim var benim?'

Yiğit önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi sakince anlatmaya başladı. 'Vücudun çok zayıf düşmüş. Besinsiz kalmışsın. Viral bir enfeksiyon varmış ama sen önemsemediğin için zatürreye dönüşmüş. Bir de kalkıp benim aklımı çeleceksin diye nişana çıplak gelince tam tuzu biberi olmuş' dedi sırıtarak.

'Hiç de bile! Aklını çelmek için çıplak gelmedim. Başka erkekler olacağını bilerek seçeneklerimi açık tutmak için öyle giydim. Yani belli mi olur şans yüzüme gülebilirdi'

Yiğit boynundan öperken bir yandan da mırıldanıyordu. ‘Haklısın zaten şans yüzüne güldü. Baksana beni, yani büyük ikramiyeyi kazandın. Şimdi tek yapman gereken annene bana aşık olduğunu anlatmak’

‘Annem mi?’ diye hayretle sordu Nil onu hafifçe iterken. ‘Şaka mı bu?’

‘Elbette değil! Annenin bu durumunu bilmesi gerekirdi. Onu arayıp haber verdim. İlk uçakla geleceğini söyledi. Her an burada olabilir. Elbette benim evimde, sarhoş vaziyette düşüp bayıldığından haberi yok. Ayrıntıları anlatarak işin heyecanını kaçırmak istemedim. O kısmı sana bıraktım’

Nil kaşlarını çatarak Yiğit’e baktı ‘Sen beni sevdiğinden emin misin? Çünkü hiç öyleymiş gibi davranmıyorsun’

Yiğit’in cevap vermesine fırsat kalmadan koridorda ayak sesleri duyuldu. Bir kaç saniye sonra da kapı aniden açıldı. Şebnem Hanım endişeyle kızına doğru ilerlerken, Haluk Bey soran gözlerle Yiğit’e bakıyordu.

Kapı açılır açılmaz Nil çantasını bir kenara fırlatıp koşar adımlarla ilerlerken bir yandan da heyecanla sordu ‘Nerede şu anda?’

‘Çalışma odasında kitap okuyor olmalı’

Başka bir şey söylemeden adımlarını o tarafa yöneltti. Odanın önüne gelince hiç duraksamadan tokmağı hızlıca çevirip içeriye paldır küldür dalınca Yiğit başını okuduğu kitaptan hayretle kaldırıp kapıya baktı.

Gelenin Nil olduğunu görünce yüzünü parlak bir gülümseme kapladı. ‘Görünüşe göre geçmişsin’ dedi tahminde bulunarak.

Nil ona doğru gidip, kitabı ellerinin arasından çektikten sonra, keyifle kucağına yerleşirken kendiyle gurur duyduğunu açıkça gösteren bir biçimde cevap verdi. ‘Sadece geçmedim aşkım hem de en yüksek notla geçtim’

Yiğit ‘aferin sana prenses’ dedi onu öpücükleriyle ödüllendirirken. ‘Desene üç ay daha annenin dilinden kurtuldum’

Nil ona şaka yollu hafifçe vurdu. ‘Kadına sataşıp durmasana’

‘Sataşmıyorum ki…’

‘Daha ne yapacaksın Yiğit? Sinir etmek için elinden geleni ardına koymuyorsun.’

‘Hiç de bile! Bence abartıyorsun. Ne yapıyorum ki onu bu kadar kızdıracak’

Nil hafif bir kahkaha attıktan sonra saymak üzere elini havaya kaldırdı. ‘Ne mi yapıyorsun? Düşünelim bakalım! Hah buldum! Mesela ona anne demenden başlayabiliriz’

Yiğit'in elleri yaramazlık yapmakla meşgulken dudakları Nil'in boynunda geziniyordu 'İyi de sen de benim anneme anne diyorsun' dedi sahte bir masumiyetle.

Nil başını hafifçe geriye atıp, kıkırdadı. 'Çünkü o annem yaşında ama benim annem senden kaç yaş büyük Yiğit? Topu topu beş yaş falandır herhalde'

Yiğit onu konuşmalarla oyalarken amacı çok başkaydı. Nil hakkında en sevdiği özelliklerden biri de buydu. Neredeyse bir buçuk yıldır evli olmalarına rağmen hala tüm çocuksu özelliklerini koruyordu. Her seferinde tek derdi ona karşı haklılığını ispatlamak iken, ne olduğunu anlamadan Yiğit kendini baştan çıkarıyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi... Yiğit onu konuşturmaya devam etti.

'Bilmiyorum saymadım. Ama benimki saygıdan başka bir şey değil. Peki annenin her sene okul bitmeden çocuk sahibi olamayacağımız konusundaki dırdırlarına ne demeli? Ben hiç sesimi çıkarıyor muyum? Utanmasa doğum kontrol amaçlı odamızda falan kalacak' diye Nil'in damarına basarken bir yandan da karısının bluzunun üzerindeki küçük fiyongu çözüyordu.

'İşte şimdi abarttın! Annem İstanbul'da bile yaşamıyor!'

Yiğit'in parmakları çözülen fiyongun açıkta bıraktığı kısımda meraklı bir arayışa çıkarken, dudakları Nil'in kulağına değecek kadar yakındı. 'Evet hakkını vermek gerek sürekli burada değil. Yılın üç dört ayını Antalya'da geçiriyor. Bizim yaz tatili için gittiğimiz ayları'

'Mübalağa söz konusu oluca sınır tanımıyorsun değil mi? Peki o zaman neden babama ismiyle hitap ettiğini açıkla'

Yiğit ani bir hareketle Nil'i hafifçe kaldırıp kucağına yatırırken bir yandan da açıklıyordu.

'Çünkü onu kendime yakın hissediyorum. Ona baba dersem kendimi de baba durumuna getirmiş olurum değil mi sevgilim?' dedikten sonra karısını öpmek için eğildiğinde Nil onu hafifçe itti.

'Hmm bugün nazlı günümüzdeyiz demek' dedi Yiğit tekrar deneyerek.

Nil onu tekrar uzaklaştırırken bir yandan da söyleniyordu 'Bu konuyu geçiştirmene izin vermeyeceğim.'

'Yanılıyorsun aşkım bu konuyu geçiştirmiyorum. Tam tersine sevişelim aradan çıksın ki bu konuyu rahatça konuşalım diye düşünüyorum'

Kocasıyla göz göze gelen Nil'in yüzünde muzip bir ifade belirdi 'Burada mı yani?'

Yiğit'in dudakları büyük bir açlıkla boynunda ve göğsünde gezinirken arada alçak sesle mırıldanıyordu 'İlk sefer olmayacak'

Başını hafifçe geriye atan Nil genç adamın ilgisinin tadını çıkararak fısıldadı 'Ama o zamanlarda geceydi ve herkes uyumuştu. Ya şimdi biri gelirse?'

Yiğit cevap vermek yerine ayağa kalktı ve gidip kapıyı kilitledi. 'Şimdi oldu mu?'

Nil başını evet anlamında salladıktan sonra, kollarını tekrar gelip yanına yerleşen kocasının boynuna doladı. Öpüşmeleri yoğun ve tutkulu bir hale geldiğinde, Yiğit onu kanepeye yatırdı. Karısının üstündeki giysilerden teker teker kurtulduktan sonra daha önceden defalarca yaptığı gibi bir kez daha hayranlıkla süzdü.

Daha fazla beklemek istemediğine karar vererek, Nil'in üzerindeki yerini almaya hazırlanıyordu ki Nil birden gözlerini açıp haykırdı 'Dur!'

Yiğit hayretle donup kaldı.'Ne var ne oldu?' diye sordu endişeyle.

'Sınavlar yüzünden çok yoğun çalışıyordum unutmuşum. Doğum kontrol hapımı almayı unutuyorum' diye açıklarken bir yandan da doğrulmaya çalışıyordu.

Yiğit ise bu çabalarını engellemekle meşguldü. Kalkmak için uğraşan Nil'i hafifçe iterek tekrar yatıran genç adam baştan çıkarıcı bir şekilde kulağına fısıldadı. 'Boş ver bir şey olmaz! Zaten hapı bırakınca bile hemen hamile kalamazsın'

Nil iri gözlerini kocaman açıp çocukça bir saflıkla sordu 'Gerçekten mi? Emin misin? Yani bak yanlışlık olmasın anneme söz verdim biliyorsun. Okulu bitirmeden…'

Yiğit öpücükleri ile onu susturdu 'Şişşt merak etme. Bana güven…'

Nil Türkoğlu o geceden yaklaşık 10 ay sonra dünyalar tatlısı bir kız çocuğu dünyaya getirdiğinde okula bir dönem ara vermek zorunda kalmıştı.

Ama hiç önemi yoktu çünkü tuhaf bir biçimde hayattaki en önemli amacı kocasını ve kızını sevmek gibi geliyordu.

Yiğit'in nişan gecesi ve ertesi gün yaşananların üzerinden yaklaşık iki buçuk sene geçmişti. Yiğit'in evinde hasta olarak yatarken annesinin ve babasının odaya girdiği anı dün gibi hatırlıyordu.

O anda kızının iyiliğinden başka bir şey düşünmeyecek durumda olan Şebnem Hanım önceliğini onunla ilgilenmeye vermişti. Sırf bu yüzden Nil toparlanana kadar Yiğit'in evinde kalmayı bile kabullenmişti. Üstelik ona hiç güvenmemesine, ondan hiç hoşlanmamasına rağmen… Ama onun bu denli zeki ve dikkatli olması, kızını bu denli sevip kollaması, Yiğit'ten sakınması genç adamın sadece hayranlığını kazanmasını sağlamıştı. Nil'in ilerde nasıl bir kadına dönüşeceğini görebiliyordu.

Haluk Bey de kızı için endişeleniyordu ama bu durum kafasındaki soruları gölgelemeye yetmemişti. Nitekim kızının iyi olduğunu gördükten sonra Yiğit ile konuşmak istediğini söylemişti.

İki erkek salonda oturmuş havadan sudan bahsederlerken, Haluk Bey bir anda konuya girmişti.

'Murat ile konuştum Yiğit. Bana aranızda geçenleri anlattı. Sonra bir duydum ki, kızım senin evinde. Neler oluyor?' diye sorarken sesi Yiğit'in daha önceden hiç olmadığı kadar gergin çıkıyordu.

İşte o an Yiğit bunun ertelenemeyeceğini anlamıştı. Nil uzun süre oyalayabileceği türde bir kız değildi. Zaten bunu kendi de istemiyordu. Sadece bu şekilde aniden olması ne derece doğruydu emin olamıyordu. Tereddüt içerisinde bir süre sessizliği koruduktan sonra nihayet kararını vermişti.

'Haluk konuşmamız gereken şeyler var'

Aynı anda Şebnem Hanım da, kızının fazla üzerine gitmeden neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Ne yazık ki Nil Yiğit kadar tecrübeli ve sabırlı olmadığı için incelikli yollara başvurmadan direk gerçekleri açıklamıştı.

'Ne dedin sen?!' diye haykırarak annesi oturduğu yerden fırlamıştı.

Nil derin bir nefes alıp vererek gözlerini devirdi. 'Sakin ol anne. Öleceğim demedim sadece aşık oldum dedim'

'Ama…ama o senden çok büyük!' diyebilmişti annesi aklına gelen ilk ve öncelikli gerekçeyi açıklarken.

Nil hülyalı gözlerle bakıp sırıttı 'Biliyorum harika değil mi? Öyle tecrübeli ki…'

Şebnem Hanım dehşetle gözlerini açıp kızının yatağının kenarına oturdu 'Tam olarak hangi konuda tecrübeli? Yoksa seni evlenmeye mecbur mu etti?'

Nil bir an annesine soran gözlerle baktıktan sonra küçük bir kahkaha attı 'Ne?! Hay Allah sen yoksa şey mi sandın? Ben tecrübeli derken hayat tecrübesinden ve her konuda bilgi sahibi olmasından bahsediyordum'

Annesi derin bir nefes aldıktan sonra elini kızının eli üzerine koyup tatlılıkla açıklamaya başladı. 'Nil'cim sen daha çok gençsin. Bazen aşk sandığın şey güçlü bir çekimden başka bir şey olmayabilir. Bana kalırsa karar vermekte acele ediyorsun. Üstelik Yiğit'in böyle bir şeye izin verdiğine de inanamıyorum! Bu ne sorumsuzluk!'

'Ah hayır anne o aslında izin vermedi. Hatta dün tam da senin dediklerini söyledi. Ama ben hiç olmadığım kadar eminim. Aşık olduğumu sandığım Murat'tı. Bu sefer ki gerçek…'

Şebnem Hanım 'Ne?!' diye ikinci kez haykırdığında Nil yanlışlıkla gereğinden fazla açıklama yaptığını fark etti. 'Murat'a aşıktım mı dedin?'

'Ah evet ama boş ver şimdi bunları konuşmayalım. Hem merak etme Yiğit ile kavga ettiklerinden beri bir daha karşıma çıkmadı'

Şebnem Hanım elini sıkıntıyla alnına koydu 'Murat'ı o hale getiren Yiğit miydi? Senin için mi kavga ettiler?'

Nil muzipçe gülümsedi 'Hı hı…Çok romantik değil mi?'

Annesi kaşlarını çatarak oturduğu yerden kalktı ve odanın içinde turlamaya başladı.

'Hayır Nil! Hiç romantik değil! Ben kızımı bu şekilde yetiştirmedim. Ve Yiğit ile birlikte olmana da izin vermiyorum. Sen biraz daha iyi hisseder hissetmez…'

Nil kararlı bir biçimde annesinin sözünü kesti 'Hayır! Bitmeyecek ve bu konuda bana engel olamazsınız. Bu sefer izin vermeyeceğim anne!'

'Bu sefer mi? Daha önceden neye karşı çıktık ki?' diye sordu Şebnem Hanım hayretle.

'Hiçbir şeye! Çünkü hep sizin istediğiniz gibi oldum! İstediğiniz gibi davrandım! Bu sefer değil anne...bu sefer kalbimin sesini dinleyeceğim. Artık büyüdüğümü kabul etmek zorundasınız. Ve evlenmek için izin almak zorunda olmadığımı da!'

Şebnem Hanım'ın bakışları donuklaşmış, tavırları buz kesilmişti. 'Demek öyle. Bizi ezip geçmeye hazırsın.'

Nil'in kararlı duruşu anında yumuşamış, gözlerinde yalvaran bir ifade belirmişti. Ailesini öyle çok seviyordu ki, onların rızası olmadan hiçbir şey yapmak istemiyordu ama mecbur kalırsa…Allah'ım ya mecbur kalırsam diye düşününce içini korku kaplamıştı.

'Anne bana bir baksana! Nasıl bu kadar hasta oldum sence? Onsuzluk beni yiyip bitiriyor. Lütfen anlamaya çalış. Belki bir hata yapıyorum. Ama izin verin de kendi hatalarımı yapayım!'

Annesi arkası ona dönük bir biçimde pencereden dışarıyı izledi. Sessizliği o kadar uzun sürmüştü ki sonunda Nil dayanamayıp sordu. 'Anne benimle konuşamayacak kadar kızgın mısın?'

'Hayır' diye yanıtladı annesi. Sonra dönüp kızına baktığında, gözlerindeki ifade yumuşamıştı. 'Korkunç bir hata yapıyor olabilirsin Nil. Bunu engellemeye çalışıyorum lütfen anla. Yiğit çok çapkın bir erkek. Ya seni üzerse? Ya pişman olursan?'

'Olmayacağım' dedi Nil kararlılıkla.

'Nasıl emin olabilirsin? Ya yanılıyorsan?'

Nil ellerini uzatıp annesini kendine doğru çağırdı. Şebnem Hanım yatakta yanına oturduğunda, bakışlarını ondan ayırmadan yanıtladı. 'O zaman yanımda olup beni teselli edersin. Başımı omzuna dayayıp ağlarım.'

Annesi gülümserken gözlerinde yaşlar birikmişti bile…

Nil devam etti 'Ve sana demiştim demeyeceğine söz vermelisin'

Kahkahalarla gülerken Şebnem Hanım'ın gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. 'Sen ne zaman büyüdün de gelin oluyorsun ki?'

Nil'in ince omuzları umarsızca kalkıp indi 'Ben de bilmiyorum. Görünüşe göre bu yaz tatilinde oldu her şey'

'Ama iki şartım var' dedi annesi kızının saçlarını okşarken. 'Gelecek yaza kadar evlilik olmayacak. Ve okul bitmeden de çocuk olmayacak'

Nil kollarını annesinin boynuna dolarken 'Nasıl istersen' dedi sevinçle.

Şimdi hastanede torununu şefkatle kucaklarken Şebnem Hanım' kızının ikinci kez sözünü tutmadığını düşünerek kendi kendine gülümsüyordu. İnatçı kızı yine burnunun dikine giderek altı ay içerisinde evlenmiş, okul bitmeden de çocuk sahibi olmuştu. Başını kaldırıp, karısını büyük bir aşkla öpen Yiğit'e baktığında iyi ki de burnunun dikine gitmiş diye geçirdi içinden.

Bebeğin minicik elini tutup, kulağına fısıldadı 'Seni de bir gün bir prens alıp götürmek isteyecek prenses. İşte o zaman annen karşı çıkarsa onu değil kalbini dinle…'

Bir finali daha sizlerle beraber yaşamaktan büyük mutluluk duyuyorum. Beraberce güldük, kızdık, hüzünlendik, umutlandık, sinirlendik, umut ettik, heyecanlandık...Duygular arasında gel gitler yaşadık ama her ne olursa olsun paylaştık. En güzeli de bu değil mi?

İyi ki varsınız...Sevgiler